

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОБЪРДС

ИЗЧЕЗНАЛА

КАРЪН РОБЪРДС ИЗЧЕЗНАЛА

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Майка се изправя срещу най-страшния си кошмар в този спирац дъха нов роман от „Ню Йорк Таймс“ на най-продаваната авторка Карън Робърдс.

Петгодишната дъщеря на Сара Мейсън изчезва по време на панаир в парка „Бофорт“, Южна Каролина. Тя не преставя да я търси в продължение на седем дълги години, но така и не успява да я намери и трябва да събере парчетата от разбития си живот, за да продължи напред.

Някой обаче не желае това и преднамерено я измъчва с тайнствени обаждания и знаци, които идват като че ли от отвъдното.

Единственият човек, на когото може да разчита за помощ, е Джейк Хоган. Тяхното многогодишно приятелство прераства в романс, докато се опитват да разберат загадката около изчезването на малката Лекси.

ГЛАВА 1

Сара Мейсън винаги беше искала, *Смъртта* ѝ да е красива: да прилича на някоя известна филмова звезда, за предпочитане — мъж, с когото никоя жена не би имала нищо против да поеме към отвъдното. А не такава, каквато я виждаше сега — с лице като на скелет, призрак, подходящ за деня на Все Светии, висок пет фута и осем инча и страшно мършав, с тъмна кожа, макар и от бялата раса, с мазна черна коса, сребърна обеца и рядка козя брадичка, която се подава изпод маската; с бяла коса, с голяма и широка червена тениска, с дънки, прекалено дълги и тумбести, които сякаш ще се смъкнат при по-рязко движение. С други думи, тазвечерната смърт определено не беше нещо, което си беше представляла. Той дори не можеше да се опише като впечатляващ.

Но пистолетът, насочен към нея, беше голям и зловец. Толкова голям и зловец, че Сара разбра — макар мозъкът ѝ почти да не работеше, завладян от паника — че скоро ще престане да диша.

— Ти! Лейди! Отиди до касата!

Нямаше никакво съмнение в това. Маската скриваше устата му, но той крещеше на *нея*, големият черен пистолет беше насочен към *нея*, движенията му бяха резки, заплашителни. Тя виждаше очите през дупките с елипсовидна форма: много черни и блестящи, с разширени зеници, които подсказваха употребата на наркотици и шареха неспокойно наоколо.

Тя стоеше напълно неподвижно, неспособна да се помръдне, заклещена на пътеката, където я беше хванал той. Беше в онова първоначално състояние на шок, в което това, което се случва, колкото и да е ужасно, не изглежда по-реално от лош сън. Сара продължи да го гледа втренчено, няма.

„Не мога да повярвам. Искях само да купя храна за кучето...”

Сърцето ѝ прескочи един удар. Тя преглътна конвулсивно.

— Да. Да, добре.

Върната към реалността от силните му крясъци, Сара притисна към гърдите си пакета с кучешка храна, причината тя да излезе от дома си в единайсет часа вечерта, и се отмести.

— Побързай! Побързай!

Той размахваше пистолета под носа ѝ и местеше тежестта на тялото си от крак на крак, а прекалено блестящите му очи обхождаха всичко наоколо.

— Всичко е наред.

Тя си припомни всеки един ден от четиригодишния си опит в работата с криминални типове като помощник на областния прокурор в Бофорт, Южна Каролина, и запази гласа си спокоен. Като глава на Отдела за борба с престъпността, тя се занимаваше с такива като тези още на закуска. Това тук обаче не беше съдебната зала и не неговото бъдеще зависеше от развоя на събитията, а нейното. Това, което трябваше да направи, беше да установи връзка с него — такава, каквато всички две човешки същества би трябвало да могат да установят. Това беше основното, на което я бяха научили в курса „Жените против изнасилването“, в който по-късно беше помагала и като преподавател — накарай нападателя да те види като човешко същество и вероятно ще се отървеш.

— Трябва само да останеш спокоен.

— Аз съм спокоен. Не ми казвай да остана спокоен. Ти трябва да останеш спокойна. — Гласът му беше станал висок и пронизителен от възмущение.

„Не казах каквото трябваше.“

— Хайде, замъкни си задника до касата!

Той се полюляваше напред-назад на петите си и тикаше пистолета в лицето ѝ, а Сара инстинктивно го очакваше да гръмне всеки момент. Отказа се от опитите си да установи човешка връзка с престъпника. Пулсът ѝ се ускори, тя сведе очи към пода и отчаяно се опита да измисли някакъв начин да се измъкне от тази каша. Беше успяла да се обади на 911 веднага щом беше разбрала, че в магазина се готви обир. Това бяха добрите новини. А после, с пакета кучешка храна в ръце, се беше опитала да се измъкне през задния вход, беше тръгнала към коридора, за който мислеше, че води към тоалетните и сервизните помещения. Но преди да е имала възможност да каже нещо повече на оператора, приел обаждането ѝ, този мъж се беше появил

точно от дамската тоалетна, беше ѝ преградил пътя и я беше накарал да прибере мобилния си телефон в чантата.

Но тъй като се беше обадила от мобилния си телефон, дори да бяха проследили обаждането, адресът, до който щяха да стигнат, беше този на дома ѝ. Въобще не съществуваше начин да свържат обаждането ѝ с това място.

Това бяха лошите новини.

А още по-лошо беше, че дори ченгетата да разберяха какво става, те вероятно пак нямаше да дойдат. В момента тя беше абсолютно сигурна, че ги засипват с такива обаждания, които са им омръзнали, защото в по-голямата си част са безпочвени.

— Проклетата кучка! — изруга крадецът. Думите му бяха заглушени от маската.

Инстинктивно, космите по врата ѝ веднага настръхнаха. Кучка беше дума, която винаги ѝ въздействаше, макар, Господ ѝ беше свидетел, да я беше чувала достатъчно често, че да свикне с нея. „Не отговаряй“, предупреди сама себе си. Беше се почти изравнила с него, достатъчно близо, за да усети киселата му миризма. Беше очевидно, че или не вземаше душ достатъчно често, или се потеше обилно заради случващото се. Което и да беше, тя беше отвратена. Пътеката, на която стояха, беше широка около три фута. Тя трябваше да се отмести само на около три инча, за да може да мине покрай него. При тази мисъл я побиха тръпки и кожата ѝ настръхна. Разбира се, те може и да бяха причинени от студения полъх на климатичната инсталация, защото беше облечена само в къси панталони и потниче, заради горещината от деветдесет градуса навън, но тя не мислеше така. Беше абсолютно сигурна, че е настръхнала, защото изпитва истински, неподправен страх.

Което, макар и странно, беше нещо добро. Защото мислеше, че през последните адски седем години е изгубила чувството си за страх от смъртта. Всъщност, потънала в мрака на нощите, когато нещата за нея ставаха наистина лоши и трудни, тя беше готова да се закълне, че очаква смъртта с нетърпение. Вероятно сега се страхуваше да не бъде застреляна, а това беше напълно разбираемо. Никой, който е с всичкия си, не би искал да получи куршум в тялото. Особено когато само е изтичал до магазина за кучешка храна.

— Какво, да не би да си изгубила ума си?! Казах, размърдай се!

Този жив скелет я гледаше гневно. Започваше да става нетърпелив и дрънкаше с нещо, вероятно ключове или монети, в джоба си.

— Да, добре.

Сара продължаваше да говори успокоително, но се подчини. Беше обута в джапанки и те пляскаха бързо-бързо по твърдия и гладък под. Интересно ѝ беше да разбере, че колкото е по-близо до него, до пистолета, толкова по-силно бие сърцето ѝ. Независимо какво мислеше, тялото ѝ очевидно не беше готово да приеме мисълта за близка смърт. Тя дишаше бързо, чувстваше, че се облива в студена пот, стомахът ѝ се беше свил на топка. Дори коленете ѝ бяха омекнали и едва я държаха.

— Всичко наред ли е там отзад, човече? — извика вторият крадец, онзи, който беше влязъл през входната врата и се намираше в предната част на магазина.

— Да — отговори живият скелет. — Всичко е под контрол. — Погледът му се насочи отново към Сара. Той заговори по-тихо: — Предупреждавам те: Не си играй с мен. Бягай.

Погледът му стана смъртоносен, когато насочи оръжието в нея. Сара имаше чувството, че той напълно е изгубил разсъдък си, но се подчини и послушно и бързо затича. Сви рамене и се приведе, за да стане възможно най-ниска. Нарочно не поглеждаше към него, не установяваше зрителен контакт. И защото гледаше надолу, докато минаваше покрай него, тя видя малкото момиченце, което се беше скрило под кръглата маса, отрупана с понички и други сладки, в края на пътеката.

Масата беше покрита с бяла покривка от изкуствена материя, но тя се беше повдигнала леко. От тази страна до пода ѝ оставаха цели осем инча. Детето беше легнало на една страна и се беше свило на топка, но Сара виждаше две мръсни, загорели и слаби крачета, притиснати към гърдите, и чифт също толкова мръсни, загорели и слаби ръчички, обгърнали здраво крачетата, яркожълта тениска и сини панталонки, боси стъпала и дребно личице, почти скрито от дългата и разбъркана коса с цвят на кафе. Момиченцето гледаше право в нея, а очите му бяха станали огромни и тъмни от страх.

Сара премигна. Дишането ѝ спря за секунда. Погледът ѝ срещна този на момичето за кратък миг, който сякаш прерасна във вечност;

сърцето ѝ сякаш беше спряло. После то отново заблъска в гърдите ѝ и тя възвърна ума си дотолкова, че да отклони поглед. Загледа право пред себе си. Защото той можеше да проследи погледа ѝ...

„Моля те, Господи, не му позволявай да види детето.“

— Отвори проклетото чекмедже! — извика другият (тя мислеше, че крадците са само двама) на жената зад касата.

— Да, сър.

Чекмеджето на касата се отвори с трясък в мига, в който Сара излезе от пътеката на по-широко пространство. Сега тя виждаше и двамата: жената зад касата, която беше свела поглед към все още не успокоилото се от движението чекмедже, а мъжът от другата страна беше насочил оръжието си в нея. Жената беше около шейсетте, ниска и закръглена, с вид на загрижена домакиня и майка, косата ѝ се къдреше около лицето, гърдите ѝ опъваха блузата. Устата ѝ трепереше, тя гледаше страховито крадците.

— Пусни парите тук!

Той пхна под носа ѝ мръсна пазарска чанта. Жената видимо трепереше. Подчини се и с бързи, но тромави движения започна да загребва парите от касата и да ги хвърля в чантата. Другият мъж беше по-висок и по-закръглен от момчето скелет. Изглеждаше също и по-спокоен. Поне държеше пистолета стабилно, той не подскачаше в ръката му. Кожата му също беше мургава, косата му също беше мазна и черна и тя се запита така, между другото, дали двамата не са братя. Косата на втория беше завързана на конска опашка и разкриваше бял белег отстрани на врата му. На ухото му бяха забодени малки диамантени обеци, шест на брой, и подредени в смаляващи се размери. Нямаше козя брадичка, поне доколкото тя можеше да види под сивата му пластмасова маска. Ръкавите на черната му тениска бяха откъснати и на лявата му ръка се виждаше татуировка. Сара трепна. Татуировката приличаше на някаква птица — орел може би? Каквото и да беше, тя определено щеше да я разпознае, ако я видеше втори път.

„Трябва да оцелея тази вечер, за да мога да разпозная този по татуировката и да го предам на съда.“

— Претърси ли навсякъде? Само тя ли е в магазина? — запита наистина вторият, като погледна към тях.

Сара внимаваше да не срещне погледа на студените му тъмни очи, в които не прозираха никакви чувства и колебания, каквито

очевидно изпитваше момчето скелет. Този тук беше лошото момче, онзи, който щеше да ги застреля, разбра тя. Той беше водачът. Вероятно и убиецът. От тази мисъл я побиха тръпки.

— Да — отговори момчето скелет.

— Сигурен ли си?

— По дяволите, да. Защо винаги се отнасяш с мен, сякаш съм някакъв проклет бавноразвиващ се?

— Само питах.

— Е, престани да питаш и да приключваме с това.

През големите прозорци в предната част на магазина Сара виждаше, че няма никой и на бензиностанцията. Паркингът също беше празен, с изключение на нейната синя „Сентра“ Улицата също беше безлюдна. Зад кръга светлина от лампата на паркинга нощта беше черна и застинала. Тя и жената зад касата — и малкото момиченце под масата — бяха съвсем сами. В огледалото над вратата виждаше как момчето скелет приближава зад нея. Той хвърляше нервни погледи към паркинга, дрънкаше с монетите в джоба си и мърдаше неспокойно крака. Пистолетът му трепереше, когато го насочи в гърба ѝ.

При мисълта, че в плътта ѝ всеки момент може да се забие куршум, сърцето на Сара подскочи, после спря да бие. Както и да се чувстваше по отношение на смъртта, когато тя беше само абстрактно понятие, тази вечер, в този магазин, където климатичната инсталация работеше прекалено силно, тя осъзна, че определено не иска да умре.

— Само толкова ли има?

Другият мъж отиде до касата. Жената, със сълзи в очите, се опита да му подаде наполовина пълната пазарска чанта, но той грубо я блъсна отново към нея — жест на отхвърляне.

— Вдигни проклетото чекмедже! Нали там държите едрите банкноти. Мислиш, че не знам? Не се опитвай да скриеш нещо от мен. — Той отклони поглед от касиерката и погледна някъде над лявото рамо на Сара. Явно, към момчето скелет. — Погледна ли в тоалетната?

— Казах ти. Да.

— Добре, добре, исках просто да съм сигурен.

Сара почувства как нещо се заби в гърба ѝ в мига, в който касиерката издърпа вече празното черно чекмедже от касата. Поглед към огледалото потвърди най-лошия ѝ страх. Момчето скелет беше точно зад нея и дулото на огромния пистолет беше забито в гърба ѝ. Тя

се страхуваше да помръдне, защото всяко нейно неочаквано движение можеше да накара пръста му да трепне и да натисне спусъка. С огромно усилие на волята остана напълно неподвижна, стиснала зъби, докато се обливаше в студена пот и тръпнеше от страх. Огледалото ѝ каза, че е пребледняла като платно, че очите ѝ са огромни, разширили се от ужас, че е уплашена до смърт. Силно стиснатите ѝ устни бяха изтънели и пребледнели, късата ѝ, подстригана на стъпала, черна коса, беше все още влажна, защото беше взела душ в гимнастическия салон, преди да си тръгне за дома, и прилепнала към главата ѝ, и ясно изразените ѝ скули като че ли доминираха над всички други нейни черти. Гърбът ѝ беше превит като на старица, тя притискаше пакета към прекалено слабото си тяло и с двете си ръце. Беше само на трийсет и една, но изглеждаше по-възрастна, доста години по-възрастна, разбра тя шокирана. Това можеше да се припише на силното пребледняване от страх, на пълната липса на грим и на луминесцентното осветление, но истината беше, че тя едва разпознаваше това изпито и хлътнало лице, чиито очи я гледаха отчаяно от огледалото.

Някога, много отдавна, толкова отдавна, че едва си спомняше, тя беше хубава...

— Къде са шибаните пари?

Внезапният рев на мъжа накара Сара да подскочи и отново да обърне внимание на сцената, която се разиграваше в магазина. Погледът ѝ отново се фокусира и тя видя другия мъж да се навежда над касата и да сграбчва жената, която стискаше една-единствена петдесетдоларова банкнота в ръка, за косата. Банкнотата падна на земята близо до краката на Сара. Чантата тупна върху касата. Жената изпищя пронизително, но бързо млъкна, когато нападателят блъсна главата и в касата.

Стомахът на Сара се сви още повече. Устата ѝ пресъхна. Очите ѝ, разширени от съжаление и страх, останаха приковани в касиерката.

— Ще ми кажеш ли? А? А?

Момчето скелет вдигна падналата петдесетдоларова банкнота и я сложи в джоба си, а другият блъсна челото на жената в касата два пъти бързо.

— А? А? — Удар, удар.

Вътрешно, мълчаливо, Сара изпищя. А външно стисна зъби и юмруци в безполезна гняв. Не направи обаче никакво движение. Трябваше да направи нещо, но не можеше, освен да гледа в мълчалив ужас. Всичко друго, знаеше, щеше да насочи насилието към нея.

При тази мисъл, се смръзна от страх.

Пронизителните писъци на касиерката преминаха в хленчене и хълцане, когато мъжът продължи да блъска челото ѝ в касата с преднамерена бруталност. Малкото момиченце, скрито под масата, издаде едва доловим шепот. Когато го чу, Сара ококори очи. Сдържа дъха си, но не посмя да се огледа. Потеше се обилно. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

„Стои тихо“. Тя се опита мислено да изпрати това, като съобщение до детето. После, в случай че детето не можеше да приема мисли, тя се обърна още веднъж към висшата сила: „Моля те, Господи, накарай я да стои тихо. Не им позволявай да я открият“.

Мисълта, че могат да открият момиченцето, накара кръвта на Сара да се смрази във вените. Колкото и за ценен да смяташе собствения си живот, тя не можеше да понесе мисълта, че едно дете може да бъде наранено. А Сара вече не се съмняваше, че тя самата, както и касиерката, ще бъдат наранени, ако не и нещо по-лошо. Посърнала, тя прие реалността и призна, че ситуацията започва да се влошава. От опит знаеше, че насилието, веднъж започнало, обикновено набира скорост.

Докато проумяването на реалността отново надигна паниката в нея, мъжът грубо опъна главата на касиерката назад. Жената хленчеше и подсмърчаше високо, ококорила очи, отворила широко уста. Зад Сара, момчето скелет дрънкаше монетите в джоба си. Климатичната инсталация бучеше.

Хладилниците бръмчаха. Чуваха се толкова много различни звуци, че очевидно единствено Сара беше чула детето да извиква тихо.

„Не излизай!“, помисли си тя настоятелно и изпрати мисълта си към детето. Чувстваше как потта се стича между лопатките ѝ. Сърцето ѝ биеше тежко като на маратонец. Устата ѝ беше така пресъхнала, че чувстваше езика си като парче обработена кожа.

— Къде са шибаните пари? — изрева отново мъжът и пусна най-после косата на жената.

Замаяна и хленчеща, жената се преви на две и се отпусна върху касата, подпряла се на лакти, без да отговори. Хлиповете ѝ бяха болезнени. Над лявата ѝ вежда имаше широка два инча пукнатина, толкова дълбока, че се виждаше бялата ивица мазнина. Замръзнала на мястото си от ужас и в същото време опитваща се да се свърже мислено с детето под масата, Сара можеше само да гледа как раната бавно се пълни с кръв, която започва да се стича по лицето на жената. Касиерката — името ѝ беше Мери, както пишеше на табелката на гърдите ѝ — вдигна поглед и срещна този на Сара за един миг, но безкраен. Очите ѝ бяха подути и подпухнали, потъмнели от болка и ужас, в тях се събираха сълзи. Ирисите ѝ бяха сини, но избелели от възрастта. „Помогнете ми“, молеха те и сърцето на Сара се преобърна. Тя обаче не можеше да направи нищо. Ако предприемеше нещо, само щеше да влоши положението и за двете.

Мъжът удари силно жената по главата отстрани и тя отхвъркна на другата страна.

— О! — Тя вдигна ръка към удареното място. Преви се на две, трепереше силно, страхът се събираше в очите ѝ.

— Къде са шибаните пари?

— Това е всичко. Кълна се, това е всичко.

Гласът на Мери беше така надебелял от страх и сълзи, че думите едва се долавяха. Тя отново захленчи високо, когато мъжът заплашително се приближи и пъкна лицето си под носа ѝ. Тя сведе поглед към касата, като че ли се страхуваше да го погледне.

— О, Исусе, имайте милост към мен! О, Исусе, моля те, смили се над мен!

С крайчеца на окото си Сара видя нещо бяло. Покривката на масата се беше отместила. Малкото момиченце сигурно се беше размърдало, за да вижда по-добре.

Сърцето на Сара прескочи един удар. Дишането ѝ спря. Крадците сигурно бяха видели... Но след няколко напрегнати секунди, в които трепереше изпълнена с лоши предчувствия, разбра, че не бяха видели нищо.

„Остани там долу!“, молеше тя мълчаливо момиченцето, без да отделя поглед от хленчещата Мери. „За бога, моля те, моля те, стой тиха и не излизай.“

Мъжът се обърна към момчето скелет.

— Не ми ли каза, че по това време на нощта тук обикновено имат около две хиляди?

— Да, Дюк, така е. Винаги е така.

Мъжът застина. Погледът му остана прикован в момчето скелет. Въздухът между тях изведнъж се изпълни с напрежение. Нов ужас завладя Сара като разбра какво беше чула току-що — името на мъжа беше Дюк. Сега тя и Мери, и детето знаеха името му.

— Нима току-що каза името ми? Толкова ли си глупав?

Гласът на Дюк кипеше от едва сдържан гняв, погледът му рязко се върна на касиерката.

— Питам още веднъж: Къде са парите?

Мери, още по-ужасена, си пое дълбоко дъх.

— Те... Тази вечер дойдоха да ги вземат по-рано. И оттогава са се събрали само тези. Не бих ви излъгала. Исус ми е свидетел, не бих ви излъгала.

Кръвта и сълзите се смесваха по бузите ѝ. Кожата на раната ѝ беше посивяла.

— По дяволите!

Дюк се обърна и изгледа гневно момчето скелет. С крайчеца на окото си Сара отново забеляза нещо бяло. Почти осезателно усещаше погледа на момиченцето. Гърлото ѝ се сви. Стомахът ѝ се преобърна.

„Не мърдай. Не издавай нито звук...“.

— Не можеш да обвиниш мен за това — възрази момчето скелет.

— Как да не мога, по дяволите?! — Погледът на Дюк се спря на Сара. — Вземи чантата ѝ.

Момчето скелет свали чантата от рамото ѝ, а Дюк се обърна към нея.

— Има ли нещо там?

— Около четирийсет долара. И кредитните ми карти.

Сара беше изненадана от това, колко спокойно звучи гласът ѝ. Тя умираше от страх, струваше ѝ се, че вътрешностите ѝ са се превърнали в желе. Чувстваше краката си омекнали и огъващи се като спагети, а сърцето ѝ биеше като сърчицето на хванато в капан птиченце. Тя въобще не хранеше съмнение — през следващите няколко минути двете с Мери щяха да умрат. И ако не останеше тихо, момиченцето също щеше да умре.

„Каквото и да се случи, моля те не им позволявай да открият момиченцето“.

— Къде е твоята чанта? — Дюк запита Мери.

Той говореше настоятелно, вече едва запазваше търпение. Момчето скелет беше престанало да дрънка с монетите в джоба си. Сара чуваше тихи шумове, които ѝ подсказваха, че сега той рови в чантата ѝ.

Мери все още стоеше превита над касата. Дишаше тежко, кървеше, трепереше, плачеше. Капки кръв капеха от челото ѝ върху черната каса и я оцветяваха в червено.

— В... Отзад. — Тя говореше едва чуто, гласът ѝ трепереше.

„Отзад. Чудесно. Фантастично. Точно там, където те не искат да отидат. Не трябва да си медиум, за да усетиш, че «отзад» е нещо лошо. Но поне докато са отпред, съществува възможността някой да спре на паркинга, да види какво става тук и да се обади в полицията“.

— Колко имаш в нея? — Дюк сграбчи Мери и я разтърси, защото тя не отговори веднага. — Колко?

— Два долара.

— По дяволите! — Той хвърли друг, изпълнен с омраза, поглед към момчето скелет. — Цялата тази работа е едно вмирисано нищо!

Той направи крачка назад, вдигна пистолета и застреля Мери в лицето. Просто така. Без никакво предупреждение. Челюстта на Сара увисна и още преди да е имала възможност да разбере какво става, шумът от експлозията едва не пукна тъпанчетата ѝ, а лявата част от лицето на Мери изчезна някъде. Кръв и плът полетяха назад в подобие на червен облак и оцветиха в червено редовете с цигари, второто кръгло огледало и всичко отзад. Мери не изпищя, не извика, не издаде нито звук. Тя просто падна като камък, изчезна зад тезгяха, отиде си. Сигурно се чу някакъв тъп звук, когато тялото ѝ се удари в земята, но Сара не чу нищо, защото ушите ѝ изведнъж зазвъняха. Нова миризма — отвратителна смесица от мирис на кръв и плът, придружаваща смъртта, мирис, от който ѝ прилошаваше — нахлу в ноздрите ѝ.

Стомахът ѝ се преобърна. Сърцето ѝ пак прескочи няколко удара. Пакетът кучешка храна се изплъзна от ръцете ѝ, които изведнъж бяха станали нечувствителни. Тя чу и лекия шум от падането му на земята. Чуваше само — а и тези звуци бяха отчасти заглушавани от звъна в ушите ѝ — как момчето скелет ругае, а също и високи и пронизителни,

изпълнени с ужас, писъци, които за момент ѝ се стори, че излизат от собственото ѝ гърло.

После осъзна, с нов ужас, откъде идват тези писъци. Хвърли кос поглед. Детето...

— Мери! Мериии!

Сърцето на Сара се качи в гърлото, когато момиченцето, с развяваща се като знаме тъмна коса, изскокна изпод масата и се втурна към падналото тяло на касиерката. Масата се събори, кутиите с поничките се разхвърчаха във всички посоки, паднаха на пода и се разпиляха.

— Какво, по дяволите...?

Дюк се обърна рязко. Момчето скелет, като преглътна проклятието, го последва. За най-кратката част от секундата, те очевидно бяха прекалено изненадани, за да направят нещо, и гледаха със зяпнали уста момиченцето, което пицеше пронизително като сирена. То се хвърли към тях.

— По дяволите!

Моментната парализа на Дюк си отиде. Той извади пистолета си и се прицели в пицещото дете.

ГЛАВА 2

— Не! — извика Сара.

Изпълнена с енергията на освобождения от ужаса адреналин, тя се обърна и удари Дюк с всички сили. Изненадан, защото вниманието му беше приковано във викащото момиченце, той залитна и изтърва пистолета, който падна шумно на пода и се плъзна към рафта с различните видове чипс, заемащ средата на най-близката до тях редица.

Сара ококори очи.

Шанс. Те имаха шанс...

Ушите ѝ бучаха, защото кръвта ѝ блъскаше в слепоочията. Сара се втурна край момчето скелет толкова бързо, че то дори не успя да премигне. Сграбчи момиченцето, което вече беше стигнало до тях, за ръката. То я погледна, без да престане да крещи, с големите си кафяви, изпълнени с ужас, очи. Сара го побутна към вратата и го закри с тялото си.

— *Хайде!*

Дори детето да се беше опитало да се съпротивлява, Сара не забеляза. То беше мъничко и слабичко, с кости като на птиче, и не беше, както предположи Сара, на повече от шест или седем години. Беше леко като перце. Всичко беше в движение. Имаше шум, объркване, навсякъде цареше хаос. Детето пицеше непрекъснато и почти я оглушаваше, но Сара продължаваше да го бута пред себе си. Момчето скелет ругаеше и вече вдигаше оръжието си, готвеше се да се прицели в тях, докато те тичаха към вратата. Дюк, който се беше навел за пистолета си, се изправи и закрепця на момчето скелет:

— Застреляй ги! Застреляй ги!

— Сега! Сега!

Ужасът беше изострил сетивата на Сара и всичко ѝ се струваше увеличено. Студеният поток въздух от климатичната инсталация изведнъж ѝ се стори леденостуден, сякаш самата смърт дишаше във врата ѝ. Макар че беше почти оглушена от писъците и блъскането на

кръвта в ушите ѝ, на Сара се струваше, че долавя всяко помръдване на краката на крадците, че чува всяко тяхно поемане на дъх, че чува всеки метален шум, издаден от оръжието им. Сладникавата миризма на смърт, от която ѝ прилошаваше, ставаше все по-силна и изпълваше ноздрите ѝ. Всичко пред очите ѝ се смесваше в калейдоскоп от цветове, но тя не преставаше да бута детето и да тича към вратата, която означаваше живот за нея и за момиченцето. Топлината, която се излъчваше от крехката длан на момиченцето, остана единствената реалност в този кошмар. Нейните собствени движения ѝ се струваха част от забавен кадър — като че ли се опитваше да тича сред много дълбока вода. Ръката, която тя протегна към бравата, която сега беше на сантиметри от пръстите ѝ, ѝ се струваше тежка като олово. Крадците бяха зад тях, но тя виждаше отражението им в черното стъкло на вратата.

Момчето скелет се прицели. Като гледаше леко замъгления му образ, Сара изпищя така, че можеше да събуди и мъртвите. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Пулсът ѝ се ускори. Дюк, вече на крака, се втурна към тях. Ръката, която държеше оръжието, беше насочена някъде край неговия кръст.

По кожата на Сара запълзяха тръпки. Всеки миг тя щеше да почувства как куршумът се забива в гърба ѝ...

Хвана бравата и почувства студения метал, който ѝ вдъхна увереност. Бутна тежката врата и се стрелна през нея, излезе на тротоара. Влажният и топъл августовски въздух я обгърна като одеяло, прегръдката му беше добре дошла, успокояваща. Над главата ѝ блещукаха звезди. Бледата луна беше високо горе. Тялото на все още пищящото дете ѝ се струваше безтегловно като хвърчило.

Върви, върви, върви...

Четири полицейски коли със запалени лампи и пищящи сирени разцепиха нощта и навлязоха в паркинга от различни посоки.

Благодаря ти, Господи...

Докато отправяше молитва към небето, Сара почувства ужасен, мощен удар, сякаш някой я удари с бейзболна бухалка отстрани по главата. Болката избухна в главата ѝ. Ударът я събори на земята. С широко отворени очи, изумена, тя загледа как полицаите, които ѝ се сториха толкова много, все едно бяха цяло отделение, се появяват на сцената докато навсякъде наоколо се сипят парченца счупено стъкло.

Витрините на магазина зад нея бяха разбити.

Настана стрелба, толкова честа, че звучеше като фойерверки. Куршумите прелитаха над падналото ѝ тяло и тя инстинктивно наведе глава. После се притисна към тротоара, удари главата си толкова силно в земята, че видя звезди. Претърколи се по твърдия асфалт. Ръцете, коленете и брадичката ѝ я боляха и щипеха като ожулени. Когато най-после тялото ѝ се спря, тя изстена, после се сви инстинктивно на топка. Нещо топло и влажно се стече по дясната ѝ буза.

Кръв, разбра тя, когато докосна мястото с пръсти, които се обагриха в червено. После дойде осъзнаването на факта, от което ѝ прилоша: Това беше *нейната кръв*.

Паниката се надигна у нея. „О, мили боже, простреляли са ме...“

— Двама са! Ей там, вляво! — Мъжки глас. Глас на ченге. Не наблизо.

— Бягат! Ще се изплъзнат!

— Спри! Спри! Спри!

— Внимавай! Той има оръжие! *По дяволите!*

Един-единствен изстрел. После — стрелба. Вик.

— Морис! — Викът на Дюк беше изпълнен с мъка.

— Пусни оръжието! *Пусни оръжието!*

— Добре, добре! Само не стреляйте! Не стреляйте!

Гласът беше на Дюк и беше пълен със страх. Чу се далечен звук от паднало на земята оръжие. Никакъв звук от момчето скелет.

— Вдигни ръцете си във въздуха! Веднага!

Всичко, което Сара успя да види, беше кавалкада от блестящи черни ботуши, които претичаха край нея. Тя продължи да лежи на земята, парализирана от шока, едва дишаща.

„Боли. Боли...“

Секунди по-късно, чифт от онези лъскави черни ботуши спря на сантиметри от носа ѝ. После се появи втори чифт ботуши.

— Това е Сара Мейсън.

Униформеният полицаи коленичи до нея. Светът ту идваше на фокус, ту отново се разфокусираше, така че тя не можеше да е напълно сигурна, но Сара помисли, че това е Арт Фикс, полицаи, когото познаваше достатъчно добре. Редките им срещи бяха винаги особено сърдечни.

— Изглежда, е била простреляна.

— Е, няма да плачат много хора — каза другият униформен полицаи и се отдалечи.

Гласът ѝ беше познат. Брайън Макинтайър. Разбира се. За последен път беше чула този глас малко след обяда, когато беше слушала записаните му показания в офиса си. И тогава не беше харесала гласа му.

Арт я докосна по рамото, после вдигна китката ѝ и затърси пулса ѝ. Ръката ѝ беше отпусната, почти безжизнена. Но усещаше допира му.

— Сара. Чуваш ли ме?

Да. Сара се опита да отговори. За нейна изненада, откри, че устата ѝ не ѝ се подчинява. Отвори се, но от нея не излезе нито звук. Тя мърдаше устни, мърдаше и езика си, като се опитваше да не обръща внимание на ужасния вкус на собствената си кръв, която се стичаше в устата ѝ.

„Умирам ли? Така ли се чувства човек, когато умира?“

Целият ѝ страх, цялата ѝ настойчивост като че ли я бяха напуснали вече. На тяхно място се беше настанило любопитство, недоверие и може би малко тъга. Цялата ситуация ѝ се струваше нереална.

„Не искам да умра“

Мисълта беше силна, мощна, убедителна. Нямахме никаква неясност. Въпреки всичко тя беше сигурна, че ако може да избира, ще остане сред живите. Но внезапно се запита дали наистина можеше да избира? Дали въобще някой някога има избор?

Сара се сети, че трябва да си спомни нещо много важно, че трябва да го каже на Арт, преди то да се е изгубило завинаги в мрака, който заплашваше да я погълне. Опитваше се, но не можеше да се сети какво е то.

— Имаме нужда от спешна помощ тук!

Арт викаше настойчиво. Пръстите му все така опипваха китката ѝ за пулса. После почувства как те се притискат към кожата ѝ малко под ухото. С малкото сили и разум, които ѝ бяха останали, тя се сети, че сигурно му е трудно да открие пулса ѝ, щом продължава да го търси. После разбра, че той маха с ръка, за да привлече вниманието, и доби впечатлението, че не е доволен от онова, което му казват пръстите, притиснати до мястото под ухото ѝ.

— Спешна помощ! Тук!

Тя го чуваше, виковете сякаш идваха някъде отдалеч, чуваше сирените и раздвижването около себе си, но всичко беше някак замъглено, сякаш ставаше някъде много, много далеч.

„Така ли се умира? Сякаш плаваш в атмосферата? Не е толкова зле все пак...“

После Сара се сети какво е онова, което измъчваше съзнанието ѝ, и си пое рязко въздух. Завладя я нов ужас и тя отново застана нащрек.

— Така е добре — измърмори Арт. — Дишай, дяволите да те вземат, дишай.

— Момиченцето — успя да прошепне Сара с херкулесовско усилие.

Момиченцето пицеше, когато Сара беше простреляна. Тя си спомняше пронизителните му писъци, спомняше си допира до крехката детска ръчичка. После беше дошъл ударът в главата ѝ. Тя беше изтървала детската ръка и беше паднала на земята, а след това момиченцето беше млъкнало. Нямаше повече писъци. Нямаше контакт с него. Нищо.

„Къде е тя?“

Изпаренията, които се излъчваха от все още топлия асфалт, се смесваха с мириса на изгорели автомобилни газове и с мириса на собствената ѝ кръв, навлизаха в ноздрите ѝ и се спускаха надолу по гърлото ѝ, заплашваха да я задушат. Трябваше ѝ всяка частичка воля, цялата ѝ сила, за да остане в съзнание. Беше замаяна, но почти сигурна, че малкото момиченце е престанало да крещи почти в същия момент, в който тя беше простреляна. Оттогава, нищо. Нито писък. Като се замисли, студени тръпки полазиха по гръбнака ѝ. Какво се беше случило с момиченцето? „Намерете я!“ Сара мърдаше устни, но от тях не излизаше нито звук.

— Не се опитвай да говориш. — Арт повдигна леко врата ѝ. Изправи се и започна усилено да маха с ръка. — Дяволите да го вземат! Елате тук!

Дали детето също беше простреляно? Дали лежеше някъде наблизо, ранено и кървящо? Беше тъмно, паркингът беше само сенки, а целият район беше море от шум и объркване и много лесно можеше и да не забележат малкото свито дете.

— Къде е... момиченцето? — В нейния ум поне, въпросът беше зададен високо и ясно.

Не дойде отговор. Дали Арт я беше чул? Дали въобще беше произнесла думите на глас? Устните ѝ се бяха помръднали, но може би отново не беше издала нито звук.

Погледът на Сара обходи района, който беше в полезрението ѝ и който не беше много голям. Магазинът беше зад нея. Пред нея бяха краката на Арт, ивица черен асфалт, бензиностанцията — островче от халогенна светлина, и кръстовището с неговите червени светлини, които в момента се сменяха със зелени. От другата страна на улицата, китайският ресторант и магазинът за използвани коли бяха тъмни, вече затворени за през нощта. Дузина или повече полицейски коли и две линейки, всичките с включени лампи и сирени, заемаха почти изцяло паркинга пред магазина и улиците от двете му страни. Докато гледаше, още черно-бели коли навлязоха в улицата. Полицейска каравана спря със скърцане на гуми и спирачки на паркинга, от нея изскочиха полицаи и веднага затичаха. Шлемове, бронежилетки, карабини — нима това бяха „Специалните части“? Исусе, цялото полицейско управление беше дошло! Не ѝ беше възможно да види нещо по-надалеч, зад колите на „Спешна помощ“, но Сара имаше чувството, че от двете страни на улицата се събират зяпачи, които стигат чак до ъгъла, където се намираше Националната банка. Навсякъде, накъдето погледнеше, цареше хаос, но никъде не се виждаше детето.

Сара се опита да вдигне глава. Ужасна болка я прониза и я накара да се откаже от опитите си. Вълна след вълна болка и светът се завъртя около нея. Тя се задъха, повдигна се и отново отпусна безжизнено тяло на тротоара. Лявото ѝ ухо беше силно притиснато в земята. Чуваше сирените, виковете, тропота от бягащи крака, по-скоро ги усещаше като вибрации, отколкото ги чуваше като звуци, осъзна тя. Осъзна също, че с всяка изминала секунда потъва някъде и все повече се отдалечава от всичко това. Мислеше, че ако не помръдва, има по-голям шанс да остане в съзнание. Като лежеше неподвижно, дори главата не я болеше. Но се чувстваше странно.

„Което вероятно не е добър знак“.

Преди да си е отишла, преди да се е предала на мрака, който я обгръщаше от всички страни като прииждащи вълни, искаше да се

увери, че са се погрижили за детето. А докато не се увереше в това, трябваше с всички сили да се придържа към живота.

— Имаме жертва в магазина! — извика някой зад нея.

— Пресвета майко...

Очевидно бяха открили Мери. Край нея мина носилка, после — още една. Пристигнаха още хора от „Спешна помощ“. Някой хвана китката ѝ. През косата ѝ се движеха пръсти...

Сара отново направи опит, вложи всичките си сили...

— Момиченцето...

— Какво момиченце?

Лекарят беше жена, която тя дори не се опита да разпознае. Тя притисна нещо отстрани на главата ѝ, точно зад дясното ухо. Сигурно трябваше да боли, но не болеше. *Странно, че се тревожеше за това, че не изпитва болка...*

Жената заговори на някого през рамо:

— Дайте ѝ кислородна маска.

— То беше с мен. — Бяха необходими всичките ѝ сили, за да изговори думите. — Малко момиченце, беше в магазина с мен...

Кислородната маска покри устата и носа ѝ и не ѝ позволи да каже нищо повече. Потокът свеж въздух я обърка, зави ѝ се свят. Тя вдъхна дълбоко — веднъж, два пъти. Заплашващият я мрак се разсея малко. Но болката се усили.

— Някой да е виждал малко момиченце? — извика жената, а вратът на Сара беше стегнат в медицинска яка. — Тя казва, че в магазина с нея имало малко момиченце.

Доколкото Сара можеше да чуе, всички отговориха отрицателно. Паниката я стисна за гърлото, сърцето ѝ заби учестено. Къде беше детето? Сигурно беше наблизо. Ако само потърсеха, сигурно щяха да я намерят... Тя започна да издава настоятелни звуци изпод маската.

— Готови ли сте да я качите в колата? — запита мъжки глас, а на земята до нея беше поставена носилка.

— Да — отговори лекарката.

Вътрешно, мълчаливо, Сара извика „не“. Нямаше да отиде никъде, докато не разбере нещо за момиченцето. Опита се да махне маската, да повдигне глава, да им каже да почака, защото трябва да намерят детето. Движенията ѝ бяха бързи, инстинктивни. И — огромна грешка. Болката беше толкова силна, толкова огромна и всепоглъщаща,

че тя имаше само части от секундата да разбере, че е сгрешила, преди мракът най-после да успее да я погълне.

За нейна изненада, следващото, което Сара видя, беше нейното малко момиченце, Александра. Александра Роуз Мейсън. Лекси, накратко. Нейното чипоносо и луничаво, пълнобузесто момиченце я гледаше право в очите, сините му очи бяха огромни и сериозни, розовата му ягодка уста не се усмихваше. Сара почувства болката и копнежа на истинската обич докато погледът ѝ обхождаше това сладко малко личице. Жадно, тя попиваше всяка подробност от външността на Лекси. Лицето ѝ беше чисто, току-що измито, дългите ѝ медни къдрици бяха спретнато прибрани в две опашки, завързани с тесни панделки с цвета на очите ѝ. Тя стоеше напълно неподвижно, което беше нетипично за петгодишно момиченце, което винаги беше в движение, което винаги тичаше, танцуваше или подскачаше, но никога не вървеше спокойно, което обичаше всичките игри с топка и дори футбола, плуването и къмпингите, обичаше да язди кон и въобще — всичко, което можеше да се прави на открито. Обикновено, лицето на Лекси беше изцапано, коленете ѝ — ожулени, косата ѝ винаги беше рошава, но точно сега, в любимите ѝ синя тениска и дънкова поличка, тя беше като току-що излязла от банята.

Сара знаеше от опит, че такова съвършенство няма да трае дълго.
— Здравей, мамо — каза Лекси и ѝ се усмихна.

Лекси се усмихваше, както правеше всичко друго — с цялото си сърце. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ розовееха, а устните ѝ се разтегляха в толкова широка усмивка, че Сара можеше да види почти всичките ѝ зъби, включително и онзи, който се клатеше и трябваше всеки момент да падне.

Сара се усмихна в отговор, макар да не се осмели да каже нито дума.

— Ема донесе торта — продължи да говори развълнувано Лекси, а топлото удоволствие, което Сара изпитваше, започна да се разсейва.
— Днес е нейният рожден ден. Тя става на шест. Кога ще е моят рожден ден?

На двацет и седми октомври.

— И аз ли ще стана на шест?

Да.

— Аз и Ема отново ще сме на една и съща възраст — каза Лекси.
— Но сега тя е по-голяма от мен. Тя ми каза така.

Тя смръщи вежди, като че ли това я тревожеше, но после изражението ѝ отново стана весело и детето отново беше, каквото беше обикновено.

— Мислиш ли, че ще спечеля трофей днес?

Днес беше краят на турнира по тенис. Тържеството щеше да се състои в парка „Уотърфрант“, после щеше да има пикник и щяха да бъдат раздадени наградите. Макар децата още да не го знаеха, родителите се бяха събрали и бяха решили, че тази година всяко дете ще получи малък синьо-златен трофей. Като си спомни това, Сара изпита горчиво-сладка болка. Лекси обичаше трофеите. До този момент беше получила два — един, когато успешно завърши курса по плуване, а втория — миналата година в края на сезона по футбол. Те бяха поставени, като много ценни вещи, на нощното ѝ шкафче, където наистина нямаше място за трети трофей, макар и толкова малък като онзи, който щеше да получи днес. Може би Лекси щеше да се остави да я склонят да ги премести в библиотеката в дневната, макар Сара да се съмняваше в това. Нейното дете имаше вече възгледи за това, как трябва да се правят нещата, имаше твърдост и решителност, които невинаги бяха плюс. И беше заявило, че мястото на трофеите е върху нощното шкафче.

Но този проблем можеше да почака. В момента Сара беше загрижена да не развали удоволствието на Лекси от предстоящия празник и приятната изненада.

„Не знам, сладката ми. Ще трябва да почакаме и да видим“.

— Мога ли да отида да си взема малко торта?

Студена паника се стрелна по вените на Сара.

„Не. Почакай ме“

— Тази е любимата ми торта. Шоколадова, с шоколадова глазура. Има и червени рози. Моля те, мамо, моля те.

„Не, не, не“. Сара крещеше с всички сили, но Лекси очевидно беше чула нещо различно, защото се усмихна лъчезарно на Сара, завъртя се и се отдалечи с танцова стъпка.

Неспособна да я спре, Сара гледаше как подскачащата фигурка става все по-малка, а сърцето ѝ биеше неравномерно. След малко

Лекси затича, а след това заподскача по онзи начин, който беше усвоила само преди два дни. „Всички други деца могат да скачат така“, беше ѝ казала Лекси тъжно в края на учебната за детската градина година. И Сара беше прекарала по-голямата част от лятото, макар да имаше много малко свободно време след работа, за да извежда дъщеря си на тротоара пред апартамента им и да ѝ демонстрира трудното изкуство на тези подскоци. Седмиците усилия се бяха отплатили точно в началото на новата учебна година, което беше още по-важно, защото Лекси щеше да е в първи клас.

— Ще донеса парче и на теб, мамо! — извика Лекси през рамо и отново се усмихна лъчезарно.

Сара почувства как сърцето ѝ се счупва на две.

„Върни се, бейби. Моля те, моля те, върни се“.

Но Лекси продължи да подскача в блажено невежество.

Докато гледаше дъщеря си да се отдалечава все повече и повече, Сара изпитваше такава болка, че дори всяко поемане на дъх болеше. Плитките ѝ подскачаха на гърба, пълните ѝ крачета се движеха и Лекси изглеждаше толкова щастлива, толкова сладка, толкова безгрижна...

„Не, не, не, не, не...“

От очите на Сара потекоха сълзи. Гърлото ѝ пресъхна и хлиповете буквално го раздираха. Тялото ѝ се извиваше в напразни опити да избегне болката, която знаеше, че идва.

„Лекси! Лекси!“

Но Лекси отново не се обърна, както Сара знаеше, че ще бъде. Миналото не можеше да се върне. То беше необратимо, непоправимо, свършено веднъж завинаги.

Събудиха я собствените ѝ тъжни стенания. Тя ахна, очите ѝ се отвориха и Лекси си отиде. Отново.

Изпълни я чувството за ужасна самота, ставаше все по-студено и по-тъмно като в арктическа нощ.

Сън. Нищо повече от сън. Разбира се.

„Вече трябваше да си свикнала с това“, каза си тя мрачно и се опита да диша под задушавашщото я тегло, което сякаш стягаше гърдите ѝ. Но не можеше да диша и — още веднъж — болката беше почти непоносима. Тя сграбчи сърцето ѝ с острите си нокти и здраво го стисна. Тялото ѝ трепереше, тя дишаше на пресекулки, бузите ѝ бяха мокри от сълзите.

Лекси.

Изстена, чу собственото си стенание, спря.

„Добре, стегни се. Остави го да премине. Можеш да се справиш“.

Но болката отказа да я пусне. В първите секунди след събуждането си Сара като че ли не можеше да постигне твърдата решителност, необходима, за да разбуди напълно съзнанието ѝ. Единственото добро нещо беше, че така физическата болка, която я разкъсваше, изглеждаше почти незначителна. Сърцето ѝ беше потрепваща маса от разкъсани нерви, които буквално пищяха от това дяволско мъчение. Сравнено с това, какво значение имаше, че я болеше всяка част на тялото, че дясната страна на главата ѝ е подута и че имаше адско главоболие? Нищо от това нямаше значение, сравнено с чудовищната агония, която сякаш се беше настанила за постоянно някъде дълбоко в душата ѝ.

„Дали въобще някога ще дойде време, когато няма да боли така?“

Сара беше повече от сигурна, че вече знае отговора на този въпрос: Не, дори да живееше милион години.

Единственото, което можеше да направи, беше да стиска зъби и да продължава да живее.

Изискваше се истинско усилие, за да се откъсне от образите на съня, но тя успя, като се концентрира изцяло върху настоящото. Беше се научила, че това е единственият начин да се справи, да оцелее.

Добре, едно по едно. Защо се чувстваше така, сякаш е била прегазена от камион? Това беше изгарящият я въпрос за момента и тя зарови в паметта си, за да намери отговора. Лежеше по гръб, с леко повдигната глава, на мека повърхност, за която предположи, че е леглото ѝ. Известно време лежа така и премигва в заобикалящия я мрак, като се опитваше да проумее защо в стаята е толкова студено, да идентифицира източника на леката миризма на оцет, да открие причината за ритмичното бибиждане, което идваше отнякъде точно зад главата ѝ. После осъзна, и се стресна, че това е някакъв непознат за нея мрак. Не беше в спалнята си, не беше в собственото си легло. Очите ѝ привикнаха към обстановката и тя разбра, че мракът не е абсолютен. Имаше и странен зеленикав отблясък, който ѝ позволяваше да вижда формите на предметите, сенките и да долавя движенията.

Като осъзна това, Сара ококори широко очи, а сърцето ѝ прескочи един удар. Тя се напрегна, после трепна от болка, макар дори да не беше отместила поглед. Защото причината, поради която можеше да долавя форми, сенки и движения, беше, че в тъмния ъгъл на стаята нещо се движеше, изправяше се, придобиваше огромни размери. С очи, приковани във формата, която изведнъж добиваше плътност, Сара не можеше да направи нищо друго, освен да гледа с диво препускащо сърце високата и широка фигура на мъж, който се изправи внезапно от мрака и бързо започна да скъсява разстоянието до мястото, където лежеше тя.

ГЛАВА 3

— Събуди ли се?

Този силен глас ѝ беше познат — Джейк. Напрегнатите мускули на Сара се отпуснаха, тя издиша леко. През последните седем години, неусетно, Джейк Хоган беше станал неин близък, нещо като семейство, каквото всъщност тя нямаше. Беше я виждал и в най-лошите моменти от живота ѝ, даваше ѝ съвети и беше нейна морална подкрепа, помагаше ѝ, когато тя най-много имаше нужда от това. Той беше силното рамо, на което да се облегне, докато се опитваше отново да живее, отново да бъде цялостна личност. На свой ред, тя му беше помогнала да преживее развода си, както и по време на другите кризи в живота му, повечето от които идваха в резултат на твърдоглавието му. Те знаеха тайните си, обичаха еднакво риболова, от време на време гледаха по някой глупав филм на ужасите и, общо взето, прекарваха добре във все по-редките случаи, когато излизаха заедно. Тъй като неговото частно детективско бюро имаше договор с офиса на областния прокурор, което означаваше, че се движат в едни и същи професионални среди, те се подкрепяха и професионално. Хубавото в тяхното приятелство беше, че когато имаше нужда мъж да я придружи на някое събитие, тя обикновено успяваше да убеди Джейк да стори това. А лошото беше, че по рождение беше алергична към бърбенето по телефона и пазаруването, което означаваше, че не даваше това, което обикновено се очаква от една приятелка.

— Здравей.

Поздравът ѝ звучеше слабо дори в собствените ѝ уши. Езикът ѝ сякаш беше надебелял и тя трябваше да преглътне два пъти, преди да може да произнесе дори тази единствена сричка. Струваше ѝ се, че или тя се върти, или стаята се върти. Или наистина нещо с главата ѝ не беше наред. Май беше последното.

— Много стенеше. Боли ли те?

Светлината над леглото се включи. Сара премигна и трепна при тази внезапна яркост. За миг, всичко, което можеше да види, беше леко

замъглените очертания на Джейк. Висок шест фута и един инч, с тегло двеста и дващест паунда, той напълно изпълваше полезрението ѝ. Гърдите и раменете му бяха широки, имаше телосложението на футболна звезда от гимназията, каквато наистина някога беше, но сега малко по малко започваше да губи форма. Ако, на възраст трийсет и девет, беше станал малко закръглен и мек около талията, то това беше единственото меко нещо в него. Чертите на лицето му бяха мъжествени, челюстта му беше широка и издаваше агресивност, кафявите му очи и тънките му устни бяха твърди, дори когато бяха спокойни. У него течеше кръвта на чероките и това личеше в острите очертания на носа му, в гарвановочерната му, късо подстригана, коса, в мургавата му кожа.

— Да.

Думата, излязла от сухото ѝ гърло, в което сякаш имаше песъчинки, прозвуча дрезгаво и едва чуто. Сара се чувстваше дезориентирана, повдигаше ѝ се, цялото тяло я болеше, а мисловният ѝ процес беше забавен. Една от причините да не може да мисли беше, че мозъкът ѝ все още беше обвит в паяжините на съня. *Лекси... Не.* Тя нямаше да отиде там. Не и съзнателно. Не и ако може да го предотврати. Не отново.

— Нищо, с което да не мога да се справя.

— Мъжко момиче, а?

Тонът му беше сух. Дланта му, голяма и топла, покри нейната. Тя дори не беше разбрала колко студена е нейната длан, докато не почувства успокояващата топлина на неговата.

— Не се стряскай, окей?

Тя размърда, експериментално, пръсти, после, просто като предпазна мярка, се опита да помръдне и пръстите на краката си. Като че ли всичко работеше.

— Ако някъде те боли, трябва да кажеш. Нали точно за това са лекарите. Както и болкоуспокояващите.

Сара не отговори. Онова, което той виждаше като неин отказ да помоли за помощ, когато, по негово мнение, отчаяно се нуждае от такава, отдавна беше източник на раздразнение за него. В момента обаче тя просто не беше в състояние да разисква отново старите си спорове с Джейк. Чувстваше се ужасно. Зрението ѝ не беше добро, осъзна тя, защото образът на Джейк се замъгли. В опит да го фокусира,

се опита да смръщи вежди, но това се оказа толкова болезнено, че се отказа и присви леко очи, което се оказа малко по-успешно. Беше в болнична стая, разбра тя с лека тревога и изненада, на тясно болнично легло, а на главата си имаше, както ѝ се стори, шлем за американски футбол. Зеленикавият отблясък, който беше забелязала преди, идваше от монитор, поставен близо до главата ѝ. Трябваше да обърне леко глава, за да го види. Непрекъснатото бибиждане идваше от друг монитор. От лявата ѝ страна имаше стойка с банка, пълна само наполовина. Дългата тръбичка се виеше като змия и се съединяваше с ръката ѝ. Вдясно от нея, в далечния край на малката стая, имаше черен кожен стол. Тя осъзна, че Джейк беше седял на него, преди да се приближи до леглото ѝ. Освен това имаше прозорец, на който имаше бежови завеси, малка нощна масичка с телефон, кана с вода, чаши и дистанционно управление, а телевизорът беше прикрепен с метални плоскости за стената. И това беше всичко. Типична болнична стая, но поне беше самостоятелна. Все още не ѝ беше много ясно защо е настанена тук.

— Какво... се е случило?

— Не помниш ли?

Джейк изучаваше лицето ѝ, смръщил гъстите си черни вежди.

— В-в-всъщност, не.

Онова, което си спомняше ясно, беше Лекси, застанала до леглото ѝ, Лекси, която подскачаше...

Сърцето на Сара прескочи още един удар, преди да е успяла да върне мислите си отново към настоящето. И като стори това, осъзна, че клепачите ѝ са горещи и натежали, носът ѝ — подпухнал и запушен, а бузите ѝ — мокри. Може би беше плакала. Немного отдавна, тя му беше обещала, че вече няма да се събужда с плач. И това беше почти вярно. Може би, ако имаше късмет, той можеше да реши, че сълзите ѝ са причинени от болката в главата.

Той пусна ръката ѝ, после докосна мократа ѝ буза с показалеца си.

— Кошмари, скъпа?

В гласа му имаше безкрайна нежност. Добре значи, тя нямаше късмет или пък той беше неочаквано чувствителен. Освен това той я познаваше много добре.

— Да.

Тази единствена сричка беше произнесена с нещо като недоволство.

— Лекси?

— Да.

Сара си пое дълбоко дъх, за да може да направи това признание, а после, в опит да смени темата, вдигна предпазливо ръка към дясното си слепоочие, като че ли беше центърът на силната болка. Това беше грешка. Главата ѝ започна болезнено да пулсира, стаята се завъртя и, ако не беше спуснала ръка и затворила очи веднага, щеше да припадне, беше сигурна в това.

— Чувствам се... наистина странно.

— Не съм изненадан.

Тя си помисли, че той можеше да каже и нещо друго, но ако го беше направил, тя щеше да го пропусне, въпреки усилията си, защото в този миг реалността отново изчезна и тя потъна в мрак.

Следващия път, когато отвори очи, видя колеблива слънчева светлина да се прокрадва покрай все още спуснатите завеси. Лампите не светеха и стаята беше пълна със сенки. Тя обаче виждаше достатъчно ясно, за да прецени, че наистина се намира в болница. За миг остана да лежи напълно неподвижна, защото се страхуваше да помръдне, вдишваше миризмата на антисептици, която я беше озадачила преди това, слушаше разнообразните шумове, издавани от медицинските апарати. Този път не беше изненадана от това, как се чувства. Не се изненада и от чифта маратонки „Найк“ дванайсети размер, които почиваха, с подметките нагоре, върху одеялото, което покриваше леглото ѝ. Погледна по-нататък и видя Джейк, отпуснат, полуизлегнал се, на стола. Беше облечен в същите смачкани къси панталони в цвят каки и тъмносиня тениска, които носеше и последния път, когато го беше видяла. Беше кръстосал дългите си крака в глезените, загорелите му длани бяха кръстосани на гърдите, главата му беше наклонена назад и излагаше на показ наболата по лицето му тъмна брада. Отначало го помисли за мъртъв, но после забеляза, че очите му са полуотворени и насочени към нея.

— И така — каза той. — Отново при живите?

Тя отвори предпазливо очи и беше много доволна, когато нищо лошо не се случи.

— Така изглежда.

Той спусна крака на пода и седна, прозина се и се протегна.

— Как се чувстваш?

— Като боклук.

Всъщност това беше слабо казано. Главата я болеше и пулсираше така, сякаш някой я удряше с чук. Коленете, лактите, брадичката ѝ и лявото ѝ бедро я боляха по различни начини и в различна степен. Гърлото ѝ беше напълно пресъхнало. Струваше ѝ се, че в устата ѝ е натъпкан памук.

— Има ли вода?

— Разбира се.

Той се изправи, наля вода в една от чашите, добави сламка и ѝ я подаде.

— Благодаря.

Тя отпи и студената вода ѝ помогна. Състоянието на главата ѝ и на другите части от тялото ѝ не се промени, но гърлото и устата ѝ вече не бяха сухи, което беше добре. Все още се чувстваше замаяна, умът ѝ отказваше да се измъкне от пластовете мъгла, които сякаш го обвиваха, но изведнъж ѝ хрумна, че присъствието на Джейк в болничната стая е изненада. Когато го беше чула за последен път, той се гмуркаше някъде край Флорида с последното си гадже.

— Ти не трябва ли да си във ваканция? — запита го тя, когато той остави чашата обратно на масичката и отново се отпусна, със силна прозявка, на стола. — Какво правиш тук?

— Морисън ми се обади.

Морисън беше Лари Морисън, областният прокурор на Бофорт и шеф на Сара. Той също така беше приятел на Джейк и двамата ходеха заедно на риболов, което си имаше своите добри и лоши страни. Понякога това ѝ даваше възможност да разбира позицията на Морисън по различни теми, без да му задава директни въпроси, което беше плюс по отношение на кариерата ѝ и професионалните им взаимоотношения, но тя, също така, понякога имаше чувството, че двамата с Джейк се съюзяват срещу нея, което не ѝ харесваше.

— Колко е часът?

Ей така, сякаш от нищото, ѝ хрумна съживяваща мисъл и тя се опита да се подпре на лакти. Стаята отново се завъртя пред очите ѝ. Тя изостави опитите си, затвори очи и потъна обратно във възглавницата с мъчителен стон.

— Трябва да стана. Трябва да съм в съда в девет. Случаят Паркър.

— Не, днес няма да можеш. Аз не бих се тревожил за това. Сигурен съм, че Морисън е уредил някой да те замества. — Той погледна часовника си. — А и без това вече е осем и четирийсет и две.

Тя имаше толкова шансове да стигне навреме в съда, колкото той имаше да хвъркне до Луната. Ръката на Сара отново се стрелна към главата ѝ, но ѝ се стори, че ръката ѝ е толкова тежка, все едно — обвита в бетон. Пръстите ѝ опипаха няколко пласта материя, преместиха се малко встрани, откриха същото, потретиха действието и тя най-после разбра, че главата ѝ е стегната в изненадващо тежък тюрбан. Тя отвори широко очи, защото споменът изведнъж изплува.

— Простреляха ме — каза тя, сякаш изненадана.

— Наистина. — Джейк говореше сериозно. — Раната се оказа повърхностна, за щастие, но си получила сътресение на мозъка, когато си се ударила в тротоара. Изгубила си кръв, също така. И малко от косата си.

Очите ѝ станаха кръгли.

— О, мили боже, сигурно са помислили, че ще умра, щом Морисън ти се е обадил чак във Флорида.

— Бях си у дома. Прибрах се вчера следобед всъщност.

— Но...

Умът ѝ най-после се завръщаше, макар и придружен с трясъци и звезди, но тя постепенно започваше отново да мисли, въпреки болката в главата си.

— Днес е четвъртък. Ти трябваше да се върнеш едва в неделя.

Той сви рамене.

— Нещо изникна в работата, така че трябваше да съкратя почивката си.

— Обзалагам се, че на Дона — името на русокосата двайсет и няколко годишна красавица изведнъж изникна в главата ѝ — това много ѝ е харесало.

— Даниел. Тя прояви разбиране.

Само че Сара изведнъж изгуби загрижеността си по отношение приятелката на Джейк. Паметта ѝ се върна и очите ѝ отново се фокусираха, загледаха с почти болезнена настойчивост.

— Мери... Касиерката беше убита, нали?

— Да.

Джейк хвана края на шнура за завесите, който висеше близо до него, и започна да си играе с него. Сара и преди беше забелязала, че когато искаше да прикрие важността на отговора си, той имаше склонност да се заиграва с нещо. Е, колкото и да беше закоравяла на длъжността помощник на областния прокурор, тя също беше разтърсена от смъртта на Мери. Жената беше невинна жертва, убийството ѝ беше съвсем безсмислено. Ако случаят беше даден на нея, което нямаше да се случи, защото тя беше свидетел и защото съществуваше противоречие на интересите, тя щеше да иска максимална присъда. И щеше да я получи. Мери заслужаваше това.

— А малкото момиченце, което беше с мен в магазина? Какво се случи с него?

Чувството за тревога, което беше изпитала предишната вечер, се беше върнало, макар леко притъпено, както тя предположи, заради минаването на времето и болкоуспокояващите, които бяха влили в кръвта ѝ. Джейк свъси чело.

— Какво момиченце?

— Тя се криеше под масата. Когато убиха Мери, излезе с писъци от прикритието си, аз я сграбчих за ръката и се втурнахме към вратата. Все още я държах, когато ме простреляха.

Джейк престана да си играе с шнура и я изгледа дълго и преценяващо. На Сара не ѝ беше трудно да изтълкува този поглед.

— Какво, да не мислиш, че не съм с всичкия си? Тя беше *там*.

— Никога не съм казвал, че не е била. — Тонът му беше умиротворителен. — Само че за първи път чувам за нея.

Сара настръхна.

— Можеш ли да провериш?

Джейк бавно кимна.

— Лесно.

Той се изправи, протегна се и тръгна към вратата, като кършеше рамене и въртеше глава — явно мускулите на гърба и врата му се бяха схванали от дългото седене. Докато Сара гледаше с нарастваща

изненада, той отвори вратата, подаде глава навън и заговори тихо с някого, който стоеше в коридора и Сара не можеше да го види. Тя щеше да смръщи вежди, но отдавна беше открила, че това ѝ причинява болка, така че се въздържа. Той приключи разговора и се върна до леглото ѝ.

— С кого разговаря?

Тя вече можеше да каже, от внимателното му и празно изражение, че онзи, с когото беше разговарял, не знаеше нищо за малкото момиченце.

— Морисън постави един униформен полицаи пред вратата. Докато нещата се изяснят.

Сара забрави и смръщи вежди, после направи гримаса, която също беше болезнена, и накрая успя да отпусне лицевите си мускули в напълно естествена реакция.

— Какво има да се изяснява?

— Кой те е прострелял.

Джейк отново беше заел мястото си до леглото ѝ, барабанеше с пръстите на лявата си ръка по матрака и я гледаше. Очите му имаха червени жилки, косата му беше рошава, той отчаяно се нуждаеше от бърснене. Тя разбра, че като се изключат кратките задрямвания на онзи стол, той не беше спал. Изглеждаше уморен, раздразнен и като че ли нямаше никакво желание да започне деня. Всъщност тя също се чувстваше така, но в неин минус бяха още големият бял тюрбан и болката.

— Бил е или Дюк, или момчето скелет — каза тя раздразнено. — И ако трябваше да се обзаложа, бих предположила, че е бил Дюк. Той застреля Мери. Макар че от гледна точка на закона това няма значение. И двамата ще получат обвинение в убийство, независимо кой е дръпнал спусъка. Забрави ги. Искам да знам къде е момиченцето.

Стягането на челюстта му и присвиването на очите му бяха достатъчно красноречиви. Не се налагаше да каже нито дума — тя разбираше всичко само като го погледнеше. Той се съмняваше, че момиченцето въобще е съществувало. Тя стисна устни.

— Виж, там имаше и едно момиченце. Според мен на шест или седем години. Високо около четири фута, слабичко, с тъмна коса, очи и кожа. Може би от латиноамерикански произход. — Като видя пламъчетата в очите му, тя добави: — Въобще не приличаше на Лекси.

— Хм.

Този отговор не изразяваше огромно доверие в трезвостта на нейния ум. Сара се опитваше да събере достатъчно енергия, за да се ядоса, когато той добави:

— На мен ми казаха, че си била отвън, на тротоара, а другите двама са били още в магазина, когато си била простреляна. Така ли беше?

Сара се замисли за секунда. Миговете, преди куршумът да я удари, сега бяха кристално ясни в ума ѝ. Като кадри от филм на ужасите, тя видя как главата на Мери експлодира, чу отново ужасените писъци на детето. Почти усещаше вкуса на собствения си страх в мига, в който беше сграбчила детето за ръката и беше побягнала. Тя кимна предпазливо, защото се страхуваше от болката в главата.

— Едва бях излязла. И все още държах за ръката момиченцето.

— Тогава, освен ако не си се обърнала с лице към магазина в последната секунда, никой от онези двамата не е могъл да дръпне спусъка. Лекарите тук, в мое присъствие, те прегледаха снощи, след като въпросът беше повдигнат, просто за да са сигурни, и твърдо решиха, че е стрелял някой, който е бил пред теб.

— Какво?

Сара смръщи вежди от изумление и извика от болка.

— О! Не се обърнах. Изтичах навън с момиченцето и въобще не се обърнах.

Докато мислено си припомняше поредността на събитията, тя присви очи, концентрира се.

„Господи, от това също ме боли. Добре, поне в следващите няколко часа лицето ми трябва да остане напълно безизразно“.

— Витрините на магазина бяха строшени, след като ме простреляха, почти съм сигурна в това. Спомнях си, че чух и това.

Джейк кимна — като че ли казаното потвърждаваше онова, което той вече знаеше.

— Работната теория е, че в обира са били замесени трима души. В момента единият е в затвора, другият е прострелян и е в критично състояние под двайсет и четири часова полицейска охрана, а третият, онзи, който те е прострелял, е още на свобода. Предполагам той е следял дали някой няма да се появи и е изпаднал в паника, когато грабежът се е объркал. Ако той съществува, ще го хванат.

Сара се сдържа да не смръщи вежди, да не ококори очи и въобще, да не прави никаква гримаса, в която ще са включени повече лицеви мускули, отколкото да смръщи леко нос. Нещо, с което винаги се беше гордяла, беше, че бързо се учи.

— Какво искаш да кажеш с това — ако съществува? Ако е стреляно пред мен, значи трябва да съществува. — Като видя изражението на Джейк, в гласа ѝ се прокрадна съмнение, макар и слабо: — Не е ли така?

— Винаги съществува възможността да е стрелял и някой друг.

„Не се мръщи! Нима е толкова трудно?!“

— Като например кой?

Джейк сви рамене.

— Още не се знае. Може би някой, който изпитва омраза към теб.

— Към мен? — Тази мисъл беше леко шокираща. — Сигурно се шегуваш. Към мен? Малката сладка мис?

С това тя заслужи лека, но горчива усмивка.

— Всеки областен прокурор има врагове. Включително ти, Максимум Мейсън.

Прякорът ѝ, придобит в съдебната зала по време на кариерата ѝ, не я развесели.

— Е, правя всичко възможно да прибера престъпниците на топло. Нима някой може да ме съди за това?

— Казвам само, че не всички те обичат, както те обичам аз.

— Жертвите ме обичат. Лошите момчета се страхуват от мен.

Това беше нейната перифраза на израз, който беше видяла върху бейзболна шапка: „Жените ме обичат, рибите се страхуват от мен“. Това също предизвика лека усмивка на устните му.

— Забавно.

Сара би смръщила замислено вежди, ако това беше възможно. Иисусе, да те прострелят в главата, беше най-доброто средство против бръчки, по-добро дори от „Ботокс“. Може би трябва да го патентова и да направи състояние от това.

— Ако е бил някой, който ме мрази, той, почти сигурно, трябва да ме е следил и да е чакал възможност за изстрел. Или...

Гласът ѝ заглъхна, когато мисълта ѝ хрумна. Джейк повдигна вежди въпросително. Погледите им се срещнаха.

— Брайън Макинтайър беше едно от първите ченгета, които се появиха на мястото.

Думите бяха толкова многозначителни, че тежестта им буквално се усещаше.

Джейк направи гримаса.

— Знаеш ли, не искам да обидя гледната ти точка, но да влезеш така в разпра с полицейските служители не е най-умното решение, което си вземала.

Възмущението скова гръбнака на Сара, което я накара да повдигне глава, която заблъска от болка, а стаята се наклони на една страна. Тя падна отново на възглавницата, победена.

— Не съм влязла в разпра с полицаите. А само с две ченгета. Които бяха обвинени в изнасилване.

— От проститутка, наета за ергенско парти, което е излязло от контрол. Казвам ти го и сега, това е случай, който никога няма да спечелиш.

— Знаеш ли, прокурорите не могат да избират клиентите си. Просто приемаме това, което имаме. Е, Кристъл Стамбо може и да не е весталка или девица. И какво от това? Била е наранена. Тя кървеше. Била е грубо изнасилена. Какво трябваше да направя, когато тя дойде при мен? Да ѝ кажа, че законът не се отнася до нейния случай? Що се касае до мен, законът се отнася до всички. — Сара си пое дълбоко дъх и продължи, вече по-меко: — Тя е била наета да танцува на партито.

— Да прави стриптийз. И е проститутка.

— В Атланта. Дошла е в Бофорт, за да започне нов живот.

— Сара.

Джейк срещна погледа ѝ, спря да говори, поклати глава и преглътна онова, което се канеше да каже. Очевидно нямаше да продължи спора в момента. Този спор бяха водили и преди, и сигурно щяха да го водят отново. Той имаше своята позиция, тя имаше своята; неговата беше грешната, нейната — правилната.

— Във всеки случай, аз не мисля, че Брайън Макинтайър е стрелял по теб, просто защото сигурно е знаел, че не би могла да повдигнеш обвинение срещу нито едно от онези две момчета.

Сара отвори широко уста, но той вдигна ръка, за да заглуши думите ѝ, и продължи:

— Тези двама полицаи може и да не те обичат в момента, но не мисля, че някой от тях е достатъчно глупав, за да стреля по теб. Вероятно е имало трети човек в обира. Ако е така, ще го заловят и проблемът ще бъде решен.

Можеше да запомни това и да го остави засега, а да се тревожи, когато и ако възникне нужда. В момента имаше други, по-важни, неща. Настоятелността, която я гризеше, изостри гласа ѝ.

— Джейк, искам да намерят онова момиченце.

Погледът на Джейк, непроницаем, срещна нейния.

— Искаш аз да се заема с това?

— Да.

Тъй като вършеше огромна работа за офиса на областния прокурор, което означаваше — и за нея, тя можеше да му възложи тази задача официално и той да получи пари за това. Но тъй като бюджетът винаги беше ограничен и тъй като беше възможно търсенето на момиченцето, в очите на Морисън, да изглежда като използване на държавни ресурси за лични цели и така да попадне в графата „неетично“ и тъй като една малка част от нея започваше да се страхува, че *наистина* си е въобразила присъствието на момиченцето, тя не искаше търсенето да се свързва с офиса на прокурора по официален начин.

— Ъ, не. Моля те, намери момиченцето заради мен, Джейк.

— Искаш да работя свободно — прекъсна я той с правилния израз и тя въздъхна. Това беше съгласие от негова страна и тя го знаеше. — В магазина има охранителни камери. И трябва да има записи. Те вече трябва да са на сигурно място в полицейския отдел. Ще отида там и ще ги погледна.

Сара се усмихна и откри, че това също ѝ причинява болка.

— Джейк, стари приятелю, ти си най-добрият.

— Да — каза Джейк сухо. — Виж, ако искаш, аз...

На вратата се почука. Преди някой от двамата да е успял да каже и дума, Морисън подаде глава.

— Здравейте. Будна ли си? Облечена ли си?

Като видя, че тя наистина е будна, той влезе и двамата с Джейк впериха погледи в него. Дали беше облечена, беше нещо различно. Сара изведнъж осъзна, че е само в болничната зелена нощница и няма нищо отдолу. Като внимаваше да не движи много главата си, тя хвърли

бърз поглед към тялото си, за да се увери, че одеялото я покрива чак до врата. По нейно мнение, да се показваш пред шефа си, не беше стъпало по пътя към успеха.

— И така, как е нашата героиня?

Джейк смръщи вежди и Сара щеше да стори същото, но навреме се сети, че не бива да прави това. Отново я прониза болка.

— Героиня? — повториха те едновременно.

— Така казват.

Висок и слаб мъж в началото на петдесетте, Морисън се усмихна весело на Сара. Костеливото му интелигентно лице грейна, а край устата му се образуваха дълбоки бръчки. Други, по-фини, образуваха нещо като ветрило в ъгълчетата на очите му: светлокафяви, леко увеличени от стъклата без рамки, които непрекъснато се плъзгаха надолу по носа му. Той започваше да оплешивява. Беше елегантен, имаше доста политически връзки и — най-ценното му качество според Сара — не държеше подчинените си изкъсо. В момента целта му беше да бъде избран за губернатор на щата след две години, което, на практика, означаваше, че неговият помощник е натоварен с отговорността за всекидневната работа в офиса. Упоритата работа се възнаграждаваше с още работа, което водеше до преумора. Всъщност Сара беше получила повишение, когато шефът ѝ, Джон Карвър, беше получил удар на работното място в средата на май и сега тя беше шеф на отдел „Углавни престъпления“. Все още се надяваха, че Карвър ще се върне на работа по някое време, но ако не, Сара беше получила уверенията на Морисън, че ще получи работното място за постоянно. Морисън беше научил, че на нея може да се разчита и че тя върши работата добре, а Сара беше научила, че той в никакъв случай няма да ѝ се бърка и да ѝ пречи, което беше добре, що се касаеше и до двамата. Той беше акула, безмилостен и агресивен в преследването на целта, но Сара го обожаваше от момента, в който главните му интереси бяха насочени извън стените на офиса. В момента, в добре ушит син костюм, изгладена и колосана бяла риза и червена вратовръзка, изглеждаше точно като на един от рекламните си плакати. Той прекоси стаята и отиде до телевизора.

— Гледах предаването в стаята на сестрите, докато идвах насам. Погледнете това.

Той включи телевизора. Анимационен филм изпълни екрана. За миг, Сара втренчи поглед в него, объркана. Какво ли се опитваше той да каже с това? Че тя е Пауърфул Гъл? Това не беше точно образът, към който се стремеше.

— Вземи дистанционното! — каза нетърпеливо Морисън. Джейк го взе. — Превключи на пети канал.

Екранът премигна и Сара видя Дюк, в белезници, бутан към една от полицейските коли. Беше нощ, магазинът се виждаше на заден фон и многото червени светлини на екрана говореха за това, че в района има още много коли — както полицейски, така и на „Спешна помощ“. Очевидно екип на телевизията беше дошъл навреме, за да заснеме поне част от събитията от предната нощ.

— ... беше идентифициран като дваисет и две годишния Доналд, или Дюк, Кумър — говореше по пети канал русокосата Хейли Уинстън, а Дюк беше безцеремонно набутан на задната седалка на полицейската кола. — В момента виждате как той е хванат на местопрестъплението и е арестуван. А сега, другите новини...

— Господи, пропуснахме го. — В гласа на Морисън се долавяше разочарование. — Превключете на трети канал. Бързо.

Джейк се подчини и Сара си пое дълбоко въздух, когато изведнъж видя собствения си образ в момента, в който се беше обърнала, за да сграбчи за ръката момиченцето, което беше там, съвсем истинско, както Сара беше сигурна, че е било. Слава богу, тя не беше полудяла. Ха! Но нали го знаеше през цялото време.

Записът, очевидно направен от някоя от охранителните камери на магазина, беше без звукове и не много ясен, но Сара веднага се сети за липсващите подробности. Мери току-що беше простреляна, момиченцето пищеше...

— ... смелите действия на Сара Мейсън, помощник на областния прокурор, спасиха не само нейния собствен живот, но и този на неизвестното дете по време на въоръжения грабеж снощи в магазина „Куик — Пик“, на ъгъла на „Лафайет стрийт“ и „Хауей“, номер дваисет и първи...

На екрана, Дюк тичаше към момчето скелет, което се люлееше на пети. И двамата се прицелваха с пистолети. Сара и момчето не бяха в кадър, сигурно вече бяха излезли навън. Очевидно камерите покриваха само вътрешността на магазина...

— Източници твърдят, че полицията е била алармирана от мобилния телефон на мис Мейсън. Отишли първо в дома ѝ, а после проследили колата ѝ, която била паркирана пред магазина само на няколко пресечки от дома ѝ. Когато полицаите пристигнали, обирът бил вече в ход...

На екрана, витрините на магазина експлодираха, а от дулото на пистолета на Дюк изригна светлина и това се случи *почти* едновременно.

— Трябва да вземем тази касета. — Джейк погледна Сара. — Разбираш ли какво искам да кажа?

Тя разбираше, естествено. Нямаше дори секунда между светлината от дулото на пистолета и пръсването на стъклата, но като че ли първо бяха експлодирали витрините, а изстрелът беше дошъл след това. Разбира се, можеше да се дължи на следното: светлината от изстрела се вижда след изстрелването на куршума. Кой знае? Тя със сигурност не знаеше дали е така. Във всеки случай, времето беше толкова малко, че не беше възможно куршумът на Дюк да е бил причина за счупването на стъклата. Тя мислеше така. Но пък, от друга страна, не беше експерт по доказателствата... Щяха да имат нужда и от такъв.

Внезапно, на екрана се появи лицето на Мери. Снимката изглеждаше така, сякаш беше от шофьорската ѝ книжка или някакъв друг документ. Докато я гледаше, Сара почувства как стомахът ѝ се свива на топка.

— На местопрестъплението е убита петдесет и седем годишната Мери Джо Уайт. Мисис Уайт работела в магазина от почти две години. Тя оставила...

— Изгасете го! — каза Сара и затвори очи.

Не искаше да знае нищо повече за Мери, за живота, който ѝ беше ограбен, за семейството, което беше оставила след себе си. По-късно може би, но не точно сега. В момента просто не можеше да понесе и това.

— ... три деца и четири внучета. Тя...

Започна да звъни мобилният телефон на Морисън.

— ... била вдовица, която работела нощна смяна в магазина, за да може през деня да се грижи за внуците си. Тя...

— *Изключете го!*

Тя каза това силно, за да е сигурна, че ще я чуят, но от викането главата отново я заболя. Само че повече я болеше от това да слуша новините. Всеки ден срещаше и представяше жертви на насилие и би трябвало вече да е имунизирана срещу сполетялото Мери, но не беше. В онези няколко мига на споделен ужас, преди жената да бъде убита, тя и Мери бяха свързани. Чувстваше смъртта на Мери като лична загуба. За днес, засега поне, докато всичко я болеше и тя беше така уязвима и се опитваше да разбере какво се беше случило, просто не можеше да понесе повече.

Телевизорът се изключи, вероятно благодарение на Джейк, който все още държеше дистанционното. В настъпилата тишина Сара слушаше Морисън, който говореше по телефона:

— ... управител на зоологическа градина там. Неуспех след неуспех. Е, радвай се, че не сме ние. Да, дръж ме в течение.

Той приключи разговора точно в мига, в който Сара отвори очи и видя, че е смръщил силно вежди.

— Какво? — запита Джейк.

Морисън обаче гледаше Сара.

— Момчето, което са отвели в затвора, онова, замесено в обира на магазина, се е обесило в килията си преди час. Доналд Кумър. Току-що са намерили тялото.

На Сара й беше необходима секунда да проумее, че той говори за Дюк.

ГЛАВА 4

— По дяволите! — каза Джейк.

Морисън сви рамене и прибра телефона си в джоба.

— Знаем, че е виновен. Престъплението му е записано от камерите. Щеше да получи смъртна присъда, в това няма никакво съмнение. Той просто е ускорил хода на събитията и е спестил на данъкоплатците парите за безполезен съдебен процес.

— Цялата тази работа вони като котешка пикня. — Джейк поклати глава. — Самоубийство в затвора, вятър работа! Когато умре арестуван, но не осъден, за това е виновен или друг арестуван, или ченге и вие го знаете толкова добре, колкото и аз.

— Другото момче, партньорът му, беше надрусан — каза Сара. — Може би Дюк също е бил надрусан. Може би, като е излязъл от това състояние, е разбрал в какво се е забъркал, и се е обесил.

Джейк не изглеждаше убеден.

— Може би. А може би — не.

— Значи мислиш, че това е убийство? — Морисън звучеше скептично. — Че е бил убит от ченге и това има връзка със стрелбата по Сара?

Джейк и Сара се спогледаха. Като се имаше предвид разследването на изнасилването, тяхното общо мълчаливо съгласие означаваше „не“. Макар това да оставяше други възможности отворени.

— Каквото и да се е случило, това е още един проблем за администрацията на Кинг.

Въпреки че Морисън мръщеше вежди, Сара долови и веселотонотка в гласа му. Той и Франклин Кинг, кметът на Бофорт, бяха от Демократическата партия и се бореха за поста губернатор. И тъй като Южна Каролина беше демократичен щат, винаги печелеше кандидатът на Демократическата партия. Може би един път на всеки пет изборни кампании печелеше представител на Републиканската партия. Сара не хранеше илюзии, че това беше причината Морисън да не възрази,

когато тя беше настояла да предявят обвинение в случая с Кристъл Стамбо — полицейският отдел беше тясно свързан с кмета. А Морисън наистина, наистина, *наистина* искаше да победи кмета.

— Може би онзи, който е стоял отвън, е бил заловен снощи и му е предявено някакво друго обвинение. — Джейк звучеше така, сякаш мислеше на глас. — Той знае, че ако го свържат с това престъпление, ще получи смъртна присъда. Това е доста добър мотив да убиеш съучастника си, не мислите ли? Другият съучастник все още е под двайсет и четири часова полицейска охрана, нали?

— Да, точно както и Сара. — Морисън погледна Джейк. — Все още мисля, че при дадените обстоятелства самоубийството е най-вероятният сценарий, но човек никога не знае. Провери кой още е бил наоколо, когато Кумър се е обесил, ще го направиш ли?

Джейк кимна.

— Да.

— Наистина ли мислите, че имам нужда от полицейска закрила?

Сара си спомни, че не трябва да мръщи вежди, когато зададе въпроса на Морисън. Все още се чувстваше малко замаяна, малко не на място, но не толкова, че да не изпита страх при тази мисъл. Странно, но тя почти приветстваше това чувство. Като първите зелени пъпки на пролетта, тази нова загриженост за нейното съществуване можеше да бъде знак, че тя най-после отново започва да живее.

— Вероятно не, особено сега, когато Кумър вече не е сред живите. Той и другото момче, Морис Джонсън, който му е братовчед, между другото, ще бъдат заплахата за третия съучастник, а не за теб. Ти не си видяла кой е стрелял по теб, нали?

— Не.

— Тогава, вероятно си във от опасност. — Морисън сви рамене и направи гримаса. — Имаше такова объркване, когато те доведоха снощи, че ние всички решихме, че е по-добре да се погрижим за твоята безопасност, отколкото да съжаляваме.

— Добра мисъл. — Тонът на Джейк беше сух.

Сара не обърна внимание на това, както и Морисън. Тя продължи да гледа шефа си.

— Момиченцето в магазина, онова, което току-що видяхте на записа, също ли е под полицейска закрила?

Той поклати глава.

— Не, доколкото знам. Никой нищо не ми е казвал за момиченце. Сега, като го видях на записа и чух от теб, разбрах за него.

Мобилният му телефон отново зазвъня. Той отговори, заслуша се и каза:

— Да, идвам.

Изключи телефона си и погледна Сара и Джейк.

— Е, трябва да тръгвам. — Вдигна ръка за довиждане. — Трябва да съм на много места, имам много неща за вършене. Знаете как е, винаги съм зает. Радвам се, че ти се е разминало снощи, Сара.

— Всички се радваме. — Тонът на Джейк беше дори по-сух отпреди.

— Чакай.

Сара, изпаднала в лека паника, се размърда, за да го види как излиза, и заради това усилие беше пронизана от множество болки. Морисън спря с едната си ръка върху бравата и я погледна въпросително.

— Трябва да съм в съда в девет — каза тя. — Делото „Паркър срещу Южна Каролина“. Лиз Уесъл е съдията, а знаеш как побеснява, когато някой не се яви. Кажи ми, че има кой да ме замести.

Морисън махна с ръка.

— Изпратих Дънкан. Тя го обича. Той ще помоли за отлагане. Не би трябвало да има проблем, защото всички знаят какво се е случило с теб. — Той й се усмихна. — И това е начин да „излъскаш“ имиджа на офиса. Онази касета от охранителните камери ще се върти с дни по телевизията. Помощникът на областния прокурор спасява малко момиченце — ще добием нова репутация.

Като каза това, той излезе. Сара гледаше как вратата се затваря след него, после погледна триумфално Джейк, който все още стоеше до леглото.

— Казах ти, че там имаше и момиченце.

Устните му се извиха леко в краищата.

— Хей, нито за миг не съм се съмнявал в това.

— Да, точно така. — Тя го изглежда сериозно, да не кажем, строго, после въздъхна и се размърда, за да се намести по-удобно. — Няма значение. Само открий какво е станало с нея, ще го направиш за мен, нали? Предполагам, че не е била застреляна.

— Ако беше така, щях да знам. И щяха да го кажат по новините.

— И аз това си помислих.

— Може би просто е изтичала у дома си. Сигурно е била уплашена до смърт.

„Беше ужасена. Детето беше наистина ужасено“.

Ако се опиташе, Сара можеше отново да види израза на лицето ѝ и да чуе писъците ѝ. Трябваше да направи усилие, за да прогони тези образи от ума си. Концентрира се върху информацията, която имаше.

— Тя познаваше Мери, касиерката. Когато застреляха Мери, тя изскочи изпод масата и започна да пищи и да я вика по име.

— Не е лесно за едно дете да види такова нещо.

— Да.

Сара си пое дълбоко дъх и направи всичко възможно да не допусне спомените отново в съзнанието си. „Не е лесно за когото и да било да види такова нещо“. На вратата се почука силно и кратко и влезе медицинска сестра още преди Джейк или Сара да са успели да отговорят.

— Как се чувствате тази сутрин?

Жената се усмихна лъчезарно на Сара. Беше висока и пълна, четирийсет и няколко годишна, с остра кафява коса и очила. Беше облечена в синя престилка и буташе количка, чиито колела скърцаха.

— Ето закуската, а после ще трябва да проверя...

— Добре съм. А, въ, добре съм.

Сара се разсея и загледа как Джейк прави бързо две крачки, за да се отмести от пътя на количката.

— Излизам — каза Джейк, когато сестрата пхна термометъра под езика на Сара, а после вдигна китката ѝ, за да провери пулса. — Ще се върна по-късно. Ако нещо възникне, Абът е пред вратата.

Абът беше ченгето. Като знаеше колко много Джейк мрази иглите и всички други медицински приспособления, Сара беше изненадана, че беше останал до леглото ѝ толкова дълго. Сигурно наистина се тревожеше за нея.

— Справяте ли се добре със системата?

Сестрата натисна леко плътта ѝ до иглата, за да се увери, че тя е на мястото си и е все така добре прикрепена с лепенката. Джейк трепна и тръгна към вратата.

— Да, чудесно. Джейк...

В гласа ѝ се долавяше настоятелна нотка. Той вече беше преполовил разстоянието до вратата.

— Знам. — Хвърли поглед през рамо към нея. — Да намеря момиченцето.

— Да. Благодаря. — Той вече беше хванал бравата, когато Сара изведнъж се сети нещо. — О, мили боже! Джейк. — Той повдигна вежди и отново ѝ хвърли поглед през рамо. — Суити-пай. Ще се отбиеш ли вкъщи и да го пуснеш навън? И да го нахраниш?

Джейк изстена.

— Защо аз?

— Защото ти си тук. Защото си моят най-добър приятел. Защото имаш ключ за къщата ми — каза тя умолително.

Щеше и да затрепка безпомощно с мигли, но помнеше, че не трябва да помръдва нито един лицев мускул. Освен това, сестрата се занимаваше с превръзката на главата ѝ и вероятно щеше да е добре, ако тя не прави внезапни движения в този момент.

— Не съм си ходила у дома, откакто вчера излязох за магазина, а Суити-пай наистина има нужда от разходка. И защото той те обича.

Джейк изсумтя.

— Моля?

Той стисна устни. Сара без малко да се усмихне. Тя беше добър адвокат и разпознаваше кога човек се е предал.

— Дължиш ми услуга — каза той.

— Знам. Много ти благодаря.

— *Присмиваш ли ми се?*

— Не, разбира се, че не. Освен това, ако се засмея, ще те заболи главата. — Тя се сети нещо друго и всичката ѝ веселост се изпари. — О, и, хм, имаш ли нещо против да се отбиеш някъде, за да купиш кучешка храна? Точно затова снощи аз се озовах в магазина „Куик-Пик“.

— Споменава ли съм някога, че си много досадна?

— Да, често го казваш.

Той се усмихна леко на себе си при тези ѝ думи. След това бързо излезе може би — за да не каже тя и нещо друго.

— Той обича „Кибълс ин битс“! — извика тя след него. После въздъхна и се остави на грижите на сестрата.

Проблемът със Суити-пай беше, че той не беше мил и сладък. Тежеше над осем паунда и често показваше лош нрав. Не че Джейк го обвиняваше особено за негативното му отношение към света. Кучето беше много, много грозно, от онези, които очакваш да видиш в кучешките борби или като охрана, и беше принудено през всичките девет години от живота си да отговаря, и на обществени места, на името Суити-пай. Унижението беше огромно. Всеки път, като се сетеше за това, Джейк беше почти готов да прости на Суити-пай омразата, с която кучето се отнасяше към света. *Почти.*

Това второто *почти* му дойде наум, когато Джейк тихо влезе в скромната тухлена къща на Сара, която тя беше купила, защото не би могла да живее със Суити-пай в апартамент, а ако го нямаше него, нямаше кой да я поздравява със сърдито ръмжене.

— Хей, Суити-пай, здравей.

Като затвори вратата след себе си с известна неохота, защото злобното ръмжене почти го накара да отстъпи и избяга, Джейк се огледа предпазливо за домашния любимец на Сара, докато вървеше по коридора към кухнята, която, като останалата част от дома на Сара, издържан в стил ранчо, беше изключително спартанска. Обикновени бели стени, без картини или чинии, или каквито и да било украшения, по тях. Полущори, а не завеси. Под от тъмно дърво. Минимум мебели. Нещата, необходими за живота, но никакъв лукс. Това беше истинската Сара.

Джейк преглътна и последния „Сникърс“, който си беше купил в „Томпсън Мини-Март“ на път за тук, изпи кафето, което си беше взел от кафемашината в същия магазин. Това му заместваше закуската. Остави торбата с кучешката храна „Кибълс ин битс“, която послушно беше купил, на кухненския плот, който беше бял като всички уреди и шкафчета в кухнята — масата и четирите стола в средата ѝ бяха от тъмно дърво — и погледна часовника на стената над хладилника. Беше девет и двацет и пет минути. Исусе, имаше и други неща за вършене. Доброто, когато имаш собствен бизнес, е, че работното ти време не е строго определено. Лошото беше, че ако нямаш работа и не печелиш, не ядеш. И не можеш да си платиш сметката за електричеството. Нито ипотеката. Нито пък можеш да си позволиш нещо друго. Нито... Списъкът май беше безкраен.

Беше обещал на Морисън, че ще има резултати по разследването по случая Пери, а за това трябваше отново да се разгледат часовете на събитията, за да се определи дали заподозреният в убийство има, или няма, алиби. И това трябваше да стане до пет часа следобед днес. Беше обещал на застрахователната компания „Фортис“ досие за бандата, която редовно мамеше компанията по следния начин: пълна кола с хора кара по магистралата, после натискат рязко спирачките напред движението, така че задният автомобил неминуемо ги удря, и като следствие от това всички в колата предявяват искания към компанията за нанесени леки телесни повреди. Това досие също трябваше да е готово до пет часа днес. Беше обещал на Ели Шнайдер, известна местна адвокатка на частна практика, доклад за любовните авантюри на съпругата на един от клиентите ѝ и пак до пет часът следобед. А и това бяха само най-главните неща в изгладнелия му за сън мозък. За другите не се сещаше в момента. Беше сигурен, че като стигне в офиса си, ще открие, че го чакат още хиляда други неща.

Но в живота му имаше и Сара. Винаги Сара.

Не можеше дори да мисли за шока, който беше преживял снощи, когато беше разбрал, че е простреляна. Докато стигне в болницата, вече се беше облял в студена пот. Дори след като лекарите му казаха, че раната в главата ѝ не е нещо сериозно, не беше успял да се отпусне. Непрекъснато си задаваше въпроса кой, и защо, е стрелял по нея. Според него възможността някой да е използвал обира като прикритие за убийство беше далечна, но все пак съществуваше. Възможността по нея да е стрелял трети участник, ако се предположеше, че има такъв, за да я накара да замълчи, след като тя обаче не го е видяла, също не беше особено приемлива. Сега, след като беше имал възможност да помисли малко повече, а и вместила по някакъв начин и смъртта на Доналд Кумър в това, му беше хрумнала друга възможност. Третият участник, който е наблюдавал нещата отвън и е видял, че не вървят добре, може би е искал да елиминира единствените хора, които биха могли да го идентифицират, преди да побегне, и е стрелял или по Кумър, или по братовчед му, но е уцелил Сара по погрешка. Или... Е, имаше още много „или“, които трябваше да премисли. Единственият оцелял свидетел, освен Сара, беше момиченцето, което, слава богу, се беше оказало сто процента от плът и кръв. Трябваше да я намери заради спокойствието на Сара, а и заради своето собствено. Мъжът, стрелял

по Сара, можеше да се опита да убие и детето, макар то също да не го беше видяло — нещо не особено вероятно, но не и невъзможно. За да може отново да диша нормално и спокойно, за да може тежестта да се смъкне от раменете му и тревогата да изчезне от мислите му, той трябваше да намери отговора на всеки от тези въпроси. А междувременно, трябваше да предприеме необходимото, за да осигури безопасността на Сара.

Но вместо да се захване за работа, ето, че се занимаваше с това да осигури закуската и изпишкването на любимеца на Сара.

— Суити-пай! Хайде, момче!

Кучето не се виждаше никъде. Ръмжене, ниско и заплашително, го увери, че Суити-пай е жив и е някъде наблизо, че знае за присъствието му в къщата. То идваше от далечния край на коридора, където бяха двете спални — тази на Сара, където вероятно се беше настанило кучето, и свободната. Джейк познаваше свободната стая много добре, защото беше прекарал не една нощ в нея. Нощи, в които беше прекалено пиян, за да шофира до дома си, или пък други нощи, в които тя имаше нужда той да остане при нея. Нощи, в които единият от тях се беше жертвал, за да запази разсъдъка на другия.

Но той винаги спеше в свободната стая, никога — в леглото ѝ.

От доста време вече си забраняваше да мисли за Сара и секс едновременно. През годините, защото не си позволяваше това, Сара и сексът като че ли се изключваха взаимно. За щастие, имаше много жени, с които можеше да прави това, и го правеше. А тя... Доколкото знаеше, не беше правила секс през седемте години, в които я познаваше.

Той не знаеше как щеше да реагира, ако тя някога направеше това с когото и да било.

„Това е нещо, за което ще мисля, когато се случи“, помисли си Джейк с горчивина, докато отваряше задната врата. Засега, а и за в близко бъдеще, те бяха „най-добри приятели завинаги“, както с хумор беше изразила тя отношенията им в картичката за неговия рожден ден миналия месец. Тогава той беше прочел поздрава, беше направил гримаса и едва не я беше запитал: „И какво ще стане, ако се уморя да бъда твойт най-добър приятел?“

Но не беше задал този въпрос и моментът беше отминал. След това той беше много зает, после тя беше много заета, а след това я бяха

простреляли. Неговата реакция на това беше нещо, което трябваше да премисли по-късно, когато имаше време и на трезва глава.

В момента трябваше да се погрижи за Куджо. И единственият начин да го направи, беше — да приключи с това.

— Суити-пай! — извика той, чувствайки се като идиот.

Така ставаше, когато си най-добрият приятел на жена — получаваш всичките главоболия на една връзка, но без да се ползваш от нейните привилегии. Ако животното беше в такова лошо настроение, в каквото изглеждаше по ръмженето му, на Джейк можеше да се наложи да си спасява задника още през следващите две минути.

— Тук, Суити-пай.

Зловещо драскане на нокти по дървения под го предупреди — Суити-пай се движеше. Джейк отвори вратата, така че кучето да излезе направо навън. Задният двор беше малък, спретнат, с ограда. Всъщност, оградата беше двойна. Новите съседи отляво имаха котка. Много обичана и добре гледана котка. Още известна като най-големия враг на Суити-пай. И затова се налагаше да има здрава и висока ограда, която да не позволява на Суити-пай дори да види котката.

По мнение на Джейк, не ставаше въпрос за ако, за кога, Суити-пай ще изяде котката за обяд. Сара обаче не виждаше нещата по този начин.

Бърз поглед към часовника му каза, че вече е девет и трийсет и пет. Чувстваше как нетърпението се надига у него, но правеше всичко възможно то да не проличи в гласа му. Освен че беше грозен и имаше лош нрав, Суити-пай също така беше особено чувствителен към емоциите на хората около него. Тази дума, чувствителен, беше употребена от Сара, което накара Джейк да извие очи към небето. Работата беше в това, че ако не почувстваше любовта в тона му, Суити-пай щеше да остане на мястото си и никога нямаше да излезе през вратата. Джейк си представи как ще му се наложи да го изкарва с метла изпод леглото на Сара, и потрепери. Нямаше да стори това, освен ако не беше абсолютно необходимо.

— *Хайде*, Суити-пай!

Мислеше, че гласът му е още едва ли не захарен, но очевидно в него се долавяше и фалшива нотка, защото Суити-пай, който тогава току-що се беше подал иззад ъгъла, отговори със силно ръмжене и показва страхотни бели зъби.

— Добро куче — каза Джейк, готов дори да лъже. Той потупа вратата, за да подкани кучето да излезе. — Не искаш ли да се поразходиш навън?

Като продължаваше да ръмжи, Суити-пай се поколеба, гледайки заплашително Джейк с черните си очи. Джейк направи гримаса, напомни си, че притежава гордост, която не му позволява да напусне поста си, и поклати глава при мисълта на избора на Сара на домашен любимец. Кучето беше смесена порода с глава на питбул и мускулестото тяло на ротвайлер. Козината му беше къса и груба, почти изцяло черна. Всяка една от лапите му беше с размерите на дланта на Сара. Опашката му беше дълга и дебела, то я държеше винаги ниско и никога не я размахваше насам-натам — не, Суити-пай не вършеше такива глупости. Повтарям, Суити-пай не беше от кучетата, които въртят опашките си.

Но Сара го обичаше. И Джейк дори можеше да разбере защо. Тя и Лекси го бяха спасили от общинския приют, когато той беше само шестмесечно и зле ранено кученце. Малката Лекси му беше дала името Суити-пай. Въпреки техните нежни грижи за него, то никога не беше загубило недоверието си по отношение на човешката раса. И особено към мъжката половина от нея.

Но Суити-пай също обичаше Сара. Джейк предполагаше, че беше обичал и Лекси.

Което беше достатъчна причина Джейк да стои наред кухнята на Сара и да се опитва да придума това глупаво куче да излезе навън и да използва любимото си дърво.

— Навън, Суити-пай.

Джейк отново потупа задната врата — този път, малко по-силно. Суити-пай, който го познаваше прекрасно, макар през цялото време да показваше, че не е особено очарован от запознанството им, престана да ръмжи и тръгна, сякаш със сковани крака, към вратата. Все още гледаше злобно Джейк, устните му още бяха дръпнати назад и разкриваха белите му зъби, но поне не ръмжеше. Джейк смяташе това за плюс. Като мина край Джейк, кучето стегна раменете си, все едно че очакваше ритник или удар. Джейк, от своя страна, също се напрегна и се помоли голите му прасци да останат цели и невредими. Но всичко мина добре — Суити-пай излезе навън, прекоси верандата и слезе по стъпалата без инцидент. Джейк, от своя страна, въздъхна от

облекчение и затвори вратата. При шума от затварянето ѝ Суити-пай хвърли поглед назад, после вдигна крак до орловите нокти, които растяха в подножието на стъпалата.

Следващото препятствие щеше да бъде да придума животното да влезе отново вътре, но за това щеше да се тревожи след малко. Джейк напълни чинията му с храна, хвърли бърз поглед през стъклото на вратата, за да се увери, че Суити-пай прави онова, което се очаква от него, а не преследва някоя котка и особено тази на съседите, после тръгна към тоалетната, която се намираше в края на коридора, за да облекчи собствените си естествени нужди.

Беше почти стигнал там, когато чу лека музика, каквато никога досега не беше чувал в дома на Сара.

„Какво, по дяволите...“

Стъпките му станаха по-бавни, веждите му се склчиха, той се послуша. Трябваше му минута, но разпозна песента. В следващата секунда разбра, че музиката идва от спалнята на Сара. Зад затворената врата на спалнята ѝ, за да бъдем по-точни.

Затворената врата на спалнята ѝ, която тя винаги, винаги оставяше отворена, защото Суити-пай обичаше да дреме под леглото ѝ.

Онова странно чувство, което беше запазило живота му през деветте години, през които беше агент на ФБР, се събуди и по гръбнака му полазиха тръпки. Музиката беше обикновена детска песничка, но това, че се чуваше сега в дома на Сара, където не би трябвало да има никого, беше повече от подозрително. Чувстваше, без да знае точно как и защо, че зад затворената врата на спалнята се крие нещо злоещо.

Инстинктивно, Джейк протегна ръка към пистолета „Глок“, който някога беше част от него като ръцете или краката му, но само за да си спомни, че сега, когато водеше спокойното съществуване на частен детектив, го държеше заключен в бюрото си в офиса.

По дяволите.

Можеше да отиде с колата до офиса, да го вземе и да се върне.

Можеше да извика ченгетата да претърсят къщата.

Или можеше да се въоръжи със смешно малкия нож, който беше в джоба му, да направи три огромни крачки и да отвори вратата на спалнята.

Окей, беше прекалено нетърпелив за първото и истински мъж, затова избра второто. Или прекалено глупав. Както и да е.

Като сдържа дъха си, заслушан в музиката, която сега му се струваше призрачна и странна, той извади ножа от джоба си и го отвори. Не беше голям, но знаеше какво да прави с него, ако се наложи. Стисна го здраво и отиде до края на коридора, натисна бравата и отвори вратата.

И се закова на място от шок.

ГЛАВА 5

Из цялата стая бяха разхвърляни играчки. Кукла Барби. Дълга два фута розова пластмасова кола „Корвет“. Вълшебна пръчица. Малко пурпурно огледалце с цветя, вплетени като венец около стъклото. Черно дървено конче. Еднорог.

„Когато си наречеш някоя звезда...“

Мелодията, странно зловеща, изпълваше ушите му и той бавно разбра какво вижда — играчките на Лекси. Недокоснати от години, те бяха прибрани в гардероба на Сара. Сега лявата врата на гардероба ѝ беше открехната. Голямата синя кутия, където бяха прибрани играчките, беше наклонена на една страна, а хартията, в която бяха увити, се виеше по тъмния под и приличаше на ивици сняг. Той видя капака, напъхан наполовина под гардероба.

Струя леденостуден въздух докосна бузата му и му хрумна, че стаята е неестествено студена. Призрачно студена.

„Исусе, човече, стегни се. Сигурно за това са виновни климатичната инсталация и затворената врата“.

Нямаше никого тук.

Бърз поглед наоколо потвърди това, освен ако някой не се криеше под леглото или от другата страна на гардероба. Стаята беше празна. Като останалата част от къщата, спалнята на Сара беше малка и семпло обзаведена. Голямото легло беше поставено до стената срещу вратата, между двата прозореца, които бяха големи и в стил петдесетте години на миналия век. Леглото имаше обикновена дъбова табла и бяла покривка, която стигаше до пода. То беше, както той очакваше, защото познаваше Сара, спретнато и оправено. Щорите бяха спуснати, така че, въпреки ярката слънчева светлина отвън, в стаята цареше полумрак. На нощното шкафче от дясната страна на леглото имаше нощна лампа, будилник, телефон и книга. Срещу леглото имаше дъбов шкаф, над който имаше огледало. Това бяха единствените мебели в стаята. Те изглеждаха точно така, както трябваше, ако последният

човек, който е бил тук, е била Сара. Ако той беше прекъснал кражба с взлом, то крадците не бяха пипали нищо друго, освен гардероба.

Не. Поправка — кутията с играчките в гардероба.

„Окей, но това е повече от странно“.

Работата беше в това, че той беше абсолютно сигурен — никой крадец не би могъл да мине покрай кучето.

Освен може би ако някой беше влязъл през прозореца и затворил Суити-пай в коридора.

И си беше играл с играчките на Лекси?

Умът на Джейк трескаво работеше. „Каква вероятност имаше? И все пак?“

Като се движеше извънредно внимателно, Джейк отиде до прозорците и провери. Те бяха затворени и заключени. После той отиде до гардероба и като внимаваше да не премести нито наклонената кутия, нито хартията по пода, отвори дясната врата на гардероба, за да може добре да погледне вътре. Гардеробът не беше дълбок и един поглед беше достатъчен да го увери, че никой не се крие вътре. Доколкото той можеше да каже, всичко си беше на мястото. Дрехите й бяха спретнато подредени, обувките й — може би около шест чифта, вариращи от маратонки до обувки с токчета средна височина, нищо забележително — бяха подредени на рампата в задната част на гардероба. На най-горния рафт бяха спретнато подредени в редица пластмасови кутии.

Кутията с играчките беше прибрана в задната лява половина на гардероба. Той знаеше, защото сам я беше видял да я поставя там. И доколкото знаеше, тя не беше дори докосната в последните четири години.

Сега някой беше отворил гардероба, наклонил кутията на една страна и разпръснал съдържанието й из стаята.

Въпросът беше кой.

Джейк все още се мъчеше да отгатне отговора на този въпрос, когато коленичи, за да надникне под леглото. Нищо, освен старото плюшено кученце, с което Суити-пай обичаше да спи.

„Когато си наречеш някоя звезда...“

Мелодията започваше да се запечатва в главата му. Джейк стисна зъби, изправи се и последва звука до първоизточника му — кончето

еднорогче. Играчката лежеше на една страна. Когато я взе, музиката спря.

Той смръщи вежди, докато гледаше надолу към нея. Това беше играчка за много малко дете, може би около фут дълга от кадифеното носле до опашката, и висока около петнайсет инча, ако бъдеше измерена от сатенените си копитца до върха на бляскавия златист рог. С изключение на рогчето, синята копринена панделка, завързана около врата му, и чифт стъклени сини очички, то цялото беше от бяло кадифе и сатен. В средата се усещаше нещо твърдо и той предположи, че това е механизмът, който осигуряваше мелодията. Той не видя никакво копче или някакво друго очевидно средство, посредством, което да се пуска и спира музиката, но когато го обърна в ръцете си, за да погледне от долната страна, музиката отново започна.

„Когато си наречеш някоя звезда...“

Странно, но тази музика му действаше на нервите. Като се отърси, доколкото можа, от това чувство, Джейк обърна играчката. Призрачната мелодия спря. Той опита отново — обърната обратно, играчката свиреше, а когато беше държана правилно, мълчеше.

Как можеше да се купи такава играчка на дете? Джейк беше готов да се обзаложи, че тя беше омръзнала на Сара много преди да я прибере в кутията за играчки.

Но основното беше, че сега играчките бяха разпилени навсякъде по пода, вместо да бъдат прибрани в гардероба.

Дали Суити-пай не се е добрал някак си до кутията с играчките? Не изглеждаше вероятно. Точно както не беше от онези кучета, които си въртят опашките, Суити-пай не беше и от този тип кучета. Доколкото Джейк знаеше, Суити-пай ядеше, спеше, ръмжеше заплашително и излизаше навън. Той обичаше да играе толкова, колкото и едно дърво обича това.

Джейк сведе поглед към играчката в ръката си и се замисли усилено.

Нямаше как да се е случило нещо, докато той беше в къщата. Не можеше крадецът да е минал покрай него тази сутрин — нито на влизане, нито на излизане. Къщата беше прекалено малка. Ако това беше направил човек, трябваше да е влязъл в къщата, преди Джейк да се появи на сцената, вероятно снощи, докато Сара е била в болницата.

Освен ако не го беше направила самата Сара.

Погледът на Джейк отново обходи стаята. Играчките бяха безразборно разхвърляни по пода — като че ли безгрижно дете беше отворило кутията и ги беше извадило и захвърлило една по една. Не можеше да си представи Сара, организираната и подредена Сара, за която играчките бяха скъпоценна реликва, да направи такова нещо.

От друга страна, също толкова трудно му беше да си представи някой крадец да прави това. Нямаше никакъв смисъл. Както и да е, в къщата нямаше признаци да е влизано с взлом, а и Суити-пай беше тук. Той, лично, се беше изправял срещу различни престъпници с различни видове оръжие, но нищо не би го спряло по-бързо и по-ефикасно от близка среща със Суити-пай.

А той познаваше кучето от години. Гордееше се, че е сред малкото хора, които то не мрази.

Всеки непознат, влязъл в къщата на Сара и срещнал Суити-пай, би се втурнал веднага навън, преди кучето да го е нападнало.

Което, като цяло, ликвидираше почти изцяло сценария с кражбата с взлом.

Но ако тук не беше влязъл крадец, а и Сара не беше направила това, значи оставаше кучето. Цялата работа изглеждаше така: елиминирай онова, което в никакъв случай не е могло да се случи, и това, което остава, е онова, което се е случило.

А той оставаше с кучето.

Вратата на спалнята беше затворена.

Това беше проблем. Ако Суити-пай беше виновникът за всичко, как беше влязъл в спалнята, след като вратата беше затворена?

Окей, да започнем с това, че вратата вероятно е била отворена. Сара винаги оставяше вратата на спалнята си отворена, така че това беше вероятно. След като кучето е ровило из нещата на Сара, то е изтичало вън от стаята и е затворило, без да иска, вратата. Може би дори е изтичало навън с играчка в устата. Или нещо подобно.

Да си представи Суити-пай в роля, която не беше типична за него, да предположи, че той напълно е променил характера си, може и да беше преувеличение, но Джейк не разполагаше с по-добро обяснение за онова, което виждаше.

Освен ако не го беше направила самата Сара.

Джейк дори не искаше да мисли за това. Този сценарий слагаше началото на възможности, за които *наистина* не искаше да мисли.

Един от начините да разбере, беше просто да я попита.

При тази мисъл Джейк направи гримаса. Ако не тя беше разпиляла играчките, а той не мислеше, че такава възможност въобще съществува, щеше силно да я разтревожи, ако ѝ кажеше какво е заварил в спалнята ѝ. Това щеше отново да я потопи в отчаянието, което тя едва беше успяла да преодолее.

Не можеше да го направи. Нямаше начин да ѝ причини такава болка. Не и ако не беше абсолютно наложително.

Каквото и да се беше случило тук, тя не трябваше да знае за това. Той можеше да поправи нещата.

С тази мисъл, Джейк изправи кутията за играчки, взе малко от хартията и уви отново еднорогчето. После внимателно го остави изправено в кутията и намести около него някои от пластмасовите играчки, които не бяха се изсипали, за да не се преобърне и мелодията отново да започне. Вдигна куклата Барби, колата, пръчицата и огледалото и ги уви в хартия, след което прибра и тях в кутията. Накрая постави капака, прибра кутията в гардероба, където тя стоеше недокосната от години, и затвори вратата му.

Мисията изпълнена.

Огледа се. Сега всичко в спалнята на Сара изглеждаше чисто и подредено както винаги.

Само в случай, че виновникът беше кучето, Джейк затвори вратата на спалнята и пробва дали е затворена добре. Беше. „Освен ако не прегризе дупка в дървото, Суити-пай няма как да влезе тук“, помисли си той доволно. После претърси набързо останалата част от къщата, провери прозорците, огледа се внимателно. Всичко беше наред. Всичко беше на мястото си.

Основното беше — няма никого в къщата. И доколкото той можеше да каже, никой не беше влизал в къщата.

— Ти ли извади играчките от гардероба? — запита той Суити-пай веднага, когато успя да го придума да влезе обратно в къщата.

Кучето беше заето с храната си и не си направи труда дори да изръмжи. Ядеше колкото можеше по-бързо, с опашка, прибрана между краката, и с поглед, оглеждащ територията му, сякаш се страхуваше, че някой — например Джейк, който никога през всичките тези години не го беше наричал лошо куче в очите — ще извърши някаква подлост, докато то се храни.

Джейк въздъхна. В случая със Суити-пай поне лошотията беше нещо неизкоренимо.

Не можеше, в никакъв случай не можеше, да си го представи да тича наоколо с играчките на Лекси в уста.

Но ако Суити-пай не беше виновен, тогава кой беше? И дали преобърнатата кутия с играчките имаше нещо общо със стрелбата по Сара? Изглеждаха като две напълно отделни, несвързани събития, но...

Джейк все още си блъскаше главата над тези възможности, докато, в същото време, заключи задната врата, излезе през входната и я заключи, след което се увери, че и двете са абсолютно затворени и заключени.

Седна в колата и потегли, но не беше по-близо до отговора, отколкото когато за първи път отвори вратата на спалнята на Сара. Чувстваше се неспокоен, както никога досега в живота си.

Сара беше изписана от болницата след пет часа следобед. Правилата в болницата изискваха да бъде отведена до входа в количка, което ѝ се беше сторило много смешно, когато сестрата се беше появила в стаята с нея. Но сега, докато стоеше на тротоара и се опитваше да измине няколкото стъпала и метра до колата на Джейк в задушаващата жегата, откри, че неочаквано и за самата нея, ѝ се вие свят и всъщност е безкрайно благодарна за твърдата ръка на Джейк, който я подкрепяше. Не че щеше да му позволи да знае за това. Ако той, по някакъв начин, узнаеше колко зле се чувства тя, щеше да я накара отново да влезе вътре — толкова бързо, че краката ѝ щяха да вдигнат пушилка.

— Грижете се за себе си — каза ѝ сестрата, завъртя количката и тръгна отново към оживеното фойе.

Сара ѝ махна в отговор, видя образа си в тъмното стъкло на колата на Джейк и направи гримаса. Изглеждаше точно като мъртвата героиня от филма на Тим Бъртън „Мъртвата младоженка“, само дето беше с къса коса и беше по-скоро с бледа, а не синя, кожа. С други думи, не толкова добре. За добрия ѝ външен вид не помагаше лепенката, която покриваше дългата два и половина инча рана точно над дясното ѝ ухо и че косата около нея беше остригана ниско, чак до кожата на главата. Ефектът далеч не беше стилизиран и тъй като не

възнамеряваше да отиде на работа следващата сутрин, тя прекара няколко напрегнати секунди в мислене каква прическа би могла да прикрие това. Като стигна до заключението, че нищо не може да поправи това, тя се отпусна мрачно на предната седалка на автомобила на Джейк, марка „Акура RL“.

Напомни си, че трябва да закопчее колана и да затвори вратата. Автомобилът беше черен отвън и с издържан в черно интериор. Седалката беше много гореща под голите ѝ крака, въпреки че климатичната инсталация работеше, и тя ги размърда неспокойно, макар да не можеше да избегне допира с кожената тапицерия. Той беше дошъл да я вземе направо от офиса си, което означаваше, че е пътувал само десет минути. Навън беше деветдесет и седем градуса по Фаренхайт и на колата ѝ беше необходимо време, за да се охлади. Беше облечена в дрехите, които държеше в офиса си за всеки случай и които ѝ беше донесла нейният административен помощник Лини Сан. А това означаваше — къса пола в цвят каки, бяла блуза без ръкави, морскосин блейзър, чисто бельо, чорапогащник и обувки с високи токчета. В момента блейзърът и чорапогащникът, както и болкоуспокояващите, които лекарите ѝ бяха дали, когато ѝ бяха заръчали да се грижи за раната си, бяха натъпкани в торбичката, която Джейк току-що беше захвърлил на задната седалка. Беше толкова горещо и влажно, че тя беше съвсем леко облечена.

Мрачно, без настроение, Сара гледаше през предното стъкло как Джейк заобикаля колата, за да седне зад кормилото, и как пъха нещо — вероятно бонбон — в устата си. Той се хранеше най-лошо и нездравословно от всички възрастни, които тя познаваше, обикновено избираше все нещо от типа на бърза закуска — ако нещо е мазно и причинява затлъстяване, можете да разчитате, че той ще го изяде за вечеря. Освен ако, разбира се, нямаше бурна връзка с някоя Блонди (*тя беше измислила това име за редицата негови приятелки, всичките на по двайсет и няколко, всичките руси и с големи цици*). В такъв случай или тя му приготвяше вечеря, или двамата се хранеха в някое по-прилично от пицария заведение, където храната е по-питателна.

Работата при тези Блонди беше, че всичките си приличаха, и беше трудно човек да ги различи. Но трябваше да му се признае, че очевидно знае какво харесва и се придържа към него.

Джейк се настани на седалката до нея, тръшна вратата и тя извърна глава, бедната ѝ глава, която ѝ сега я болеше ужасно и я чувстваше тежка като канара, за да го погледне.

— Благодаря, че дойде да ме вземеш.

Той изсумтя нещо в отговор, запали двигателя и те потеглиха. Откакто се бяха видели сутринта, той се беше обръснал и беше сменил късите си панталони и тениската с тъмносиви панталони и светлосиня риза, сега вече почти толкова измачкани, колкото и дрехите, с които беше спал предната нощ. В момента яката на ризата му беше отворена, а ръкавите бяха навити над лактите. Тя предположи, че беше захвърлил сакото и вратовръзката някъде през деня. Също като при нея, голяма част от работата му изискваше добра външност, делови дрехи.

— Кажи ми пак, защо те изписват днес?

Той звучеше сприхаво. *Изглеждаше* раздразнителен. И уморен. Очите му бяха зачервени, кожата около тях — подута. Веждите му не бяха точно склучени, но бяха силно смръщени, което не беше добър знак. Беше едър мъж, с широки рамене и мускулест и заемаше доста повече от полагащото му се пространство в колата. Ако не го познаваше толкова добре, тя вероятно щеше да го намери за заплашителен.

Но той беше Джейк и тя го познаваше много добре. Бяха минали много години от времето, когато ѝ изглеждаше заплашителен. Сара сви рамене.

— Предполагам, че са нямали причина да ме задържат.

Истината беше, че лекарите искаха да я задържат поне още една нощ. „Като предпазна мярка“, беше казал доктор Соломон. Но на нея ѝ прилошаваше от болницата, от това, че в стаята надничаха хора на всеки пет минути, беше ѝ омръзнало да я преглеждат и се чувстваше като човек, изложен на показ. По местните новини непрекъснато излъчваха записа от охранителните камери на магазина. Не че тя го гледаше. След като Морисън беше излязъл, телевизорът в нейната стая беше останал твърдо изключен. Но тя и без това знаеше какво предават, защото безброй хора ѝ го казваха, когато се отбиваха да проверят как се чувства, да ѝ изкажат съчувствието си или да видят, както се изразяваше една от сестрите от нейния етаж, „героинята на деня“. Всички, от болничния екип до нейната собствена административна помощничка, до жената, която живееше в

отсрещната къща, се отбиваха и говореха все по същата тема — обира в магазина. Бяха се отбили и двама детективи от полицейския отдел на Бофорт, за да запишат показанията ѝ. Марк Камински, когото Морисън вече беше назначил да води обвинението срещу момчето скелет, или Морис Джонсън, ако се възстанови, разбира се, беше дошъл, за да я пита за подробностите около престъплението. Тя, в отговор, също се беше опитала да го разпита само за да разбере какво знае той, но тъй като беше жертва и щеше да бъде свидетел в предстоящия съдебен процес, на него не беше позволено да ѝ каже каквото и да е. Той ѝ каза обаче, че Джонсън още не се е върнал в съзнание след стрелбата и че освен това не знае нищо друго. По-късно, когато ченгето пред стаята ѝ отиде на обяд, успя да се прокрадне водещата от пети канал Хейли Уинстън, придружена от оператор, и да я помоли за интервю. Сара беше така изненадана, че отговори, със заекване, на няколко въпроса, преди болничният екип, който тя извика с няколкократно натискане на предназначения за това бутон, да се появи и да ги изрита навън. Всички искаха да знаят как се е чувствала вътре в магазина по време на обира, а истината беше, че тя не можеше и не искаше да мисли за това, камо ли да говори. Невинна жена беше жестоко убита пред очите ѝ и сега всеки път, когато затвореше очи, тя виждаше това отново. Нещата бяха влошени още повече от нейната собствена среща със смъртта, която, ако и да не беше я оставила силно травмизирана, все пак я беше разтърсила до такава степен, че не искаше да сподели това с никого. Доста време беше мислила, че иска да умре, но когато смъртта най-после се беше изправила лице в лице с нея, тя беше открила, че иска да живее.

Тези новооткрити и за нея факти я нервираха. Чувстваше се като непознат в собствената си кожа. Да не иска да умре — какво беше това? Кога се беше случило това? Това беше огромна разлика във взаимоотношенията ѝ със света, а тя дори не беше прозряла приближаването ѝ. Промяната сякаш беше станала изведнъж.

Не че се канеше да каже на Джейк нещо от това. Ако знаеше какво става в главата ѝ, той щеше да се тревожи, защото беше устроен така. После, тъй като беше Джейк, щеше да иска да направи нещо. Като например да я върне в болницата, да я върже за леглото, ако е необходимо, и да извика цял отбор психиатри, за да изследват психиката ѝ.

Добре, тя вероятно щеше да приеме известна помощ за умственото си здраве. Но днес просто не беше денят за това.

— Утре ще си вземеш свободен ден, нали?

Джейк увеличи скоростта и автомобилът пое гладко по магистрала 21. Горещи пари се издигаха от асфалта и бавно се издигаха към синьото небе. Шосето се състоеше от четири платна, но движението беше много оживено. Повечето от колите бяха поели извън града и пълзяха бавно като костенурки. Тъй като идваха от болницата, те пътуваха към града, което беше добре. В момента в Бофорт кипеше версията на малкия градец за вечерен час пик, който обикновено траеше най-много половин час. Проблемът беше, че Бофорт беше заобиколен от вода и от четирите си края, което го правеше, откъдето и да го погледнеш, остров. Имаше един главен път, който водеше на юг, където живееше по-голямата част от населението, и това беше магистрала 21. Ако си представите магистрала 21 като питон с глава в Атлантическия океан, тогава, час пик е заекът, който питонът преглъща за обяд: той се движи бавно към опашката. Сара нямаше голям опит с час пик. Тя рядко излизаше от офиса преди седем и половина и дори осем часа. Но все пак знаеше, че около шест часа вечерта в дните от седмицата всеки, на когото не му липсва личен живот, се отправя към дома си. А когато всички се приберяха по домовете си, движението отново ставаше нормално, което ще рече, че почти не съществуваше. Такъв беше животът в града, особено през лятото, когато след работа по-голямата част от жителите бяха заети с плаване с лодки, игра на голф, градинарство или пък си организираха барбекю в задния двор. Хората в Бофорт обичаха да общуват и да организират мероприятия, в тази светлина, той имаше аристократична атмосфера и ако някой не беше коренен жител на града, той скоро щеше да бъде принуден да следва неговите неписани закони. Тя, лично, беше живяла непрекъснато в града малко повече от четири години, но все още се чувстваше външен човек. И това беше нещо, което никога нямаше да се промени.

— Добре — каза Сара виновно.

Вдясно беше онази част от града, където се редяха заведения за бързо хранене от типа „Макдоналдс“ и изкушаваха автомобилите да се отбият встрани и Джейк им хвърли пълен с копнеж поглед. Преди да е

посветил вниманието си отново на пътя, тя се опита да промени хода на мислите му.

— Какво откри за Дюк? За Доналд Кумър?

Джейк сви рамене и влезе в другото платно, за да избегне линията превозни средства, които се отбиваха към заведенията за бързо хранене.

— Той определено е мъртъв.

— Може ли да ми обясниш малко по-подробно?

— Бил е задържан в една от онези килии в подземие на затвора, защото се канели да го водят до съда за предварително следствие. Очевидно е докопал отнякъде въже или не е бил претърсен добре и се обесил на решетките на вратата.

— Колко дълго е бил сам?

— Бил Кенън бил дежурният надзирател. Той се кълне, че не повече от десет минути.

— Кой е имал достъп до него?

Ново свиване на раменете.

— До онези килии? Ченгетата, шерифът и неговите помощници, служителите на съда, адвокати. Господи, всеки, който е имал достъп до затвора, е можел да завърти топката на вратата и да влезе и там.

Сара познаваше онези килии. Като самия затвор, те бяха много, много стари. Всяка беше около шест квадратни фута, от солиден бетон, с метална врата, малък прозорец със стоманени решетки и метална пейка, вградена в стената. Нямаше охранителни камери в самите килии, но в коридора отвън имаше.

— Провери ли охранителните камери в коридора?

— Работили са през цялото време.

— О!

Бяха на моста над река Кусоу и край прозореца летяха стоманените му перила. Долу влекач дърпаше голяма барака, натоварена с въглища, към Порт Ройъл Саунд. Тя забеляза това с периферното си зрение.

— Това не е добре.

— Така е.

— Някаква идея откъде е намерил въжето?

— Никой не знае. Теорията е, че е било оставено в килията. Проверяват го за пръстови отпечатьци, но аз не очаквам много от тази

проверка.

— И така, самоубийство ли е било или не?

— Не. Но на този етап това не е доказано, а е само моята интуиция.

Бяха слезли от моста и движението отново набираше скорост. Джейк спря при светофара и я погледна.

— Какво би искала за вечеря?

Току-що бяха подминали „Дългия Джон Силвър“ вляво и „Арбис“ вдясно. Заведенията за бързо хранене просто го зовяха. Тя сви рамене. Не беше гладна.

— Ти ще кажеш.

Светофарът светна зелено и те продължиха нататък.

— Вече проверих — в хладилника ти няма нищо, за което си струва да се говори. Искаш ли да купиш нещо, докато сме на път, или да поръчам пица?

Сара направи гримаса.

— За твоя информация, във фризера имам лазаня и пиле, както и печени картофи от Нова Англия.

Той изсумтя.

— Замразена диетична храна. Видях ги. Хм.

— Това е добра, полезна храна. Здравословна.

Тя въздъхна. Знаеше, че няма начин да спечели тази битка, така че можеше да отстъпи сега и да си спести усилието.

— Аз дори не съм гладна, но ако трябва да ядем — нека да е пица. Вегетарианска.

— Добър избор.

Тонът му беше леко присмехулен. Подразбираше се, че за себе си няма да поръча такава, а с месо, разбира се.

— Няма нужда да се грижиш за мен. Имам главоболие, прическата ми е страхотна, но, като се изключи това, съм добре. Ако имах колата си... — която, както ѝ беше казала Лили, беше на полицейския паркинг — щях сама да си отида у дома.

— Тогава, по-добре е, че колата ти я няма.

— Трябва да я взема.

— Вече го направих. Накарах Попе — това беше дядо му, който работеше за него — да го направи. Тя е в алеята пред къщата ти.

— Уоу! Благодаря. Ти си удивителен.

— И аз непрекъснато ти го повтарям.

Тя се усмихна.

— Аз...

Звънна мобилният му телефон и ги прекъсна. Той го извади от джоба си, погледна номера, измърмори нещо, което тя не можа да чуе, и отговори.

— Да.

— Здравей, Шугър Банс. Имам свински пържоли, които са готови да ги сложа на грила. Колко бързо можеш да дойдеш тук?

Сара чуваше ясно всяка дума и разпозна гласа на Дона — упс, Даниел. Някоя друга не можеше да се превзема така.

— Звучи добре, бейб — каза той в слушалката и изглежда смразяващо Сара, чиято усмивка се беше превърнала в присмехулна. — Аз обаче не мога да дойда.

— Не можеш да дойдеш! — Сара почти виждаше как Блонди цупи устни. — Но аз купих свински пържоли. Вчера ти казах, че ще го направя, и ти отговори, че било чудесно.

— Изникна нещо.

— При теб винаги изниква нещо. Само за работа мислиш. Работа, работа, работа. Дори съкратихме почивката си, за да се върнеш на работа.

— Знам. Съжалявам. Сложи свинските пържоли в хладилника и ще го направим утре.

Настъпи най-малката от всички паузи. За чувствителните уши на Сара беше ясно, че Блонди се колебае между това да вдигне страхотна буря и да се държи мило. Ако беше сигурна в човека си, Сара беше готова да се обзаложи, че щеше да избере бурята, но момичетата, с които Джейк излизаше, *никога* не бяха сигурни в него. Те вероятно всичките бяха мазохистки и това, че ги караше да се чудят и предполагат, очевидно беше част от неговата привлекателност.

— Обещава ли? — Даниел беше избрала да се държи мило.

Устните на Джейк се извиха нагоре в ъгълчетата.

— Освен ако не изникне нещо.

Е, поне беше честен. Даниел си пое остро въздух. После, след две секунди, в които въпросът висеше във въздуха, тя се засмя — звук гърлен и интимен. Сега тонът ѝ беше съблазнителен.

— Искам да знаеш, че си купих нова нощница, специално за теб...

Джейк хвърли поглед на Сара. Ако беше петгодишен, поне щеше да може да мърда от неудобство на седалката. Тя сви устни и му прати въздушна целувка. Той погледна отново пътя, прочисти гърлото си и заговори в слушалката.

— Виж, трябва да вървя. Аз...

— Черна е. И дантелена. И можеш да видиш...

— Задръж тази мисъл за себе си, а? — побърза да я прекъсне Джейк. — Ще говорим утре.

— Искам те толкова м...

Но ако това трябваше да е признание в силна страст, то се изгуби завинаги, защото Джейк побърза да измърмори „чао“ и затвори.

— На колко години е тя?

Сара не можа да се сдържи да не зададе този въпрос, докато Джейк остави телефона между двете седалки. Той я изгледа.

— На дваайсет и пет.

— Ако е онази, за която мисля, тя е страхотна. Със сигурност трябва да отидеш да хапнеш от нейните свински пържоли.

— Не са ли ти казвали, че е грубо и невъзпитано да подслушваш чужди разговори?

— Какво, да не би да трябваше да си запуша ушите?

— Нещо такова.

— Е, следващия път може и да го направя, Шугър Банс.

Той стисна устни и тя беше готова да се закълне, че бузите му се зачервиха.

— Е, тя обича галените имена. И какво от това?

— Като се замисля, точно това име ти подхожда. Ти наистина имаш хубав задник.

Този път той я изгледа с присвити очи.

— Искаш ли да престанем да говорим за това?

— Но пък това Шугър Банс звучеше толкова хубаво.

— Сара!

— Окей. Разбрах. Смуцавам те. Съжалявам.

— Не е така.

Червенината по бузите му се беше стопила, Сара забеляза това с интерес, но преди малко определено беше там. Джейк продължи:

— Даниел е хубаво момиче. Ако я опознаеш, вероятно ще я харесаш.

— Задръж я около себе си достатъчно дълго и аз може би ще я опозная.

Доколкото това засягаше Сара и доколкото това засягаше самия Джейк, тези момичета Блонди бяха взаимозаменяеми. Нито едно от тях не се задържаше повече от шест месеца, а повечето — дори доста по-малко. Джейк се виждаше с Даниел някъде от около пет месеца. С други думи, тя почти беше минала срока си на годност.

Джейк изсумтя. Сара преведе това като „край на разговора“. Вече наближаваха центъра на града. Историческата част с нейните редици красиви бели къщи имения беше може би на около миля пред тях. Джейк намали скоростта, за да не блъсне файтона, върху който се возеше група туристи и който излезе рязко от завоя и продължи пред тях. Конят беше сив и с вид на примирено животно, файтонът беше без покрив и черен, украсен с множество свежи цветя, туристите се смееха и бърбяха с кочияша, който седеше полуизвърнат към тях и ги засипваше с подробности от историята на Бофорт. Сара знаеше урока. Градът беше един от малкото, които бяха оцелели след армията на Шърман в Гражданската война. И то, защото войниците го бяха намерили за толкова очарователно (*или може би бяха харесали стратегическото му разположение*), че го бяха превърнали в свой главен щаб. И красивите бели къщи имения бяха преживели войната, без да получат нито един белег, и сега бяха причината градската община да получава щедри приходи от туризма.

— Знаеш ли — каза тя, когато Джейк задмина файтона и отново набра скорост, — аз мога и сама да ям пица. Или, още по-добре, печени картофи от Нова Англия. Наистина не бива заради мен да пропускаш свинските пържоли на Даниел.

Джейк отново намали скоростта, после зави вляво по „Бейстрийт“. Къщите в този район на града датираха от викторианската епоха, което ги правеше сравнително нови поне за стандартите на Бофорт. Те не бяха къщи имения, но бяха много големи и много стари и богато украсени, разположени навътре от шосето, а пред тях имаше красиво поддържани морави, оградени с огради от ковано желязо. Огромни магнолии с лъскави листа хвърляха благодатни сенки в градините. Високи кипариси и испански дъбове растяха от двете

страни на улиците. Цъфнали азалии в розови и коралови нюанси растяха близо до верандите, където жителите седяха в люлеещи се столове и клюкарстваха, докато гледаха как светът минава край тях.

— Само за да знаеш, не само ще хапна пица с теб, но ще остана и през нощта. Освен ако ти не искаш да дойдеш у дома?

Сара го изглежда. Истината беше, осъзна тя, докато обмисляше предложението, че се радва, че той няма да я остави сама тази вечер. Мисълта, че предната вечер някой се беше опитал да я убие, я плашеше, когато си позволише да се замисли за това. Не че щеше да го признае. Защото той щеше да разбере точно колко уязвима се чувства тя. Обикновено, беше олицетворение на мис Независимост.

— Там е и Суити-пай — напомни му Сара.

Той направи гримаса, с която й даде да разбере, че не го успокоява мисълта тя да прекара нощта в компанията на кучето. Джейк и Суити-пай далеч не бяха близки и обични приятели. В името на доброто разбиране, тя изостави предизвикателния тон.

— Както и да е, какво ще стане, ако просто ти кажа, че имам нужда да бъда сама тази вечер?

— Ще ти кажа да се заключиш в банята, когато стигнем у дома ти, защото само там ще можеш да си сама.

Ето, той отново проявяваше неразбиране — към нейните нужди, точно както тя беше очаквала. И слава богу!

— Не знам дали разбираш или не, но ти загуби полицейската си закрила, около, преди три часа. Първо, шефът на полицията каза, че не могат да ти осигурят двайсет и четири часова защита. Както и да е, официално, те не мислят, че ти си в опасност.

— А ти мислиш, че съм?

Джейк стисна челюст. Сара забеляза това и разбра, че той е истински загрижен за нея. От това й стана приятно, но и студени тръпки полазиха по гръбнака ѝ. Той поклати глава.

— Не знам.

Вече почти бяха стигнали до нейния квартал. Притиснати като в сандвич между историческите къщи — имения на богатите от едно време и големите къщи на новобогаташите, живееха „небогатите“, както ги наричаше тя, в малките си къщи или в сгради с апартаменти, построени в историческия район в годините след Първата и Втората световни войни, преди да се появи бумът на предградията. Тук

жителите варираха от големи семейства на скорошни емигранти, до пенсионери с фиксиран доход и работещи хора, които живееха сами, като нея. Тук процъфтяваше дребният бизнес, който сякаш се срещаше по-често и беше по-издръжлив и от тревата. Джейк намали скоростта, защото светофарът светеше червено и Сара видя магазина „Куик-Пик“, който далеч не се оказа гостоприемен, в другия край на пресечката. Дори от това разстояние, тя можеше да каже, че той е затворен. Паркингът беше ограден с жълтата полицейска лента, а до тротоара бяха паркирани две полицейски коли. Един униформен полицаи току-що излизаше от една от колите. Докато Сара гледаше, той прекрочи жълтата лента и тръгна към сградата, където, както се предполагаше, още се правеше разследване. Обикновено, до този момент случаят щеше да е вече приключен и магазинът щеше отново да работи, но фактът, че беше убита касиерката и се беше самоубил един от обвиняемите, щеше да забави естествения ред на нещата. Полицейското управление щеше много да внимава, за да прикрие задниците си.

— По дяволите! — каза Джейк. — Не помислих. Трябваше да дойда от другия път.

— Какъв друг път?

Наистина не съществуваше друг маршрут до дома ѝ от болницата — такъв, че въобще да не видят магазина. Та тя живееше само на четири пресечки от него.

— Както и да е, не се тревожи за това. Добре съм.

И беше така, докато не видя табелата пред него, където обикновено се отбелязваше цената на газта. Заради трагедията, сега там, с големи черни букви, пишеше:

„МЕРИ ДЖО УАЙТ
1939 — 2006
ПОЧИВАЙ В МИР“

Изведнъж гърлото ѝ се стегна. Зрението ѝ се замъгли. В гърдите ѝ се образува буца. Ужасните спомени минаха през главата ѝ като филм на забързан кадър — ужасът, изписан по лицето на Мери, изстрелът, писъците...

Тя разбра, че колкото и да се опитваше, нямаше да може да избяга от ужасната реалност на случилото се. Злото, което шареше по земното кълбо, още веднъж се беше промъкнало в нейния живот без предупреждение. Докато всичко беше добре, спокойно и щастливо, в следващата секунда вече не беше такава. Безопасната и разумна част на всекидневното съществуване беше разрушена насилствено и после нищо не можеше да бъде същото.

Точно затова тя беше станала прокурор — за да се бори със злото. И може би това беше причината да е все още жива.

Ако можеше да намери сили да се бори заради хората, които не могат да се борят сами, доброто щеше да победи злото и злото най-после щеше да изгуби битката.

Или поне това си казваше тя непрекъснато през последните седем години. И може би дори започваше да си вярва.

Бяха току-що подминали „Куик-Пик“ и набираха скорост, което, според Сара, беше опит на Джейк да завари следващия светофар на зелено и да ѝ попречи да вижда магазина, когато вниманието ѝ беше привлечено от група деца. Те излизаха от една порутена къща от другата страна на пресечката, която скоро беше трансформирана в китайски ресторант. Те бяха четири, не, пет, с коси, толкова тъмни, че бяха почти черни, всичките силно загорели и много слаби, всичките облечени в износени и одърпани дрехи. Най-високото дете беше момче на около десет години, както предположи Сара. Най-малкото беше момиче, което току-що беше излязло от бебешката възраст. Другите бяха момче и две момичета, различни по ръст. Отдалечаваха се от тяхната кола, така че Сара не можеше да види лицата им, но тя беше сигурна — почти сигурна — че второто по височина дете, момичето с дългата тъмна коса, което държеше най-малкото за ръка, беше момиченцето, чиито писъци тя беше чула в магазина.

— Джейк — каза тя настоятелно. — Спри тук.

ГЛАВА 6

— Какво? — Джейк я погледна, смръщил вежди.

— Това е момиченцето от магазина. Там.

Сара посочи децата, докато в същото време вече разкопчаваше колана си. Джейк проследи показалеца ѝ и подкара колата към далечния край на паркинга, където хубавата настилка преминаваше в надупчен асфалт и израснала трева. Децата вече се отдалечаваха по тясната чакълеста пътека между ресторанта и високата частна ограда вляво, която отделяше търговската част от къщата в съседство. До небоядисаната ограда растяха жълти слънчогледи и малки пурпурни бодливи растения, както и различни плевели. Раздрънкана кофа за боклук, купове захвърлени кутии, кашони и щайги правеха минаването на автомобили по алеята невъзможно.

— Спри — каза Сара и Джейк се подчини.

Докато отвори вратата и слезе от колата, децата вече се бяха скупчили около голямата черна торба за боклук, оставена до кофата. Отвориха и започнаха да разглеждат съдържанието ѝ, като говореха тихо помежду си.

— Хей, здравей.

На Сара ѝ се виеше леко свят и тя пристъпваше малко несигурно на бежовите си обувки с високи токчета, но както беше забелязвала и по-рано през живота си, решителността много помагаше. Коленете ѝ бяха омекнали и главата ѝ като че ли щеше да избухне всяка минута, от миризмата на китайски гозби ѝ прилошаваше, но поне вървеше в посоката, в която искаше, а само това имаше значение.

— Здравей! — извика тя отново и замахна с ръка.

Пръстите ѝ попаднаха в дупка в асфалта, тя се препъна и залитна, но след няколко крачки възстанови равновесието си. Цялата група я погледна с широко отворени очи. Само един поглед беше достатъчен на Сара, за да се увери, че най-високото момиче — а тук ставаше въпрос за височина от няколко инча под четири фута — е момиченцето от магазина. Косата ѝ беше толкова рошава, че отчаяно

се нуждаеше от вчесване, жълтата ѝ тениска — дали беше същата от онази нощ? — беше изцапана и скъсана на рамото, някога червените ѝ къси панталонки бяха избелели до розово, голите ѝ крака и босите ѝ стъпала бяха мръсни. Като костите ѝ, чертите на лицето ѝ бяха дребни и деликатни. Топлият златист отблясък на привечерната слънчева светлина потвърди първоначалното впечатление на Сара, макар тогава светлината да беше силна и флуоресцентна — детето беше красиво. И очевидно занемарено.

— Помниш ли ме? — запита Сара като се опита да се усмихне окуражаващо. Не се получи. Или, получи се, но не точно така, както тя възнамеряваше. Момиченцето, без да изпуска ръката на другото, изпищя и направи крачка-две назад, с широко отворена уста, с очи, кръгли като понички. По-малкото, явно усетило страха на по-голямото или пък защото се чувстваше така, сякаш пръстите му щяха да бъдат смазани от силното стискане, заплака.

— Не, почакай, всичко е наред.

Сара, която съвсем не искаше да ги уплаши, се усмихна дружелюбно (*без да обръща внимание на болката в главата*) и закричи по-широко, за да стигне до тях. Лош ход. Главата ѝ запулсира от болка, зрението ѝ се замъгли, тя залитна и трябваше да се подпре с длан на сградата.

— Бягай! — извика момиченцето и за изумление на Сара децата побягнаха, като взеха със себе си и торбата с боклука.

Бягаха бързо — като сърни, подгонени от ловец. Момичето взе малкото на хълбок и затича толкова бързо, че очевидно имаше голяма практика в това упражнение.

— Чакай!

Сара се опита да тича след тях, но щеше да падне, ако Джейк не я беше хванал навреме. И тя разбра, че днес поне не би могла да тича. Нямаше начин да настигне децата — те вече завиваха зад далечния край на частната ограда и тя ги губеше от погледа си. Сара гледаше втренчено след тях, изненадана и разочарована и дори леко наранена. От нейна гледна точка, тя и детето бяха споделили ужасяващо преживяване и това ги свързваше. Но това очевидно не беше така от гледна точка на детето.

Сара погледна Джейк. Той беше на около крачка зад нея, хванал я здраво над лакътя, като че ли се страхуваше, че тя може да изтича след

тях, въпреки състоянието, в което се намираше. Залязващото слънце беше зад него и той изглеждаше висок и широкоплещест, а лицето му оставаше в дълбока сянка. Тя обаче нямаше трудности да забележи, че устните му леко трептят.

— Мислиш ли, че не ме позна?

Сега той се усмихна широко.

— Ами ти приличаш на Франкенщайн така отслабнала, наранена и с обръсната и превързана глава, а и последния път, когато тя те е видяла, си била простреляна и кървяща, паднала на тротоара. Значи не е толкова чудно, ако не те е познала или ако те е познала, но това съвсем не е приятно преживяване за нея.

Сара стисна устни.

— Нима искаш да кажеш, че изглеждам толкова зле, че мога да изплаша малките деца?

Той се засмя.

— Казвам само, че мога да разбера защо тя побягна.

Докато говореше, той я водеше обратно към колата.

— Но аз ѝ спасих живота! Сигурно разбира, че не искам да ѝ навредя.

— Вероятно мисли, че си нещо като призрак или зомби, което я преследва.

Във вълнението си, тя беше оставила вратата на колата отворена. Джейк ѝ помогна да седне на седалката бързо и сръчно. Тя не се съпротивляваше. Макар в никакъв случай да не искаше да го признае, тази кратка гонитба я беше оставила напълно изтощена. Нямаше начин да ги гони, независимо че беше твърдо решена.

— Това е смешно — каза Сара сърдито, докато той затваряше вратата ѝ. Докато Джейк седне зад кормилото, тя вече беше закопчала колана си. — Искан просто да се уверя, че е добре.

След като запали колата, той обърна на паркинга и потегли обратно към улицата.

— Тя е добре. И по-рано ти казах, че сигурно е добре. Няма нужда да се тревожиш за нея.

По-рано, през следобеда, той ѝ се беше обадил, за да ѝ каже, че е намерил момиченцето. Не че тя се беше съмнявала, че той ще успее да стори това. Джейк беше повече от добър детектив, точно затова и прокурорският офис използваше неговите (*изключително скъпи*)

услуги толкова често. Освен това на него винаги можеше да се разчита, поне доколкото тя знаеше. Каквото и да го помолеше, тя можеше да разчита, че той ще го направи, стига да беше в човешките възможности.

Въпреки неговите уверения, Сара все още изпитваше тревога. Тя протегна врат и се опита да погледне в съседната улица, която се намираше точно зад ъгъла на оградата. Беше невъзможно. Пречеха ѝ прекалено много неща — огради, живи плетове, орлови нокти и неравни редици къщи.

— Не мислиш ли, че тя е в опасност? Че човекът, стрелял по мен, е опасност и за нея?

Джейк поклати глава.

— Не мисля. Тя е дете, което означава, че дори третият крадец да съществува и тя да го е видяла, което не мисля, че се е случило, е била толкова уплашена тогава, че вероятно няма да успее да го идентифицира. А дори това да стане, поради същите тези причини, идентифицирането няма да е особено надеждно.

— И ти предполагаеш, че третият крадец е достатъчно интелигентен да разбира това? Доколкото видях, двамата в магазина бяха тъпи като камъни.

Автомобилът вече се беше върнал в движението и пътуваше към къщата на Сара. За миг, Сара се замисли дали да не накара Джейк да завие обратно, за да видят дали няма да могат да намерят децата, но после се отказа от идеята. Засега ѝ беше достатъчно да знае, че момиченцето е живо и в относителна безопасност. А щом не беше в опасност — а в момента Сара беше готова да приеме преценката на Джейк по този въпрос — нямаше смисъл да се плаши толкова. Освен това, физическото ѝ състояние наистина не позволяваше да преследва детето. И за какво? За да бъде отхвърлена?

Детето очевидно не искаше да има нищо общо с нея. Тя въздъхна и се облегна назад.

— Хайде, разкажи ми за нея.

Джейк извади отворено пакетче фъстъци от джоба си, остави го близо до себе си и започна да взема по един-два фъстъка и да ги хвърля в устата си. Сара го гледаше неодобрително, с присвити очи.

— Хей, нямах време да обядвам, окей? — Той я познаваше добре, за да интерпретира правилно изражението на лицето ѝ и също

така да не си прави труда да ѝ предложи фъстъци. — Искаш ли да знаеш за детето или не?

— Да.

Беше хабене на думи и усилия отново да започва разговора за хранителните му навици. Не че някога нещо ѝ пречеше да стори това, но в момента просто не беше в настроение да се опитва да подобрява навиците на Джейк.

— Добре. — Той натисна спирачките, зави вляво и навлезе в „Джаксън стрийт“, лапна още фъстъци и задъвка. — Казва се Анджела Барилас. Тя, самотната ѝ майка и четирите ѝ други деца — мисля, че децата, които току-що видяхме, бяха нейните братя и сестри — живеят в комплекса „Бофорт Лендинг“, номер четирийсет и втори на „Йамасе Корт“, апартамент 2В.

Сара познаваше този комплекс с апартаменти. Той се състоеше от двайсет и няколко порутени тухлени сгради и във всяка сграда имаше по шест апартамента. Обитателите бяха или скорошни емигранти, или от много бедните класи. Комплексът се намираше на около миля и половина от дома ѝ, а някога тя самата беше живяла точно в такъв комплекс. Споменът беше неприятен и не добре дошъл. Макар бързо да го изхвърли от съзнанието си, по цялото ѝ тяло полазиха студени тръпки. Джейк продължи:

— Тя е на девет години, в четвърти клас в началното училище „Ривърсайд“ и освен че е разтревожена и стресирана от случилото се с касиерката, която била тяхна съседка, тя се справя отлично. Очевидно е изтичала у дома си, след като си я спасила от магазина. Никой от семейството не знаел, че с нея се е случило нещо необичайно, докато не я видели по телевизията тази сутрин. Полицията я открила днес по обяд в апартамента им, после отишли при майката в „Уолтрийнс“, където е второто ѝ работно място. Когато майката ги завела при момиченцето, то казало, че не е споменало нищо за обира, защото се страхувало да не се забърка в беда.

Джейк ѝ беше разказал същото по-рано и по телефона.

— Много е дребна за деветгодишна — каза Сара. — А и кое деветгодишно дете скита посред нощ?

Джейк сви рамене.

— Онова, което знам за деветгодишните, може да се изпише на обратната страна на бирена капачка. Ако искаш, мога да се свържа с

Отдела за закрила на детето, а те могат да разберат повече неща за семейството.

Сара поклати глава.

— По-скоро искам първо сама да разгледам ситуацията. Ако замесиш държавните институции, може да се случи всичко. — Тя се поколеба, после добави, по-меко: — Какво мислиш, че имаше в онази торба до кофата с боклук?

Тревожеше я мисълта, че това може би беше изхвърлена храна — че те може би са гладни...

— Нямам представа. — Джейк я погледна. — Сара, един човек може да направи толкова малко. Ти и без това работиш по дванайсет часа на ден, тревожиш се за кой знае колко случая. Преподаваш в онзи клас на жертви на изнасилванията в обществения колеж. Когато не достигат шофьори, разнасяш храна за благотворителната организация. Ти...

— Обичам да съм заета — прекъсна го Сара, но тонът ѝ звучеше така, сякаш се защитаваше.

— Знам, че е така. — Тонът му омекна. — Казвам само, че не трябва да се натоварваш и с проблемите на това семейство.

— Нямам такова намерение. Искам само да се уверя, че момиченцето е добре.

— Ти ѝ спаси живота и сега си отговорна за нея завинаги? — Тонът на Джейк беше сух.

— Нещо такова.

Сара отказваше да бъде победена. Това беше техен вечен разговор: натякваше на Джейк за хранителните му навици и за непрекъснатата смяна на гаджетата му тип Блонди, а той ѝ натякваше, че се преуморява от работа, че позволява на хората да я въвличат в делата си и се заема с изгубени каузи. Спореха на различни вариации на тези теми толкова често в миналото, че сега само повдигане на вежди, свиване на устни или кос поглед бяха необходими, за да разберат за какво става въпрос.

— Чудесно. Прави, каквото искаш.

Беше очевидно, че няма да я убеди да не се тревожи за детето.

— Така и ще направя.

Тухлената къща в стил ранчо на Сара се намираше на „Дейвис стрийт“ в квартал на малки едноетажни сгради. Кварталът беше тих,

тук живееше средната класа, тротоарите бяха добре поддържани, задните дворове бяха с огради, а по цялата улица бяха паркирани автомобили. Джейк спря пред къщата — както беше казал, нейната „Сентра“ беше в алеята — и двамата слязоха. Тя взе пощата си, махна на стария мистър Лансфорд, който поливаше моравата си, и с Джейк до себе си, тръгна към входната врата. След големите зелени морави, покрай които бяха минали, нейният двор с размери на пощенска марка объркваше и смущаваше. Тук растеше само трева и глухарчета. От двете страни на верандата й растяха хилави дръвчета юка, ниски храсти се редяха край тухлената стена и единствено палмата осигуряваше малко сянка в ъгълчето, където пътеката пред къщата се срещаше с алеята за коли. Пред всичките три предни прозореца имаше сандъчета за цветя, изработени от ковано желязо, останали от предишния собственик. За нещастие, те бяха празни. За четирите години, през които живееше в къщата, тя така и не беше намерила време да засади нещо в тях. Закле се, че следващата пролет ще го направи. Беше давала тази клетва и преди, но този път наистина смяташе да го направи.

— Уууф! Уууф — посрещна я Суити-пай още до вратата. Тя се наведе тронаво — както всичко друго, което правеше днес, защото изпитваше болка — и го прегърна. Той отговори, като ентусиазирано започна да извива цялото си тяло.

— Хей, кученце. Радваш ли се да ме видиш? — запита го тя и той я лизна по бузата, което означаваше „да“.

Сара се изправи и тръгна към кухнята, той я последва по петите, като от време на време спираше само за да изръмжи на Джейк, който току-що беше влязъл през входната врата.

— Той също се радва да те види — преведе тя на Джейк, който изви очи към тавана.

В кухнята отвори задната врата и пусна Суити-пай навън. После изрита обувките от краката си и се настани до масата, за да прегледа пощата си, която, както обикновено, се състоеше от сметки, сметки, сметки и реклами. Джейк я последва в кухнята, огледа се и тръгна към задната част на къщата. Без всъщност да обърне кой знае какво внимание на това, какво правеше Джейк — защото Джейк вече от години идваше в дома й — тя се заслуша в тихите му стъпки, в отварянето и затварянето на вратите докато той се движеше от стая в

стая и доби ясното впечатление, че претърсва къщата. Изви леко устни — Джейк винаги беше прекалено предпазлив — и си напомни да го запита дали очаква да открие зомби или призрак под леглото ѝ. Но когато той влезе в кухнята, говореше по телефона и поръчваше пица. Докато приключи разговора, Сара напълно беше забравила за това, а и звънна нейният мобилен телефон и тя също започна да говори.

Беше Кен Дънкан, един от тримата помощници на областния прокурор, който ѝ докладва и поиска да знае дали тя ще бъде в съда на следващата сутрин. Нямамо никакви проблеми да се отложи делото Паркър, каза ѝ той, но било по-трудно с делото „Хелицър срещу Южна Каролина“. Адвокатите на Хелицър възразявали срещу отлагането.

— Добре, ще бъда там — увери го Сара, която се радваше, че в този момент Джейк беше излязъл от кухнята.

— Няма ли да си останеш у дома известно време? Днес донесоха документи, за които трябва да знаеш. Мога да ти ги донеса, ако искаш.

— Това ще е добре, благодаря — каза тя точно когато Джейк се върна в кухнята.

С Дънкан обсъждаха предстоящите случаи няколко минути, после тя затвори. Беше изтощена, навсякъде я болеше, главоболието ѝ отново се беше засилило, но, като срещна погледа на Джейк, стегна гръб и се опита да изглежда така, сякаш всичко е наред. Той очевидно беше чул всяка казана от нея дума и ако издадеше как се чувства, само щеше да му даде доводи в спора, за който знаеше, че се задава.

— Мислех, че утре ще си вземеш свободен ден — каза той.

„Не е ли наистина предсказуем?“

Джейк се подпря на кухненския плот, смръщи вежди и разклати чашата си, така че ледените кубчета затракаха. Беше си приготвил от напълно здравословния чай без захар, който тя съхраняваше в хладилника си, но към него беше добавил пет — да, пет — пакетчета кафява захар. Тя знаеше това, защото виждаше празните опаковки на плота до него. Слава богу, че в къщата ѝ нямаше рафинирана захар. Ако имаше, той вече щеше да се нуждае от инсулин.

— Знаеш ли какво? Ти наистина имаш проблеми със сладкото.

Това беше вярно, а и можеше да отвлече вниманието му от спора. Докато говореше, тя започна да преглежда рекламите така, като че ли представляваха интерес за нея.

— Мислил ли си някога да промениш това?

— А ти наистина имаш проблем с предозирането на работата — отговори той. Явно не беше успяла да отвлече вниманието му. — Нима ще умреш, ако си вземеш още един свободен ден?

Сара въздъхна.

— Утре е петък. Ще свърша по-рано. Но наистина трябва да се появя поне за малко.

— Какво е толкова важно, че не може да почака, докато се възстановиш?

— Адвокатите на Хелицър възразявали срещу отлагането. Прослушването е в девет.

Джейк смръщи вежди.

— Ето, виждаш ли, това е още една от изгубените ти каузи. Наистина ли мислиш, че ще получиш присъда срещу *Мичъл Хелицър*?

Добре де, Мичъл беше потомък на старо и много богато семейство от Бофорт, а освен това беше известен полузащитник в младостта си.

— Той е убил съпругата си, Джейк.

Той отпи от чая си и повдигна вежда.

— Той твърди, че е паднала по стълбите. Имаш ли свидетели, които да докажат обратното?

Отговорът беше „не“ и той го знаеше. Още една от нескончаемите им дискусии.

— По стълбището имало прекалено много кръв. Много повече, отколкото ако Сюзън Хелицър само е паднала и е ударила главата си. Освен това тя била по лице, а раните били на тила ѝ. Мисля, че той я е ударил с нещо тежко отзад. Като например чук.

— Раните по главата кървят обилно, а може да е ударила тила си по време на падането. Онези стълби наистина са стръмни, а освен това са и бетонни. — Той поклати глава. Ще ти е необходимо повече от това, ако искаш да пледираш убийство.

Беше прав и тя го знаеше. Джейк наистина беше много добър в това да играе адвоката на дявола. Тя му възрази, като смяташе, че това наистина не е незряла проява.

— Хей, достатъчно е и че успях да убедя Морисън, че мога да пледирам убийство.

Джейк направи гримаса.

— Причината, поради която той ти го позволи, беше интересът на медиите към случая. Ако офисът на прокурора се отнесе меко към случая с Хелицър, по всички канали ще затръбят, че в Бофорт има специално отношение към богатите и известните. А той иска да бъде губернатор. Не може да даде на републиканците повод да говорят по негов адрес.

Той отново беше прав. Но това не я правеше по-малко сигурна, че Мичъл Хелицър хладнокръвно беше убил съпругата си.

— О, хайде, отивай да разследваш някой случай на развод.

Той присви присмехулно устни.

— Знаеш, че съм...

Тя знаеше какво ще каже той, но преди да е успял да довърши, на входната врата се почука. Суити-пай, който все още беше навън, скочи на задната веранда и започна зловещо и предупредително да лае.

— Пицата — каза Джейк и отиде да отвори.

Сара се възползва от отсъствието му, за да вземе болкоуспокояващите, от чантата, която Джейк беше оставил на кухненския плот. Взе две хапчета набързо, с малко вода. Ако Джейк знаеше колко силно я боли главата, щеше да има късмет, ако можеше да избегне отново болницата.

Настаниха се във всекидневната стая, докато гледаха телевизия, а Суити-пай се беше излегнал в краката на Сара. Двамата седяха един до друг на дивана пред големия прозорец в стил петдесетте години на миналия век, който гледаше към предния двор, но в момента щорите бяха спуснати. Диванът беше в тон с двойния стол за влюбени вляво и стола и табуретката вдясно. След като купи къщата, тя направи бързо отбиване в „Евънс“, местния магазин за мебели, откъдето купи всичко, от което имаше нужда. Комбинацията мебели в тази стая беше едновременно функционална, а в същото време и в тон с дъбовите маси и двете пиринчени лампи, които изпълваха стаята. Може и да нямаше много цвят и привлекателност в подредбата, но стаята беше прилична и удобна, а само това интересуваше Сара.

Пиците бяха оставени на масичката за кафе пред тях. Джейк лапаше лакомо, докато Сара, която обикновено нямаше апетит, само гризеше от своята. Като Джейк, Суити-пай беше заклет месоядец, така че тя даде на кучето парченца салам и шунка от пицата на Джейк, с което, както отбеляза, правеше услуга на Джейк, защото го лишаваше

от мазнината, която стесняваше артериите му. За щастие, болкоуспокояващите си свършиха работата и тя вече не се чувстваше така, сякаш на главата ѝ седеше злобен елф и блъскаше с чук по нея, а само ѝ се виеше леко свят, което беше почти приятно.

Дънкан, все още с костюма и вратовръзката, пристигна точно когато привършиха. Той беше приятен човек, а и изглеждаше добре. Беше висок около пет фута и десет инча и беше строен, с чуплива светлокафява коса, която започваше да оредява малко на върха на главата му, и светло сини очи. Беше на трийсет и пет, беше се развел наскоро, защото съпругата му го мамеше — клюките в офиса, ако не друго, поне вършеха работа — и беше предмет на интерес от страна на Лини, както и на другите неомъжени жени. Работеше в офиса на прокурора от две години, а преди беше работил за кратко в частния сектор, беше добър адвокат и много внимаваше какви дела поема. С други думи, като много адвокати, които тя познаваше, ако не мислеше, че ще спечели, той не играеше. Което всъщност го правеше особено полезен за екипа.

— О, здравей! — каза Дънкан на Джейк с лека изненада, като влезе в къщата и го видя над полустената, която разделяше антрето от всекидневната.

Сара, междувременно, завлече Суити-пай, който показваше необикновена омраза към Дънкан, и то по заплашителен начин, към задната врата. Джейк, който все още седеше пред телевизора, просто махна в отговор и Дънкан последва Сара, на предпазливо разстояние, в кухнята. След като Суити-пай излезе навън, Сара седна до масата и разгледа папката, която Дънкан, който също седна, извади от куфарчето си и ѝ подаде през масата.

— Не знаех, че нещо става между теб и Хоган — каза Дънкан тихо, а Сара отвори папката и започна да чете най-новите документи.

— Той е приятел.

Сара вдигна поглед, докато отговаряше, и беше изненадана от искрата, която за момент се появи в погледа на Дънкан. Нещо, което не можеше точно да определи, но което ѝ направи впечатление. Дали той не се интересуваше от нея като жена? Чисто и просто предположение? Или нещо напълно различно? Както и да е, време беше да му затвори устата.

— А това е твоя работа, защото...?

Погледът му, който срещна нейния, беше спокоен и дори невъзмутим. Каквото и да ѝ се беше сторило, че вижда в очите му, вече го нямаше. Дали просто не си беше въобразила? Вероятно. С тези болкоуспокояващи и с това все повече увеличаващо се главоболие, както и с преживяната през последните двайсет и четири часа травма, тя знаеше, че умът ѝ не е така бистър, както би трябвало да бъде и какъвто нормално беше. Всъщност започваше да се чувства все по-странно и не на място.

— Просто съм любопитен. — Дънкан направи усилие и се усмихна, но горчиво. — В офиса се говори, че не се срещаш с никого.

— Така е — каза Сара леко хапливо, с което се надяваше да забие последния пирон в ковчега, независимо какво мислеше той, след което многозначително заби поглед в документите.

Той мълча, докато тя не прочете всичко и вдигна поглед към него, делово.

— Това е техният ход към прекратяване на делото?

Той кимна.

— Да.

— Какво има? — запита Джейк от прага.

Сара забеляза, че беше събул обувките си, и докато отиваше към мивката по чорапи, изглеждаше напълно у дома си. Дънкан му хвърли тайно преценяващ поглед и на Сара ѝ хрумна, че на хората сигурно им е трудно да повярват, че двамата са само много близки приятели, тъй като Джейк беше изключително мъжествен и привлекателен. Сара се замисли за собствените си боси крака и за пиците на масичката за кафе и разбра, че за някой като Дънкан, който не знае каква е истинската ситуация, тя и Джейк сигурно наистина изглеждат много интимни. Те, разбира се, бяха интимни, но не по този начин.

— Те имат писмени показания от експерт очевидец, който се кълне, че кръвта по стълбището, където е намерила смъртта си Сюзън Хелицър, говори за това, че е паднала по стълбите — каза му тя, а той отвори шкафа под мивката и извади торбичката за боклук, която държеше там в кутия.

Разбира се, Сара видя, че Дънкан отбеляза факта, че Джейк много точно знае къде тя държи боклука си. Всички в офиса щяха да говорят за това утре и тя се примири с дълбока въздишка, като добави и това към списъка с неща, за които щеше да мисли, когато се наложи.

— О, така ли? — запита Джейк, като се изправи с торбата в ръка.

Не добави „нали ти казах“, но и не се налагаше. Изражението му го казваше вместо него. Сара го изгледа с присвити очи и тръгна обратно към всекидневната стая. Усмивката, с която той ѝ отговори, приличаше повече на присмехулно озъбване.

— Искаш ли да оставиш неизядената си пица за закуска? — извика ѝ, когато тя зави по коридора.

„О, колко си тактичен!“ Забеляза изражението на Дънкан, което подсказваше, че независимо от думите ѝ, него го занимава мисълта, дали те двамата ще закусят заедно. Те, разбира се, щяха да закусят заедно, но не по начина, по който си представяше той.

— Не.

Тонът ѝ беше възможно най-груб. Обикновено, би оставила пицата, независимо дали за закуска или за друго хапване. Не беше в природата ѝ да хвърля и хаби и Джейк го знаеше. Но като имаше предвид любопитния поглед на Дънкан, да отговори с „да“ беше все едно да налее масло в огъня.

— Както искаш.

Отговорът на Джейк беше прекалено весел. Той знаеше какво прави и се забавляваше за нейна сметка.

След няколко минути Дънкан си тръгна и Сара го изпрати до вратата. Навън вече беше напълно тъмно, лампата на верандата светеше, както и уличните лампи. Лек бриз разклащаше листата на малката палма. Беше все още горещо, както винаги в Бофорт през август, но влажността беше малко по-ниска и въздухът ухаеше на орлови нокти и току-що окосена трева. По-нататък по улицата група деца играеха и викаха, докато хвърляха пиратки в двора на съседа. Мина кола и от отворения ѝ прозорец долетя музика.

— Сигурна ли си, че не искаш да те замествам утре? Не изглеждаш много добре — каза Дънкан, когато излезе на входните стъпала.

— Много благодаря — каза Сара сухо.

— О! Нямах предвид това. — Единствената светлина на верандата идваше от отворената врата и беше трудно да се каже, но Сара беше готова да се закълне, че той се изчерви. — Ти изглеждаш добре, искам да кажа, винаги изглеждаш добре, освен... хм... след всичко, което се случи, може би ще предпочетеш да не...

— Ще бъда в съда в девет — каза му Сара и сложи край на мъките му. — Благодаря, че се отби да ми оставиш материалите.

— О, хм, да, радвам се. По всяко време.

Той сви рамене, махна с ръка, слезе по стъпалата с вид на човек, щастлив, че си тръгва, и прекоси моравата, за да отиде при колата си. Сара затвори вратата, обърна се и видя Джейк да се задава от всекидневната с пълната торба боклук.

— Е, той изхаби тази възможност. — Джейк отиваше към кухнята.

— Какво искаш да кажеш? — Сара го последва.

— Беше повече от очевидно, че той се надяваше да си сама. Предполагам, че се опитва да събере смелост да те покани да излезете.

— Той ми донесе материалите по делото Хелицър!

— Да. Аха. Това е добро извинение, нали?

Джейк й се усмихна широко през рамо, докато отваряше задната врата с очевидното намерение да изхвърли боклука. Суити-пай, който сигурно беше задрямал на задната веранда, скочи на крака и започна бясно да лае. Джейк изпусна торбата и отскочи назад. Погледите на кучето и мъжа се срещнаха през стъклото на вратата. Сара се засмя.

— Проклет помияр! — измърмори Джейк под носа си, възстанови спокойствието си и взе отново торбата.

— Той те обича. Но просто има проблеми с това да го покаже.

Все още усмихната, Сара мина покрай Джейк, който изсумтя и отвори вратата. Джейк погледна предпазливо кучето, а то му хвърли зъл поглед, като минаваше край него, за да се прибере в кухнята.

— Съжалявам, че те изплаши.

Така вече бяха наравно — беше му го върнала заради неговите закачки. Джейк обаче не се поддаде. Той само направи гримаса и продължи навън, докато Суити-пай влезе вътре с вероятното намерение да се свие на любимото си място за спане — под леглото.

— Ще взема душ! — извика Сара след Джейк.

Без да изчака отговор, тръгна към банята. Беше смъртно уморена и въпреки хапчетата главата започваше да я боли отново. Щеше да вземе душ и да си легне. Според известните думи на Скарлет О'Хара, утре щеше да е нов ден.

Само се надяваше той да е по-добър от последните два.

Накрая, загрижена да не намокри раната на главата си, реши да вземе вана. Докато се напълни ваната, изми зъбите си, после се изправи и загледа отражението си в огледалото над мивката. Дори на познатата и мека светлина в банята, все още изглеждаше ужасно, реши мрачно, след като се огледа критично. Беше висока пет фута и четири инча, тежеше сто и три паунда, което беше с двайсет по-малко, отколкото тежеше преди седем години. Разбира се, осъзнаваше, че става прекалено слаба, а и отражението ѝ го показваше. Очите ѝ, сини, също като очите на Лекси — затова и едва понасяше да вижда собственото си отражение — бяха изпити, а сега имаше и сенки около тях. Лицето ѝ, с деликатните си черти, някога беше шокиращо привлекателно, но сега не беше. Беше прекалено слабо и костите сякаш се опитваха да пробият кожата. Когато към това се добавеха светлата ѝ кожа, правите ѝ, черни като нощта, вежди, червенината на брадичката ѝ там, където се беше ударила в паважа, тя наистина можеше да уплаши малките деца. Преди да напусне болницата, една сестра ѝ беше помогнала да вземе душ, така поне късата ѝ черна коса щеше да е чиста още един ден. Косата ѝ, с дължина до тила, беше подстригана на пластове и ако я миеше редовно и я оформяше с пяна, изглеждаше страхотно, но сега, без пяна и с тази лепенка на главата, впечатлението не беше съвсем същото.

От друга страна, добре беше, че е жива.

Мери не беше...

Като се застави да не мисли за това, Сара влезе във ваната и се потопи в блажено топлата вода. Тялото ѝ се чувстваше прекрасно, но силно ожулените ѝ лакти и колене — не. Там кожата щипеше ужасно. Тъй като не можеше да държи едновременно и четирите си стави във водата, тя се изкъпа бързо и излезе, но залитна, защото изведнъж почувства главата си съвсем лека. За щастие, успя да се хване за мивката, преди да е паднала на колене. Пое си няколко пъти дълбоко дъх и остана така, докато възстанови равновесието си. После се подсуши бързо, облече дългата до коленете синя тениска, с която спеше, наметна хавлиения си халат и отиде да пожелае лека нощ на Джейк.

Той отново беше във всекидневната стая, изтегнат на дивана, подпрял краката си, обути в черни чорапи, на масичката за кафе. Държеше в ръка дистанционното управление и като типичен мъж,

превключваше каналите. Вдигна поглед, когато тя застана на прага. Погледна към телевизора и видя, че той гледа новините в десет. Хейли Уинстън беше изпълнила екрана и говореше за задръстване на магистрала 17.

— Изглеждаш смъртно уморена — каза Джейк. — Боли ли те главата?

„О, да“.

— Малко. Лягам си.

— Извикай ме, ако имаш нужда от нещо.

— Добре — каза Сара и се обърна. После му хвърли поглед през рамо. — Джейк?

— Хм?

Вниманието му отново беше приковано в телевизора. Изглеждаше толкова на мястото си на нейния диван, толкова огромен, тъмен и скъп за нея, че тя се усмихна.

— Благодаря — каза тя тихо.

Погледът му се спря на лицето ѝ.

— За...?

— Че си тук. Че ще останеш през нощта. Че дойде в болницата. За всичко.

— Няма проблеми.

Погледът му отново се насочи към телевизора и очите му изведнъж се разшириха. Сара проследи погледа му, стресната от изненадата в него.

Екранът показваше лицето на Лекси, пълничко и усмихнато, косата ѝ беше сресана на кичури, които падаха край лицето ѝ. Сара веднага позна снимката. Беше правена, когато дъщеря ѝ беше на три години в детската градина.

Болката беше толкова силна и неочаквана, че тя едва можеше да диша.

— ... изключително болезнена история — говореше Хейли Уинстън. — Помощничката на областния прокурор Сара Мейсън, която вчера спаси живота на деветгодишната Анджела Барилас по време на въоръжения грабеж в магазина, също е жертва на трагедия. Зрителите може би си спомнят, че нейната петгодишна дъщеричка, Александра, беше...

Телевизорът угасна. Джейк беше натиснал съответния бутон на дистанционното управление. Той скочи на крака и тръгна към нея, тъмните му очи изразяваха загриженост.

— Сара...

Болката я измъчваше. Тя се чувстваше така, сякаш нещо я дълбае отвътре, сякаш някой си играе с нервните ѝ окончания. Тази болка никога не изчезваше, тя ѝ беше до ужас позната. За пореден път се запита как въобще някой може да изпитва такава болка и да живее.

— Сара.

Дланта на Джейк беше на рамото ѝ, огромна и топла длан. Той я притегли към гърдите си. За миг, само за миг, тя си позволи да се отпусне на него, позволи си да бъде слаба, да почерпи успокоение от присъствието му, от загрижеността му.

Но после се застави да диша, да стисне зъби и да изправи гръб, да отблъсне болката, да забрави за видяното. Ако въобще беше научила нещо в училището на живота, то беше, че за да оцелееш, трябва да си силен. Да си силен и да не размишляваш върху това, какво си загубил.

Тя вдигна глава и направи крачка назад. Но той не я пусна. Ръцете му бяха силни и нежно притискаха раменете ѝ. Погледът му беше прикован в нейния.

— Добре съм.

Гласът ѝ беше изненадващо ясен. Очите му ѝ казваха, че когато нея я боли, и той изпитва болка. Това я успокои малко. Заради него, тя се насили и се усмихна окуражително.

— Всичко е наред. Наистина. Просто не очаквах да видя това...

Той не изглеждаше убеден, но тя не можеше да направи нищо повече. Не можеше да се преструва повече.

— Сара...

— Лягам си — каза, като не му позволи да довърши изречението, защото не можеше да понесе нито повече болка, нито повече шок, нито повече съчувствие. — Не се тревожи за мен. Обещавам, че всичко с мен ще бъде наред.

— Да.

Той звучеше скептично, но свали длани от раменете ѝ.

— Лека нощ.

Тя се обърна и тръгна към спалнята си с изправен гръб и вдигната глава.

— Лека нощ. — Гласът му беше нисък и дълбок и я последва по коридора.

В спалнята ѝ беше тъмно, ако се изключеше слабата светлина, която идваше от всекидневната. Тя, както винаги, остави вратата отворена, за да може Суити-пай да става и да пие вода през нощта, ако има нужда. Съблече халата си, дръпна завивките встрани и си легна, без да си направи труда да запали осветлението. Имаше нужда от сън, копнееше за сън, сънят беше единственото убежище от болката, което познаваше.

Тя имаше своя формула, изпитана формула, която ѝ беше помагала и в най-мъчителните нощи. Заслушана в ритмичното дишане на Суити-пай, който спеше под леглото, тя се сви на топка под завивките и повтори всяка молитва, която някога беше чувала. Повтаряше отново и отново, мълчаливо, молитвите, докато не потъна в тяхното обещание за мир и покой и не беше обгърната от блаженото забвение на съня.

Тази нощ тя дори не сънува. Спа дълбоко, тежко, дори не знаеше колко дълго. Знаеше само, че когато най-после рязко се събуди, в къщата все още беше тъмно като в пещера. За миг дори не можеше да мисли какво я беше събудило.

После звънна телефонът на нощното ѝ шкафче — пронизително в тишината, настоятелно.

Това я беше събудило, разбра тя. Изстена и протегна ръка към слушалката. Главата ѝ пулсираше от болка, устата ѝ беше пресъхнала, пръстите ѝ се бяха схванали в съня и ѝ беше изненадващо трудно да ги помръдне. От болкоуспокояващите ѝ се виеше леко свят. Може би сънят беше усилил техния ефект. Големите цифри на будилника до леглото ѝ показваха един и половина след полунощ. Тя забеляза това в мига, когато телефонът отново звънна пронизително. Ръката ѝ хвана слушалката.

По това време на нощта можеха да дойдат само лоши новини, а най-вероятният източник на лоши новини беше работата ѝ. Имаха нужда от нея в затвора, на някое местопрестъпление, имаха нужда от нея...

— Ало.

Гласът ѝ беше надебелял от съня.

— Мамо. Мамо, ела да ме вземеш. Уплашена съм. — Гласът заглъхна в леки ридания. — Мамо, къде си?

Сара ахна и седна рязко в леглото, а треперещият глас на момиченцето я проряза като електрически шок.

Беше Лекси. Лекси, която преди седем години беше отишла да си вземе торта и беше изчезнала безследно.

ГЛАВА 7

— Лекси! — извика Сара в слушалката, но беше прекалено късно.

Лекси вече беше затворила и до ушите на Сара достигна само тихото жужене на глухата линия.

„Не, не, не“.

— Лекси! — изпищя тя в слушалката, стана от леглото, стиснала толкова здраво слушалката, че пръстите я заболяха. Сърцето ѝ биеше толкова тежко, че ѝ се струваше, че може да се пръсне на парчета. — Лекси, Лекси, Лекси!

Отговори ѝ единствено тишината.

— Лекси!

Ридаеща, Сара падна на колене на твърдия дървен под, стиснала слушалката така, сякаш тя ѝ даряваше живот. Пулсът ѝ биеше тежко в слепоочията и я оглушаваше. Стомахът ѝ се беше свил на хиляди възелчета. — О! Господи, моля те. — После отново, трескаво, заговори в слушалката: — Лекси! Лекси!

— Какво, по дяволите...?!

Осветлението в стаята се включи, бързи стъпки се приближиха към нея. Под леглото, Суити-пай започна да лае силно и предупредително.

— Млъкни, Суити-пай! — каза Джейк ожесточено.

После, със съвсем различен тон, попита:

— Сара?

— Джейк! — Тя беше на колене, притиснала телефонната слушалка до ухото си. Погледна го. Погледът ѝ беше странно див. — Джейк, беше Лекси. Тя ми се обади. Току-що. На телефона беше *Лекси*.

— *Какво?*

— Тя беше. Гласът беше нейният. Беше Лекси. О, мили боже, Джейк, беше Лекси! Лекси, къде си? Лекси! Моля те, говори ми! *Моля те!*

Нищо, освен глухата линия. Тя зариде — остри и мъчителни ридания.

— Сара.

Джейк се сви до нея, обви с ръце треперещите ѝ рамене и нежно се опита да отстрани слушалката от ухото ѝ. Тя започна да се съпротивлява, стискаше я така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Тя беше връзката с дъщеря ѝ. Единствената връзка с дъщеря ѝ...

Сара си пое дълбоко дъх и отново възвърна контрола над гласа си.

— Джейк, беше *Лекси*.

— Скъпа, нека чуя.

Пръстите му се склупиха около нейните и той нежно вдигна слушалката към ухото си. Този път тя не се съпротивлява. Но и не пусна слушалката. Не можеше. Лекси беше от другата страна на линията. Никога, никога нямаше да пусне слушалката. Дъщеря ѝ беше някъде. *Някъде*.

„Къде? О, Господи, къде?“

— Лекси — прошепна тя с треперещ глас и болката отново я прониза, остра като нож.

— Ало? — каза Джейк в слушалката. — Ало?

След миг, той поклати глава и пусна слушалката. Сара продължи да я стиска и да го гледа със смесица от страх и ужас и надежда, която караше цялото ѝ тяло да тръпне, макар да знаеше, че е прекалено късно, защото линията все така оставаше глуха.

Лекси... Сякаш някой викаше в главата ѝ.

— Аз нищо не чувам. Няма никой там, Сара.

В гласа на Джейк се долавяше силна мъка заради нея.

— Беше Лекси. Кълна се, беше Лекси.

Тя се задъхваше, потеше се, трепереше. Все още стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Паниката я обхващаше. Трябваше да намери Лекси. Не можеше, не можеше да я изгуби отново.

— О, мили боже, погледни на екрана идентификацията на обаждането.

Като ѝ хрумна тази мисъл, Сара се изправи, за да погледне телефона. Като в треска, тя натисна бутона, който извикваше номера на последното обаждане.

На екрана се появи „неизвестен абонат“.

Сара се почувства така, сякаш огромна ръка я стискаше за сърцето.

„Мисли. Трябва да мислиш“.

— Звезда шейсет и девет — каза тя на глас.

Отново говореше повече на себе си, отколкото на него, макар че го чувстваше зад себе си, чуваше дишането му, усещаше нарастващата му загриженост.

Когато се набереше звезда шейсет и девет, автоматично ти казваха номера на последното обаждане. А щом веднъж узнаеше номера, щеше да може да намери Лекси. С треперещи пръсти, тя натисна съответните бутони.

„Моля те, Господи. Моля те, моля те“.

После доближи слушалката до ухото си и заслуша със стаен дъх.

— Тук е службата „Набери звезда“. Тази служба не може да бъде използвана, за да се обадите на този номер, да проследите този номер или да го вкарате във вашия списък.

— Не! — изстена Сара и се сгъна така, че гърбът ѝ беше паралелен на пода. С крака, подвити под тялото, притисна слушалката към гърдите си и с двете си ръце.

— Не! *Не!* О, мили боже, *Лекси*.

— Сара, недей.

Джейк се наведе над нея, прегърна я, притисна я към себе си. Тя чувстваше твърдостта на тялото му, топлината на кожата, лекото докосване на косъмчетата на гърдите му до ръката си. С онази малка част на мозъка си, която още можеше да регистрира тези неща, осъзна, че е само по боксерките. Но тя едва забеляза това, а и пет пари не даваше. В главата ѝ имаше само една мисъл — *Лекси*.

— Окей, трябва да ми кажеш какво точно се случи тук.

Той звучеше толкова спокоен, толкова спокоен. Гърбът ѝ се скова и тя се изправи, изтръгна се от прегръдката му и го изгледа с гняв и недоверие.

— Вече ти казах. *Лекси* ми се обади. По телефона. Не го ли чу да звъни?

Тя също се опита да остане спокойна, да овладее препускащите си мисли, за да може смислено да предаде случилото се. Но сърцето ѝ биеше прекалено силно, стомахът ѝ се свиваше, а умът ѝ скачаше от

възможност на възможност като полудяла пчела и ѝ беше невъзможно да разсъждава ясно. Знаеше само, със сигурност, че с цялото си тяло вика дъщеря си, която само преди минути беше от другия край на линията.

— Не чух нищо, освен че ти викаше Лекси. — Тонът на Джейк беше спокоен, безизразен. Той я наблюдаваше внимателно и Сара разбра това, когато срещна погледа му. Той като че ли мислеше...

— Разбира се, че не си чул телефона да звъни. Няма апарат в твоята стая. — После, като че ли това, което той каза, най-после стигна до нея въпреки тревогата ѝ, и тя добави: — Мислиш, че си измислям, нали?

Между тях във въздуха като че ли увиснаха многобройните пъти, в ранните дни, месеци и години след изчезването на Лекси, когато ѝ се струваше, че вижда дъщеря си в минаваща кола, и я проследяваше само за да открие, че това е друго момиченце с червена коса. Когато ѝ се струваше, че е чула гласа на дъщеря си, само за да изтича към звука и да открие друго, смеещо се, дете. Когато ѝ се струваше, че усеща присъствието на дъщеря си след себе си, само за да се обърне и да открие, че Лекси не е там.

Психиатрите, при които отиде през втората година след загубата, когато се бореше, за да може отново да работи, ѝ казаха, че онова, което изпитва, е толкова обичайно, че за него дори има име — търсещо поведение.

Това вече не се случваше толкова често, но понякога все още...

— Не съм си го измислила! — извика тя, когато Джейк не каза нищо, което беше по-красноречиво от всичките думи на света. — Не съм сънувала! Истина е, случи се. Лекси беше на телефона. Исусе, мога да докажа, че имаше телефонно обаждане. То е записано на екрана.

На екрана пишеше „неизвестен абонат“, но поне доказваше, че е имало телефонно обаждане в един и половина след полунощ. Ако това не беше записано в телефона, тя самата можеше да се съмнява в случилото се.

Но беше записано. Слава богу, че днешните телефони са така модерни и съвършени. Имаше поне това нищожно доказателство, че Лекси се е обадила.

Със стиснати устни, Джейк се изправи на крака и се наведе над телефона, за да натисне бутона за номера, очевидно с намерението да се увери, че е имало телефонно обаждане.

— Казах ти, че тя се обади! — каза Сара, когато екранът светна.

Като продължаваше да стиска здраво слушалката, тя се изправи със залитане. Адреналинът изпълваше вените ѝ. Сърцето ѝ биеше тежко. Виеше ѝ се свят, и то толкова силно, все едно се возеше на една от онези въртележки в парка. Не можеше да се концентрира, не знаеше какво да направи. Единствената ясна мисъл в главата ѝ беше: „Губим време“.

— Трябва да намерим начин да проследим обаждането. Казвам ти, беше Лекси.

Джейк се изправи и се обърна с лице към нея, очите му бяха тъмни, а лицето му доби загрижен вид, като видя отчаянието ѝ.

— Окей — каза Джейк. Тя познаваше този тон, знаеше, че той приема това с насмешка. Дори бос и почти гол, излъчваше солидност и сила. Работата беше в това, че точно в този момент тя нямаше нужда от солидност и сила. Имаше нужда той *да ѝ повярва*. И да ѝ помогне.

— Помогни ми да разбера — продължи той. — Телефонът звънна, така ли? Ти вдигна слушалката. После...

Гласът му постепенно заглъхна — като че ли я окуражаваше да продължи.

— Беше Лекси.

Сара си пое дъх и се опита да мисли рационално, да не изгуби съвсем ума си. Отчаяно, тя се опита, въпреки болкоуспокояващите, съня и нараняванията, да мисли трезво и последователно. Искаше ѝ се да изтича навън и да започне да крещи името на Лекси, да хукне през заспалия град в трескаво търсене на дъщеря си, да чука на всеки прозорец и врата, по прозореца на всяка минаваща кола, да прерови всяко тъмно мазе, алея и горичка, да обърне буквално всеки камък.

— На телефона беше Лекси. Тя си е спомнила номера. Слава богу, че не съм го променила. Тя каза... тя каза... — Сара се напъна, за да си спомни. — „Мамо, помогни ми“. Каза още, че е уплашена. После заплака и каза: „Мамо, къде си?“

В очите на Сара се събраха сълзи. Мъката заплаши да я победи, да я погълне, когато сведе поглед към слушалката. После отново вдигна поглед към Джейк. Той просто я гледаше, със съжаление в

очите, и нищо не правеше. Тя също не правеше нищо, освен да стиска слушалката и да го гледа втренчено. А междувременно Лекси беше там някъде навън и имаше нужда от нея, питаше се къде е тя. Сара погледна трескаво през прозореца, после — към вратата. Ръката ѝ стисна почти болезнено слушалката.

„Защо стоим тук? Трябва да проследим обаждането! Трябва да се обадим на полицията!“

Осъзна, че е извикала думите силно, на глас, едва когато го видя да прави гримаса.

— Сара — каза той с дълбок глас.

Тя видя, че го боли заради нея, но съчувствието в тъмните му очи също така ѝ подсказа, че той не ѝ вярва.

— Скъпа...

— Беше *Лекси*! — извика тя, ядосана заради това, че той като че ли не можеше да разбере.

Стисна слушалката с двете си ръце, почти полудяла при мисълта, че губят ценно време. Дланите ѝ бяха потни и слушалката се плъзгаше в ръцете ѝ. Сърцето ѝ препускаше като галопиращ кон. Повече от всичко на света ѝ се искаше да се свърже по телефона с дъщеря си. Лекси беше там някъде, на другия край на линията, но не можеше да стигне до нея.

„Какво да направя? Какво мога да направя? Трябва да намеря Лекси...“

— Окей, само се успокой.

Джейк я придърпа към себе си и отново я прегърна, така че да бъде обгърната от неговата сила, от неговата топлина, от добре познатата ѝ миризма на неговото тяло. Той ѝ предлагаше утеха по най-добрия начин, за който знаеше, единствения начин, който познаваше, а тя го отхвърляше.

— *Да се успокоя?* Ти сигурно се шегуващ.

Сара се изскубна от ръцете му, изгледа го гневно, сведе поглед към слушалката в ръката си, после я остави внимателно на нощното шкафче до телефона.

— Не се осмелявай да затвориш! — предупреди го тя. После: — Имам нужда от мобилния ти телефон. Къде е мобилният ти телефон?

Нейният беше в чантата ѝ, която беше взета като доказателство от полицията. Някой ден може би щеше да получи нещата си обратно.

Но засега, когато имаше най-голяма нужда от тях, те бяха изгубени за нея. „Да не би нещата винаги да се развиват така или какво?“

— На нощното шкафче до леглото.

Тя знаеше, че той има предвид другата, свободна, спалня. Втурна се покрай него, влезе в стаята като вихрушка, веднага включи осветлението и обхвана с един поглед смачканите чаршафи и дрехите му, пръснати по пода, преди да види елегантния му черен телефон и да го грабне.

„Полицията. Те трябва да проследят обаждането. Трябва да подновят търсенето, преди следата да е изстинала“.

С треперещи ръце, тя отключи телефона и започна да набира 911. През процепа, където щорите не се срещаха съвсем, тя виждаше колко тъмна е нощта навън. Лекси беше там някъде, в този мрак. Лекси, която винаги се беше страхувала от тъмното.

При тази мисъл, сърцето на Сара се сви и тя започна да се бори за въздух.

„Бързо, бързо, бързо...“

— Сара. Чакай минутка.

Ръцете на Джейк покриха нейните и ѝ попречиха да набере единицата. Той беше точно зад нея, беше много по-едър и по-силен и имаше преимуществото на изненадата. Успя да вземе телефона от нея и да го заключи и тя нямаше как да му попречи.

— Чакай малко.

— Какво мислиш, че правиш?

Тя се обърна гневно към него, сграбчи телефона и се опита да му го отнеме. Той го стисна здраво, не ѝ го даваше.

— Чуй ме...

— Какво ти става? Дай ми телефона!

— Върви по дяволите, Сара.

Той хвърли телефона на леглото, но не ѝ позволи да го вземе, а я сграбчи и здраво я прегърна, с гръб към себе си. Тя се бореше диво, опитваше се да стигне до телефона, удряше по ръцете му с юмруци и го риташе по голите глезени.

— По дяволите!

— Пусни ме! Полудял ли си?! Трябва да се обадя на полицията.

— Ще ме изслушаш ли? Защо си толкова сигурна, че е била Лекси?

— Мислиш, че не познавам гласа на собствената си дъщеря? Бих го познала навсякъде и във всеки момент, дори в края на вселената, дори в най-тъмната дупка на земята, чуваш ли — навсякъде. Гласът ѝ е съвсем същият. Моето сладко малко момиченце... — Гласът на Сара заглъхна, но тя продължи да настоява.

— Отново същото, не разбираш ли? Сара, мила, минаха седем години. Гласът на Лекси не би могъл да звучи съвсем същият. Тогава тя беше много малка. А сега трябва да е на — колко — дванайсет? Съмнявам се, че въобще ще познаеш гласа ѝ.

— Беше Лекси. Беше Лекси...

Сара продължи да се съпротивлява, но истината в думите му бавно стигна до нея и ѝ подейства като кофа студена вода. Гласът на Лекси, който беше чула преди малко, звучеше съвсем същият. Като че ли все още беше на пет години.

Не можеше, да бъде.

— О, не. Не, не, не.

Не можеше да избяга от логиката на неговите думи, те ѝ подействаха като удар в слънчевия сплит. Въздухът излезе от дробовете ѝ, коленете ѝ се подкосиха, тя щеше да се отпусне безпомощно на пода, ако не бяха ръцете на Джейк.

— Сара...

— Тя беше! — Осъзна, че отчаяно се е вкопчила в това и повтаря едни и същи думи. — Тя беше. Познах гласа ѝ. Трябва да се обадим на полицията.

— Сара.

Джейк я подхвана под коленете и я вдигна на ръце. Тя се облегна на широките му гърди, задиша тежко и изпита още по-голям шок, когато ужасната истина стана още по-ужасяващо очевидна.

— Ти спеше — продължи безмилостно той. — Възстановяваш се от мозъчно сътресение. Пиеш силни болкоуспокояващи, за бога. Това, което искам да подчертая, е, че в момента възприятията ти не са нормални.

Това, което се опитваше да каже, макар и толкова деликатно, беше, че не би могла да е Лекси. Макар никак да не ѝ се искаше, трябваше да погледне фактите. Гласът беше на много малко момиченце. Едно дванайсетгодишно дете би звучало по различен начин.

— Ще намеря начин да проследя обаждането — обеща Джейк, седна на ръба на огромното легло и я взе в скута си.

Бедрата му бяха топли и твърди под краката ѝ. Гърдите му бяха широки, добре оформени и мускулести, покрити с къси къдрави черни косъмчета. Ръцете му я задържаха на мястото ѝ, защото, ако можеше, тя щеше да изтича с писъци и викове вън от стаята.

— Ще стигнем до дъното на тази работа. Но първо трябва да се съвземеш и да можеш да запазиш спокойствие.

— Лекси беше.

Но сега възраженията ѝ бяха по-слаби, защото знаеше, *знаеше*, че петгодишната Лекси не може да ѝ се обади седем години след изчезването си. Знаеше го. Но все пак...

Като си спомни онзи висок детски гласец, сърцето ѝ се сви.

— Не би могла да е Лекси, Сара.

Той я прегръщаше, за да я успокои, прочете чувствата в очите ѝ, после изказа на глас думите, които тя не искаше да чуе.

— Кой беше, тогава? — извика тя, а ужасната болка отново я разкъса. Погледна го така, сякаш той беше виновен, сякаш той правеше нещата толкова невъзможни. — Щом не е била Лекси, кой, тогава? Можеш ли да ми кажеш?

Кожата около очите му се опъна, той стиска челюст и тя разбра, че никак не му се иска да каже онова, което се готвеше да ѝ каже.

— Най-вероятно е било фалшиво обаждане.

Фалшиво обаждане. Мисълта беше отвратителна, дори чудовищна.

— Не — каза тя. После, когато вероятната истина започна безмилостно да изплува през морето от болка, отхвърляне и надежда, в което тя се носеше, добави жалостиво: — Но кой би направил такова нещо?

— Не знам.

Той поклати шава. На ярката светлина на лампата над главите им изглеждаше толкова блед и изпит, колкото въобще е възможно за толкова мургав мъж. Черната му коса беше разрошена от съня. Наболата брада караше брадичката му да изглежда по-тъмна. Очите му бяха станали почти черни, което беше отражение на нейната болка, устните му бяха здраво стиснати.

— Ти беше показвана непрекъснато по телевизионните канали през последните двайсет и четири часа. Ти видя част от онова зло, което се случи и на Лекси. Както и всяко домакинство в района.

— За да направи нещо такова, човек трябва да е болен, ненормален.

В момента тя се чувстваше зле до дъното на душата си, прилявяше ѝ до смърт, изпитваше същата сурова и непоносима болка, която беше изпитвала в седмиците и месеците непосредствено след изчезването на Лекси. Болката никога не си беше отишла, но поне беше намаляла и се беше превърнала в постоянна, но тъпа болка, с която тя се беше научила да живее, да се справя, да я приема — така, както на хората с ампутирани крайници все още им се струва, че изпитват болка в тях. Тя не можеше да я понася, но нямаше друг избор — трябваше да я понася. Това беше още един урок, който беше получила от живота.

Джейк я прегърна още по-здраво — като че ли искаше да спре треперенето ѝ.

— Има много такива извратени хора.

— Сигурен ли си...? — Тя отговори сама на въпроса си още преди да го е довършила, най-после приела жестоката, студена, истина. — Не би могла да е Лекси, нали? О, господи, не може да бъде.

— Не. Не може да бъде.

Той го каза много тихо, но с това нанесе последен удар и унищожи и последните ѝ искрици надежда. Сара беше виждала бездната и преди и я позна, когато тя зина пред нея сега. Още веднъж се оказа, трепереща, на ръба на бездънната яма на мъката и отчаянието, но този път знаеше какво ще последва, затова се отдръпна назад. Пое си дълбоко дъх и се опита да запази контрол над себе си. От очите ѝ потекоха горещи сълзи и намокриха бузите ѝ. Тя стисна здраво устни, за да не заплаче като бебе, зарови глава във вдлъбнатинката между рамото и врата му, концентрира вниманието си върху топлината на тялото му и утехата, която ѝ даваше познатата миризма. Джейк беше прекосявал този мрак с нея и преди. Сега тя се беше вкопчила в него като в скала сред бурното море.

— Сара.

Ръцете му погалиха успокояващо гърба ѝ и тя осъзна, че трепери като в лапите на силна треска. Почувства нещо да докосва косата ѝ —

устните му, помисли си тя, и се притисна още по-силно в него. Слава богу, че имаше Джейк. Ако някой въобще можеше да ѝ помогне да преживее този ужас, това беше той...

— Добре съм — каза тя, за да увери по-скоро себе си, отколкото него.

Но не беше добре, долавяше го дори в гласа си, в тръпките, които продължаваха да я разкъсват. Гърлото ѝ беше болезнено пресъхнало, очите ѝ горяха. Тази психическа травма беше по-дълбока от всяко физическо нараняване.

— Беше права, че трябва да се обадим на полицията. И аз мисля, че трябва да направим това. Ще им кажем, че си имала фалшиво обаждане.

Устните на Джейк бяха до ухото ѝ. Той говореше бавно, като че ли искаше да се увери, че тя ще разбере думите му.

— Да. Добре.

Сара правеше всичко възможно да се овладее, стискаше зъби в напразно усилие да спре треперенето и да регулира дишането си, да забави ударите на сърцето си. Чувстваше се ужасно. „Фалшиво обаждане. Разбира се. Жестока, ужасна, шега“. Тя издиша бавно и каза:

— Трябва да проследим обаждането.

— Ако е възможно, ще го проследят, не се тревожи. Аз ще се погрижа за това.

Той като че ли се колебаеше. Тя почувства ново напрежение в тялото му, чу неохота в тона му и това ѝ подсказа, че се е появило нещо ново. Че има още нещо. Беше необходимо ново усилие, но тя успя: пое си дълбоко дъх, изправи гръб, вдигна глава от рамото му и го погледна въпросително. Той срещна погледа ѝ и тя разбра със сигурност: щеше да има още лоши новини, а той не мразеше нищо повече от това, да е човекът, който ще ѝ ги съобщи.

— Какво?

— Има още нещо, което трябва да знаеш — каза той.

Сара подсмръкна и изтри сълзите си. Той стисна устни, докато я гледаше. Тя не плачеше често и с изключение на онези ранни дни, рядко плачеше пред него, знаеше, че това го разстройва. Джейк се размекваше.

— Хайде, изплюй камъчето.

Вече нямаше сълзи в очите ѝ, гласът ѝ беше по-силен. Той направи гримаса.

— Като се отбих да нахраня Суити-пай тази сутрин, играчките от онази кутия бяха разпръснати по пода.

На Сара ѝ беше необходима секунда, за да осъзнае, че той говори за играчките на Лекси. Сърцето ѝ заби бясно. Тя се опита да диша бавно и внимателно, в усилие да се успокои.

— Какво искаш да кажеш?

— Кутията беше наклонена на една страна, играчките бяха разхвърляни из стаята. Помислих, че може да го е направило кучето.

— Суити-пай? — Сара помисли секунда, после поклати глава: — Не мисля.

— Къщата беше заключена. Вратата на спалнята ти беше затворена. Не знам как по друг начин би могло да се случи.

Тя не беше запазила всички играчки на Лекси, а само онези, които дъщеря ѝ беше обичала най-много. Като се беше преместила от двустайния апартамент, в който бяха живели с Лекси, в тази къща, тя беше прибрала играчките в гардероба. И доколкото знаеше, кутията не беше докосвана оттогава.

— Това е... *странно*.

Джейк я наблюдаваше внимателно.

— Да.

Играчките на Лекси — разпилени. Гласът на Лекси — по телефона. Очите на Сара се разшириха. По кожата ѝ полазиха тръпки. Въпреки усилията ѝ, сърцето ѝ отново заби учестено. Възможно ли беше Лекси да е била тук, в къщата? Възможно ли беше тя да се опитва да се свърже с майка си? Сара беше чувала разкази, в които духове се бяха опитвали да се свържат с обичаните от тях хора, включително чрез телефонни обаждания от другия свят, а тя и Лекси бяха много близки, толкова близки, че ако това беше възможно, Лекси би се свързала с нея на всяка цена. Но за да повярва в това, трябваше да повярва първо, че духовете съществуваха, и, второ, че могат да се свързват с живите, и трето, че Лекси беше мъртва.

Сара знаеше, че е повече от възможно дъщеря ѝ да не е вече между живите, но дори след всичките тези години не можеше да приеме това. По-лесно беше да вярва, че Лекси е някъде там навън. Разумът можеше да ѝ нашепва друго, но сърцето ѝ, бедното ѝ

съкрушено сърце, никога нямаше да изостави надеждата. Не и докато беше жива.

— Какво? — Джейк наблюдаваше лицето ѝ.

— Обади се на полицията — каза Сара и той кимна.

Джейк протегна ръка към мобилния си телефон, взе го и набра номера. Сара чуваше думите, които излизаха от устата му, но смисълът им не стигаше до нея. Тя концентрираше всичките си усилия, за да си спомни онова детско гласче.

„Мамо, мамо, ела да ме вземеш. Уплашена съм. Мамо, къде си?“

Всяка сричка, всяка интонация звучеше като Лекси. Дори липсата на „л“ в *уплашена*, защото Лекси не можеше да произнесе добре този звук. Но колкото и Сара да искаше да повярва, това не беше възможно.

Докато офицерите Майк Стийд и Тайсън Драйър дойдат, Сара се беше успокоила. Беше имала достатъчно време да приеме факта, че най-вероятно беше жертва на жестоко фалшиво обаждане. Но това не намаляваше болката. Обаче поне можеше да разговаря с полицаите, без да плаче.

Те записаха доклада за случилото се и си тръгнаха, достатъчно учтиви, но все пак показаха, че според тях в тази история няма нищо. Шансовете да проследят старателно обаждането бяха нулеви, както прецени Сара. Тя имаше чувството, че ако Джейк не беше приятел с приелия тяхното обаждане, въобще никой нямаше да си направи труда да дойде. Като помощник на прокурора, би трябвало да е заслужила по-добро отношение. Ако не изпитваше такава мъка, щеше да изпита гняв.

— Обадих се на приятел в една телефонна компания, който обеща да направи каквото може, за да проследи обаждането — каза Джейк, след като ченгетата си тръгнаха. — И настроих секретаря ти в кухнята да записва всички входящи обаждания, в случай че се обаждат отново. Ако телефонът звънне отново, остави секретаря да се включи.

При тази мисъл, Сара почувства как отново се напруга. Но кимна, за да покаже, че е съгласна.

Бяха все още в кухнята, където бяха разговаряли с полицията. Сара седеше до масата, Джейк се беше подпрял на плота до мивката. Суити-пай, който беше дал, без съмнение, да се разбере, че никак не обича униформените полицаи, беше в задния двор. Въпреки че се беше

загърнала плътно в хавлиения си халат и беше обула бели чорапи, на Сара ѝ беше толкова студено, че ѝ се струваше, че ще замръзне. Мислеше, че за това е виновна климатичната инсталация. Освен това Джейк, който беше облечен в панталони и риза, като че ли се чувстваше достатъчно удобно при тази температура. Преди идването на ченгетата, Джейк ѝ беше налял чаша мляко — обезмаслено, единственото, което имаше в къщата — и ѝ беше заповядал да го изпие. Беше привърженик на теорията, че чаша топло мляко помага на хората да спят добре. Чашата беше все още пред нея, едва докосната.

— Уморена ли си? — запита Джейк.

Едва тогава Сара осъзна, че се е подпряла с лакти на масата и е обхванала с ръце главата си, която сякаш щеше да се пръсне от болка.

— Да.

Тя вдигна поглед към него. *Беше* уморена, физически и психически. Телефонното обаждане като че ли беше изцедило и последните ѝ запаси от сили.

— Искаш ли да изпиеш млякото?

Сара погледна с отвращение почти пълната чаша.

— Не.

Той взе чашата и изсипа съдържанието ѝ в мивката. Сара разбра това, защото чу как течността бълбукаше, докато отиваше надолу в канала, а после чу звука от допира на стъкло в метал, когато той остави чашата на мивката от неръждаема стомана. Но тя стоеше със затворени очи, отново подпряла глава на ръцете си, така че не виждаше нищо. Копнееше да се предаде на физическото изтощение, което искаше от нея да си почине, но умът ѝ отказваше. Тялото ѝ се предаваше, но умът ѝ продължаваше трескаво да работи.

— Хайде, време е за лягане.

Той говореше някъде зад нея, тя почувства как дланите му хванаха облегалката на стола. Сара премигна, повдигна глава и го погледна, после хвърли поглед към часовника над хладилника — беше три часът и двацет и три минути. Не бяха минали и два часа, откакто чу гласа на Лекси по телефона. Не беше възможно да е минало толкова малко време. Струваше ѝ се цяла вечност.

Но беше още нощ. Ако си легнеха веднага, можеха да поспят още три часа или най-много три часа и половина.

Макар да беше смъртно уморена, Сара не мислеше, че може да заспи отново. Само че нямаше смисъл да лишава и Джейк от почивка.

— Добре.

Като извика всяка останала ѝ капка решителност, тя се изправи. Главата ѝ се въртеше, някой сякаш блъскаше по тила ѝ с чук. Болкоуспокояващите или не си вършеха работата, или действието им беше преминало.

— Добре ли си?

Той я изгледа с присвити очи. Сара кимна, изправи рамене и отиде да пусне Суити-пай вътре. Кучето влетя, когато тя отвори вратата, и се отръска. Едва тогава, когато капките от козината му се разлетяха във всички посоки, тя разбра, че вали. Не силно, а тихо и леко. Дъждът най-вероятно щеше да спре до сутринта.

„Сълзите на небето“. Заглавието на песента на Ерик Клептън изникна в ума ѝ и ѝ се стори странно подходящо.

— Ти отиди да си легнеш. аз ще изгася осветлението — каза Джейк.

Сара отново кимна и последва Суити-пай по коридора. Тя чувстваше загрижения поглед на Джейк, докато не се скри от очите му. В момента не беше по силите ѝ да го убеждава, че всичко е наред. Всичко, което можеше, беше да поставя единия си крак пред другия, да остане права, докато стигне до леглото, върху което щеше да може да се отпусне. После, в мрака, щеше да тъжи и да мисли над случилото се, докато това изцеди и последната ѝ капка сила, а в същото време тя щеше да се бори да остави тези чувства след себе си. Оставащите до утрото часове щеше да прекара в борба да възстанови равновесието на чувствата си, знаеше го. Беше ѝ страшно да осъзнае колко несигурен е контролът ѝ над нормалния, всекидневен живот, който с толкова мъки беше съградила за себе си.

Проклетата да е, ако позволи всичко да се разпадне само заради това злобно фалшиво обаждане.

Като стигна до спалнята си, Сара видя, че лампата все още свети, а изпод леглото долиташе успокояващото сумтене на Суити-пай. Поне до нея в мрака щеше да има друго живо и дишащо същество, нямаше да е сама.

Лекси беше сама. Сама в мрака и дъжда.

Тази мисъл накара Сара да се закове на прага на спалнята. Тя затвори очи и се подпря на рамката на вратата, стисна зъби, за да понесе болката, и направи всичко възможно да изхвърли мисълта от съзнанието си. Не можеше да мисли за това и да продължава да живее, както знаеше от горчив опит.

Пое си дълбоко дъх и се застави отново да отвори очи. И откри, че гледа право в телефона. Слушалката вече не беше на нощното шкафче до него. Някой го беше затворил.

Стомахът на Сара се сви на хиляди възли. Стийд и Драйър бяха влизали в стаята. Може и Джейк да го беше направил, защото той също беше излизал от кухнята, докато тя разговаряше с ченгетата. Всеки един от тях можеше да го е направил. В края на краищата, нямаше причина да не го направят. Беше фалшиво обаждане, нищо повече, а онзи, който се беше обадил, вече беше затворил. Да държи телефона отворен — в това нямаше никакъв смисъл.

Сара знаеше това. Дори знаеше, че е по-добре телефонът да е затворен, за да могат, евентуално, отново да се обадят и така секретарят в кухнята да приеме обаждането. Така поне щеше да може да го прослушва отново и отново, да слуша детския гласец, за да разбере с ума и със сърцето си, че гласът не е на Лекси. Не може да се разчита изцяло на паметта. Като прокурор, тя го знаеше. На очевидците, чиито показания, по ирония на съдбата, бяха най-ефектни и най-убедителни в съда, можеше най-малко да се разчита. Така, както тя помнеше, гласът беше на Лекси. Но нейната памет, както и на всички други, беше най-ненадеждното нещо на света.

Това беше факт, прост и обикновен, и тя го приемаше като такъв. Но като гледаше слушалката, поставена обратно върху вилката, Сара се чувстваше така, сякаш и последната ѝ връзка с Лекси е прекъсната.

Болката беше остра и интензивна. Като ледена пика, забита в сърцето ѝ.

Но тя не издаде нито звук. Просто стоеше и понасяше болката, както се беше научила, дишаше бавно, със съзнанието, че трябва да изтърпи, докато болката сама си отиде. Или поне не намалее дотолкова, че тя да може отново да поднови нормалните си действия.

— Какво има сега? — запита Джейк зад нея.

Изненадана, Сара отвори очи и го погледна през рамо. Тя дори не го беше чула да се приближава. В момента не можеше да говори, откри

тя, когато се опита. Вместо това поклати глава и посочи телефона.

Той смръщи вежди, мина покрай нея, после видя къде е слушалката и разбра какво означава това за нея. Стисна челюсти и я погледна. Тя сигурно изглеждаше толкова зле, колкото се и чувстваше, защото онова, което той видя, накара очите му да потъмнеят, а устните му — да изтънеят.

— Беше *фалшиво обаждање*, Сара. И ти го знаеш.

Бяха й необходими всичките й сили, но тя успя да кимне.

Той изкриви устни и от изражението му стана ясно, че нейното кимване не е успяло да прогони тревогата му.

— Добре, не можеш да останеш тук. — Гласът му беше дрезгав, груб. — Ела, ще спиш при мен.

Сара си пое дълбоко дъх.

„Ако спя при Джейк, няма да съм сама в мрака“.

При тази мисъл бучката в гърдите й се разтопи малко. Тя кимна рязко, обърна се и тръгна към другата спалня.

ГЛАВА 8

Да спи със Сара, беше грешка по толкова много причини, че дори не направи опит да ги преброи, призна горчиво Джейк пред себе си още след петнайсет минути. Това беше основният проблем, когато си най-добрият приятел на една жена. Той беше нормален мъж, с естествени мъжки инстинкти, докато мъката и чувството за вина — и господ знае още какво — бяха превърнали Сара в монахиня. Той знаеше толкова добре, колкото знаеше и името си, че тя не усеща неговата сексуалност изобщо.

Досега поне, се държеше като неин най-добър приятел. Не беше толкова ненормален, та да прати приятелството им по дяволите. В къщата беше тъмно и тихо, ако се изключеше потрепването на дъждовните капки по покрива и лекото жужене на климатичната инсталация. През процепите между щорите се процеждаше част от сивотата на мрака навън, така че, макар осветлението в къщата да беше изключено, той виждаше очертанията на предметите — като например очертанията на шкафа срещу леглото и извивките на тялото на Сара, сгушено до неговото. Те бяха завити и на него му беше прекалено топло, но отначало тя трепереше и той реши, че трябва да ѝ е уютно. В момента обстоятелствата го бяха лишили напълно от способността да заспи и той лежеше по гръб, подложил едната си ръка под главата, без риза и босоног, но поне проявил здрав разум да запази панталоните си. Тя се беше сгушила до него, само по тениската, с която спеше, сложила глава на голото му рамо, а той я беше прегърнал, за да я успокои. Макар сърцето да го болеше за нея, макар да се гневеше ужасно на онзи, който се беше обадил и ѝ беше причинил това отново, макар тя да беше толкова смела, да лежеше толкова неподвижно и да се преструваше на заспала, сладката женственост на тялото ѝ, притиснато до неговото, бавно го изваждаше от спокойствие.

Макар приятелството им да беше дълго и изпитано, двамата никога досега не бяха лягали в едно легло. И сега той се закле, а господ

му беше свидетел, че никога повече няма да легне в едно легло със Сара.

Освен, разбира се, ако не беше замесен земният и мръсен секс.

А той отказваше дори да мисли за това.

„Освободи ме от себе си, Сатана.“

Проблемът беше в това, че с всеки свой дъх, той вдъхваше сладката миризма на цветя на шампоана ѝ. Чуваше тихото ѝ и ритмично дишане. Чувстваше как топлият ѝ дъх раздвижва косъмчетата на гърдите му. Чувстваше колко нежна и гладка е кожата ѝ, допира на дланта ѝ, която почиваше на гърдите му, лекия натиск на тялото ѝ. И, по-специално, усещаше малките ѝ твърди гърди. Според него, те можеха да имат и друго наименование, което да показва колко много го измъчват. Усещаше ясно и извивката на тънката ѝ талия, твърдостта на гладкия ѝ корем и закръглеността на бедрата ѝ. Тя беше праметнала единия си крак над неговите и през леката материя на панталона, той чувстваше неговата форма и топлина. Да знае, че този крак е гол, както и почти цялото ѝ тяло под тениската, беше последната сламка, която можеше да обърне колата. Ужасната истина беше, че започваше да се възбужда, а това го караше да се чувства виновен.

Тази вечер тя имаше нужда от него — не като от любовник, а като от най-добър приятел.

— Джейк.

Той знаеше, че тя не спи.

— Хм?

— Напоследък изникнало ли е нещо по случая с Лекси?

Толкова по въпроса за привличането. Той отново изпита гняв към копелето, което се беше обадило, което отново я беше върнало към вече попристъпената от годините болка.

— Нищо съществено. Не и от последния път, когато по телевизията показаха онова червенокосо момиченце, което закушваше с онзи старец в „Денис“. Но се оказа, че момиченцето е негова внучка, помниш ли?

Той почувства как тя леко кимна. Лежеше неподвижно, прекалено неподвижно и тази нейна неподвижност говореше за дълбочината на болката ѝ. Той я прегърна по-здраво и я притисна към себе си. Не можеше да направи нищо друго.

„Дяволите да го вземат този кучи син!“

— Знаеш, че щях да ти кажа, ако имаше нещо ново.

Той внимаваше да говори нежно и да не ѝ показва собствената си загриженост. Тя беше разтревожена, изпитваше нечовешка болка. В момента последното, от което имаше нужда, беше някакви усложнения от негова страна.

— Беше фалшиво обаждане, Сара. Трябва да го забравиш.

Прие нейното дълбоко вдишване за инстинктивно съпротивление. Когато тя издиша, бавно и дълбоко, той разбра, че е приела истината на думите му.

— Най-лошото е да не знаеш нищо — прошепна тя с надебелял глас. Той предположи, че гърлото ѝ е свито. — Продължавам да си представям, че тя е някъде навън. Че има нужда от мен. — Сара направи пауза, отново си пое дълбоко дъх. — Истинско мъчение е.

— Сара... — Стомахът му се сви, когато той долови болката ѝ. Болката, която, колкото и да се опитваше, не можеше да направи по-малка за нея. — Минаха седем години. Трябва да продължиш да живееш.

— Знам. — Тя дишаше по-тежко и той разбра, че се опитва да отблъсне болката. — Просто е *много трудно*. Мислиш ли, че може да е било нещо повече от фалшиво обаждане? Че някой се опитва нарочно да ми причини болка, да ми отмъсти за нещо?

— Като например полицейското управление на Бофорт?

Тонът му беше нарочно сух. Тъй като не можеше да ѝ помогне по друг начин, трябваше да я накара да се разсее с този разговор.

— Възможно е. Но така те се издават. Ти ги пренебрегваш непрекъснато през последните седем години. Помниш ли колко бяха ядосани, когато първоначално дойде при мен?

— Да.

Гласът ѝ беше омекнал и той си представи, че тя, както и той, си припомня първата им среща. Шест седмици след изчезването на Лекси, тя беше влязла в офиса му, като дишаше тежко, но от всяка нейна пора струеше решителност. Той току-що беше напуснал ФБР, беше откупил от дядо си неговата частна детективска агенция и се беше покачил на стол, за да забие един гвоздей. Сара влезе така устремено в офиса му, че затръшна силно вратата и с това така го стресна, че той инстинктивно направи крачка назад и падна от стола. Дороти Макалистър, шейсет и няколко годишната секретарка, която беше също

и негова помощничка, беше някъде отзад и подреждаше папките, така че той трябваше сам да посрещне първия си клиент, докато лежеше по гръб на пода, а преобърнатият стол лежеше в краката му.

— Трябва да говоря с този, който е главният тук.

Тя говореше рязко, властно, като човек, който е свикнал да ръководи парада. Той разбра, че тя заема висок пост и че въпросът, по който идва, е важен, защото комичната ситуация не извика нито намек за усмивка на лицето ѝ. Тя даже, като че ли, не забеляза.

— Това съм аз. — Той се изправи и ѝ подаде ръка. — Джейк Хоган.

— Сара Мейсън.

Спомни си, че в първия момент помисли колко е хубава с дългата, падаща на вълни върху раменете ѝ, коса и огромните сини очи, които го гледаха с почти страшна интензивност. Тогава тя беше стройна, но не мършава, с женски извивки там, където трябва, и изпълваше дънките и тениската. Въобще, беше жена, която мъжете не могат да не забележат. А после беше казала думите, които ги бяха довели в тази спалня тази вечер.

— Имам нужда от вашата помощ, за да намеря дъщеря си.

Той не искаше точно да търси изчезнали хора. Тези случаи, както беше научил от дядо си, докато му помагаше през летните ваканции, не бяха от печелившите. Парите и стабилността бяха в неща като дългосрочна работа, контакти с правителството, застрахователни проучвания. А не такива неща като изчезнали хора, дребни кражби, разводи — все неща, които бяха довели до банкрута на дядо му. За да спаси агенцията, Джейк планираше работата да поеме в съвсем друга посока.

— Полицията... — започна той и поклати глава, за да изрази искреното си съжаление, че не може да ѝ помогне.

Той също си имаше своите проблеми, като например високи разходи, съпруга от добро потекло, която мразеше Бофорт, и фактът, че нейният съпруг се кани да се превърне в частен детектив от малък град, а понякога мразеше и него, това, че беше похарчил почти всичките си спестени пари, за да откупи агенцията на дядо си, смъртта на майка му, баща, който в момента, с десетгодишно закъснение, преживяваше кризите на средната възраст и беше избягал в Акапулко с богатата и наскоро разведена жена, баща, който никак не искаше да се

пенсионира и да му остави бизнеса. Това, плюс сериозно намалялата му банкова сметка, бяха основните му проблеми. По-малките бяха толкова многобройни, че не си заслужава да ги споменаваме.

С други думи, моментът не беше подходящ да се поддава на отчаянието в големите ѝ сини очи.

— ... е вероятно най-добра, когато става въпрос за изчезнали хора.

Тя поклати глава. Той не може да не забележи — тогава го взе за израз на скритото ѝ възхищение — изчервяването, както и лекото повдигане на гърдите ѝ. Е, значи беше човек, а какво друго?

— Полицията, изглежда, мисли, че я е взел баща ѝ. Но той не е. Знам, че не е.

Джейк скръсти ръце на гърди — независимо че лакътят още го болеше от удара в пода — и повдигна въпросително вежди.

— Той не искаше да бъде баща. Точно по тази причина и се разведохме.

Както Джейк откри по-късно, това беше причината и те да се оженят. Сара беше забременяла на деветнайсет и твърдо решена да даде на детето си стабилността, която самата тя никога не беше познала, буквално беше принудила приятеля си да се ожени за нея. Резултатите лесно можеха да се предвидят. Както му беше казала Сара, краткотрайният им брак — момчето беше избягало, когато Лекси била на малко повече от годинка — бил битка от самото начало. Съпругът ѝ бил красиво, но безотговорно момче, което решило след колежа да се занимава с наркотици, а Сара Решителната искала да го превърне в онзи вид баща, който мислела, че детето ѝ заслужава.

Чувствата на Джейк бяха изцяло на страната на Сара, но не можеше да не изпитва и слабо съчувствие към момчето. Той самият беше изпитвал мъките, които един такъв характер може да ти наложи.

— Полицията мисли, че, защото аз непрекъснато го преследвах за издръжката, която той така и не плащаше, е имал причина да я отведе. — Думите излизаха бързо и насечено от устата на Сара. Тя започна да кърши ръце, стана по-напрегната. — Казаха ми, че той въобще не изглеждал загрижен за нейното изчезване, което според тях означавало, че той знае къде е. О, те казват, че проучват и други възможности, но минаха шест седмици. Детето ми го няма от шест седмици. Трябва да опитам нещо друго.

Джейк нямаше трудности да интерпретира това „нещо друго“ като самия себе си.

— Защо избрахте мен?

Трудно му беше да не покаже раздразнението си. Случаят беше на шест седмици, случаите с изчезнали хора наистина бяха трудни, а в този ставаше въпрос за дете. Освен ако лошият баща наистина не беше взел детето, възможностите за хепиенд бяха почти нулеви. А той не искаше да е човекът, който ще каже на тази красива жена, че детето ѝ няма да се върне.

— Казват, че сте бивш агент от ФБР. Момичетата, с които работя. Аз съм помощник в офиса на прокурора.

Той откри по-късно, че е завършила преди година право в Колумбийския университет и че трябвало да прекара в Бофорт само лятото заради практиката си. Тя обаче решила да остане още година, за да търси дъщеря си, а после беше приела постоянната работа в офиса на прокурора и се беше установила да живее в Бофорт. С надеждата, че все някога ще изникне нова информация. С надеждата, че ще намери Лекси.

Сигурно беше прозряла намерението му да ѝ откаже в изражението на лицето му, защото постави ръка на рамото му. Ръцете ѝ бяха нежни, красиви, женствени, но ноктите бяха изгризани до дъно. Той почувства допира ѝ чак до пръстите на краката си.

— Моля ви. Имам нужда от помощ.

Не можеше да откаже на красива жена в момент на нужда. Знаеше за тази своя слабост и отдавна се бореше с нея.

— Услугите ми са скъпи — предупреди я той, за да се отърве от нея, без да се наложи да ѝ откаже направо. — Ще ви струва вероятно около десет хиляди долара, плюс разноските, а няма никакви гаранции. И ще трябва да платите половината предварително.

Тя сдържа дъха си. Лицето ѝ помръкна. Ръката ѝ се отпусна до тялото.

— Аз... нямам толкова пари — каза тя и той видя как красивият розов цвят се отдръпна от лицето ѝ. Видя как стисна устни, болката в очите ѝ, която му подсказа какво трябва да е преживяла през последните шест седмици. — В момента мога да платя най-много петстотин долара.

Като я гледаше, той разбра, че дори тази сума е свръхсилите ѝ, че ще ѝ вземе всеки последен, спечелен с труд, цент и че трябва да вземе назаем, за да живее. Трябваше само да ѝ каже истината — че тези петстотин долара ще стигнат само за около ден, а за ден, освен ако детето не се появеше като по чудо, работата не можеше да бъде свършена. Така тя щеше да си отиде, а той щеше да е свободен да продължи с установяването на новия си бизнес.

Но всъщност каза:

— Е, и това може да свърши работа. Но, разбирате ли, ние наистина имаме план на плащанията.

А накрая дори не беше взел и петстотинте долара. Разбира се, не беше намерил и Лекси. Следата беше прекалено студена и въпреки помощта, която изстиска от приятелите си във ФБР, разследването беше прекалено трудно. А полицейското управление на Бофорт, недоволено, че се беше обърнала към частен адвокат за помощ, беше отговорило, че ще започне да я разследва, твърдейки, че може би самата тя е причинила смъртта на дъщеря си. Това не беше довело доникъде. Не бяха успели да намерят никакви доказателства, освен че Сара винаги е била образец за добра и грижовна майка, но това беше размътило допълнително водата. Неговото лично мнение беше, че Лекси е била отвлечена от сексуален маниак, който я е убил до няколко часа след нейното изчезване. След седемдесет и два часа шансовете да се намери изчезнало дете бяха, на практика, нулеви. В най-добрия случай, след време, някой можеше да попадне на останките ѝ. Тогава поне Сара щеше да сложи край на случая.

Но заради Сара той никога не преустанови търсенето.

— Струва ми се, че се случиха толкова много неща — каза Сара сега в тъмното и се размърда, като че ли се опитваше да намери по-удобно положение за тялото си.

И просто ей така, Джейк се върна от миналото в това прекалено горещо легло, стресна се и стисна зъби. Тонът и движенията ѝ, му подсказаха, че сега вниманието ѝ е приковано и от нещо друго, освен от Лекси. Дланта ѝ, която почиваше на гърдите му, се спусна по тях и остави гореща диря, докато не намери мястото си под бузата ѝ. Тя премести и краката си и с това му напомни неустойимо, че до него има женско бедро.

— Много? — повтори умно Джейк и се опита да не обръща внимание на бедрото — това изгарящо бедро — което бавно и невинно плъзгеше нагоре по крака му, докато разговаряха.

— Кражбата. Убиха Мери. Мен простреляха. Дюк — Доналд Кумър — умира. Ти намираш играчките на Лекси, разпръснати из стаята. И това... тази нощ.

Тя говореше замислено и беше ясно, че няма ни най-малка представа за неудобството, което му причиняваше. Краткото колебание преди произнасянето на „това“, му подсказа правилно, че тя говори за телефонното обаждане. У него нарасна чувството за вина. Въпреки силната болка, която ѝ беше причинена, беше достатъчно зряла да се опита да я преодолее и да се опита да намери причината за случилото се. А той, с всичката зрялост на буен седемнайсетгодишен младеж, иска само да прави секс с нея.

— Мислиш, че всичките тези събития са свързани?

Да мислиш трезво и ясно, е трудно, когато тялото ти крещи за нещо друго, заключи мрачно Джейк. Надяваше се само да не ѝ прозвучи като малоумен, както звучеше в собствените си уши. Добрата новина беше, че кракът ѝ вече не се движеше през опасната зона. Лошата новина беше, че сега той се плъзгаше надолу.

„Някой трябва да извика пожарната команда“.

— Не знам — каза тя. — Ти какво мислиш?

Че ако тя не се отдръпне от него скоро, ще забележи доказателството за спонтанния му отговор.

— Може да е съвпадение.

— Чакай малко, нали ти винаги казваш, че няма такова нещо като съвпадение?

Може би, когато беше с всичкия си. Бедрото ѝ отново се плъзгаше нагоре, ръката ѝ отново се движеше и галеше гърдите му така, сякаш бяха котенце, което тя инстинктивно, без да забелязва, гали.

„Всемогъщи боже!“

Той издиша бавно и внимателно.

— Почти невероятно е изчезването на Лекси да има нещо общо с кражбата в магазина.

— Така ли мислиш?

Не и в момента. В чиста самозащита, той отмести краката си и покри дланта ѝ със своята, за да я задържи на мястото ѝ. Това, че тя не усещаше какъв ефект има върху него и дори не забелязваше ответните му действия, показваше колко малко го възприема сексуално.

„Концентрирай се, боклук такъв“.

— Ако търсиш връзка, най-вероятно е разпръсването на играчките из стаята да има нещо общо с телефонното обаждане. Макар все още да не разбирам как някой може да мине покрай кучето.

Е, поне можеше да произнесе две свързани изречения.

— Ти самият каза, че някой ме е прострелял нарочно.

— *Може би* нарочно.

Добре, сега му беше малко по-лесно да мисли. Не много, но поне малко. Бедрото ѝ беше до неговото, а не върху него.

— Онзи, който го е направил, може да се е целил в двамата в магазина, забрави ли?

— Или може би се е целил в мен.

— Дори да е така, това все още не доказва връзката с телефонното обаждане.

— Не. Но и не означава, че няма връзка. — Тя говореше замислено. — Обаждането беше извънредно жестоко. Онзи, който се е обадил, е искал да ме заболи.

Ръката ѝ бавно се сви в юмрук под неговата. При това движение, ноктите го одраскаха леко, а пръстите ѝ отново оставиха гореща диря по гърдите му. Тя отново се размърда и отново праметна крак през неговия, а той трябваше да стисне зъби, за да не изстене на глас. Надяваше се, че тя ще приеме паузата, в която той трябваше да се съвземе и да отпусне челюсти, за обмисляне на нейните думи.

— Това не означава непременно, че го е направил някой, който те познава. Може да е бил всеки, който е видял историята на Лекси по телевизията.

Въпреки усилията му, гласът му звучеше напрегнато дори в собствените му уши. Изведнъж осъзна, че всичките му мускули са напрегнати. Осъзна, че лежи в приятно мекото легло, скован като дъска от главата до петите.

— И дори някой, който е чул да се споменава името ти във връзка със случилото се. По онова време на случая беше дадена голяма гласност.

И ако въобще имаше справедливост на планетата, той трябваше да получи възнаграждение за желязната воля и самоконтрол, които проявяваше в момента.

— Значи, казваш, че случилото се през последните два дни е просто поредица от несвързани помежду си събития?

Макар да не отделяше поглед от тавана, защото така се надяваше да отвлече вниманието си от физическите си усещания и от жената до себе си, той пак усети, че тя го гледа. Грешката му се състоеше в това, че я погледна в отговор.

Главата ѝ почиваше на рамото му, а лицето ѝ беше вдигнато към неговото. Очите ѝ бяха като тъмни басейнчета на бледото лице. Виждаше гладката извивка на бузата ѝ и нежните очертания на устните ѝ, които бяха само на сантиметри от неговите. Господи, дори чувстваше топлия ѝ дъх върху тях.

Искаше да я целуне. Повече, отколкото беше искал нещо в живота си. Силата на желанието му го изненада. Сърцето му биеше тежко. Ръката, която я прегръщаше през раменете, се стегна. И не само тя се беше стегнала. Почти болезнено.

Трябваше само да наведе глава...

— Джейк?

Тя го гледаше с присвити очи. По дяволите! Трябваше му целият самоконтрол, за да не наведе глава. Лежеше, неподвижен като пън, затворил очи, за да избегне изкушението, концентриран в това да диша равномерно, да подчини импулсите на волята си.

„Не можеш да направиш това. Не сега. Ти си нейното семейство. Тя няма никого другиго“

— Добре ли си?

Дланта ѝ натисна леко гърдите му, а бедрото ѝ отново се придвижи нагоре.

— Ммм.

Той някак си намери сили да се въздържи и да се претърколи подалеч от нея.

— Къде отиваш? — запита тя, когато той скочи от леглото.

— В банята — успя да ѝ отговори и както той смяташе, с истинско благородство, с гръб към нея, се отдалечи.

Остана в банята дълго време. Когато най-после се върна в спалнята, беше готов да отговори на въпросите ѝ. Но за негово

облекчение, тя, сгусена под завивките, дишаше равномерно с гръб към вратата. Явно беше заспала.

Като се движеше внимателно, за да не я събуди, той легна върху завивките, по гръб, като гледаше с едното си око към тялото, сгусено до неговото. Тъй като тя беше под завивките, а той — върху тях, нямаше да има проблеми, дори тя да се въртеше и да се сгущаваше в него.

Но тя не помръдна и накрая той също заспа.

Събуди го натискът. Топъл и интимен. Нещо се притискаше в гърба му и му напомняше, че не е сам в леглото.

Първата му, още сънena, мисъл беше, че Даниел иска да го загрее за утринен секс.

Втората му мисъл беше, че това не е Даниел.

После си спомни кой е с него в леглото, и отвори широко очи. Беше му необходим не повече от миг, за да регистрира факта, че той е с лице към прозореца, че дневната светлина се процежда през пролуките между щорите, че лежи на една страна почти до ръба на леглото. Хвърли поглед през рамо към другата, по-голяма, част от леглото със смачканите чаршафи, където трябваше да е Сара. Видя черна глава, която почиваше на дюшека до него. А муцуната се завираше в него с очевидното намерение да получи ласки.

— Проклето куче! — извика той, подскочи на цял фут във въздуха и падна по гръб отново в средата на леглото.

Суити-пай, също изненадан, отскочи назад. Докато протестът и възмущението на Джейк бяха мълчаливи, Суити-пай изрази своите със смразяващо кръвта ръмжене. Ръмженето стана по-дълбоко и заплашително, но не беше в характера на Джейк да се оттегля с бягство. Той беше бивш играч на футбол, беше служил във флота, беше бивш агент на ФБР, за бога. Беше воин по природа. Просто не можеше да се предаде.

От друга страна, Суити-пай беше огромно куче с лош нрав и цял набор зъби и стоеше между Джейк и вратата. И Джейк направи единственото, което можеше. Извика с всички сили:

— Сара!

ГЛАВА 9

— Ваша чест, съжалявам, че трябва да го кажа, но това, което имаме тук, е прекалено ревностен прокурор. Познавате мис Мейсън толкова добре, колкото и аз. Тя е извънредно агресивна, когато става въпрос за случай, в който е проявено насилие над жена. Предполагаме, че в този случай тя просто греши — доказателствата не подкрепят обвинението. И имаме, също така, доказателства от експерти, които го потвърждават.

Пат Лете, адвокатът на защитата по делото на Мичъл Хелицър, плъзна доказателствата от анализа на кръвта по полираната повърхност към съдията Амос Шварцман, който заемаше мястото си в съдебната зала на съда, наричан от адвокати, ченгета и други длъжностни лица — Сградата на гръмотевиците. Преуспяващ партньор в „Крам, Хауърд и Густавсон“, Лете беше блондинка в края на трийсетте, висока почти шест фута, и имаше убийствено привлекателна фигура, подчертана от обувките с високи четири инча токчета и зеления костюм с късата пола, който прилепваше съблазнително към извивките ѝ. Негова чест, дебел мъж с бащински вид, плешив и с очила с дебели рамки, беше известен с това, че имаше око за красивите жени. Това око, както и другото, буквално щяха да изскочат, докато оглеждаха защитничката на обвиняемия, която стоеше до Сара пред него.

— Вие искате делото да бъде прекратено въз основа на тези доказателства? — запита съдията Шварцман.

Лете кимна.

— Да, Ваша чест.

Съдията Шварцман плъзна очилата си по-нагоре на носа си и сведе поглед, за да разгледа документите. Лете хвърли поглед на Сара и се усмихна подигравателно. Сара, която понякога тренираше заедно с нея във фитнес залата, която и двете посещаваха, знаеше, че Пат се е облякла нарочно за случая, за да зарадва очите на съдията.

„Боклук. Как ми се иска и аз да бях помислила за това“. А тя така бързаше тази сутрин, че имаше късмет, че въобще е облечена. Но пък не притежаваше нито такъв костюм, нито такава фигура.

— Искате делото да бъде прекратено без ущърб на правата?

Това означаваше, че делото не би могло да бъде повдигнато по-късно отново. Съдията Шварцман погледна Лете над очилата си, докато задаваше този въпрос.

— Да, Ваша чест — усмихна му се Лете. Беше с повече грим от обикновено, забеляза Сара, включително ярко червило. И по всякакъв начин подчертаваше сексапила си.

„Ах, да, добре. Всичко е позволено във войната и в съда“.

— Ваша чест, ние също имаме експерти свидетели, които биха оспорили заключенията, направени въз основа на изследванията на кръвта.

Сара също плъзна своите документи към съдията. Щом не можеше да използва външния си вид в тази борба, тя щеше да намери други оръжия. Нейният костюм беше от черен полиестер (*тя не можеше да си позволи костюм от „Сейнт Джон“, струващ хиляда долара*), с дължина до коленете, обикновен чорапогащник и обувки с високи два инча токчета. Тя беше точно обратното на вълнуваща. От друга страна, знаеше, от огледалото, че е прекалено слаба, бледа, уморена и — благодарение на лепенката на обръснатата си на това място глава — прилича на жертва на престъпление, която има късмет, че е жива и е в съда днес. „Работи по този въпрос, Сара, работи“. Тя направи жална физиономия, докосна лепенката и погледна с тъжни очи съдията, въпреки че от докосването по главата раната я заболя.

— Както всички ние, за нещастие, знаем, престъпленията се увеличават в нашия град, а престъпленията и насилието срещу жени е един доста висок процент и непрекъснато нараства. Офисът на прокурора е пълен с документи по такива случаи. А ние не се решаваме лесно да повдигаме случаи в съда, подходдаме внимателно към всеки един случай. Както направихме и в този. Смъртта на Сюзън Хелицър, както знаете, получи огромно внимание от страна на медиите. Като се има предвид как е умряла, липсата на свидетели и многото въпроси, останали без отговор, по отношение на смъртта ѝ, ние просто не бихме си свършили работата, ако не разследваме обстоятелствата около смъртта ѝ. Ние всъщност направихме това и сме

твърдо убедени, че имаме необходимите доказателства и сме готови да докажем, че нейният съпруг е извършил убийство. По тази причина ви молим да откажете на противната страна възможността за прекратяване на делото.

Сега Сара имаше вниманието на съдията Шварцман и се възползва от възможността отново да вдигне ръка към лепенката на главата си и да трепне болезнено, за да покаже, че самата тя е жертва на престъпление. Съдията изглеждаше така, сякаш изпитва съчувствие към нея, Лете ѝ хвърли смразяващ поглед, а Сара изпита радостта от триумфа.

Лете навреме се окопоти и се концентрира в работата си.

— Смъртта на Сюзън Хелицър беше голяма трагедия, в това всички сме съгласни. Семейството ѝ, включително страдащият от загубата ѝ съпруг Майкъл — който, тъй като беше странен човек, беше в съдебната зала и слушаше, въпреки че присъствието му не беше необходимо от гледна точка на закона — е съкрушено. Но е било злополука. Ако сте прочели доклада на моя свидетел експерт, доктор Норман Сивър, ще откриете, че изследването на кръвта ясно доказва, че причината за смъртта е била случайно падане по стълбите.

Лете се възползва от вниманието на съдията, за да повее пред лицето си, все едно че изведнъж ѝ беше станало горещо, после да разкопчее най-горното копче на сакото си, за да се подаде бялата дантелена блуза, която носеше отдолу. После добави:

— Ах, колко е топло тук!

Съдията ѝ се усмихна.

— Наистина.

— Ваша чест, представям ви доклада на нашия експерт, доктор Едуард Кейн, който е свидетелствал многократно пред този съд и за когото се съмнявам, че и мис Лете може да постанови под съмнение способностите и думите му.

Всъщност докладът беше написан от нея за трескавия час и половина преди свикването на съда, по информация, получена по телефона от помощника на доктор Кейн, защото доктор Кейн беше непрекъснато на Карибските острови и човек не можеше да се свърже с него точно когато имаше най-голяма нужда. Но доктор Кейн *наистина* беше техният експерт и тя знаеше, че той е готов да свидетелства, а освен това нямаше нужда съдията да знае всичко.

— Ние молим само да имаме възможността да представим този случай пред съдебните заседатели. Нека добрите граждани на Бофорт решат дали смъртта на мисис Хелицър е била злополука.

Сега погледът на съдията беше фокусиран върху нея и Сара залитна леко встрани — все едно че имаше проблеми със запазването на равновесие, после се хвана за ръба на бюрото, за да не падне. Отново докосна лепенката с треперещи пръсти и се опита да изглежда изтощена, което никак не ѝ беше трудно. Въпреки че буквално се къпеше в море от кофеин и адреналин и се беше подсилила с голяма доза решителност да види справедливостта да възтържествува, тя се чувстваше изцедена, без никакви сили. Освен това, отново имаше адско главоболие.

— Добре ли сте, мис Мейсън? — запита съдията Шварцман тихо и смръщи вежди в очевидна загриженост.

Сара смело кимна. Освен че правеше всичко възможно да получи съчувствието му, тя разчиташе на интелекта на съдията, за да схване другото ѝ съобщение: „Гражданите ни гледат и ти не искаш да прецакаш тази работа, нали?“

Тя се усмихна слабо, немощно.

— Фактът, че стоя пред вас тази сутрин, трябва да ви покаже колко силно съм убедена, че този случай трябва да стигне до съдебен процес, Ваша чест — каза Сара само за да е сигурна, че той ще схване правилно съобщението ѝ. — Лекарите искаха да ме задържат в болницата още един ден. Но аз исках да съм тук, за да ви накарам да разберете, че онова е било *хладнокръвно убийство*.

— Ваша чест... — започна възмутено Лете.

Съдията Шварцман ѝ махна с ръка да замълчи.

— Готов съм да се произнесе — каза той. — Отказвам прекратяване на делото. Моля то да бъде придвижено, както се полага.

И той удари с чукчето. Всичко приключи.

Да, Сара мислено вдигна палци.

Човекът, който записваше процедурите за съда, протегна схванатите си от писане пръсти, адвокатите на защитата излязоха тихо от залата, помощникът на шерифа подхвана, тихо, разговор със съдията, а зрителите от галерията се разшумяха на излизане. Сара отиде да вземе нещата си от масата, отредена за обвинението. Лете ѝ хвърли пълен с отвращение поглед и отиде да говори с клиента си,

чието лице беше станало яркочервено, след като съдията се беше произнесъл. Станал на крака, Мичъл Хелицър беше може би с инч по-нисък от адвоката на защитата, но беше може би три пъти по-дебел от нея и според Сара това изравняваше нещата. На четирийсет и седем, той приличаше на булдог, имаше къдрава рижа коса и физиономията на глупак, който изглеждаше зле облечен дори в скъпия светлосив костюм. Съпругата му Сюзън, която Сара никога не беше виждала, беше стройна и деликатна или поне така пишеше в доклада на аутопсията. Не би могла да се защити кой знае колко, ако този огромен неин съпруг реши да я нападне.

— Искам да знам за какво ви е всичко това? — Хелицър запитва Сара, като се срещнаха при вратата.

Гневът се излъчваше от него на вълни. В сините му очи се четеше омраза. Сара веднага си спомни снимките от аутопсията на Сюзън и за миг се замисли дали да не го удари с куфарчето си, но професионализмът ѝ я спря. Освен това, беше сигурна, че накрая ще го пипне. Смъртно наказание или доживотна присъда щяха да му причинят много по-голяма мъка, отколкото удар по главата.

— Справедливост за Сюзън — каза му Сара.

В същото време Лете, която изглеждаше скандализирана, каза:

— Мич! Затваряй си устата!

Тя го сграбчи за ръката и го избута през вратата. Сара ги последва.

— Само за да знаеш, ще поискаме отлагане на делото — подхвърли Лете през рамо, като стигнаха края на галерията.

— А ние ще се борим. Вече сме готови за процеса — отговори Сара.

Което не беше съвсем лъжа. Беше зарязала част от собствената си работа, както и част от работата, която беше наследила от Джон Карвър, за да подготви това дело навреме. Предшественикът далеч не беше майстор на организацията и тя трябваше да прегледа всичко — от веществените доказателства до показанията на свидетелите — за да поправи грешките. Подготвянето на това дело наистина изискваше сизифовски труд. Но пък, както Джейк често отбелязваше, тя нямаше личен живот, така че се радваше, когато всичко в работата вървеше гладко и в срок. Процесът трябваше да започне след две седмици и

дотогава всяко парченце от мозайката трябваше да е на мястото си. Ако не, щеше да работи, дори без да спи, за да го подготви.

— Е, ние не сме! — сръза я Лете и използва Хелицър, който гледаше гневно Сара през рамо като щит, за да минат безпрепятствено през махагоновата врата и да излязат в коридора.

— Хубаво е да бъдеш обичана от всички — прошепна някой в ухото ѝ тъкмо когато тя се канеше да ги последва.

Сара подскочи. Нямаше нужда да погледне назад, за да разбере кой е. Джейк. Сигурно е бил в галерията и е гледал. Кой знае защо, макар да трябваше да е обратното, тя се почувства като дете, хванато на местопрестъплението. Мина бързо през двойните врати, следвана от него. Тихият, приглушен шум на съдебната зала се замени от по-силния и невъздържан шум в коридора. Стените бяха облицовани със стара и потъмняла дървена ламперия. Светлината, която проникваше от прозорците, се изкривяваше от неравностите на стъклото, което беше на цели сто години. Имаше и по-нова пристройка, но специално тази част на съда датираше отпреди Гражданската война. Възрастта на сградата добавяше тежест към стотиците заседания и процедури, които се провеждаха тук всеки ден, но осветлението беше слабо, а климатичната инсталация невинаги работеше. Сара прекарваше толкова много време в сградата, че слабата миризма на мухъл ѝ беше толкова позната, колкото и миризмата на кафето. Познаваше тук всеки ъгъл и всеки завой. Четирите широки коридора се съединяваха, за да образуват квадрат на всеки етаж, а съдебна зала №4 беше на втория етаж. Мраморните подове бяха излъскани и хлъзгави от десетилетията и множеството човешки крака, така че по тях трудно се вървеше. Тук идваха хора от двата пола, от всички раси, от всички възрасти, от всички социални групи.

— Защо не си на работа? — запита го тя според теорията, че най-добрата защита е нападението.

Когато излезе от дома си в шест и половина сутринта, той хъркаше силно, легнал върху завивките в далечния край на леглото. Лежеше по корем, пъхнал ръце под възглавницата, със свити голи рамене — все едно че му беше студено, затова тя го зави, преди да излезе и да отиде в офиса, срещу което той щеше бурно да възрази, ако можеше. Беше се обръснал, взел душ и се беше преоблякъл в тъмно

сако и светла риза, синя вратовръзка и панталони, което ѝ подсказваше, че е ходил до дома си, преди да тръгне за съдебната зала.

— На работа съм. Трябва да дам показания за Морисън по делото Прайс тази сутрин. Въпросът е защо ти не си у дома си.

Той изравни крачка с нейната. Макар това да се случваше много рядко, сега тя не желаше компанията му. Работата беше в това, че трябваше да отиде на едно място, а предпочиташе той да не знае за това. И трябваше да е там след — тя погледна тайно часовника си — малко повече от четири минути.

Разбира се.

Тя сви рамене.

— Снощи, след като ти отиде в банята, реших, че обаждането е дошло от човек, който се опитва да ме извади от равновесие. А ако позволя това да стане, те ще спечелят. Не ми харесва тази идея и реших да се боря.

Бяха хванати като в капан в потока хора, които бързаха към двойното стълбище, и автоматично закрачиха с тяхната скорост.

— Ами главата ти?

Джейк беше свил устни, а погледът му издаваше недвусмислено неодобрение на факта, че е излязла от къщи в такова състояние и при тези обстоятелства. За негово нещастие обаче, одобрението му не беше необходимо.

— Или реши да не обръщаш внимание на огнестрелната рана и сътресението на мозъка?

Като се хвана за перилата с една ръка, Сара тръгна с потока хора, които слизаха по стъпалата. С ловка маневра, Джейк успя да запази мястото си зад нея.

— Имам главоболие — призна тя. — Но щях да имам съвсем същото главоболие, ако бях останала у дома, а наистина трябваше да съм тук, за да съм сигурна, че делото няма да бъде прекратено.

„Сред много други неща“, помисли си тя, но нямаше намерение да изкаже мисълта си на глас.

— Свърши добра работа, между другото — каза той.

Стигнаха подножието на стълбите и тя се отдели от потока хора, тръгнали към детекторите за метални предмети. Той тръгна до нея и тя вдигна поглед към него. Той също я гледаше.

— Караш ме да се тревожа, признавам. За миг си помислих, че можеш да припаднеш там, пред съдията.

— Благодаря — каза тя и си позволи най-леката усмивка.

Разбира се, той знаеше какво е направила, но да говорят за това тук, сред толкова много хора, не беше добра идея. Ключките бяха ежедневна храна за хората от съдебната система на Бофорт, а тъй като делото Хелицър приближаваше, тя искаше съдията Шварцман на своя страна.

— Хей, Сара, видях те по телевизията вчера! Свършила си чудесна работа в онзи магазин! — извика глас зад нея.

Сара се обърна и видя Рей Уелч, младши адвокат, който работеше за фирмата от средна величина „Бейли и Хъдзън“, да ѝ маха, застанал пред асансьора в другата част на фойето. Сградата се обслужваше само от четири асансьора, а и те бяха стари и раздрънкани и винаги пълни, така че тя, както и другите хора, които прекарваха много време в съда, отдавна се бяха отказали от тях и използваха стълбището.

— Благодаря! — извика тя и се спря, като притисна гръб към стената, за да не пречи на останалите. Джейк спря пред нея и тя отново вдигна поглед към него само за да открие, че отново е смръщил вежди.

— Знаеш ли, все пак е възможно там някъде навън да има човек, който да иска да те убие — каза той, като се подпря с длан на стената и се наведе така, че само тя да може да чуе думите му. — Затова и снощи останах у вас, помниш ли? И каква благодарност получавам? Първо ме остави на милостта на онова чудовище, което имаш за домашен любимец, а после идваш тук, където първо ще те потърси този, който иска да те убие.

Сара хвърли скрит поглед към вратата в далечния край на коридора, която се отваряше към малкото черно стълбище, което водеше към мазето. Трябваше да е там след — погледът ѝ попадна на големия часовник на отсрещната стена — малко по-малко от три минути. За предпочитане — без Джейк.

— Ако някой иска да ме застреля, съдът най-вероятно е най-безопасното място, където мога да съм — отговори тя. — Имат детектори за метални предмети, помниш ли? — Тя хвърли многозначителен поглед към входа. — Тук не е позволено влизането с оръжие.

Джейк смръщи силно вежди, което, Сара знаеше, означаваше, че е спечелила точка в спора.

— Суити-пай създаде ли ти проблеми сутринта? — побърза да запита тя, преди той да е успял да се съвземе и да продължи спора.

— Не, никакви — каза той с тон, който беше прекалено мил за силно присвитите му очи. — Освен ако не сметнеш това, че ме държа прикован в леглото двайсет минути, след като ме събуди, защото се буташе в задника ми. Трябваше да метна завивката върху него и да изляза бързо.

Сара ококори очи, като си представи тази картина, после невъздържано се изкикоти. Истински, момичешки, кикот — звук, който вече рядко излизаше от гърлото ѝ. Лицето на Джейк омекна и той се усмихна, макар никак да не искаше.

— Трябва да се смееш повече — каза той. После усмивката му изчезна и той каза още по-тихо: — Сара. Преуморяваш се до смърт. Трябва да престанеш с това.

Погледите им се срещнаха и Сара разбра, че той знае истинската причина, че днес, както обикновено, беше дошла на работа — работата беше единственото, което можеше да отвлече мислите ѝ от Лекси. Ако не беше работата, ако не работеше, докато мозъкът ѝ не откажеше да функционира, а тялото ѝ не се строполеше от изтощение, мъката щеше да изпълни сърцето ѝ и то щеше да експлодира и да се разпадне на хиляди парчета.

Този разговор обаче тя не искаше да води. Дори с Джейк. Може би, в далечното бъдеще, когато болката ще е достатъчно притъпена, но не и днес.

— Имам работа — каза тя и вирна предизвикателно брадичка. — Затова ми плащат.

Той стисна устни. Понечи да каже нещо, но преди думите да са излезли от устата му, звънна мобилният му телефон. Той затърси в джоба си, прочете името на екрана, свъси вежди и отговори.

— Хоган.

— Тук имаме проблеми, Хос — каза гласът от другата страна на линията.

Благодарение на раздвижването около тях, Сара едва чуваше думите на другия, но нямаше проблеми да го идентифицира като Попе,

или иначе известен като Фил Хоган, дядо на Джейк. Никой друг не наричаше Джейк така — Хос.

Джейк въздъхна и срещна погледа на Сара. Дядо му беше на осемдесет и шест, а думата „пенсиониране“ още не беше част от речника му. Въпреки понякога обаждащия се артрит, той имаше жизнеността на два пъти по-млад от него мъж и все още работеше по четирийсет или петдесет часа за агенцията, която някога беше основал.

— Какви? — запита примирено Джейк.

— Бегли заплашва да оттегли договора за охраната — каза Попе.
— Освен ако...

Сара пропусна останалото, защото се възползва от прекъсването, за да се освободи от Джейк.

— Трябва да тръгвам.

Тя му махна леко с ръка и тръгна по коридора сред потока от хора с гъвкавостта на риба, току-що освободила се от куката. Джейк се обърна след нея, смръщил вежди, но тя се скри зад гърбовете на хората и му избяга. Знаеше, че той ожесточено ще възрази срещу онова, което тя се канеше да направи, и без колебание щеше да се опита да я разубеди, щеше да ѝ говори дотогава, докато не оглушееше от доводите му. Но тя се възстановяваше от огнестрелна рана, сътресение на мозъка и две изключително стресиращи нощи, за бога. И нямаше нужда, нито причина, към това да се добавя лекцията на Джейк, ако можеше да я избегне.

Задното стълбище се използваше много рядко и Сара слизаше надолу сама. Тя бутна тежките метални врати, които се отваряха към най-ниското ниво на сградата. Имаше повече хора в коридора, в който излезе — хората като че ли винаги бързаха в съда — и тя размени поздрави с адвокатите, с които се разминаваше и които познаваше. Мазето беше огромно, с варовикови стени, миришеше на влага и никакви усилия не можеха да премахнат тази миризма. Някога то се използваше за склад. Но с нарастването на населението на Бофорт, сградата не можеше да удовлетворява нуждите му и мазето беше реструктурирано в офиси. През осемдесетте години на двайсети век градът беше наел човек, който официално да се заеме с ремонтните работи, за да може сградата отново да отговаря на стандартите. Резултатът беше редица от идентични помещения, повечето от които без прозорци, и тесни, осветени от халогенна светлина, коридори,

които се кръстосваха толкова много пъти, че онзи, който не знаеше това, винаги се губеше в този лабиринт. За щастие, Сара познаваше много добре и тази част на сградата, но точно затова пък беше ужасно изненадана да види една много слаба, подобна на скелет, жена с яркочервена коса да върви пред нея. Жената беше облечена в оскъдно розово потниче, черна къса пола, черни чорапогащи и невъзможно високи обувки, а дамската ѝ чанта беше украсена с метални парченца, които подрънкваха при всяка нейна крачка. Тя изглеждаше така, сякаш се беше изгубила.

— Хей, Кристъл — каза Сара, когато се изравни с нея.

— Сара.

Кристъл се обърна с изненадваща грация, като се имаха предвид обувките ѝ, и Сара видя издутото ѝ, ужасно дълбоко, деколте. Двете гърди на Кристъл бяха нейният билет, а тя явно беше привърженичка на „щом имаш, трябва да ги показваш“, което щеше да мине пред съдията Шварцман, но за нещастие съдията, с когото щяха да се срещнат, беше Лиз Уесъл.

— Търсех офис 39, както ти каза, но предполагам, че са забравили да сложат номера на вратите.

— Те са над звънците.

Сара посочи малките пиринчени табелки над звънците, които бяха инсталирани до всяка врата, защото вратите винаги бяха заключени, както повеляваха мерките за безопасност. Номерата наистина бяха много малки и беше трудно да се видят на тази оскъдна светлина. Сара забеляза това за първи път, може би защото познаваше всичко тук изключително добре.

— Не мога да повярвам, че съм ги пропуснала! — В гласа на Кристъл се усещаше сарказъм.

Като гледаше критично свръхнадарената си клиентка, на Сара ѝ хрумна нещо и тя съблече самото си. Остана по бяла блуза с къси ръкави, което не беше облеклото, с което обичаше да се явява пред Лиз Уесъл, която смяташе, че външният вид показва уважение към институцията. В този случай обаче нуждите на Кристъл бяха очевидно по-големи и Сара беше готова да направи жертви.

— Изглежда, ти е студено — излъга тя и подаде самото на Кристъл. — Защо не облечеш това?

Кристъл я изгледа така, сякаш си е изгубила ума.

— Какво, шегуваш ли се? Тук е около деветдесет градуса.

Сара въздъхна. Толкова за опитите ѝ да бъде тактична.

— Виж, съдията е жена, ясно? Нещата ще минат вероятно по-добре, ако се облечеш.

Кристъл сведе поглед към тялото си и смръщи вежди, после отново погледна Сара.

— О, кима тя е от онези, които ревнуват всяка жена?

Сара кимна, като се молеше действията им да не се записват от някоя охранителна камера или нещо подобно и да не ѝ попречат при някой следващ процес.

— Няма нужда от това. Ако иска, може да има такива цици. Струват пет хиляди долара чифта. Съдиите печелят достатъчно, за да... — Улови погледа на Сара и се предаде. — Добре.

Тя пое самото и го облече. То ѝ прилягаше достатъчно добре и Сара осъзна, че с изключение на двете ефектни цици, тя и Кристъл имаха почти еднакви фигури. Като се изключи разсейващият факт, Сара успя да се концентрира върху клиентката си. Кристъл беше може би на трийсет и пет, имаше доста силен тен, добит в Малибу, който се съчетаваше странно с яркочервената ѝ коса и лешниковите очи. Веждите ѝ бяха оскубани и образуваха невъзможни извивки, носът ѝ беше леко чип, а устните ѝ, под пластове яркорозово червило, бяха тънки. Беше привлекателна, имаше вид на жена, която е видяла много и е правила много неща и ще живее дълго главно за да съжалява за по-голямата част от тях.

— Чакай — каза Кристъл, когато Сара вдигна ръка към звънеца на №39.

— Какво? — Сара спря с пръст на звънеца.

— Снощи някой ми се обади в работата. Някакъв мъж. Каза ми да се махна от града или ще съжалявам.

Сара смръщи вежди. Спомените, които тези думи извикваха, накараха гърлото ѝ да се стегне и тя ги изхвърли от съзнанието си. Сигурно нещо с Луната не беше наред и тя предизвикваше тези тревожни телефонни обаждания.

— Позна ли гласа?

Кристъл поклати глава.

— Не.

— Мислиш ли, че е било във връзка с този случай?

Кристъл кимна.

— Мисля, че беше някое от ченгетата.

— Имаш ли доказателства?

Кристъл отново поклати глава.

— Не.

Изражението ѝ беше напрегнато, дясната ѝ длан се свиваше и отваряше нервно. Очевидно беше, че обаждането я тревожи. Погледът на Сара беше директен.

— И мислиш ли да се махнеш от града? — Ако нейният свидетел се канеше да изчезне от града, тя трябваше да знае.

— Не искам. Току-що получих тази нова работа в „Годфадърс“, най-добрия стриптийз клуб в града, и парите са добри. — Широка усмивка озари слабото ѝ лице. — Освен това, имам ново гадже.

— Това е хубаво. — Сара изчака секунда. — Ти си сервитьорка, нали?

— Аха.

Две секретарки минаха покрай тях като развълнувано говореха за новия сериал по телевизията. Сара реши, че очакват с нетърпение сериите на „Отчаяни съпруги“.

— И аз го гледам — каза Кристъл, след като секретарките се отдалечиха по коридора. — Филмът наистина е добър.

— Така ли? — В неделя вечер тя обикновено подготвяше работата си за понеделник. — Виж, знаеш, че ако искаш, все още можеш да се откажеш. Все още нищо не е решено.

Кристъл стисна упорито челюсти.

— И да им позволя да се измъкнат след онова, което ми причиниха? Те ме *изнасилиха*. Може и да не съм от класата и съсловието на повечето жени тук, но имам права. Аз също съм човек.

В това я беше уверила и Сара, когато Кристъл беше отишла при нея по време на едно от събиранията на клуба „Жените против изнасилването“ преди три седмици в сряда и ѝ беше казала какво се е случило с нея предишната вечер. Това все още беше вярно и Сара беше готова да направи всичко по силите си, за да помогне на Кристъл да упражни правата си. Проблемът беше в това, че Кристъл живееше в съвсем различен от нейния свят, в който ченгетата имаха много власт, а жените като Кристъл се смятаха за нещо, което лесно може да се замени с друго. Сара и преди ѝ беше обяснила, че е готова да повдигне

обвиненията на Кристъл и двете да посрещнат последиците на това. Тя все още държеше на думите си. Докато Кристъл искаше да повдигне обвинение, Сара щеше да ѝ помага. Дори и тя да пострадаше.

— Сигурна ли си? — запита я Сара за последен път с пръст на звънеца.

— Да, сигурна съм.

Така да бъде. Сара натисна звънеца и те бяха допуснати в помещенията на съдията Уесъл.

— Значи искате да получите заповед за ограничение?

Съдията Уесъл, стройна жена на около петдесет години, с къса кестенява коса и сини очи, погледна Сара с леко смръщени вежди. Канеше се да отиде в съдебната зала и беше облечена в черната си съдийска роба. В момента обаче седеше зад масивното си бюро, което изпълваше почти целия офис. Младият ѝ помощник, мъж, кръжеше неспокойно около вратата. Сара и Кристъл стояха пред бюрото. Кристъл неспокойно пристъпваше от крак на крак, а Сара се опитваше да не обръща внимание на потракването на металните украшения по чантата ѝ. Сара свърши с обясненията за това, какви са предимствата на нейната молба. Не забрави да спомене за телефонното обаждане, което Кристъл беше получила. Сериозното изражение на съдията Уесъл ѝ даваше малка надежда за успех.

— Да, Ваша чест.

Да се получи заповед за временно задържане в случаи като този на Кристъл, беше обикновена практика.

— Имате ли доказателства, че офицер Макинтайър тормози мис Стамбо?

— Имаме снимка, Ваша чест. Направена е от мис Стамбо преди три дни от предния прозорец на къщата ѝ.

Сара подаде компютърната снимка с размери на пощенски плик, която ѝ беше дала Кристъл.

— Направих я с дигиталния си фотоапарат — каза гордо Кристъл.

Въпреки че снимката беше направена през нощта, имаше достатъчно светлина от близката улична лампа и ясно се виждаше черният „Мустанг“, паркиран до кофата за боклук. Виждаше се и пощенската кутия и номерът върху нея доказваше коя е къщата. За нещастие, човекът зад кормилото не можеше да се различи с точност.

Изглежда, беше мъж с тъмна, пригладена назад, коса, но чертите му бяха размазани, защото прозорците на автомобила бяха тъмни.

— Не мога да идентифицирам този мъж като офицер Макинтайър. Съмнявам се, че и вие можете.

Съдията Уесъл каза това строго и вдигна поглед към Сара.

— Виждате ли номера на колата? — посочи снимката Сара. — Накарах да го увеличат.

Тя извади друга компютърна снимка и я остави пред съдията. Номерът на табелата изпълваше листа. Образът не беше много ясен, но номерът беше повече от четлив.

— Това е личният автомобил на офицер Макинтайър.

Съдията Уесъл погледна и кимна.

— Виждам.

Тя стисна устни и смръщи вежди, без да отделя поглед от снимките, оставени пред нея. После кимна рязко, взе химикал и подписа документите, които Сара постави пред нея със замах, после ги побутна отново към Сара, която ги прибра.

— Много добре, давам разрешение. Но разбирате, че офицер Макинтайър може да има напълно законна причина да бъде на това място.

— Благодаря ви, Ваша чест — каза Сара, когато съдията Уесъл се изправи.

Съдията Уесъл подхвана разговор със загрижения си на вид помощник, а Сара напъха документите в куфарчето си и побутна Кристъл пред себе си, преди да е имала възможност да каже нещо, което би могло да разубеди съдията.

Сара отдавна пазеше за себе си своето мнение по отношение на една мисъл. Някой някога беше казал, че съдебната зала е част от живота и го представя в пълна светлина. Това обаче беше само отчасти истина. Съдебната зала беше сцената за различни театрални постановки. Съдията и съдебните заседатели виждаха само онова, което се разиграва пред очите им. Един от триковете за успех беше да се представи най-удачната версия за жертвата. А за да стане това, двете с Кристъл трябваше да поговорят за подходящото облекло, преди да започне процесът.

— Ще видя дали ще можем да представим тези документи на офицер Макинтайър днес. — Сара почти обеща на Кристъл това,

докато вървяха към стълбището. Тя отново беше облякла сако си, а Кристъл, както и преди, показваше превъзходните си цици.

— Това ще го държи далеч от мен, нали? — запита Кристъл, когато Сара отвори вратата, която водеше към стълбището.

В този момент оттам мина мъж, който хвърли на Кристъл поглед, пълен с възхищение. Кристъл му се усмихна подканващо и той, заслепен, едва не се блъсна в Сара.

— О, извинете ме — каза той и я забеляза едва когато тя отстъпи встрани, за да не бъде прегазена. Сара въздъхна, а мъжът се отдалечи, като продължи да премигва.

— Да — каза тя, с което поднови разговора между двете.

„Би трябвало“ щеше да е по-верен отговор. Сара знаеше от опит, че заповедта за ограничение не може да попречи на човек, който сериозно е решил да се доближи до жертвата, но поне беше полезна като инструмент. Адвокатите обикновено можеха да издействат по-строги мерки — като например временен затвор — когато тази заповед биваше нарушена.

Разбира се, понякога това не помагаше особено на жертвата. В случая с Кристъл обаче фактът, че Макинтайър е ченге и, както се предполага, цени работата си, беше в нейна полза. Ако той нарушеше заповедта, освен че щеше да прекара известно време в затвора, щеше да бъде прекратена и службата му в полицията.

— А мислиш ли, че мога да получа такава заповед и за хазяина си?

— Какво? Защо?

— Защото закъснявам с наема. Виждаш ли, тази цялата работа се отразява на способността ми да печеля пари. Опитах се да му обясня, че са ме изнасилили, но всеки път, когато се прибера у дома, той чука на вратата ми след петнайсет минути. Беше там и тази сутрин. Трябваше да го чакам да се прибере в стаята си, за да изляза. Може би, ако получа такава заповед, той ще стои настрани, докато събера парите.

Сара отново въздъхна. Вече изкачваха стълбите. С напредването на деня Сара откриваше, че не разполага с обичайната енергия. Освен главата, боляха я и коленете, мускулите на краката ѝ бяха слаби. Всъщност чувстваше цялостна отпадналост. Ако не бяха металните

перила, които използваше, за да се издърпва нагоре, не беше сигурна дали щеше да стигне до първия етаж.

— Такава заповед не важи за хазяите — каза тя. Реши, че тя самата има нужда от още кофеин. Много кофеин.

— Но важи за ченгетата, нали? За всички ченгета? Или само за него?

Кристъл стигна до върха на стълбите и мина през вратата. Сара я последва и вътрешно въздъхна от облекчение. Изкачването по стълбите и разговорът вземаха своето.

— Само за него. — Тя хвърли бърз поглед на претъпкания коридор и изпита облекчение, защото Джейк не се виждаше никъде. — Защо? И други ченгета ли те тормозят?

— Има и други автомобили, някои от които паркирани пред работното ми място. — Кристъл сви рамене. — Но аз направих снимка само на този. Защото съвсем наскоро си купих фотоапарат.

— Следващия път, като видиш автомобил, отново направи снимка. И ми се обади.

Мобилният телефон на Сара, който полицията ѝ беше върнала същата сутрин заедно с останалото съдържание на дамската ѝ чанта, която обаче все още задържаха като веществено доказателство, започна да звъни. Държеше телефона в джоба си, а портмонето, козметиката и другите си неща — в куфарчето. Беше включила телефона на вибрация, преди да влезе в съдебната зала, и сега той слабо се опитваше да привлече вниманието ѝ. Тя го извади и смръщи вежди, като видя номера.

— Трябва да приема това обаждане — каза на Кристъл и ѝ махна за довиждане. Кристъл продължи да върви, а Сара каза в телефона:

— Ало.

ГЛАВА 10

— Реших, че трябва да знаеш — каза Джейк от другата страна на линията. — Имаме добра следа, която води към третия крадец.

— О, така ли?

Сара спря и се подпря на стената, като запуши свободното си ухо, за да го чува по-добре.

— Приятел от детинство на другите двама. Казва се Флойд Паркър. Доналд Кумър и Морис Джонсън са прекарвали с него практически по цели дни. Сестрата на Джонсън ги е видяла тримата заедно половин час преди обира.

— Къде я открихте?

— В болницата. Състоянието на Джонсън все още е критично и родът му се е събрал при него.

— И този негов приятел ли беше там? Някой прибра ли го за разпит?

— Той е на работа. В момента изпращат полицейска кола, за да го прибере.

— Слава богу.

Сара почувства огромно облекчение. Въпреки чутовните ѝ опити да не размишлява върху възможността, че някъде на свобода има човек, който иска да я убие, не можеше да не се радва на факта, че човекът, стрелял в главата ѝ, ще бъде прибран от улицата. Просто в случай, че реши да опита отново.

— Ти къде си?

— Пътувам към работата. А ти?

— Още съм в сградата на съда.

— Там ли ще останеш?

— Известно време. Ще съм тук поне до два, а после ще трябва да се отбия в офиса. Когато приключа и там, ще сметна, че работният ден е свършил.

Джейк изсумтя.

— Какво, да не би да говорим за седем или осем часа? В петък вечер? Какво ще кажеш, в чест на твоята огнестрелна рана, да дойда да те взема в пет и половина и да отидем да вечеряме? Нещо питателно. Със зеленчуци. Ти ще избереш мястото.

Сара не можа да сдържи усмивката си. После ѝ хрумна нещо.

— Чакай малко. Забравяш свинските пържоли.

— О! — Начинът, по който възкликна, подсказа на Сара, че наистина е забравил. — Ще кажа на Даниел, че е изникнало нещо.

— Отново? Тя сигурно много обича да чува това.

Тя поклати глава, но всъщност много ѝ се искаше да прекара вечерта с Джейк. От обира насам беше мислила за живота си и беше разбрала, че може да продължава да живее благодарение на три неща — работата си, Суити-пай и Джейк. При определени случаи, в неговата компания, тя беше почти щастлива. Толкова щастлива, колкото беше възможно да бъде, след като Лекси я нямаше. Ако не беше Джейк, не мислеше, че ще успее да преживее изминалата нощ. Като последица от онова телефонно обаждане, тя беше изпитала копнеж за топлина и подкрепа, за човешки контакт. Беше се притискала до Джейк заради тези естествени човешки нужди, той ѝ се струваше единствената ѝ котва в този разпадащ се свят, със засилването на болката, тя беше намерила безопасно пристанище в прегръдките му. Когато я беше изоставил, за да отиде в банята, тя беше изпитала чувство за загуба и се беше почувствала изоставена и изгубена. Да зависи от Джейк, за да постигне емоционална стабилност, беше грешка, която можеше да има съкрушителни последици. Защото, все пак, всеки човек, и особено този, който живее сам, е сам в света, както тя знаеше от горчив опит. Вместо да се опира на него, тя трябваше да се концентрира и да събере силите, необходими ѝ да продължи да живее.

Точно затова и се беше престорила на заспала, когато той се беше върнал в леглото. Беше се чувствала защитена и обгрижена в прегръдките му и само знанието за това, че той беше там, че беше споделил с нея болката, ѝ беше помогнало да устои на агонията. Но работата беше там, че това беше *нейната* болка. Той не можеше да отнеме дори част от товара ѝ. Никой не можеше. Тя трябваше сама да понесе непоносимата тежест.

— Тя ще разбере — каза Джейк. — Тя е от типа момичета, които винаги проявяват разбиране.

— Заблуждаваш се, човече.

Сара си спомни, че трябва да свърши някои неща след работа. Важни неща. Като например, хм, още работа. И трябваше да изпере.

— Ти отиди, за да хапнеш свински пържоли, и не се тревожи за мен. И аз имам за какво да се погрижа.

— Като например?

— Искаш да знаеш ли?

Тя почувства нечий поглед върху себе си, вдигна поглед и видя Лари Морисън да върви към нея, следван по петите от Кен Дънкан.

— Сара. — Тонът на Джейк изведнъж стана много сериозен. — Докато не приберат Флойд Паркър и докато не узнаем със сигурност, че той е стрелял по теб, помни, че е възможно все още да си в опасност. Внимавай, окей?

— Да, ще внимавам. — На Сара не й харесваше твърде начинът, по който Морисън я гледаше. — Ще говорим по-късно.

Тя затвори, пусна телефона обратно в джоба си и се отдръпна от стената, за да посрещне Морисън.

— Сара.

— Хей, шефе.

Застанал зад Морисън, Дънкан я гледаше разтревожено. Май нещо се задаваше. Погледът на Морисън се спря в някаква точка зад гърба ѝ, после се върна на лицето ѝ.

— Върви с мен, а?

Тя я подхвана под лакътя и Сара откри, че върви редом с него натам, откъдето току-що беше дошла — към края на коридора, където бяха стълбите към мазето. Причината, заключи тя, беше непрекъснатият поток от хора, които влизаха през входа, и металните детектори до стълбите, които нямаше да им дадат шанс да си кажат нещо насаме.

— И така, какво има?

Да бъдеш подложен така на вниманието на Морисън, не беше добър знак и стомахът ѝ се свиваше от напрежение.

— Първо — добрите новини. Онзи побъркан, който е стрелял по теб. Мислим, че знаем кой е.

— Чух.

Морисън ѝ хвърли бърз поглед, смръщил вежди.

— Значи имаш добра информация. Аз самият току-що открих. Ще ми кажеш ли от кого си чула?

— Не.

— Няма значение. — Тонът на Морисън беше сух. — Мога да предположа. — Той прочисти гърлото си. — Както и да е, току-що говорих по телефона с Амперман от полицията и той ми каза, че в същия момент прибират онзи в колата. Арестуван и, изглежда, той е нашият човек. Разбира се, още нищо не е съвсем сигурно, но вероятно можеш да дишаш по-леко.

— Това *наистина* са добри новини — каза Сара и го погледна внимателно. — А какви са лошите?

— Малко преди това ми се обади Пат Лете. Тя иска да те отстраним от делото Хелицър. Каза, че си несправедливо предубедена към клиента ѝ и тя се кани да отиде при съдията и да го помоли да те отстрани.

Сара изсумтя, стомахът ѝ се отпусна. Това беше рутинна процедура, част от шахматната игра, която редовно се играеше между адвокатите на защитата и прокурорите.

— Тя е ядосана, защото им беше отказано прекратяване на делото.

— Чух. — Очите на Морисън изведнъж заблестяха. — Всъщност говорих и с Амос Шварцман, който ме запозна с подробностите. Той каза, че не изглеждаш много добре, и аз съм съгласен с него. И така, Дънкан ще поеме останалите ти случаи за деня, а ти ще си отидеш у дома. Ясно?

— Какво?

Силно изненадана, Сара спря и втренчи в него поглед, който подсказваше, че нищо не разбира. В петък обикновено имаше много работа, тя трябваше да свърши много неща. Освен това...

— Не!

Морисън също спря. Блясъкът беше изчезнал от очите му, сега той гледаше извънредно авторитетно. Дънкан, който я гледаше над рамото на Морисън, изрази съчувствие.

— *Казах*, следобедът ти ще е свободен. И уикендът. Не искам да те виждам близо до офиса до понеделник сутринта най-рано. Ако те видя, ще те уволня.

— *Какво?* — Сара беше повече от сигурна, че последното е блъф.

— Чу ме. Най-рано в понеделник сутринта.

— Но аз трябва да свърша сто и едно неща...

Морисън я прекъсна, като размаха пръст под носа ѝ.

— Признай истината, Сара. Имаш нужда от почивка. Почини си. Това е заповед.

Тя понечи да възрази, но той я изгледа гневно и каза:

— Не говоря празни приказки.

И се отдалечи, за да разговаря със съдията Джеферсън Принс, който току-що беше излязъл от мазето и го поздрави със силно потупване по гърба. Сара затвори уста. Изгледа гневно Дънкан, който беше останал зад нея.

— Хей, не съм виновен аз — възрази той, направи бързо крачка назад и вдигна ръката, която не държеше куфарчето. — Аз също изпълнявам заповеди.

Бизнесът на Джейк, а също и домът му, се намираше в една от далеч невпечатляващите триетажни викториански къщи, които образуваха широк полукръг около белите къщи имения, разположени в историческия район. Беше боядисана в бледожълто, на прозорците имаше бели щори. Входната врата беше боядисана в синьо като предпазна мярка от злите очи, а до нея се намираше дискретна табела с размери, одобрени от градския съвет. На нея пишеше: „Детективска агенция Хоган и синове“. Нямаше значение, че Джейк, сегашният собственик, нямаше синове, нито пък дъщери, а само една сестра, която беше омъжена, живееше в Атланта и имаше шестгодишна дъщеря. Нямаше значение, че баща му, за когото първоначално се отнасяше това „и синове“, беше единствено дете. Бизнесът беше основан преди петдесет и две години от дядото на Джейк, който, когато беше давал името, се беше надявал да има много синове, макар да се беше оженил доста късно. А той не беше човек, който лесно се отказваше от мечтите си. Джейк беше предложил да сменят името просто на: „Детективска агенция Хоган“. Но дядо му беше отговорил:

— Нищо му няма на името. Ти си този, който ще направи така, че то да приляга.

Джейк беше отговорил:

— Да, дядо, но не очаквай прекалено много от мен.

Въпреки всичко, той имаше чувството, че дядо му очаква прекалено много от него.

Сега, като паркира автомобила си в павирания район, който делеше със зъболекаря в съседство, той видя червения „Харли“ в края на паркинга и поклати глава. Дядо му, който получаваше с дузини талони за глоба за превишена скорост, чиято кола беше заплашвал да отнеме поне хиляда пъти, който не можеше да борава с мобилен телефон, който отказваше да докосне компютър, си беше купил съвсем нов мотоциклет, истинско творение на изкуството, в чест на осемдесет и шестия си рожден ден, преди два месеца.

— Точно като онзи, който карах по време на войната — беше заявил гордо и щастливо той, когато Джейк беше видял мотоциклета за първи път и беше занемял от изненада. — Е, с тази разлика, че този е червен. И нов. И има всичките тези електронни глупости. И че е толкова скъп, дяволски скъп.

И оттогава Джейк казваше молитви почти всеки час.

— И така, какви са тези приказки за оттегляне на договора за охраната? — запита той Дороти, като влезе в малката, но напълно съвременна приемна, която по-рано беше фойето и салонът на къщата и която декоратор беше осъвременил за него със светлосивите стени и мебелите от хром и черна кожа. Офисът зад приемната беше доста просторен. Като самия бизнес, Дороти беше институция в Бофорт, която той беше наследил от дядо си. Тя признаваше, че е на седемдесет, но той подозираше, че е поне с пет години по-възрастна. Работеше за „Хоган и синове“ през последните трийсет и две години. Бялата ѝ като сняг коса беше прибрана отзад в абсурден кок, очила със сребърни рамки обрамчваха сивите ѝ очи, а пълното ѝ лице имаше пълен набор от бръчки. Закръглена като чайник, работна като пчеличка, с майчински вид, който веднага предразполагаше, тя предпочиташе онова, което местните наричаха „домашна рокля“ — с къси ръкави, с дължина до средата на глезена, с щамповани ярки цветя, със стабилни ниски обувки с копринени връзки. Останала вдовица преди двайсет години, тя имаше две деца и двете вече навлезли в четирийсетте, и не беше пропуснала нито един работен ден, откакто Джейк беше поел агенцията.

— Трябва да запиташ него.

Тя посочи с палец към плъзгащите се стъклени врати, които се отваряха към „палубата“ (едно от подобренията на дядо му, които включваха превръщането на горния етаж в апартамента, в който сега живееше Джейк и които бяха извършени преди общинският съвет да стане подозрителен към такива дейности), без да вдигне поглед от екрана на компютъра, последен модел „Макинтош“, с който се беше научила да работи с ефикасността и усърдието, с които вършеше и всичко друго. Като потисна въздишката си — с четиримата прекалено възрастни и двамата двайсет и няколко годишни служители се чувстваше така, сякаш ръководи детска градина, а не бизнес — той тръгна в указаната посока.

И спря рязко с ръка на бравата и нос само на сантиметри от плъзгащите се стъклени врати.

Даниел беше кацнала на едно от перилата, дългата ѝ руса коса беше прибрана в спретната конска опашка, загорялото ѝ перфектно тяло беше облечено в шорти от ликра и широк сутиен за гимнастически упражнения, който тя редовно носеше и когато е на работа. Кое то, тъй като Даниел беше инструктор по аеробика, не беше толкова странно, колкото звучеше.

Дядо му седеше на един от металните столове, чиито седалки бяха покрити с възглавнички и които бяха пристигнали в комплект от четири стола заедно с масата, чиято горна повърхност беше от стъкло. Той беше наклонил стола така, че предните му два крака бяха само на сантиметри от бюрото, а обутите му в ботуши крака (*откакто беше купил мотоциклета, носеше ботуши и в най-горещите дни*) бяха повдигнати на едно от по-ниските перила. Той беше облечен в черна тениска и дънки. Голяма отворена торбичка бонбони от бяла градинска ружа лежеше върху бюрото така, че да може лесно да я стигне. Докато Джейк го гледаше, той взе един бонбон и небрежно го хвърли от другата страна на перилата.

Джейк стисна силно зъби.

— Стар глупак — каза, не особено тихо, Дороти.

Лоялността към семейството възпря Джейк да изкаже съгласието си на глас.

Той отвори вратата и излезе навън, във влажната и гореща сутрин. Двата огромни дъба в задния двор, които растяха до сградата

от петдесет години, преплитаха клони, покрити със сив испански мъх, и осигуряваха сянка в онази част на палубата, където дядо му седеше под чадъра, докато Даниел, седнала на около фут вдясно от него, се печеше щастливо на слънцето. Една чапла отлетя, изплашена от шума, който плъзгащите се врати вдигнаха, издигна се в безоблачното лазурно небе. Зад палубата течеше плавателният канал, чиито нежни тюркоазни води му напомняха за часовете в детството, които беше прекарал в риболов в неговите дълбини в компанията на същия човек, който сега, докато му се усмихваше весело, хвърли още един бонбон във водите му.

— Здравей, Хос.

— Джейк!

Даниел се плъзна на земята, без да се страхува, че така ще разкрие някои части от тялото си, и го поздрави с ентусиазирана прегръдка и целувка. Джейк също я прегърна и целуна в отговор, но не толкова ентусиазирано. През последните две седмици той започваше да изпитва това неспокойно чувство, което, знаеше от опит, означаваше, че трябва да сложи край на връзката. Даниел беше хубава, сладка и енергична и... Може би това беше всичко. Може би беше прекалено енергична. Тя винаги правеше нещо, винаги имаше план, винаги предстоеше някакво забавление, когато, понякога, той искаше само да се излегне на дивана и да гледа спорта по телевизията.

— Мисля, че ти казах да не храниш крокодилите — каза Джейк, като приписа раздразнението на собственото си отношение към дядо си. Даниел беше обвила врата му с ръце. Неговата ръка беше нежно обхванала талията ѝ.

— Не храня крокодилите — възрази дядо му и хвърли още един бонбон над перилата. — Храня Моли.

Въпреки че Даниел се беше притиснала силно в него, Джейк стигна до перилата навреме, за да види как бонбонът беше уловен във въздуха от дълъг десет фута алигатор, който се печеше на слънце на бетонната ивица, която водеше до другата страна, където беше завързана рибарската лодка. Беше толкова близо, че ако беше протегнал врата си с още два сантиметра, можеше да положи глава на най-ниското стъпало от трите, които водеха към палубата. Джейк хвърли буреносен поглед през рамо.

— По дяволите, дядо...

— Моли не е крокодил — дядо му хвърли още един бонбон. — Тя е част от семейството.

Бързото щракане на дългите три фута челюсти засили раздразнението на Джейк.

— Ако този крокодил изяде още едно куче...

Това не беше измислена история. Миналото лято, една от пациентките на зъболекаря беше взела пудела си със себе си и като знаеше опасностите, които произтичат от оставянето му в нагорещената кола, го беше оставила завързан за дърво. Когато излезе от кабинета, каишката беше там, имаше останки и от козината, но кучето беше изчезнало. Вместо кучето си, както беше казала истерично на полицията, беше видяла опашката на огромен алигатор да изчезва във водата.

И тогава новата помощничка на Големия Джим, зъболекаря, с надеждата да помогне, беше казала, че старецът, който работи за детективската агенция, отглежда крокодилите като домашни любимци. Полицията се беше отбила у тях, дядо му беше отговорил, че не ги отглежда като домашни любимци, но понякога ги храни и случаят стигна до съда. Страдащата от мъка собственичка на кучето ги заплаши със съдебен процес, което включваше услугите на Сара и цената на новия пудел.

Оттогава Джейк беше твърдо против храненето на алигаторите, включително Моли, на територията на агенцията.

Бизнесът нямаше нужда от лошото отношение на гражданите, нито от потенциални пречки. Той, лично, също нямаше нужда от това.

Но дали дядо му го слушаше? Колкото го слушаха и алигаторите. Кое то ще рече, твърдо „не“.

— Никога не съм вярвал, че Моли е излязла онова куче. — Дядо му свали краката си от перилата и предните крака на стола му изтропаха силно по пода. — Доколкото знам, може да го е взел и някой човек. А може и просто да е избягало. Ако онази жена беше моя собственичка, бих избягал при първа възможност.

Тъй като беше слушал теориите на дядо си за пудела неведнъж, Джейк просто сви устни и вместо отговор махна кесията с бонбоните от масата. Даниел, която слушаше размяната на реплики с ококорени очи, се притисна още по-силно в него и хвърли нервен поглед на алигаторите. Джейк също им хвърли поглед и беше готов да се

закълне, че проклетият алигатор му се смее. Той показваше жълтите си зъби по-ясно отпреди, а изпъкналите му жълти очи го гледаха широко отворени и нагли.

Джейк искаше да издаде някакъв звук, с който да го прогони, но беше сигурен, че крокодилът няма да си отиде. От опит беше открил, че когато алигаторът иска да остане, нищо не може да му попречи. С изключение на динамита, но той, за нещастие, не разполагаше с такова средство.

Дядо му се изправи и се протегна, като хвана дланите зад гърба си и изпъна ръце. Беше висок пет фута и девет инча, макар да твърдеше, че някога бил толкова висок и широкоплещест като Джейк, но се е свил с годините. И притежаваше енергията на четирийсетгодишен мъж. Всъщност, като се замислеше, Джейк откриваше, че дядо му може би е по-енергичен от самия него. Той беше, също така, плешив и главата му приличаше на яйце, беше загорял като каубой и сбръчкан като смачкана хартия. Проблясващият сребрист мотоциклет, изобразен на предницата на черната му тениска, проблясваше при всяко негово движение. Дънките му бяха марка „Левис“ с фалшиви дупки на коленете. Беше платил добри пари за тях. Можеха да се кажат много неща за дядо му, но със сигурност не можеше да се каже, че няма стил.

— Ако размахваш кесията с бонбоните насам-натам, Моли може да излезе от водата и да се озове тук — предупреди го дядо му.

— О, Господи, изплашихте ме! — Даниел театрално потръпна. Ръцете ѝ стиснаха по-силно врата на Джейк и тя се притисна в него. Джейк изглежда скептично дядо си, но пхна торбичката дълбоко в джоба си — просто за всеки случай.

— Е, какво те води насам тази сутрин? — запита той Даниел, може би малко по-грубо от необходимото.

Последните събития му идваха малко в повече, а хората, които бяха край него, не му помагаха. Чувстваше се уморен и изнервен. Може би това чувство на неспокойствие нямаше нищо общо с Даниел, в края на краищата. Може би беше породено от алигаторите, кучетата и Сара. Определено, в цялата тази смесица от чувства имаше и загриженост за Сара.

— Снощи направих ананасова торта. Щях да я взема със себе си на работа, за да я изядем всички, но после си спомних колко много

хареса последната, която направих, затова реших, вместо това, да я донеса на теб.

— Ами, благодаря ти — каза той, а тя го прегърна още по-здраво и му се усмихна лъчезарно.

Работата беше там, че Даниел не само беше гореща и добра в леглото, но можеше да бъде и главна готвачка в изискано заведение. При такава комбинация, всеки мъж, който е с всичкия си, вече би мислил за златни пръстени и ипотечи.

При тази мисъл, Джейк едва се сдържа да не потръпне. Остави ръката си да падне от талията ѝ, в отговор, на което хватката около врата му се отпусна малко. Подпря се с бедро на едно от перилата. За да се отдалечи още повече от нея, щеше да седне върху перилата, но реши, че това е опасно, тъй като имаше бонбони в джоба си. Не, нямаше да направи това. И двата му крака останаха твърдо стъпили на земята и той хвърли предпазлив поглед на алигатора, който не се беше помръднал.

— Тортата беше наистина хубава. — Дядо му сви устни, за да подсили спомена. — И аз изядох едно голямо парче.

— Благодаря.

Отговорът на Даниел беше придружен от скромна усмивка. Сега само едната ѝ ръка беше на рамото му, а Джейк смяташе това за крачка напред.

— Тя е чудесна готвачка — каза Джейк, като трябваше да изрази престорен ентузиазъм, който всъщност напоследък не изпитваше.

Истината беше, че той знаеше, че тя мисли за златни пръстени и ипотечи, макар той да не мислеше за това. А знаеше още, че това просто няма да се случи. Не и с Даниел. Не сега, не и след шест месеца, никога.

— Като говорим за готвене — каза Даниел, — направих също царевичен пудинг и опекох ябълки за свинските пържоли. Имам и зелен боб, а мога да направя и макарони със сирене, ако искаш.

— Е. това вече звучи като истинска храна — каза дядо му, докато устата на Джейк, която очевидно експериментираше дали може да се откъсне от контрола на мозъка му, се напълни със слюнка.

Даниел обърна погледа на кафявите си, тип Барби, очи към дядо му.

— Можете, ако искате, да се присъедините към нас.

Дядо му се усмихна широко.

— Със сигурност бих се радвал. — Той хвърли дяволит поглед на Джейк. — Не се тревожи, ще си тръгна рано.

Изискваше се усилие, но Джейк успя да отблъсне изкушаващия го образ на макароните със сирене. Даниел беше променила предишната си политика — секс, секс и още секс. Сега очевидно се ръководеше от максимата, че пътят към мъжкото сърце — и златния пръстен — минава през стомаха. Добре, вероятно беше така, но докато на света съществуваха заведенията на „Макдоналдс“, Джейк можеше да преживява.

— Работата е там — поде той, а Даниел смръщи вежди и ръката ѝ падна от рамото му още преди да е казал и нещо друго.

— Нещо е изникнало?

Тонът ѝ беше сладък като мед. Прекалено сладък. Не отговаряше на искрата в очите ѝ. По дяволите, може би използваше тази фраза прекалено често, щом жените в живота му я предчувстваха още преди да е излязла от устата му.

— Да. — Джейк се замисли как да се извини, но всичко му се струваше страшно глупаво. — Какво мога да кажа? В момента стават доста неща.

— Това е.

Гърбът ѝ беше скован и изправен. Бузите ѝ горяха. Конската ѝ опашка трептеше. „Това е. Уморих се непрекъснато да ме пренебрегваш заради работата си. Или ще съм на първо място, или ще сложа край на това“.

Дядо му отвори уста да каже нещо, а Джейк му хвърли поглед, който му казваше да не се меси.

— Не мога да отложа онова, което изникна тази вечер. — Отново се опита да направи тона си извинителен и отново не успя. Разбра го, защото видя как Даниел бързо сви длани в юмруци. — Щях, ако можех.

— Чудесно. — Тя мина като вихрушка край него на път към вратата и му подхвърли думите през рамо. — Чудесно. Това ми стига. Нещата трябва да приключат.

Вратата се отвори толкова рязко и с такъв шум, че Дороти, която още работеше на бюрото си, подскочи на стола си и се огледа с изненада. Даниел се спря на прага и загледа Джейк с блеснали очи.

— И без това си прекалено стар за мен! — срязва го тя и излезе от офиса, без да каже и дума на Дороти, която я гледаше с отворена уста.

При входа за приемната, Даниел се спря като закована, изправи рамене и направи U-образен завои. Отиде до плота, вграден в далечната стена, върху който беше подредена избрана офис техника, взе кутията с тортата и стрелна Джейк, който не се беше помръднал, с още един убийствен поглед.

— И си вземам тортата обратно — добави ожесточено тя и с тортата в ръце излезе от офиса.

И се скри от погледа му. След секунди, затръшването на входната врата обяви, че си е тръгнала. Джейк трепна рефлексивно, защото звукът беше толкова силен, че картините по стените се разлюляха.

— По дяволите! — каза дядо му след миг мълчание. — Мисля, че можем да забравим за онази вечеря.

— Така изглежда. — Джейк се опита да скрие облекчението, което изпитваше.

— Ще ми каже ли някой какво се случи току-що? — запита Дороти.

— Мисля, че току-що зарязаха Джейк.

— Е?

Дороти шумеше като раздразнена кокошка, докато бързаше да застане до страната на Джейк. Погледът ѝ срещна този на Джейк и тя поклати глава.

— Ако питате мен, ще си по-добре без нея. Всяко момиче, което се разкарва наоколо по бельо като това, просто не е скромно, само това имам да кажа.

— В днешно време всички момичета се обличат така — възрази дядо му. — Не виждам нищо лошо в това. Да, те подобряват гледката. Доти, момиче, просто остаряваш.

— Поне притежавам здрав разум да го разбере, вместо да се държа като тийнейджърка — каза в отговор Доти, очевидно засегната. — А вие да говорите така за момичета, които са толкова млади, че могат да ви бъдат внуци, е, мисля, че трябва да се засрамите.

Дядо му изглеждаше изненадан.

— *Какво?* Да не би да искаш да кажеш, че аз съм изплашил онова момиче? Не, не съм. Е, с нищо не бих могъл и да помогна. Когато се разкарват така пред очите ти...

Дороти стисна устни, сигурно, помисли Джейк, за да не каже нещо неподходящо. Бузите ѝ се зачервиха. Сякаш цялото ѝ тяло се изду.

— Виждате ли? — каза тя. — Виждате ли? Вие сте абсолютно...

— Чакайте малко. — Като размахваше усилено ръце, Джейк скочи и зае пространството между двамата, преди спорът да е прераснал в кавга. — Задръжте и двамата. Даниел е мой проблем, не ваш. Освен това, тук имаме работа, помните ли? Дороти, искам да провериш случая с Флойд Паркър...

— На бюрото ти е — прекъсна го тя, като все така стрелкаше дядо му с гневни погледи. — Точно върху информацията за Доналд Кумър и Морис Джонсън, която ви осигурих вчера. Ако проверите входящата си кутия, ще намерите, също така, копие от запис на касетата в магазина на мига, в който са простреляли Сара, и всички записи, които успях да получа от района на затвора, където е умрял Доналд Кумър, в случай, че искате да ги погледнете.

Понякога Джейк имаше подозрението, че Дороти би могла да управлява бизнеса и без него, и без дядо му, и без когото и да било. Този беше един от онези моменти, когато подозрението се засилваше и се превръщаше почти в сигурност.

— Добра работа — каза той. — Поработи върху доклада за пръстовите отпечатащи върху въжето, което е използвал Кумър.

— Той също е там, в плик, върху който е написано името му. Не че има нещо ново. — Дороти бръкна под бюрото и извади чантата си. — Ако нямаш нищо против, мисля да обядвам по-рано.

— Не, нямам. Тръгвай.

Джейк и без това знаеше, че тя го питаше само от учтивост. Когато по-възрастната от теб секретарка те познава от седемгодишен, нещата изглеждат така, сякаш ти работиш за нея, а не тя — за теб, помисли си той с горчивина. С все още неестествено червени бузи, Дороти кимна и се изправи. Джейк побърза да затвори плъзгащите се врати и се обърна към дядо си, който гледаше през стъклото отдалечаващата се Дороти така, сякаш не я беше виждал никога преди.

— Какво бих могъл да кажа? — запита той умолително, като погледна Джейк.

Джейк можеше направо да го подхване, но реши, че трябва да се държи тактично с дядо си. Освен това, трябваше да помисли и как да

се справи с алигатора, който в момента доволно се препичаше на слънце върху бетонната пътека.

— Нямам представа — каза той и изхвърли случилото се от ума си, за да се залови, най-после, с бизнеса. — И така, имяхме ли късмет да проследим обаждането, което Сара получи снощи?

Дядо му направи гримаса.

— Чарли — един от служителите в агенцията — свърши наистина добра работа по въпроса, но това не ни помага особено. Обаждането е от мобилен телефон, регистриран на мисис Линда Рос, наистина много мила дама, която живее на остров Едисто. Тя не използва телефона много и той дори не ѝ липсваше, докато не се обадох да запитам за него. Тя обаче не си спомни да е бил у нея след понеделник вечерта и реши, че го е оставила в колата. Предполагам, че или го е загубила, или е бил откраднат. И в двата случая обаче това не ни помага да разберем кой се е обадил.

Джейк въздъхна и се отпусна на стола, който дядо му беше освободил. Знаеше, че няма да успеят да проследят обаждането, разбира се, поне не човека, който се беше обадил. Животът никога не е лесен.

— Някакъв шанс тя или някой от семейството ѝ да има нещо общо с това? — запита той, но без надежда.

Дядо му поклати глава.

— Не мисля. Тя е домакиня, той е лекар, две малки деца — чудесни хора, здраво семейство.

Джейк затвори очи за минута. Докато седеше така в изнервящата го горещина, въздухът беше толкова гъст и влажен, че почти можеше да се плува в него, докато мирисът на вода и влага проникваше в ноздрите му, той изведнъж почувства колко е уморен. На практика не беше спал през последните две нощи и започваше да го чувства.

— Сара разтревожена ли е? — запита дядо му.

Джейк се застави да отвори очи и да се концентрира, с огромно усилие, върху въпроса. Сега дядо му седеше от другата страна на масата, със скръстени ръце, и гледаше замислено някъде в далечината.

— Можеш да си представиш.

— Да. Ужасно нещо.

Дядо му поклати глава със съжаление. На Джейк всъщност не му се говореше за това, така че върна разговора отново на бизнеса.

— И така, какво е станало с охраната на „ДВС“?

Дядо му го погледна и сви рамене.

— Оплакали са се, защото Остин — двайсет и две годишно момче, току-що постъпило на работа в агенцията, което всъщност още се учеше — само предупреждавал купувачите, които залавял да крадат, и след това ги пускал.

„ДВС“ бяха голяма верига магазини и имаха такъв във всеки по-голям град на Юга и охраната им щеше да е добра добавка към бюджета на агенцията. Но „ДВС“ бяха частна верига и много внимателно подбираха компаниите и агенциите, с които имаха работа, така че настояха да наемат на изпитателен срок от един месец „Хоган и синове“ за охраната на магазините им. Остин очевидно беше сгрешил и така можеше да ги лиши от поръчката.

— И защо е постъпвал така?

— Изпитвал съжаление към тях. — Неочаквано, дядо му се усмихна. — Ще харесаш това дете. Има сърце.

— Ти уволни ли го?

Джейк знаеше отговора още преди да е задал въпроса. В разиграваните напоследък драми от типа добри ченгета/лоши ченгета, той неизбежно беше единственият, който схващаше представата за лошо ченге.

— По дяволите, не, той спестява пари, за да завърши университет. — Дядо му повдигна краката си на най-ниското перило и отново наклони стола си назад. — Не се тревожи. Осигурих работата за „ДВС“.

— Как? — запита Джейк, макар че почти се страхуваше да го направи.

— Казах им, че ако ни предоставят договора, ще работим безплатно през първите три месеца.

— *Какво?*

Джейк изправи рязко гръб, без да отделя поглед от лицето на дядо си. Имаше причина за това, че преди седем години дядо му беше така застрашен от банкрут, че се беше наложило да се обади на Джейк, който да откупи агенцията. Под негово ръководство, агенцията губеше пари. Ето каква беше причината.

— По дяволите, дядо, имаш ли представа...?

Мобилният му телефон започна да звъни. Беше в джоба му, под торбичката с бонбоните. Джейк извади торбичката, остави я на масата и успя да отговори, преди отсреща да са се отказали.

— Хоган.

— Джейк? Тук е Остин.

Погледът на Джейк се стрелна към дядо му. Някакво предчувствие накара стомаха му да се свие.

— Да?

— Нали знаете, трябваше да следя мис Мейсън в сградата на съда.

Не, Джейк не знаеше това. Дейв Менучи, седемдесетгодишен приятел на дядо му, човек, на когото можеше да се разчита, и дългогодишен служител на агенцията, трябваше да държи Сара под око през деня. Само за да бъде спокоен Джейк. И никой не трябваше да го залови да прави това, а най-малко — Сара.

— Ами, хм, не мога да я намеря.

ГЛАВА 11

— Не можеш да я намериш?

Джейк изглежда с присвити очи дядо си, който беше подпрял лакти на масата и се беше навел към него и слушаше с очевидна загриженост.

— Проследих я, когато излезе от мазето, после тя се спря и говори с онези двамата мъже в коридора. Не исках да мина близо покрай нея, за да не разбере, че я следя. Затова влязох в мъжката тоалетна. Когато излязох, нея я нямаше, но аз реших, че е нормално, тъй като по график трябваше да е в съдебна зала А. Само че не беше там. Някакъв мъж беше поел случая й. Доколкото аз мога да кажа, нея я няма в сградата на съда. — Той направи пауза, а на Джейк му се стори, че дори по телефона усеща как той се поти. — Наистина съжалявам, Джейк. Какво искаш да направя?

Беше прекалено рано за тревожната тръпка, която породила студенина в тялото на Джейк, и той го знаеше. Имаше милиони места, на които Сара можеше, съвсем законно, да бъде. Но на нея напоследък й се бяха случили толкова много неща, че нервите му бяха изопнати.

— Остани на мястото си, докато не се свържа отново с теб. Ще видя дали мога да я проследя, да я намеря.

Джейк изключи и смръщи вежди с поглед, втренчен в дядо си, който ясно беше разбрал всичко, след това натисна бутона, който го свързваше автоматично с мобилния телефон на Сара.

— Може би не си спомням правилно, но ти казах Дейв да държи Сара под око.

Връзката се осъществи. Телефонът на Сара зазвъня в ухото му.

— Трябваше да го заменя с Остин. „ДВС“ не искаха Остин.

Джейк изстена. После заслуша съобщението на Сара, което гласеше: „Хей, обадете ми се по-късно.“ Скочи на крака и тръгна към вратата.

— Мисля, ти каза, че Сара всъщност не е в голяма опасност. — Дядо му също скочи на крака. Изглеждаше много разтревожен. —

Искаш ли да дойда с теб?

— Не, ти трябва да проведеш разговорите със свидетелите по делото Хелицър, които са планирани за днес следобед. — После, защото не искаше дядо му да се тревожи, когато вероятно нямаше нужда, добави: — Не мисля, че тя е в голяма опасност, но не искам да поема никакъв риск, дори за най-малката грешка. Ще ти се обадя, когато я намеря.

Само за всеки случай, той взе пистолета „Глок“ от бюрото си и тръгна към вратата.

— По-добре да си е у дома — каза Кристъл.

Тя седеше на предната седалка на колата на Сара и дъвчеше нервно ментов бонбон, който ѝ беше дала Сара. Беше свила единия си крак и масажираше босото си стъпало, докато говореше. Обувката ѝ лежеше на пода до седалката.

— Трябва да съм на работа в пет. Петък вечер е натоварена в „Годфадърс“.

— Мислиш, че той може да я поправи? — запита Сара.

Говореха за приятеля на Кристъл и за колата ѝ, която, както Сара беше открила, когато беше излязла от съда, се беше закашляла, а после моторът беше спрял. Сара слизаше по стълбите, когато видя Кристъл и двама странни мъже — очевидно минувачи, които бяха приели да ѝ помогнат, привлечени от двете ѝ страхотни цици — да надничат под капака на стар, светложълт „Линкълн“. Сара беше спряла да види какво става, и в резултат на това сега караше Кристъл до дома на приятеля ѝ. Кристъл се надяваше, че ще успее да събуди приятеля си, който вероятно спеше (защото, където и да беше и каквото и да правеше, той не отговаряше на телефона), и да го накара да се върне с нея, за да поправи колата ѝ.

— Поправял я е и преди — каза Кристъл и сдъвка бонбона.

Мирисът на мента изпълни колата. Тя продължи да масажира ябълката на крака си и размърда пръстите си, които бяха с перфектен маникюр. — Само се страхувам, че полицията може да я прибере, преди да сме успели да се върнем.

Тревогата ѝ беше съвсем основателна. На огледалото за обратно виждане на Сара беше закачен знак, който указваше, че колата може да

стои на незабранено място достатъчно дълго и да спира дори на някои забранени места, защото собственикът ѝ е със счупен крак, но срокът на знака беше изтекъл отдавна. Трябваше само някое ченге да прояви достатъчно интерес да прочете датата на знака и колата щеше да бъде прибрана. Сара обаче се съмняваше, че на света има толкова добросъвестни ченгета. Това нямаше да се случи поне докато колата не стоеше там достатъчно дълго, та да предизвика интерес сама по себе си.

— Това е само мисъл, но, следващия път, когато идваш до съда, може би ще решиш да паркираш на паркинга зад сградата. Той е безплатен.

Кристъл поклати глава.

— Там има прекалено много полицейски коли. В случай, че не си забелязала, в момента ченгетата не ме обичат особено.

— Забелязах — каза Сара, но не добави, че самата тя също е подложена на това. Кристъл събу и другата си обувка, промени положението на тялото си и започна да разтрива и другия си крак.

— Причината за тези болки е, че съм на крак по четиринайсет часа в денонощие — каза тя, като улови косия поглед на Сара. — Краката ме болят непрекъснато.

Сара не си направи труда да изкаже предположението си, че Кристъл може да намери облекчение, ако носи по-ниски обувки. Вече познаваше Кристъл достатъчно добре, за да знае, че тя смята високите токчета за задължителна част от външността.

— Сигурно е ужасно — каза вместо това, а Кристъл се засмя и кимна.

В този момент бяха на около петнайсет мили западно от Бофорт, на пътя, който водеше за Бъртън. На около миля по обратния път, точно там, където започваха да изникват хранителни магазини, както и магазини, където продаваха трактори „Джон Диър“, бяха излезли от главното шосе и поели по тесен път, който се виеше първо през полета с тютюн, а после навлизаше в ниска гора. Тук боровете растяха заедно с палми и високи двайсет фута бананови дървета сред гъсталака от храсти. Пред тях пътят се разделяше. Левият се виеше през гората, а десният водеше въвн от нея и преминаваше над релсите, които проблясваха на слънцето.

— Накъде? — запита Сара.

— Надясно.

Сара послушно зави надясно и натисна спирачките, когато стигна до железопътните релси, които бяха отбелязани само с малка предупредителна табела. Като заемаха може би около сто акра от равната селскостопанска земя, тук бяха построени подвижни домове, подредени в спретнати правилни редици, пред повечето от тях бяха паркирани автомобили или пикапи, а до някои имаше газови котлони и грилове. От металните покриви струеше топлина, която сякаш образуваше облак, който се издигаше към небето. Входът към това временно селище беше отбелязан от табела, на която пишеше: „Райски домове“ Сара обаче не мислеше, че много хора, включително Кристъл, биха могли да намерят слънце в това изключително ограничено пространство. Тя самата беше прекарала детските си години в същия такъв „квартал“, наречен „Слънчеви имения“, който би могъл да бъде близък на този тук. Докато живееше там, така и не беше успяла да разбере защо бяха избрали това име и особено думата „слънчеви“.

Можеше да си представи вътрешността на тези домове. Алуминиевите входни врати водеха директно във всекидневната, която беше може би осем на дванайсет фута, с евтина ламперия по стените и два големи прозореца точно един срещу друг — един на предната стена и един на задната. Обаче през нито един от тях не влизаше достатъчно светлина. Във всекидневната има телевизор, диван, тапициран с оранжев туид, стол, тапициран с кафяв плюш, и малка кръгла маса, около която са подредени четири стола и която служи за хранене. Вдясно от всекидневната беше спалнята на майка ѝ, в която едва се събираха голямото легло и шкафът, върху който винаги имаше множество шишенца с парфюми, които майка ѝ обичаше да колекционира. Вляво беше изключително малката кухня, комбинацията от баня и перално помещение и накрая, стаята на Сара. Нейните стени също бяха от евтина тъмна ламперия. Тя беше достатъчно голяма, за да се събере легло в нея, и толкова. Сара беше окачила яркожълти завеси на прозорците, беше ушила покривка за леглото в червено и яркожълто и беше изработила рафтове, на които подреждаше любимите си книги с меки корици — само такива книги можеше да си позволи. Техните весели корици скриваха стените и правеха стаята уютна. Тя се зачиташе за цели часове в тези книги и от тях научи много думи, различни от онези, които се използваша в

„Слънчеви имения“. Те ѝ представиха различни възможности, запознаха я с живота на хора, различен от тук, хора, които само пиеха и се караха, развеждаха се и непрекъснато се тревожеха дали ще имат достатъчно пари да платят сметката за електричеството или наема. Сара копнееше за друг, различен живот с жаждата на дете, умиращо от липса на вода.

Баща ѝ отдавна не беше част от техния живот. Майка ѝ се беше развеждала три пъти и се беше преместила в тази „консервна кутия“, както тя наричаше с презрение дома им, когато Сара беше на дванайсет години. Сравнен с неподдържаната, но просторна ферма в провинцията „Санте“, където бяха живели през последните две години с третия съпруг на майка ѝ и неговите син и дъщеря, този дом определено приличаше на затвор. Но поне кавгите между майка ѝ и втория ѝ баща бяха част от миналото. Сара смяташе за определен плюс, че този подвижен „квартал“ се намираше в покрайнините на град Колумбия, столицата на щата, който по онова време ѝ изглеждаше страшно голям град, защото дотогава беше живяла в провинцията. Имаше дори автобус, с който пътуваше до училище. То беше нейното убежище. Тя имаше отличен успех. Майка ѝ продължаваше да се напива до изпадане в безсъзнание веднъж в седмицата, но това беше част от живота, която не се променяше, и Сара отдавна се беше научила да се справя с това. Слагаше майка си на леглото, когато тя припаднаше на пода, правеше ѝ коктейл от доматен сок и водка като лекарство за изтрезняване, когато тя се събудеше със стенания, работеше на половин работен ден в аптеката до училището, а когато порасна — като сервитьорка, и се спасяваше с бягство в книгите, когато реалността станеше прекалено ужасна, което се случваше достатъчно често. Дори навлязла стабилно в трийсетте, на колкото беше, докато живееше в „Слънчеви имения“, нейната красива майка обичаше да се забавлява — за нея най-важните неща в живота бяха алкохолът и мъжете. А дъщеря ѝ, още съвсем малка, се закле да избягва и двете.

После, по време на първата година на Сара в гимназията, Кенди, както майка ѝ обичаше да я наричат, срещна Джери Лоуи: сериозен мъж, свещеник и деспот, който обаче лесно омайваше хората и от време на време поправяше покриви. Кенди се омъжи за него, преместиха се в парка от подвижни домове и скоро той я подчини на

волята си. Тя започна да пие още повече, но във всеки друг аспект животът в „Слънчеви имения“ варираше от непоносим до истински кошмар.

Лоуи заглеждаше красивата си доведена дъщеря. Когато Сара й каза, че той я опипва, че уж случайно притиска тялото си в нейното и че дори я е целунал насила, което беше последната сламка, Кенди застана на страната на Лоуи и обвини Сара, че изкушава новия ѝ съпруг.

Три месеца преди завършването на гимназията, Сара заживя сама. Премести се в града. Възрастна двойка ѝ даде стая под наем в къщата, която бяха превърнали в пансион за студенти от университета в Южна Каролина. Като работеше на две работни места, тя успя да се издържа, докато завърши колежа, и дори, с помощта на отличните си оценки и учителите, които ѝ съчувстваха, успя да получи стипендия и през есента започна да посещава университета. Все още от време на време се виждаше с майка си, но отношенията им се влошаваха заради вярата на майка ѝ в Лоуи. Тя настояваше Сара да каже истината, да се извини и всичко да бъде забравено. Нараняваше я това, че майка ѝ сякаш нарочно не искаше да ѝ повярва, но — така стояха нещата. Дори на осемнайсет, Сара беше достатъчно практична да преглътне този факт и да продължи да живее както може.

После на сцената се появи Роби Мейсън. Висок и червенокос, той се смееше често и гръмогласно и имаше чар за трима. Беше с две години по-голям от нея, но тъй като две години беше отбиват военната си служба, беше за първа година в университета като нея. За първи път в живота си Сара се влюби лудо. До Коледа вече беше бременна, до февруари Роби беше направил каквото трябва и се беше оженил за нея, а два дни след деветнайсетия ѝ рожден ден се роди Лекси.

И животът на Сара се промени завинаги. Когато малкото червенокосо бебе беше поставено в ръцете ѝ за първи път, когато сведе поглед към нея и срещна огромните сини очи, които бяха също като нейните, тя се закле — Лекси щеше да има по-добър живот от нея и от Роби, взети заедно. С тази мисъл, Сара се посвети на ученето и работата, а всяка минута, свободна от тези две занимания, беше посветена на Лекси. Разочарован от внезапната промяна на Сара от обожаваша го млада жена в предана майка, Роби започна да търси забавления на друго място и накрая, след като каза на Сара, че тя вече

не е забавна и че той не е готов да бъде баща, си тръгна. Просто така. След първоначалния шок Сара разбра, че я боли най-много заради това, че Лекси ще расте като нея — без баща, в разбит дом. Сара не можеше да направи нищо, за да върне Роби, и когато беше честна със себе си, признаваше, че тя всъщност не го иска, но смята, че трябва да останат семейство заради Лекси. Искрата, припламнала между тях, беше изгаснала, когато тя разбра, че той не е готов да жертва забавленията си заради дъщеря им. Оставена сама, Сара се справи — завърши колежа, а после беше приета да следва право в университета на Южна Каролина. Още след първата година Сара беше една от първите в курса. Оценките ѝ отново бяха отлични, а работата ѝ, както се беше изразил един от професорите, просто изпъкваше. По тази причина Сара заслужи *платения* стаж в офиса на прокурора в Бофорт още след първата година в университета. По тази причина и двете с Лекси живееха в Бофорт през лятото, в което изчезна Лекси.

Сара обаче не можеше, не искаше да мисли за това. Не сега. Нямаше смисъл да отключва вратата за мъчителния спомен. Трябваше да се концентрира върху настоящето. В момента — да задържи колата на тесния път към парка с подвижните домове. Трябваше да се концентрира върху това да диша спокойно и равномерно. Трябваше да се концентрира върху работата на климатичната инсталация, върху хладната струя върху голата ѝ ръка — заради ужасната горещина тя беше захвърлила сакото и беше облякла бяла блуза с къси ръкави — върху мириса на мента, върху ритмичните движения на жената до себе си, която продължаваше да масажира краката си.

С други думи, само настоящето трябваше да има значение.

— О, погледни, ето го. Това е Еди — каза Кристъл и вълнението в нейния глас разпръсна и последните останки от спомени за миналото.

Сара спря колата до къщата, която Кристъл ѝ посочи. Очевидно получила енергия от вида на своя приятел, Кристъл изправи гръб и обу сандалите си, а Сара погледна мъжа в спортни шорти, който излезе, като че ли привлечен от шума на гумите по чакъла. Вратата се затвори зад него, той постави юмруци на тесните си хълбоци и втренчи поглед в колата. Като разкопча бързо колана си, очевидно много бързаща да слезе от колата, Кристъл се усмихна на Сара почти срамежливо.

— Хей, благодаря, че ме докара.

Сара кимна. Приятелят на Кристъл беше изненада за нея. Беше си представяла нещо съвсем друго. Това момче беше поне с десет години по-младо от Кристъл и в него нямаше абсолютно нищо забележително. Не беше от типа мъже, с които тя можеше да си представи Кристъл. Беше най-много в средата на двайсетте, с дълга до раменете мръсна руса коса и много бледа кожа, която сякаш никога не беше виждала слънце; висок около пет фута и десет инча и не особено мускулист. Въобще, в него имаше нещо отблъскващо, като при влечугите, което караше Сара да потръпва. Това, плюс държането на Кристъл, която изглеждаше готова да му угоди във всичко, я караше да се пита що за връзка е тяхната.

— Еди не изглежда много щастлив — отбеляза Сара с неутрален тон, когато Кристъл хвана бравата на вратата. — Сигурна ли си, че всичко ще е наред?

— Да. Той най-вероятно се пита с кого съм в колата. Не иска да се срещам и да прекарвам време с непознати. — Кристъл отвори вратата и слезе. — Ако ти беше мъж, щеше да е много ядосан. Наистина ревнува. Е, не и когато съм на работа, това е. Защото знае, че такава ми е работата.

Сара знаеше, че е глупаво от нейна страна, но се чувстваше длъжна да закриля Кристъл. Може би заради тези подвижни домове — по някакъв странен начин ѝ се струваше, че двете с Кристъл са сестри. Тя искаше Кристъл да успее, да намери своя нов живот. Защото Кристъл може и да беше сгрещила няколко пъти, но правеше всичко възможно да преодолее препятствията, които съдбата поставяше на пътя ѝ.

— Имаш номера ми — каза Сара. — Обади ми се, ако офицер Макинтайър или някой друг те безпокои отново. Или ако изникне нещо друго.

— Да, ще го направя.

Като затвори вратата на колата, Кристъл забърза по чакъла към Еди, който все още мръщеше вежди и гледаше колата. Сара даде на заден ход. Кристъл стигна до първите две бетонни блокчета, които служеха за стъпала, обърна се и ѝ махна. Еди присви очи и загледа гневно Сара през предното стъкло.

Злобата в погледа му я накара да трепне и да смръщи вежди. Помисли си, че вероятно не може да види през стъклото, че е жена.

Може би мислеше, че има съперник. А може би просто беше задник.

Тя се отдалечи, но все поглеждаше в огледалото за обратно виждане, за да види как той ще се държи с Кристъл. Изражението му я караше да очаква спор между двамата и дори обида или удар. Нищо такова не се случи, доколкото тя можеше да види, защото облаците прах, които колата вдигаше, ѝ пречеха да вижда. Но, изглежда, те си размениха няколко обикновени, неутрални думи и влязоха вътре.

А Сара строго си напомни, че Кристъл, ако се изключат ангажиментите, които имаше към нея като към клиент, не е неин проблем. Едно от първите неща, които научаваш като прокурор, е, че не бива лично да се замесваш с хората, които представяш в съда. Че има прекалено много проблеми, прекалено много нужди и ти не можеш да носиш цялото това бреме. Тя го знаеше, но понякога все още ѝ беше трудно да го помни и да отделя личното от служебното. Включително и в случая с Кристъл.

Като излезе от района на подвижните домове, зави и навлезе в шосе 1–21, Сара забеляза, че е почти един часът. В момента тя трябваше да се подготвя да се яви пред съдията Принс, за да оспори исканията на защитата да се отклонят доказателства по едно дело — нарочно предизвикан пожар, с цел да се получи застраховка. Дънкан щеше да свърши това вместо нея и за първи път от години, тя имаше свободно време.

Веднъж, много отдавна, щеше да е развълнувана от идеята за цял свободен следобед, в който няма какво особено да прави. Но сега времето беше неин враг. Свободното време ѝ даваше възможност за размисъл, за спомени, които беше по-добре да останат необезпокоявани. Дори сега, докато колите се стрелкаха край нея, тя трябваше да положи усилия, за да не си спомня отново и отново онова обаждане, когато беше чула гласа на Лекси. Не, не гласа на Лекси. Може би беше чула гласа на друго малко момиченце, което не можеше да произнася думата „уплашена“. Което всъщност я произнасяше точно така, както я произнасяше Лекси.

„Какви са шансовете за това?“

Вероятно по-големи от шансовете дъщеря ѝ, която сега трябваше да е на дванайсет, да е жива, да ѝ се обади и още да звучи така, както когато беше петгодишна.

Особено като се има предвид фактът, че част от търсещото поведение, което беше развила и което беше типично за родители, изгубили дете, беше възможността тя да проектира чутия глас върху този на Лекси и да си въобразява, че произношението и интонацията са същите.

„О, Господи, нима това е обяснението?“ Дали не беше чула думата „уплашена“, произнесена по този начин, защото толкова много искаше да повярва, че ѝ се обаждат Лекси?

При тази мисъл, в гърлото ѝ заседна буца.

„Престани!“, заповяда си Сара и отклони вниманието си от спомените за телефонното обаждане, макар да ѝ беше необходимо огромно психическо усилие. Застави се да се концентрира върху нещо друго. Например случаят Хелицър. Да, това беше добре — поглъщаше цялото ѝ внимание. Ако искаше да спечели, трябваше да се яви в съда, изпипала всичко до най-малките подробности. Свидетелските показания бяха едновременно полезни и несполучливи. За всеки свидетел експерт, който те щяха да призват да се закълне, че положението на тялото и дълбочината и формата на нараняванията по главата доказват, че падането не е случайно, защитата щеше да призове друг експерт, който щеше да е готов да се закълне в противното. Космите, намерени по жертвата, бяха доказано от съпруга ѝ, но тъй като той беше неин съпруг, защитата можеше да намери достатъчно основателни причини за тяхното присъствие там. Освен това, по тялото бяха намерени и други косми, някои от които още не бяха идентифицирани. За да се отслаби още повече силата на доказателствата, изследванията на тъканите под ноктите на жертвата не показваха тя да се е борила срещу нападателя си. Любимата теория на Сара беше, че Сюзън нито е предусетила, нито е видяла удара, че съпругът ѝ просто се е приближил зад нея и я е ударил без никакво предупреждение. Сара продължаваше да търси по-силни и по-сигурни доказателства, които да изложи пред съдебните заседатели за теорията си, че брачната двойка се е скарала, заради любовницата на Мичъл (*тук тя беше подготвена, любовницата дори беше готова да свидетелства*) и Сюзън беше заплашила, че ще го напусне. Вероятно тя е започнала да се приготвя да изпълни заката си и Мичъл я беше ударил. За да е сигурна, че съдебните заседатели ще видят в доказателствата това, което вижда тя, трябваше да ги убеди, че Мичъл Хелицър и преди е упражнявал

насилие над съпругата си или над някоя друга жена. Досега не беше намерила такова доказателство, но Джейк и агенцията му щяха да продължават уморителното търсене, да провеждат досадни разпити на хора, познавали Мичъл от детството. Надяваше се, че докато дойде време да се представи пред съда, все нещо ще изникне.

Освен ако не се разкриеше нещо сигурно и сензационно, случаят можеше да се разреши в едната или в другата посока. За да спечели справедливост за Сюзън Хелицър, тя щеше да има нужда от всичките си способности. Няколко грешки от страна на защитата и малко късмет може би беше повече, отколкото тя смееше да се надява, но също щеше да бъде добре дошло.

Край нея мина кола, от която се разнесоха крясъци и я разсеяха. След като тя отмина, Сара, по навик, хвърли поглед на огледалото за обратно виждане.

И ококори очи.

Към нея бързо приближаваше полицейска кола. Не така, като че ли искаха да я спрат, но така, като че ли шофьорът ѝ много бързаше да стигне някъде. Онова, което накара пулса ѝ да се ускори, беше личността на шофьора — Брайън Макинтайър. Тъй като предстоящото следващата седмица дело трябваше да реши дали партньорът му е виновен в изнасилване или не, той беше сам в патрулната кола.

Просто изглеждаше подозрително, че е толкова далеч от обичайния си район и идва от посоката, в която беше жилището на Кристъл. Дали не беше обикалял около „Райски домове“?

Тя обаче нищо не можеше да докаже. Нямаше дори фотоапарат. Единственото, което можеше да направи, беше да се обади на собствената си гласова поща и да остави съобщение за случилото се. Така поне щеше да има записано някъде присъствието на Макинтайър на шосе 1–21 с датата, която автоматично щеше да се прикрепи към съобщението.

Сара бързо затърси телефона си на тясното пространство между двете седалки, но се сети, че го беше оставила в джоба на блейзъра си. А блейзърът ѝ, както и куфарчето ѝ, беше заключен в багажника на колата.

„Окей, очевидно няма да мога да оставя съобщение“.

Не че това имаше значение. Снимка, направена през прозореца на колата ѝ, не би доказала, че Макинтайър тормози Кристъл. Нито

съобщение, оставено на гласова поща, би удостоверило присъствието му зад нея. Той имаше право да бъде на шосе 1–21 толкова, колкото и всеки друг шофьор. Толкова право, колкото и самата тя.

Дори да му беше връчена заповедта за ограничаване на достъп, което още не беше направено, защото просто не беше минало достатъчно време, той не нарушаваше споменатите там сто ярда. Нейните подозрения, подсилени от неговото присъствие на шосе 1–21, просто не бяха достатъчни да го обвини, в каквото и да е, камо ли да го обвини пред съдията Уесъл и да поиска да бъде хвърлен в затвора.

С чувство за безпомощност, Сара осъзна, че полицейската кола бързо скъсява разстоянието между двете коли. Тя просто нямаше какво да направи. Освен да го гледа втренчено в огледалото за обратно виждане, разбира се.

Макинтайър вече беше точно зад нея, в униформа, толкова близо, че тя виждаше всяка подробност от тялото му от кръста нагоре. Висок и слаб мъж с кафяви очи, подобни на тези на хрътка, с рядка черна коса, вчесана на една страна, за да прикрие факта, че оплешивява, Макинтайър не беше в обкръжението на Сара, преди Кристъл да обвини партньора му в изнасилване. Оттогава насам тя беше открила много неща за него и малко от тях бяха добри. За него и партньора му, Гари Бертоли, се говореше, че са близки като братя. Те обикновено работеха в по-трудните райони — около баровете и нощните клубове. По улиците на града бяха известни, по думите на един от доверените и конфиденциални информатори, като „арогантните членове“. Като Бертоли, Макинтайър беше женен и имаше деца. За разлика от Бертоли, който се държеше скромно и тихо като последица от обвиненията, той очевидно не притежаваше здравия разум да стои далеч от жертвата.

Голям сребрист „Събърбън“ набра скорост и започна да я изпреварва отляво и Сара, импулсивно, се нареди в другото платно зад него, а после трябваше да натисне силно педала на газта, за да задържи положението си и да задмине всички по-бавни средства в дясната половина от шосето. Ревът на бързодвижещите се автомобили изпълни ушите ѝ. Нейната „Сентра“ се разтресе леко. Друг поглед в огледалото за обратно виждане я накара да стисне зъби. Въпреки инстинктивния ѝ опит да се отдалечи от него, Макинтайър беше все още зад нея. Практически, почти опрян в задната ѝ броня. Ако по някаква причина

й се наложеше да натисне спирачките, той щеше да се блъсне право в нея.

Тя го виждаше ясно в огледалото. Беше почти сигурна — почти, но не напълно — че той също я вижда. Че знае съвсем точно кой седи зад кормилото на автомобила, когото притиска. Че не спазва никаква дистанция съвсем преднамерено.

„Въпросът е защо прави това“?

Брайън Макинтайър беше едно от първите ченгета на местопрестъплението, когато я бяха простреляли. Мисълта мина през главата ѝ като светкавица. Последвана от друг въпрос: А какво, ако теорията за третия стрелец беше погрешна? Какво ако този Флойд Паркър, чието прибиране в ареста я караше да се чувства по-сигурна, нямаше нищо общо с нейното прострелване?

Какво, ако Макинтайър я следваше преднамерено, за да стреля отново по нея? Или да направи някакво друго покушение срещу живота ѝ — например да инсценира злополука?

Сърцето на Сара заби тежко. Раменете ѝ се напрегнаха. Устата ѝ пресъхна. Кормилото започна да вибрира в потните ѝ длани и тя го стисна здраво с двете си ръце. Поглед към огледалото потвърди онова, което вече подозираше. Макинтайър прекрасно знаеше кой е зад кормилото на колата пред него.

За най-кратката част от секундата, погледите им се срещнаха в огледалото. И все пак това беше достатъчно. Той добре знаеше, че е тя. Нямаше как да сбърка искрата на припознаване, която блесна в очите му.

Сара си пое дълбоко дъх, стисна зъби и посвети вниманието си отново на пътя.

Беше притисната, като в сандвич, между големия камион с осемнайсет колела вдясно и тясната ивица трева, която разделяше двете платна вляво, и разбра, че няма къде да отиде. Каквото и да си беше наумил Макинтайър, тя не можеше да направи нищо в момента. Можеше само да шофира. Ако удареше спирачки, ако се опиташе да намали скоростта, той можеше да се блъсне в нея. Ако се блъснеше в нея, тежката му „Краун Виктория“ щеше да принуди нейната много по-лека кола да се блъсне в огромния камион отпред или в онзи вдясно, или да я отхвърли вляво, където щеше да бъде изложена на опасността от обратното движение.

А в нито един от тези случаи тя нямаше особено добри шансове да се измъкне жива.

Което може би беше и неговият план. Основното в случая — като няма прокурор, няма и дело. Трябваше само лек удар по бронята ѝ и Бертоли щеше да се измъкне.

По челото на Сара изби пот. Зрението ѝ се замъгли и очертанията на превозните средства се размазаха като в мъгла. Тя се концентрира върху камиона пред себе си и шофирането, а стрелката на скоростомера се придвижи на осемдесет мили в час. Прекалено бързо за този участък от пътя. Почти с трийсет мили над ограничението за скоростта.

Сара се прокле за това, че не се сети, че мобилният ѝ телефон е в джоба на самото ѝ, преди да го заключи в багажника. Нямаше как да повика помощ, освен ако не включеше фаровете си, но се съмняваше, че от това ще има голяма полза. Беше съвсем сама на тази ярко огряна от слънцето и оживена магистрала — толкова сама, ако беше и в пустиня посред нощ.

Отново погледна в огледалото и погледът ѝ отново срещна този на Макинтайър. Бронята му беше на сантиметри от нейната, толкова близо, че дори слабо натискане на спирачките щеше да означава моментален сблъсък. Тя го знаеше, той също го знаеше.

Погледът му задържа нейния за части от секундата, но тя видя в очите му присмех, а устните му се разтеглиха в зловеща усмивка. Той знаеше, че тя се страхува, и ѝ се присмиваше. Като разбра това, Сара настръхна. Гръбнакът ѝ се скова. Тя вирна брадичка. Дали щеше да умре или не, нямаше да му достави удоволствието да му покаже, че се страхува.

Сара показва ръка през прозореца и сигурна, че я вижда, му показва среден пръст.

„Ние, които ще умрем, те поздравяваме, идиот такъв!“

Погледна в огледалото за обратно виждане и се увери, че присмехулността е изчезнала от изражението му.

След това „Събърбънът“ изпревари камиона вдясно и Сара го последва. В същото време се откри ивица свободно място между кабината на камиона вдясно и колата пред него. Това беше всичко, от което имаше нужда. Стисна кормилото и с двете си ръце, сдържа дъха си и вкара колата между другите две превозни средства, като и от двете

страни остана разстояние от около трийсет фута. Шофьорът на камиона натисна силно клаксона в знак на протест. Макинтайър се стрелна край нея и се скри от погледа ѝ. Всеки мускул на Сара се отпусна.

Тя все още се чувстваше леко разтърсена и нестабилна петнайсет минути по-късно, когато намали скоростта и спря на червения светофар на пресечката, където беше магазин „Куик-Пик“. Той отново беше отворен. Тъй като беше петък следобед през август, което означаваше, че много хора излизат по-рано от работа и се чудят как да прекарат уикенда, въпреки че прогнозата предвещаваше порой като снощния и движението по пътищата беше натоварено, а опашките в магазините — големи. През вратите бързо влизаха и излизаха купувачи. Много коли бяха паркирани пред магазина, чиито витрини бяха възстановени, както и рекламата пред него, която съобщаваше, че можете да си купите „Пепси“ за три долара и деветдесет и девет цента и че в събота вечер ще има теглене на награди. Съобщението за смъртта на Мери беше изтрито от дъската пред бензиностанцията и там отново се съобщаваше каква е цената на газта и бензина.

Животът продължаваше.

Сара се запита кой ли работи на касата. Дали новата касиерка познава Мери. Нямаше как да предположи. Дали новата касиерка не се страхува, че ще умре при вероятен обир. Ако се страхуваше, значи пренебрегваше този страх, за да може да изкарва прехраната си.

Основната идея беше — всеки трябва да яде.

Като се сети за храна, тя не беше сигурна колко кучешка храна има вкъщи. Нито пък знаеше колко храна има за себе си, но беше повече от сигурна, че никога повече в живота си няма да може да стъпи в този магазин, колкото и дълго да живее.

Светофарът светна зелено и Сара натисна педала на газта, нетърпелива да се отдалечи от „Куик-Пик“ възможно най-бързо. Като мина край китайския ресторант, тя хвърли бърз поглед към мястото, където беше видяла другата оцеляла през онази ужасна нощ. Днес алеята беше безлюдна, разбира се, ако се изключеше кофата за боклук и плевелите, които растяха около нея.

Още четири пресечки и тя щеше да си е у дома, за първи път от години, рано в петък следобед.

Като погледна часовника на таблото, Сара разбра, че няма дори още два часът. Имаше часове и часове, които да запълни. Документите по делото Хелицър бяха в куфарчето ѝ, можеше да поработи върху тях. Или върху случая Луц, документите, по който също бяха там, или да се обади на няколко места, или...

Изведнъж Сара разбра, че единственото място, на което иска да бъде по-малко и отколкото в „Куик-Пик“, беше нейният дом. Само като си помислеше как ще влезе през входната врата, се чувстваше така, сякаш я стискаше огромен юмрук. Гласът на Лекси, или по-скоро гласът от онова проклето телефонно обаждане, не би могъл да бъде заглушен. Сара знаеше, че трябва да провери играчките, които беше прибрала в гардероба преди толкова години, само за да види дали нещо не липсва, да види дали нещо няма да хвърли поне лъч светлина върху случилото се.

Но още сега, в колата, знаеше, че не е готова да разопакова онези играчки. Не сега.

Болката беше прекалено силна и прекалено близо до повърхността.

Импулсивно, тя зави вдясно при следващата пресечка. Никога нямаше да има по-добра възможност от тази да провери къде живее Анджеа Барилас.

ГЛАВА 12

Сградите „Лендинг апартмънтс“ в Бофорт бяха собственост на общината, което означаваше, че единственият критерий да наемете жилище там беше да сте бедни. Двайсет напълно еднакви тухлени кутии бяха разположени под ъгъл така, че да образуват апартаменти, заемайки пет акра земя. Сто и дваайсет семейства живееха в тези кутии, прането им висеше по терасите, велосипедите на децата им изпълваха входовете, а кофите за боклук бяха пълни догоре. Грубо пресметнато, около шейсет автомобила, стари и очукани, изпълваха паркингите. Между сградите имаше тесни ивици изгоряла от слънцето трева. На места растяха и хилави храсти. Не се виждаше нито едно дърво.

Беше лято, така че децата не бяха на училище. Някои бяха в детските градини, други някъде на лагер, а някои избираха други места, където да бъдат, вместо на това островче в средата на този жилищен — търговски район, който беше на няколко социални стъпала по-надолу от квартала, в който живееше Сара. И все пак, виждаха се деца на спортната площадка, което й даваше надежда, че търсенето й няма да е напразно.

Сара паркира колата и слезе. Незабавно влагата и горещината я обгърнаха като прекалено близък роднина. Във въздуха вече се беше събрала и допълнително влага, която предвещаваше дъжд. Главоболието на Сара се засили и й напомни, че болкоуспокояващите са престанали да действат. Коленете й отново омекнаха и тя спря за миг, в който да се увери, че ще може да продължи. Обля се в пот и дрехите й залепнаха по тялото. Беше забравила, че е с чорапогащник и високи обувки, но горещината навън бързо й напомни това. Не можеше обаче да направи нищо по въпроса в момента. Пое си въздух и тръгна към мястото, отредено за игра, което се намираше в средата на комплекса. Нямахте други обувки и дрехи със себе си, а не можеше да събуе чорапогащника.

Освен виковете на децата, единствените звуци бяха блъскането на някой счупен прозорец и шумът от минаващите автомобили. Сара

вдишваше мириса на напечен асфалт и омекотител за тъкани — очевидно някъде наблизно някой переше. Тя зави зад ъгъла на най-близката сграда и се поколеба, попивайки с очи гледката. Ивиците трева образуваха скромни триъгълници. Децата, увлечени в играта, бяха около петнайсетина, повечето от които изглеждаха под десетгодишни. Бяха от двата пола и от различни етнически групи, някои от които се катереха по катерушките, други се люлееха на люлките, някои копаеха дупки в правоъгълника с пясък. Две момиченца се люлееха на дъската, която се спускаше нагоре-надолу. Момченце се пързеляше по пързалката и пицеше, защото металната повърхност беше прекалено гореща и то се спускаше по гръб, за да може тениската му да го предпази. Като всички други, то беше по къси панталонки. Виреше босите си крака във въздуха, очевидно опитвайки се да ги предпази от неприятната горещина. Доколкото Сара виждаше, тук нямаше възрастни. Може би те наглеждаха децата си отвътре, през прозорците.

За нейна изненада, Сара видя Анджела Барилас почти веднага. Тя седеше сама на една от няколкото метални пейки, разположени около игралната площадка, очевидно за да ги използват възрастните. Днес детето беше облечено в сива тениска с един или два размера по-голяма и раздърпани лилави къси панталонки. Беше кръстосало крака и беше навело глава, така че косата му закриваше лицето. В скута ѝ лежеше отворена книга.

Малките момиченца винаги разчувстваха Сара, затова тя ги избягваше, когато можеше. Малко момиченце с книга — това толкова много ѝ напомняше за дома, че гърлото ѝ се сви и тя едва не се върна в колата.

Лекси, като самата нея, обичаше книгите. Откакто стана достатъчно голяма да разбира, Сара ѝ четеше всяка вечер преди лягане. Уини-дъ-Пу беше любимият герой и на двете. Сара, на шега, наричаше дъщеря си — Тигър, като ѝ казваше, че я нарича така, защото е пълна с енергия и жизнерадост. Това също имаше нещо общо и с червените ѝ къдрици, но когато стана на пет, Лекси започна да казва, че не харесва червената си коса, и Сара престана да говори за това.

Тя използва същите онези любими книжки за Уини-дъ-Пу, за да учи Лекси да чете. Бяха постигнали напредък, преди Лекси да изчезне.

От този спомен Сара отново изпита болка, обаче това не я накара да си тръгне.

Тя си пое дълбоко дъх и седна на пейката до Анджела, като много внимаваше между тях да има достатъчно място. Момиченцето вдигна поглед и огромните му кафяви очи се разшириха от изненада и после — с ужас? — то очевидно разпозна Сара.

— Здравей. — Сара се стегна, защото очакваше, че момиченцето може да скочи и да избяга. — Помниш ли ме? Аз съм Сара.

— Ти призрак ли си?

Гласът на Анджела беше тих като въздишка. Очите ѝ бяха кръгли като понички. Сара поклати глава.

— Не. Разбира се, че не. Както и да е, ти чувала ли си за призрак с лепенка на главата? — Тя докосна раната. — Или пък такъв, който ще се появи на игрална площадка посред бял ден?

Анджела все още я гледаше подозрително, но с по-малко страх или поне така се стори на Сара.

— Но по теб стреляха. Видях. Както и по Мери. Тя умря.

— Аз обаче не умрях. Получих рана само на главата и затова сега нося тази превръзка.

Сара видя облекчението, което се изписа на лицето на детето, и разбра, че Анджела вярва на думите ѝ. Но ако мислеше, че като убеди детето, че не е призрак, това ще подобри отношенията им, очевидно грешеше. Вместо да изразява страх, сега момиченцето я гледаше гневно.

— И какво искаш тогава? — запита то. Тонът му беше така враждебен, както и изражението му.

— Вчера просто исках да се уверя, че си се прибрала у дома си след обира. Сестра ти — детето, което носеше, беше сестра ти, нали така? — ми изглеждаше прекалено тежка за теб.

— Тя тежи цял *тон*.

Част от враждебността се разсея, защото Сара явно беше намерила въпрос, по който и двете да са съгласни. Анджела хвърли бърз поглед към децата, които играеха в пясъка, и Сара, която проследи погледа ѝ, като че ли разпозна по-малкото от тях като по-малката ѝ сестра.

— Трябва да я наглеждам. Мама казва, че това е моя отговорност.

— Как се казва тя? — запита Сара, нетърпелива да запази относително приятелския тон на разговора.

— София.

— На колко е години?

— На три.

Анджела хвърли още един бърз поглед на сестра си, после отново смръщи вежди и изгледа гневно Сара, очевидно спомнила си нещо, което я тревожи.

— Ти защо не се опита да помогнеш на Мери онази нощ в магазина?

Усмивката на Сара стана колеблива, трепна. Като всички деца, Анджела веднага и открито беше дала израз на тревогата си, а Сара просто не знаеше какво да отговори.

— Не знаех как да ѝ помогна — каза тя след миг размисъл, в който реши, че абсолютната истина е единственият ѝ избор. — Бях много уплашена и не можех да измисля нищо, с което да ѝ помогна.

Веждите на Анджела се отпуснаха малко.

— Аз също бях много уплашена. — Тя сведе поглед към книгата си и въздъхна. — Наистина харесвах Мери. Беше мила. Защо трябваше да я убиват?

Сара поклати глава. Нямаше отговор на този въпрос.

— Трудно е, когато умират хора, към които изпитваме някакви чувства.

Анджела сериозно кимна, за да изрази съгласието си.

— Понякога тя ни даваше разни неща от магазина. В нощта, когато дойдоха лошите мъже, ми каза, че мога да взема един хляб. Защото вкъщи нямаше нищо за ядене, а Серджо беше гладен. Нали знаеш какви са момчетата.

В гласа ѝ се усещаха любов и снизхождение.

— Серджо е един от братята ти?

— Да. Той е на пет. Лизбет е на седем. Аз съм на девет, а Рафаел е на десет. Обикновено, Рафаел се грижи за Серджо, а аз се грижа за Лизбет и София. Само че Рафаел не можа да отиде до магазина онази вечер, защото беше болен. И трябваше да отида аз.

— Майка ти не беше ли у дома?

Анджела поклати глава.

— Тя беше на работа в ресторанта. Повечето вечери работи до полунощ в китайския ресторант. А през деня работи в аптеката. Между двете смени идва вкъщи и приготвя храната. Или понякога, ако няма време, ни оставя храна от китайския ресторант отвън в торба за боклук, за да не усети никой какво има в нея. Казва, че ще я уволнят, ако разберат. — Анджела сви рамене. — Сигурно е трудно да си възрастен. Трябва да изкарваш много пари за наема, за храна и за други неща.

— Знам.

Измина секунда, в която и двете гледаха играещите деца. Подухна ветрец, развя косите им и прането. Краткото раздвижване на влагата беше добре дошло и Сара го изтълкува правилно — идваше дъжд. Поглед към хоризонта, където се събираха облаци, потвърди това. Бяха високо, но бързо се спускаха над земята.

— Като порасна още малко, ще тръгна на работа и ще помагам на мама. И няма да се налага тя да работи толкова много.

Тези думи размекнаха сърцето на Сара. Беше очевидно, че макар на Анджела да липсваха много материални блага, майка ѝ не можеше да бъде смятана за лоша майка, която не се интересува от децата си и не ги възпитава.

— Майка ти ще се гордее, ако знае за тези твои думи.

— Разбираш ли, тя няма никого другиго, от никого не може да иска помощ. Сега сме само тя и ние, децата.

— А къде е баща ти?

— О, той си тръгна отдавна. Бащата на Серджо и София също си тръгна. Мама казва, че е добре, че се е отървала от тях, и не иска повече мъже.

Браво на майка ѝ. Сара започваше да харесва жената, макар да не я беше виждала.

— Хей, Анджи. Видя ли Серж?

Малко, слабо момченце дотича до пейката и спря, сложи ръце на хълбоци и се преви почти на две от усилието да си поеме въздух. Трудно беше да е сигурна, но той имаше същата тъмна коса с цвят на кафе, мургава кожа и същото стройно телосложение като на Анджела, а освен това ѝ се струваше смътно познато. Сара беше почти сигурна, че това е най-голямото дете в семейство Барилас. Какво беше казала Анджи, че е името му? Рафаел? И че е на десет години.

— Пак ли го изгуби?

Анджи изглеждаше по-скоро отвратена, отколкото разтревожена. Подгъна страницата, до която беше стигнала, и затвори книгата. Сара хвърли поглед към корицата и видя, че заглавието е „Индиговото сърце“. Разбра, с болка, че сигурно е публикувана съвсем наскоро. Тя не я беше чела като дете, а беше прочела всичко, излязло дотогава. Сара все още мислеше колко е несправедливо това, а Анджи вече беше станала от пейката.

— Знаеш, че трябва да не го изпускаш от очи нито за секунда. Мама ще ти одере кожата, ако той се изгуби.

— Той не се е изгубил.

Рафаел с мъка си пое дъх и се изправи в цял ръст и Сара видя, че е висок почти колкото нея, когато е седнала обаче.

— Ние се надбягахме и той ме надбяга, изплъзна ми се. За толкова малко дете, бяга ужасно бързо.

В тона му се усещаха, по равна доза, възхищение и завист. Изражението на Анджи издаваше неодобрение.

— Знаеш, че не трябва да бягаш. Имаш астма, помниш ли?

Притиснала книгата до гърдите си, тя говореше и в същото време оглеждаше игралната площадка и района около нея — очевидно търсеше липсващия Серджо.

— Е, а ти не трябва да говориш с непознати — отговори Рафаел. Той гледаше Сара подозрително. — Хей, това не е ли жената, която ни преследваше онзи ден? Онази, за която ти каза, че е мъртва?

— Здравей, Рафаел. — Сара се запита дали да не стане, но се страхуваше, че ще изплаши детето. — Аз съм Сара. И определено не съм мъртва.

— Мъртвите не носят лепенки върху раните си — каза Анджи на брат си, като че ли за да му помогне да разбере.

Сара се усмихна на момчето. Рафаел продължи да я гледа втренчено, като че ли не беше напълно убеден, че тя е жива.

„Определено трябва да добавя малко цвят на лицето си. Може би поне известно време трябва да използвам руж“.

— Ето го!

Анджи посочи към жилищния блок, който беше точно срещу тях. Погледът на Сара беше привлечен от бързо затваряща се врата.

Секунда по-късно, малко и дяволито личице се притисна към стъклото на вратата.

— Серж!

Рафаел се втурна към него. Малкото личице изчезна от стъклото и Сара разбра, че гонитбата е подновена.

— Ти не трябва да тичаш! — извика Анджи на брат си.

Дори да беше чул, Рафаел не се издаде. Анджи поклати глава съвсем като възрастна, после погледна Сара.

— Искаш ли още нещо? Защото трябва вече да се прибираме. Време е София да легне да спи.

„Какво да кажа? Какво няма да прозвучи невъзможно тромаво или нахално?“

— Имате ли храна в къщата? Мога да ви донеса малко продукти.

Да, но това беше едновременно и тромаво, и нахално. Но я тревожеше много мисълта, че Анджела и братята и сестрите ѝ може би са гладни. Анджи поклати глава, вече тръгнала към сестра си.

— Петък е. Мама ще отиде до магазина.

Плащат ѝ в петък, разбра Сара и забърза, за да е в крак с момичето.

— Бих искала да бъдем приятели, Анджи. Нали знаеш, двете преживяхме заедно нещо ужасно. А може би от това ще излезе нещо хубаво.

Анджи ѝ хвърли кос поглед. Изглежда, отново изпитваше подозрение. Беше ясно, че предупрежденията на майка ѝ срещу непознати се бяха запечатали в паметта ѝ. Умно дете. И умна майка.

— Да, добре.

В гласа на Анджи не се долавяше никаква искреност. Сара разбра, че детето вече няма търпение да се отърве от нея. Може би се страхуваше, че майка ѝ ще разбере, че е разговаряла с непозната, и така тя щеше да изпадне в беда. Или просто не можеше да не свързва Сара със смъртта на Мери. Във всеки случай, те стигнаха до пясъка и Анджи застана до сестра си, която седеше на земята и дълбаеше упорито и съсредоточено с лъжица.

— Хайде, Соф. Време е да се прибираме.

София вдигна поглед и ръката ѝ с мръсната лъжица се спря във въздуха. Тя беше херувимче с мръсно личице, с очи с размерите и цвета на лешници и рошави къдрици с дължина до раменете. Розовата

й тениска също беше мръсна, а предният десен джоб на сините й хавлиени къси панталонки беше разпран и висеше. Пълничките й краченца бяха боси и мръсни.

Напомниха на Сара за крачетата на Лекси, която обичаше да тича боса през лятото. Както и телцето й, крачетата й също бяха по детски закръглени и често бяха мръсни...

Сърцето на Сара заби тежко, болката отново я прониза.

Ето защо избягваше малките момиченца. Те приличаха на Лекси по хиляди различни начини, но неизбежно предизвикваха болка в сърцето й.

— Не! — възрази бурно София и хвърли лъжицата.

Тя прелетя на безопасно разстояние от тях, но Анджи, с изражението на разгневена майка, се наведе и дръпна София, след което реши да я вземе на ръце.

— Не, не, не, не, не! — започна да пищи София и да се бори.

Анджи взе на ръце сестра си, без при това да изпусне книгата. Явно имаше дълга практика в това упражнение. Извади отнякъде розов биберон, който напъха в отворената уста на София. За миг, София се възпротиви и изглеждаше, че ще изплюе биберона, но после започна да го смуче и настъпи мир.

— Кажи на майка си, че сме разговаряли, окей? И че ще й се обадя по телефона! — извика Сара след отдалечаващата се Анджи.

Да изпрати устно съобщение по деветгодишно дете, което при това общува с нея неохотно, не изглеждаше адекватно решение, но в момента тя изпитваше нужда да избяга оттук. Двете малки момиченца — едното с книгата, а другото с розовите пълни бузки и боси краченца — й напомняха прекалено силно и болезнено за онова, което беше изгубила.

— Довиждане, Анджи. Довиждане, София.

Нито една от двете не й отговори. Анджи вече беше преполовила разстоянието до жилищния блок, където беше влязло момченцето, подпряла София на хълбока си. Сара имаше чувството, че вече са забравили за нея.

— Лизбет! Трябва да се приберем! — извика Анджи през рамо и третата сестра, която Сара не беше забелязала на катерушките, изтича при останалите. Тя изглеждаше като по-малка версия на Анджи.

Сара ги гледа, докато не се скриха в сградата, после се обърна с намерението да си тръгне. Нов повей на вятъра раздвижи прането и издуха вестниците от кофата за боклук, а те се понесоха из въздуха като чайки. Денят ставаше мрачен, защото дъждовните облаци се бяха спуснали още по-ниско. Тази мрачност отговаряше на настроението ѝ. През последните два дни тя се чувстваше крехка и уязвима, и то по-скоро психически, отколкото физически. Като капки вода, които с постоянството си пробиваха дори скала, всеки спомен за Лекси бавно, но непрекъснато, разбиваше защитните стени, които тя беше успяла, толкова трудно, да издигне през годините. Ако не внимаваше, ако не укрепваше защитата си и не предпазваше сърцето си от по-нататъшни травми, резултатът можеше да бъде лош. Щеше отново да остане без нищо, което да я защити от болката, която пулсираше в сърцевината ѝ, болката, която така и не си отиваше, болката, която тя се страхуваше, че никога няма да си отиде.

Полицейска патрулна кола мина край паркинга и Сара я изгледа с присвити очи, докато вървеше към колата си. За първи път в живота си, осъзна тя, видът на полицейска кола я караше да внимава, правеше я предпазлива.

Бързо успя да отхвърли мисълта, че това е Макинтайър, но в същото време си каза, че сигурно за много други хора полицейските коли не означават сигурност. Беше убедена, че той не я е проследил. Не, това не беше неговата кола, а обичайният патрул, който трябваше да накара жителите на този квартал да се чувстват защитени, а престъпниците — да се страхуват и да нервничат.

И нямаше значение, че тя също изпитваше нервност.

Паркингът започваше да се изпълва, защото хората, които бяха излезли по-рано от работа, вече се прибираха с надеждата да си починат през уикенда. Петдесетгодишна жена с едро телосложение и облечена в синя униформа дишаше тежко и пуфтеше, когато мина край Сара, запътила се към същата сграда, в която бяха влезли децата. Помлада жена от латински произход излезе от зелен „Торъс“, после отвори задната врата и помогна на малко момченце да слезе от колата. Висок чернокож мъж спря до белия си „Блейзър“ в далечния край на паркинга и загледа полицейската кола неподвижно и втренчено, което издаваше предишен неприятен опит с полицията. Без съмнение, усетил страха му, един от полицаите слезе и отиде да поговори с него.

Сара беше толкова погълната от сцената, че стоеше с ръка на бравата на незаключената врата, когато го видя. Някой беше изписал с пръст една-единствена дума върху прашния прозорец на колата — Йори.

Тя изпита нещо, подобно на електрически удар. Замръзна на мястото си и втренчи поглед в думата. Сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите. Дишането ѝ спря. Стомахът ѝ се сви, сякаш падна чак до петите ѝ. Светът сякаш се наклони на оста си.

Тя изтърва ключовете си и те паднаха на земята с кратък металически звук.

Йори беше кодовата дума, която тя и Лекси бяха избрали, тайният знак, който трябваше да бъде използван, ако някой друг искаше да вземе Лекси от детската градина вместо Сара. Никой не знаеше тази дума, освен те двете.

Но ето, че тя беше изписана върху колата ѝ. Сара дори не разбра, че коленете ѝ бяха омекнали, докато не се свлече на земята.

ГЛАВА 13

Що се отнася до полицията, дума, написана върху прашния прозорец, не е кой знае какво. Дори тази дума. Дори когато Сара им напомни за Лекси и им обясни какво означава тази дума. Те дори не й противоречиха, не се ядосаха, не се държаха така с нея, защото беше повдигнала обвинение в изнасилване срещу един от тях. Просто показаха, че това въобще не ги интересува.

Чернокожият се възползва от настъпилото раздвижване, докато полицаите се занимаваха с припадналата Сара, а после изслуша истеричните й обяснения и се отдалечи. Отношението към това, обаче, беше различно — те се ядосаха.

Ако Сара не беше помощник на областния прокурор, те въобще нямаше да й обърнат внимание. Но тя все пак успя да накара двамата полицаи да направят снимка на прозореца, да вземат отпечатьци от лявата страна на колата и да разпитат събралите се около тях жители на квартала.

Никой нищо не знаеше.

— Дори да знаят нещо, няма да ни кажат — каза детектив Карл Секстън, докато се приготвяха да се качат в патрулната кола, за да продължат рутинната си обиколка.

Очите му бяха подпухнали, с торбички и тъмни кръгове около тях, но на нея й харесаха, защото изразяваха съчувствие. Той беше с посивяла коса, висок може би пет фута и осем инча и с леко коремче. Оставаше му една година до пенсия, беше баща на три вече пораснали дъщери, което според Сара влияеше на отношението му към нея. Тя го познаваше, беше работила с него по много от случаите, знаеше, че е сериозен човек и ще й помогне, ако може. Което беше още по-добре, той не й се сърдеше дори за това, че беше застанала на страната на Кристъл.

— Може да са били деца, които са играели наоколо, и въобще да няма нищо общо с дъщеря ти.

Неговият партньор, детектив Жанет Келсо, беше поддържана брюнетка, прехвърлила четирийсетте. Тя постави длан на капака на патрулната кола и се облегна на него, докато говореше със Сара, която седеше на задната седалка при отворена врата и гледаше как полицаите вършат работата си.

— Или...

Погледът ѝ многозначително се спря на ръцете на Сара, свити в юмруци в скута ѝ. За няколко секунди, в които погледът ѝ срещна този на Келсо, Сара осъзна, че така, както е седнала, трябва да вдигне глава, за да ги погледне, а това им дава чувство за превъзходство, за сила. Тя използваше същата техника, когато разпитваше свидетелите. Но в момента беше прекалено уморена и физически, и психически, за да се тревожи заради това, или да се изправи, за да промени положението.

— Вече ви казах, не съм написала аз тази дума върху прозореца — каза тя уморено. — Защо бих го направила?

Келсо сви рамене.

— Това е просто нещо, което трябва да изясним.

Секстън поне говореше така, сякаш искаше да се извини от името и на двамата.

— Този, който е направил това, трябва да е същият човек, който се обади снощи у дома. Гласът наистина звучеше така, сякаш се обаждаше дъщеря ми.

Трябваше да премисли цялата история отново. Телефонното обаждане, което я беше разтърсило до основи, беше — от гледна точка на полицията — няколко изречения от доклад, който още дори не беше разгледан. Един лист сред купищата хартия, натрупали се до уикенда. Лист, който щеше да се изгуби сред все по-нарастващия куп. Освен ако тя не се погрижи това да не стане. Което и имаше намерение да направи.

— Ще проследим и това.

Тонът на Секстън целеше да я успокои. Келсо изглеждаше нетърпелива.

— Не си ли се замисляла, че тези болкоуспокояващи, които вземаш, може би те карат да халюцинираш?

Въпреки използваните изрази, тонът на Келсо не беше нелюбезен. Тя хвърли многозначителен поглед към лепенката, която

издаваше, че главата ѝ е пострадала. Келсо очевидно вече се беше поинтересувала какви лекарства взема Сара тя чистосърдечно беше отговорила. „Лош ход“, помисли си сега. Но пък, от друга страна, истината си беше истина. Келсо поне обмисляше възможностите.

— Веднъж един лекар постави сестра ми на кодеин и тя виждаше вълци в банята.

— Телефонното обаждане е записано — отбеляза Сара.

— Но не и думите.

— Не. Съобщението не е записано.

Първите едри дъждовни капки заплующаха в краката им. Над главите им тресна гръмотевица, сякаш предупреждаваше за нещо.

— Ох! — Келсо вдигна поглед към небето.

— Такава беше прогнозата — каза Секстън, а новите дъждовни капки паднаха върху раменете му, върху бузите на Келсо и по паважа със зловещ плясък. — Трябваше да играя голф след работа.

И двамата влязоха бързо в колата, очевидно нетърпеливи да се скрият от дъжда, който вече валеше силно и ритмично. Секстън се обърна и я погледна.

— Да те закараме ли донякъде?

Тя изведнъж се почувства много стара, изтощена, съсипана от мъката. Очевидно това ѝ личеше.

— Не. Благодаря.

Сара си пое дълбоко дъх и слезе от колата. Дъждовните капки заплующаха по нея, сякаш беше парче месо. Тя обаче се чувстваше добре заради хладината, която носеха. Във въздуха се усещаше мирисът на влажна земя и тя дишаше жадно и дълбоко, правеше усилие да се върне напълно в настоящето. Знаеше, че е все още в шок, че все още прекалено много мисли за Лекси и така смесва миналото с настоящето. Секстън затвори вратата след нея и полицейската кола потегли.

Сара огледа паркинга и видя, че тълпата се е разпръснала. Очевидно бързаха да се приберат, преди да са се намокрили. Що се отнасяше до тях, шоуто очевидно беше свършило, а и никой не искаше да стои на дъжда.

На Сара не ѝ оставаше нищо, освен да отиде при колата си. До нея имаше може би трийсет крачки, но на Сара разстоянието се

струваше огромно. Сега дъждът валеше още по-силно, мокреше косата и блузата ѝ и се стичаше по бузите ѝ като сълзи.

„Сълзите на небето“. Фразата се въртеше в главата ѝ, но тя я усещаше като остра болка в корема.

Думата Йори вече почти не се четеше, размита от материала, който бяха използвали, за да вземат отпечатъци, и дъжда. Сара гледеше как големите дъждовни капки се стичат по стъклото, как размиват всяка буква, и в очите ѝ се насъбраха сълзи.

Не. Нямаше да плаче. Не отново.

Премигна, за да прогони сълзите, и преглътна мъчително, за да освободи буцата в гърлото си. Всичко, което можеше да направи за Лекси сега, беше да бъде силна.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закараме, Сара?

Секстън беше до нея, както и Келсо, двамата явно се бяха върнали, разбра Сара, когато вдигна поглед. Стояха, макар дъждът да валеше като из ведро, и я гледаха загрижено, мокреха се заради нея и от това тя не се почувства по-добре.

— Един от нас може да закара колата ти до вас. Няма проблеми.

— Не, ще се оправя, благодаря.

Поне гласът ѝ беше силен и уверен, много по-силен, отколкото тя се чувстваше. Ръцете ѝ също не трепереха, когато хвана бравата на вратата и я отвори. Освен ако не повярваше, че дъщеря ѝ е дух, призрак и се опитва да се свърже с нея от отвъдното, това тук, както и телефонното обаждане, беше работа на някого. На някоя злобна, болна и изкривена душа, която иска силно да я нарани.

Ако се поддадеше на мъката, те щяха да спечелят. Проклета да е, нямаше да им достави това удоволствие.

Влезе в колата, радостна, че може да се скрие от дъжда, но без още да затваря вратата, защото Секстън и Келсо все още стояха там и я гледаха. Освен тях тримата, паркингът сега беше абсолютно безлюден. Всички се бяха скрили вътре.

— Ще сложа знака за важност от първа степен на тези отпечатъци — каза Секстън по-високо от обикновено, за да го чуят, въпреки плющенето на дъжда.

Косата му бързо залепваше за главата, лицето му беше мокро, раменете на самото му — вече по-тъмни от останалата част.

— Човек никога не знае, може и да изскочи нещо — каза Келсо с тон, който подсказва на Сара, че тя не таи голяма надежда. После тя погледна Секстън. — Готов ли си да тръгваме?

— Да.

Келсо се усмихна леко на Сара, после забърза към тяхната кола, като наведе глава, за да се скрие, доколкото може, от дъжда.

— Ще направим каквото можем, Сара — каза Секстън. — Знам, че на теб ти е много трудно.

— Оценявам това.

Секстън кимна, обърна се и тръгна бързо след Келсо. Сара затвори вратата и постави ключа в таблото. В колата беше изненадващо тъмно и миришеше на мокри дрехи. Тя запали двигателя и включи фаровете на къси светлини, даде първо на заден ход, след това последва полицейската кола вън от паркинга. Включи чистачките и не отделяше поглед от задницата на тяхната кола, която не носеше отличителни белези. Шумът от работата на чистачките се смесваше с трополенето на дъжда и шума от плъзгащите се гуми и създаваше фон за нейните мисли. Тя все още беше в такова състояние, че не забелязваше почти нищо около себе си, и тези звуци не я успокояваха. Беше й невъзможно обаче да изключи периферното си зрение и дори да беше положила зверски усилия, тя пак щеше да го види — и последните букви от думата *Йори* се стопиха в дъжда.

Мина известно време, преди да осъзнае, че все още сляпо следва червените светлини на колата на Секстън и Келсо. Вместо да завие вдясно при първата пресечка след паркинга, което беше най-краткият път до дома ѝ, тя беше завила наляво. Шокът сигурно я беше парализирал за секунда и сега тя забеляза пропуска с чувството на човек, току-що събудил се от сън. Беше вече почти навлязла в историческия район на града. Въпреки че оставаха още няколко часа до падането на нощта, дъждът беше станал причина за падането на здрач. Осветлението беше запалено в няколко от белите къщи имения, а големите стари дъбове, които растяха от двете страни на шосето, вееха клони на усилия се вятър. Срещу нея идваха фаровете на други коли, замъглени заради дъжда. Повечето хора пътуваха към предградията, а не като нея — към града.

Сара забеляза къде се намира, но реши, че вероятно подсъзнателно е искала да дойде точно тук. Въобще не следваше

колата на Секстън и Келсо. Съзнанието за това дойде рязко и силно като гръмотевичен удар. Тя пътуваше към единственото място, което обикновено избягваше на всяка цена — „Уотърфрант Парк“.

Мястото, където изчезна Лекси.

Нуждата да отиде там сега беше толкова силна, че почти предизвикваше болка и неудобство. Чувстваше се така, сякаш Лекси можеше да е там. Кое то беше глупаво и тя го разбираше с разума си. Лекси *не беше* в „Уотърфрант Парк“, тя най-вероятно не е била там от пет и половина на онзи слънчев юлски следобед преди седем години и почти със сигурност никога вече нямаше да е там. Но това беше последното място, на което бяха заедно, и сега, след всичко случило се напоследък, то я привличаше неудържимо.

Телефонното обаждане, разпилените играчки, изписаната върху стъклото дума — всичко това водеше началото си от този парк. Това може би бяха само шегите на някакъв садист, а може би имаха и потъмна страна, като например, отмъщение... Е, сега нямаше защо да мисли за това.

Работата беше в това, че ако изключеше вероятността мъртвата ѝ дъщеря да се опитва да се свърже с нея, оставаше само едно неоспоримо заключение: Тези неща беше извършил някой, който дори физически е близо до нея и със сигурност познава и нея, и Лекси, от времето на нейното изчезване и дори — преди това.

Думата *Йори* беше станала тяхна ключова дума само три седмици преди изчезването на Лекси.

Търсещото ѝ поведение можеше да е причина да е чула думата „уплашена“ по този начин, да се е заблудила. Всеки, дори Суити-пай, макар и малко вероятно, можеше да е разхвърлил играчките сред стаята. Но Йори — онзи, който беше написал думата на стъклото, най-вероятно я беше научил от самата Лекси. Защото Сара не я беше споменавала пред никого.

„Дали Лекси не я беше казала на своя похитител?“

Мисълта беше ужасяваща. Може би човекът, който вършеше всички тези ужасни неща, знаеше какво се е случило с дъщеря ѝ. Може би тя, Сара, можеше да го намери. Може би дори можеше да намери Лекси.

Без значение къде беше Лекси сега, без значение какво беше станало с нея, заключението, до което Сара беше стигнала през

всичките тези години, беше, че ще ѝ е по-добре, ако знае нещо със сигурност, отколкото ако нищо не знае. Да не знае, означаваше да бъде обречена на някакво полусъществуване до края на живота си.

Секстън и Келсо бяха завили някъде по пътя, защото колата им вече не беше пред нея. Нямаше значение. Вече виждаше индиговите води на залива. Обикновено спокойната повърхност на водата сега беше на вълнички, покрити с бели шапчици. На общественото пристанище лодките, завързани за пристана, се клатеха и подскачаха нагоре и надолу. Други лодки се прибираха към пристанището, подгонени от бурята.

Тя зави и навлезе в „Бей стрийт“ и минути по-късно колата ѝ спря до тротоара от другата страна на „Уотърфрант Парк“. Дъждът беше намалял и сега ръмеше, но непрекъснато, разбра тя, когато слезе от колата. Беше шест и десет минути, а паркирането тук след шест часа беше безплатно.

В онзи ден в парка имаше специално събитие — пикник. Годишният фестивал в Бофорт беше в разгара си, когато те пристигнаха около пет часа. Нямаше свободни места за паркиране и двете с Лекси оставиха колата на общинския паркинг и трябваше да изминат цели две пресечки, за да стигнат дотук. Имаше спектакъл от опасни номера на водни ски в залива, тълпата гледаше и аплодираше, когато двете с Лекси влязоха в парка. Когато водните ски приключеха, щеше да има надбягване на костенурки, концерт на открито и накрая щяха да изберат красавицата на фестивала.

Сара вече не усещаше дъжда. Прекоси почти безлюдната улица и мина през високите тухлени стълбове, които отбелязваха входа на парка. Оттук бяха влезли тогава и двете с Лекси. И тогава денят беше влажен и горещ, но, за разлика от сега, тук гъмжеше от хора. Сега валеше, беше мрачно. Небето беше сиво и от време на време все още се чуваха гръмотевици. Откъм залива подухваше вятър и раздвижваше листата на палмовите дървета, които растяха от двете страни на алеята. Във въздуха се носеше миризмата на риба от рибарските лодки. Ако имаше други хора в парка, тя не ги виждаше.

Първото правило при разследване на престъпление беше да се следват доказателствата, независимо накъде те водят. Щеше да започне още веднъж от самото начало, да, точно това щеше да направи.

Щеше да се върне по стъпките си от онзи ден, доколкото беше възможно, да повтори стъпките на Лекси през онзи ден, да се опита да види всичко с нови очи. Кой беше там тогава, кой имаше причина да я тормози сега?

Това беше нова перспектива и тя ѝ даваше, макар и малка, надежда. Ако само успееше да направи някаква връзка, можеше, само можеше, да открие нещо, което да я отведе до Лекси.

Тогава тя беше само на двайсет и четири, стройна, но с женствени извивки, облечена в червена тениска и къса дънкова пола, обула леки сандали, загоряла и красива, с блестящи сини очи, черната коса се разпиляваше по раменете ѝ, винаги готова да се усмихне. Мъжете я заглеждаха, откъдето и да минеше, но тя нямаше време, което да пилее по тях и не беше доволна от вниманието им. Човек би помислил, че като се имаше предвид какъв ужас щеше да последва във въздуха би трябвало да тегне някакво предчувствие, тя да е получила някакво предупреждение, че светът ѝ скоро ще се разпадне на милиони парченца, но — не. Тя беше щастлива през онзи ден, убедена, че въпреки трудното начало, сега се движи в правилната посока. Лекси беше преобърнала живота на Сара и тя си спомняше чувството за пълнота, което беше изпитала, докато държеше дъщеря си за ръка и двете пресичаха улицата. Когато стигнаха от другата страна и бяха в безопасност, Лекси, разбира се, се беше освободила, защото беше убедена, че само бебета се държат за ръцете на майките си. Една до друга, те влязоха в парка и отидоха до павилиона, където щеше да се проведе церемонията по награждаването. Като една от родителите доброволци, Сара трябваше да вземе участие. Всеки трябваше да донесе по някакво блюдо и щяха да гледат фойерверките, докато хапват. А после щяха да раздадат наградите.

— Мамо, защо не можеше да вземем и Суити-пай? — запита Лекси, която подскочаше щастливо до нея.

Лекси знаеше отговора, разбира се, защото бяха водили този разговор няколко пъти през деня. Обаче дъщеря ѝ обичаше да бърби, а и обожаваше Суити-пай. От мига, в който Лекси го беше взела, след като от приюта го бяха оставили пред супермаркета, където никой не можеше да пропусне да го забележи, той винаги беше пръв в мислите на дъщеря ѝ.

Колко пъти Сара си беше мислила, че ако бяха взели Суити-пай в парка онзи ден, всичко можеше да се развие по различен начин? Милиони, най-малко. Той щеше да е непрекъснато с Лекси, а дори тогава Суити-пай беше куче, с което всички трябваше да се съобразяват. Най-вероятно, ако бяха взели Суити-пай със себе си, както беше искала Лекси, сега тя щеше да е тук с нея.

Ако само, ако само, ако само. Двете най-безполезни думи в английския език.

Сара беше отговорила, че не могат да го вземат, защото там ще има прекалено много хора. Същия отговор беше дала няколко пъти и преди и вероятно щеше да ѝ се наложи да го повтори още няколко пъти, преди денят да свърши. Нейната весела малка дъщеря беше много настоятелна. В гласа на Сара вече се долавяше малко нетърпение, защото темата, по нейно мнение, се беше изчерпала вече. Освен това, беше невъзможно горещо, тя се тревожеше дали ще успее да свърши всичката работа, която си беше взела за у дома за уикенда, а и ѝ беше трудно да носи всичко — торба с банския на Лекси, подаръка за благодарност, който щяха да дадат на треньора, купата с храната, която щеше да е нейният принос за тържеството. В купата имаше само салата и тя знаеше, че това е малко, но просто нямаше време да готви, а готовите ястия, които някои от другите майки носеха, бяха непосилни за нейния бюджет. Когато към всичко това се прибавеше склонността на Лекси да тича пред нея, а паркът беше наистина претъпкан, което правеше наглеждането ѝ трудно, да, тя започваше да се чувства малко нервна.

Сара сега изпитваше страшна мъка, че последните моменти, които беше прекарала с дъщеря си, бяха изпълнени с такива дребни грижи.

— Хей, момиченце, искаш ли балон?

Един клоун тръгна към Лекси, а ръцете му бяха заети с поне дузина яркоцветни балони. Той беше в пълно клоунско облекло, рошава черна перука, боядисано лице и огромен червен нос, цветен костюм. Погледна Сара, която бързо скъси разстоянието между себе си и дъщеря си.

— Само един долар.

— Не, благодаря — каза Лекси, преди Сара да е успяла да отвори уста, защото дори на пет години тя знаеше, че парите никога не им

стигат и нямат излишни за такива неща като балони. После продължи да подскача напред по пътеката, по която Сара вървеше сега.

От този спомен Сара изпита ужасна болка. Лекси сигурно искаше да има балон. Но по онова време изглеждаше много по-важно да спестят един долар.

Ако трябваше да преживее всичко отново, щеше да купи балон на дъщеря си.

Само че едно от нещата, които беше научила по толкова болезнен начин, беше, че в живота няма връщане назад.

Клоунът беше много жив спомен и сега тя си го спомни поне за стотен път. Той беше един от първите хора, които изникнаха в ума на Сара, когато беше станало ясно, че Лекси е изчезнала. Като последица от това, полицията, тя самата, а по-късно и агенцията на Джейк, го бяха проучили основно. Доколкото те можеха да твърдят със сигурност, той нямаше нищо общо с изчезването на дъщеря ѝ. И освен ако не беше използвал чуждо име, не беше част от живота ѝ сега.

Така че тя остави спомена да се стопи.

— Лекси!

Миг по-късно Лекси беше възторжено поздравена от приятелката си Джини, която също беше част от отбора по плуване, докато техните съотборници Тод и Андрю ги бяха отминали, като че ли никога досега в живота си не ги бяха виждали. Пет — и шестгодишните момиченца се смесваха толкова добре, колкото се смесват олиото и водата. Вече бяха почти стигнали до павилиона и около тях имаше и други родители — тези на Джини, на Тод и на Андрю. За всяко дете от отбора беше дошъл поне по един родител, а на повечето — дори двамата. Сара говори с почти всички тях, докато слагаха масите, а децата играеха наблизко.

Родителите бяха проверени, затова Сара не спря спомените си на тях. Сега, като пристъпи в павилиона, се опита да си представи тълпата, която я заобикаляше през онзи ден.

Почти с размерите на баскетболно игрище, павилионът беше един от трите, разположени в парка, и отборът по плуване го беше наел за онзи ден. Той имаше зелен метален покрив, подпираха го пак метални подпори. Подът беше от излят бетон, метални маси за пикник бяха подредени в центъра в две спретнати редици. Павилионът беше отворен от всичките си четири страни. Сега беше тъмен, мрачен и

влажнен не само заради дъжда, но и заради влагата, която прииждаше от залива. Единствените звуци бяха естествените за околната среда — барабаненето на дъждовните капки по покрива, шумоленето на листата, разбиването на вълните в тясната плажна ивица. Но тогава мястото се изпълваше от говор и смях, от щастливи възрастни и деца, беше гореща като в пъкъла и мирисът на вкусна храна изпълваше въздуха. Зад пределите на павилиона беше тълпата, която по-късно полицията пресметна на хиляди души. Потокът от хора, които минаваха край павилиона тогава, не секваше нито за секунда. Местни жители, но и много дошли от други места, също. Туристи, които бяха дошли специално за фестивала. Участници в изложбите заедно със семействата си. Търговци. Всякакви хора.

От самото начало, тази разнородна тълпа правеше намирането на заподозрени толкова трудно.

Като затвори очи, Сара се опита да си спомни, опита се да си представи сцената, за да се открие някое лице, за да види нещо, което ѝ беше убягнало преди.

Заклучението, до което стигна, беше, че това е невъзможно. Всичко, което успяваше да си представи, беше огромна аморфна маса, неясно петно от цветове и движения. Никой не изпъкваше. Никой.

Дишането ѝ се беше учестило, разбра Сара, когато отвори очи, а стомахът ѝ отново започна да се свива. Като се огледа наоколо, тя видя масата, върху която беше оставила салатата между множеството други блюда. Тогава беше гладна и от мириса на храна стомахът ѝ беше започнал да къркори. А сега ѝ прилошаваше дори само от спомена.

Стоеше до масата и разговаряше с майката на Джини, когато Лекси я подръпна за ръката.

— Ема е донесла торта.

Сега, като си спомни думите на Лекси, Сара потръпна.

Майката на Ема беше решила да убие два заека с един куршум и да отпразнува рождения ден на дъщеря си заедно с церемонията по раздаването на наградите. Беше оставила тортата на дясната предна маса и децата, развълнувани, се бяха скупчили около нея. Дори бяха започнали да палят свещичките. И Лекси помоли да ѝ позволи да отиде да си вземе от тортата.

А Сара, господ да ѝ е на помощ, се беше съгласила.

Сара забеляза отсъствието на дъщеря си след десет минути. Беше напълнила две чинии с храна за себе си и за Лекси и отиде да я измъкне от тълпата около тортата, за да се нахранят заедно.

Лекси не беше там.

Майката на Ема си спомни, че ѝ е дала парче торта.

Ема си спомни, че Лекси казала: „Аз също скоро ще стана на шест“.

Тод си спомни, че я беше видял в края на павилиона с почти празна чиния, да хвърля трохи на две чайки.

След това — нищо. Никой нищо не си спомняше.

Обезверена, изпаднала в паника, вкаменена от ужас — такава беше градацията на чувствата ѝ, която Сара си спомни сега. Ставаше все по-ясно, че няма да намерят Лекси, и в гърдите ѝ се образува буца. В онзи ден паркът беше пълен с народ. Хората бяха навсякъде — вървяха по пътеките, лежаха върху одеяла на тревата, тълпяха се на плажната ивица до водата. При толкова много хора, как беше възможно никой да не беше видял изчезването на Лекси?

Но никой нищо не беше видял или поне никой не признаваше.

Отначало Сара беше започнала да я търси сама и да я вика по име. После към нея се бяха присъединили и другите родители, после — охраната на парка и накрая — полицията. Като в кошмар, фестивалът около тях продължаваше. Виковете на участниците и зрителите на състезанието с костенурки изпълваха ушите на Сара, докато тя тичаше по пътеката и викаше дъщеря си.

С падането на нощта Сара призна ужасната истина — Лекси беше изчезнала.

Но дори тогава тя не беше разбрала всеобхватността на това събитие. Не беше разбрала, че *изчезнала* означава *изчезнала завинаги*. Не беше разбрала, че седем години по-късно тя все още ще търси дъщеря си и че всичките ѝ усилия да я намери ще се окажат безполезни.

Сякаш Лекси просто беше изчезнала от лицето на земята. До обаждането снощи и думата Йори днес.

Дъждовните капки падаха по лицето ѝ и Сара осъзна, че вече не е в павилиона, а върви по тясната асфалтова пътека, която води към залива. По тази пътека я беше потърсила първо и тогава, като си беше пробивала път през младежи, пийнали повече бира, беше минала

покрай една засмяна млада двойка и майка с дете, току-що проходило, край човек, който държеше над главата си червен чадър. Докато вървеше по стъпките си сега, докато палмите шумоляха и от двете ѝ страни, а лампите в парка светваха една по една, а дъждът бавно се просмукваше в дрехите ѝ, спомените се връщаха на вълни. Ярки спомени, в които тя се потопи с усърдието на археолог, който иска да открие все още запечатана фараонова гробница.

Мъж с престилка на червени и бели райета буташе количка и продаваше хотдог и кифлички. Не можеше обаче да си спомни чертите на лицето му. Друг мъж, бездомен, и това личеше, се беше надвесил над метална кофа за боклук и проверяваше съдържанието ѝ — нямаше нищо познато в него. Светна фотоапарат, Сара се обърна и видя, че заедно с група униформени клакьорки зад нея, тя е снимана за плакат. Видя само долната половина от лицето на момчето, което снимаше, но нищо в рошавите черни мустаци и малката стисната уста не я подсети нещо.

Но все пак нещо кръжеше, сякаш я изкушаваше, в подсъзнанието ѝ — там, където не можеше да го стигне. Какво беше то! Сара се опитваше да го улови, но колкото повече усилия полагаше, толкова повече спомените ѝ се изплъзваха.

Вече беше стигнала до оградата, която ограничаваше достъпа до плажа до няколко възможни места. Разбра, че е стигнала до нея, защото просто ѝ се наложи да спре да върви. Дъждът все така я заливаше, хладен и леко солен върху устните ѝ. Лекият му тропот по земята изпълваше ушите ѝ. Косата ѝ беше мокра, дрехите ѝ бяха мокри и тя започна леко да трепери заради бриза, който подухваше откъм морето. Премигна, за да не влезе водата в очите ѝ, и скръсти ръце на гърди в рефлекторен опит да запази топлината на тялото си, докато гледаше втренчено водата в залива. Водата беше толкова тъмна, че изглеждаше почти черна, а небето беше само с един тон по-светло. Сега белите шапчици на вълните бяха по-високи, в далечината проблесна светкавица. Бурята, която ги заплашваше от часове, бързо приближаваше.

— Лекси! — прошепна Сара в мрака и дъжда. Гласът ѝ беше бледо подобие на агонията, която я разяждаше отвътре. — Лекси, къде си?

После забеляза с периферното си зрение тъмните очертания на мъж, който бързо се приближаваше към нея. Почти едновременно с това, една ръка се сключи около нейната. Изненадана, стресната и извадена от мислите си, Сара подскочи и извика, започна да се бори, за да се отскубне.

ГЛАВА 14

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

Въпреки гнева в него, познатият глас напълно премахна страха на Сара. Тя престана да се бори и огледа лицето на мъжа, който се извисяваше над нея.

— Исусе, знаеш ли как ме изплаши!

Тя сложи ръка на гърдите си. Усещаше под нея биенето на сърцето си. Пое си дълбоко дъх и се опита да успокои разтърсените си нерви.

— Аз съм те изплашил? Знаеш ли от колко време те търся? Чувала ли си, че трябва да отговориш, когато те търсят на мобилния ти телефон?

Джейк все още я стискаше здраво за ръката. Сара не беше разбрала колко ѝ е студено, докато не почувства топлината на неговата длан върху замръзналата си кожа. Светлината от близката улична лампа беше достатъчна да види, че лицето му е бледо, а челюстта — здраво стисната. Беше присвил очи, защото сега дъждът валеше силно. И двамата трябваше да повишат глас, за да могат да се чуят.

— Телефонът е в багажника на колата ми — спомни си виновно Сара.

Блесна светкавица, по-близо отпреди. Последва силен гръм. Погледът ѝ остана прикован в него, очите ѝ се разшириха, защото имаше да му каже нещо важно. Думите излязоха неясно, защото много бързаше да ги изкаже на глас.

— Джейк, няма да повярваш какво се случи. Някой беше написал *Йори*, паролата, която използвахме с Лекси, на прозореца на колата ми.

— Чух. — Джейк говореше много сериозно. Ръката му стисна още по-здраво нейната. — Ще ми разкажеш всичко, когато се приберем у вас. Ако нямаш достатъчно здрав разум да не стоиш навън в тази буря, аз имам.

— Но Джейк...

— Хайде.

Той обърна гръб на вятъра, който духаше откъм залива, и тръгна по пътя, откъдето тя беше дошла, като я побутваше леко пред себе си. Сара не се съпротивляваше. Радваше се толкова много да го види, че не можеше да изрази радостта си с думи. Ако въобще в мислите ѝ имаше място за някого другото, освен за Лекси, щеше да извади телефона си от багажника и да му се обади веднага, когато беше прочела онази дума върху прозореца на колата. Но полицията и бездруго беше там, а тя беше така шокирана, че се тревожеше само някой да документира факта и да го разследва. Но истината беше, че никой не можеше да ѝ помогне да премисли всичко това, освен Джейк. За нещастие, той вървеше толкова бързо, че тя едва го следваше. Той като че ли наистина нямаше търпение да се махне от парка и моментът никак не беше подходящ за сериозен разговор. Скоро тя почувства, че не може да върви с такава скорост, краката ѝ трепереха, коленете ѝ сякаш бяха от гума и много, много слаби. Когато към това се прибавеше фактът, че асфалтът беше хлъзгав, а тя беше на високи обувки, ставаше още по-трудно. Освободи ръката си от неговата, той се спря и я погледна.

— Какво? — запита я.

— Не можеш ли да вървиш по-бавно?

— Съжалявам.

Той я изчака, след което изравни крачката си с нейната.

След малко Сара го хвана под ръка и тръгна близо до него, докосвайки го. Беше навил ръкавите на ризата си до лактите, нямаше вратовръзка, панталоните му бяха тъмни. Ризата беше мокра и тя чувстваше топлите и твърди мускули под мократа материя. Нейните дрехи също бяха мокри и, за първи път, тя разбра, че ѝ е студено и трепери.

— Дойде тук, защото търсеше мен ли? — запита тя.

— Не, просто бях наоколо... — Той ѝ хвърли язвителен поглед. — Разбира се, че търсех теб. Тичам след теб, откакто напусна сградата на съда. Просто за да задоволя любопитството си какво точно не разбираш от думите „някой все още може да се опита да те убие“?

— Нали са прибрали Флойд Паркър. Морисън ми каза.

— Да, добре, а каза ли ти също така, че Флойд Паркър има желязно алиби? Ако той е стрелял по теб, значи целият хор на

баптистката църква лъже, защото се кълнат, че бил там, прибирал майка си от репетиция на хора, когато се е разигравал обирът.

На Сара изведнъж ѝ прилоша.

— О!

— Да, точно така: О!

Сега минаваха край павилиона. Дъждът валеше силно и равномерно и образуваше тънък сребрист воал между тях и онова, което ги заобикаляше. Палмите приличаха на високи, настръхнали стражи от двете страни на пътеката, а лампите хвърляха призрачна бяла светлина. Зад тях, останалата част от парка беше тъмна и неразличима. С крайчеца на окото си Сара долови някакво движение. Огледа се и разбра, че все пак не е била сама в парка. Видя неясния силует на мъж, седнал на една от масите в павилиона. Очевидно беше потърсил къде да се скрие от дъжда. Изглежда, че гледаше към тях, макар да беше невъзможно да са сигурни. Вляво от павилиона, друга фигура, която държеше вестник върху главата си, бързаше през тревата към плажа, привела рамене, сякаш мислеше, че така няма да се намокри. Беше невъзможно да се забележи нещо друго, освен че е мъж. Точно пред тях, до входа на парка, Сара видя тъмен автомобил да се движи бавно по улицата. Светлината от фаровете му хвърляше сребристи отблясъци в мрака и правеше възможно да се види колко силно вали.

Ако тук някъде навън наистина имаше човек, който иска да я убие, тя току-що му беше дала благоприятна възможност. Също така разбра, че в момента се чувства в безопасност, защото беше с Джейк. Кое то беше донякъде глупаво, като се замислеше. Той беше много неща, но не беше неуязвим за куршумите.

— И как ме намери? — запита тя след миг. Вече минаваха през входа на парка. Нейната „Сентра“ беше малко вдясно от входа. „Акурата“ на Джейк беше паркирана до нея.

— Морисън ми се обади, след като полицията се обадила на него. Очевидно колегите му донесли новината, че помощникът на прокурора страда от нервна криза.

Сара се възмути така силно, че се закова на място. Дъждът продължаваше да вали все така и капките блестяха на светлината на лампите, но тя нищо не забелязваше.

— Не беше така. Отидох да видя Анджела Барилас... Тя е сладко малко момиченце, Джейк, и мисля, сега разбира, че искам само да ѝ помогна — на нея и на семейството ѝ. А когато се върнах при колата си някой беше написал *Йори* на прозореца ми.

Джейк се обърна към нея, хвана я за лакътя и двамата отново тръгнаха.

— И аз така чух от Карл Секстън, след като успях да го намеря и да говоря с него. Той каза, че наистина си била силно разтревожена.

— Работата е в това, че никой не знаеше тази дума, освен мен и Лекси.

Гласът на Сара се беше изострил от настойчивостта, която искаше да изрази по-ясно. Мълчаливата подкрепа на Джейк ѝ помагаше да върви по-бързо. Двамата прекосиха улицата. Краката им шляпаха в унисон по мокрия паваж. Той изглеждаше по-напрегнат от обикновено и продължаваше да хвърля бързи, тревожни погледи наляво и надясно. Сара разбра, че се опитва да разбере дали някой не ги следи, дали някой не я причаква с намерението да стреля по нея, и потрепери вътрешно. Сега, когато знаеше, че човекът, стрелял по нея, е все още на свобода, се чувстваше малко нервна. Разбра обаче, че щеше да е много по-нервна, ако мислите ѝ не бяха заети с думата, изписана на прозореца на колата ѝ.

— Какво те прави толкова сигурна? — запита Джейк.

Стигнаха до колата ѝ, и тя го погледна прямо в очите.

— Никога, на никого, не съм казвала за това. Не разбираш ли, онзи, който е написал думата, трябва да я е научил от Лекси. Мисля, че тя я е казала на онзи, който я е отвлякъл.

Спряха до вратата на колата ѝ. Тя беше с гръб към нея и премигваше в опитите си да гледа през гъстите дъждовни капки, докато той мръщеше вежди, без да сваля поглед от лицето ѝ. Дъждът заливаше и двамата, трополеше по покрива на колата, по тротоара. Светлината от лампите попадеше само върху нея. Той беше в сянката.

— Значи твоята теория е, че той е написал *Йори* върху стъклото днес следобед?

Сериозната нотка в тона му не можеше да се сбърка. Очите му изглеждаха черни на оскъдната светлина. Над тях, веждите му бяха почти склучени. Сара кимна.

— Така мисля. Да.

— Ако случаят е такъв — забележи, казвам само „ако“, защото, слава богу, има и други обяснения — тогава, разбираш, че болното копеле, отвлякло дъщеря ти, сигурно те преследва, че се опитва или да те сплаши, или да те нарани, а това означава, че си в опасност и от негова страна, ако той не е човекът, стрелял по теб по време на обира в магазина. Не мислиш ли, че при дадените обстоятелства не е добра идея да се разхождаш в безлюден парк съвсем сама?

Той вече крещеше към края на думите си и не й даде никаква възможност да отговори. Вместо това взе ключовете за колата от нея, натисна бутона, който отваряше вратите, и я заведе до седалката, до шофьора. Сега вече валеше като из ведро, но за тях това нямаше значение. И двамата бяха толкова мокри, че не можеха да се намокрят повече.

— Какво...?

Той не й даде възможност да каже нищо повече.

— Влез вътре. Аз ще те закарам у дома ти.

Тя се подчини и си помисли колко е добре да се скрие от дъжда. Той затвори вратата след нея, тя разтърси глава, за да отръска поне поедрите дъждовни капки, и прокара длани през косата си, отметна мокрите кичури от лицето си. Лепенката се беше разхлабила от пороя и остана в пръстите ѝ. Сара я погледна изненадано. Беше съвсем мокра, безполезна, и тя я хвърли в малката торбичка за боклук, която държеше под седалката. След това свали огледалото, за да огледа раната. За нейна изненада, косата ѝ почти покриваше раната, която, без лепенката, не биеше толкова много на очи.

Когато след миг Джейк отвори вратата и се отпусна тежко зад кормилото, като при това намокри тапицерията повече и от нея, тя прибра огледалото, забрави за раната си и се обърна към него със смръщени вежди.

— Какво друго обяснение? — запита го начаса.

В малката кола беше тясно и тъмно, мирисът на дъжд и мокри дрехи изпълваше въздуха. Джейк беше близо и заемаше много пространство, както винаги. Проливният дъжд сякаш ги отделяше от останалия свят.

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед. Лицето му беше толкова мокро, че лъщеше, по косата му блестяха дъждовни капки.

— Да започнем с това, че Лекси може да е казала на някого, *преди* да изчезне. Нямам много опит с петгодишните деца, но от онова, което съм виждал, те не могат толкова добре да пазят тайна. Може би онзи, на когото е казала, *преди* да изчезне, има проблеми с теб сега. А може онзи, на когото е казала, да е повторил думата пред друг или да е казал на полицията, което би означавало, че е записана някъде сред тоновете им хартия. По дяволите, ако е така, вече сигурно много хора знаят за нея.

Сега, когато нещата бяха сложени по този начин, логиката ѝ се стори необорима. Сара си пое дълбоко дъх, за да се успокои сега, когато малкият лъч надежда отново ѝ беше отнет, после отвори уста, за да оспори този сценарий, толкова различен от нейния. Но всичко, което се канеше да каже, се изпари от главата ѝ, когато той извади пистолета от колана си и като се протегна през нея, го остави в жабката на колата.

— Защо носиш това?

В началото, когато се срещнаха за първи път, той носеше пистолет през повечето време. Постепенно, тъй като в Бофорт не ставаха много престъпления, а годините, които го отделяха от службата му във ФБР, ставаха все повече, започна да го носи все по-рядко и по-рядко докато в последните две години вече почти не го носеше.

— О, не знам, може просто да съм искал да застрелям две чайки в дъжда.

Окей, сарказмът му не беше добре дошъл. Тя го изгледа с присвити очи, докато той палеше двигателя, и като ѝ хвърли един-единствен поглед, потегли. Разбира се, въздухът, който първоначално излезе от климатичната инсталация, беше студен и тя потрепери. Въпреки дъжда, температурата навън сигурно беше над седемдесет градуса, но на нея ѝ беше студено и тя отново скръсти ръце на гърди. Зъбите ѝ щяха да тракат, ако им позволише.

— Знаеш ли, няма нужда да бъдеш саркастичен.

— И защо не? Може би се чувствам така, склонен към сарказъм.

Той се отдели от тротоара, направи U-образен завой и потегли по обратния път. Фаровете бяха включени и осветиха входа на парка и тревата зад него, когато минаха край тях.

— Виж, съжалявам, ако си се тревожил за мен.

Джейк се засмя. Но това не беше смях, който издаваше щастие и веселие. Сара сви устни. Тя наистина се радваше да го види, беше радостна, че е дошъл да я потърси. Това, че беше погълната от мисли за Лекси, и онова, което се беше случило с нея, я беше направило сляпа за опасността, в която може би се намираше самата тя. При дадените обстоятелства, беше добре да знае, че той е с нея. Ако беше раздразнен, е, тя просто щеше да понесе неговата раздразнителност. А когато се успокоеше, може би щеше да ѝ помогне да премисли всичко.

— А твоята кола?

Тя много внимаваше тонът ѝ да не изрази никакви чувства.

— Ще я взема по-късно.

Той натисна спирачките на кръстовището и излезе на шосе 1–21. На улицата имаше още няколко коли, повечето от които пътуваха като тях извън центъра на града.

— И така, научих, че Морисън ти е дал свободен следобед.

— Да, каза ми да си почина. Има разлика. Каза, че според съдията Шварцман съм изглеждала готова да припадна.

— Умен съдия.

В гласа на Джейк все още се долавяше раздразнителност. Той беше мокър колкото и тя. Черната му коса блесна, когато във вътрешността на „Сентрата“ проникна светлината на отсрещни фарове. Ризата беше прилепнала към широките му гърди и рамене. Челюстта му беше здраво стисната, което ѝ подсказваше, че още известно време ще бъде раздразнителен, в лошо настроение. Той я погледна.

— Не помисли ли да последваш съвета на Морисън и просто да си отидеш у дома и да се отпуснеш след двата ужасни дни? Както би направил всеки разумен човек?

Сара щеше да се стегне, ако имаше енергията за това. Но тъй като нямаше, тя използва думите.

— Знаеш ли какво, бих могла да мина и без лошото ти настроение. Може би трябва да се върнем, за да вземем колата ти, а аз да се прибера сама у дома.

Отново последва невесел смях.

— Няма да стане, скъпа, и ти го знаеш. И само за да са ясни нещата между нас, аз също не харесвам настроението ти. И отношението ти към мен.

Сега бяха в историческия район. Светлините бяха запалени в големите бели къщи имения, а дъбовете от двете страни на шосето бяха съвсем мокри, толкова мокри, че все едно плачеха. Джейк задмина един празен файтон, който сякаш бързаше за някъде, може би към заслон, където да се подслони от дъжда. Сара едва чуваше тропота на конските копита заради шума от дъжда.

— И така, къде отиде, след като излезе от сградата на съда? — запита той.

— Колата на Кристъл се повреди. Закарах я у дома ѝ.

— Кристъл?

— Кристъл Стамбо. Тази сутрин ѝ помогнах да получи ограничение за достъп срещу Брайън Макинтайър.

Джейк стисна устни и Сара изтълкува това като неодобрение. Тя знаеше, че той ще реагира така. За щастие, неговото одобрение не ѝ беше нужно.

— Тя живее извън града, почти до Бъртън, в парк от подвижни къщи. Случайно или не, Макинтайър също беше в този район с патрулната си кола. Проследи ме обратно до града.

Нещо в тона ѝ го накара да я изгледа остро.

— И какво се случи?

— Известно време кара почти допрян до задната ми броня. Прекалено близо и прекалено бързо за онова натоварено движение. Направи го нарочно, разбрах. Като че ли се опитваше да ме сплаши. После успях да се вмъкна между две коли и той мина край мен. Накрая се оказа, че всъщност няма нищо страшно.

— О, така ли?

— Да.

— Този е същият Макинтайър, за когото се тревожеше, че може да е стрелял по теб, нали? О, чакай, тъй като е единственият с това име в полицейския отдел, сигурно е той. Сега разбирам защо да не е голяма работа това, че е карал практически долепен до задната ти броня.

Сара не обърна внимание на сарказма в думите му.

— Е, поне не стреля по мен. Просто ме изплаши. — Тя направи пауза, защото си спомни нещо. — О, и вероятно е съвпадение, но човек никога не знае. Когато открих надписа върху стъклото на колата, на паркинга вече имаше полицейска патрулна кола.

— Звучи така, сякаш полицаите са големи твои почитатели.

Сара му хвърли кос поглед. Нямахме съмнение в това — Джейк наистина беше в лошо настроение. Караше прекалено бързо за условията, с едва контролиран гняв, така че колата се плъзгаше сред дъжда, а гумите се хлъзгаха. Мръщеше вежди, присвиваше очи, устата му образуваше твърда линия.

Тъй като не искаше да се впуска в кавга, каквато той явно търсеше, тя не отговори. Стигнаха пресечката, където беше магазинът „Куик-Пик“, който очевидно въртеше оживен бизнес въпреки случилото се и дъжда. А това напомняше, че животът продължава.

Джейк зави по „Дейвис“ и, слава богу, „Куик-Пик“ остана зад тях. Той наруши тишината.

— Знаеш ли, всичко това, което преживяваш, започва да се отразява и на мен.

Този път Сара наистина се стегна. Изглежда го.

— Какво?

Той я погледна сериозно.

— Мислиш, че не знам какво се върти в главата ти? Не можеш да се справиш с изчезването на малката си дъщеря и да продължиш да живееш. И правиш всичко възможно да не го преживееш.

Устата на Сара остана отворена. Тя го изглежда гневно.

— Ти си откачен. Не знам за какво говориш.

— О, така ли? Е, да започнем с очевидното. В сряда те прострелват в главата. Пред вратата ти в болницата слагат охрана, за да предотвратят повторно нападение. В четвъртък аз съм толкова загрижен за теб, че те откарвам у дома ти и прекарвам нощта при теб, само за всеки случай. В петък, след ужасна нощ, ти ставаш рано сутринта и се изплъзваш от моята опека. Аз те проследих до съда, където, права си, ти беше в безопасност. И аз въздъхвам облекчено, а после ти изчезваш, без да кажеш нито дума на никого. Правиш всичко възможно, за да дадеш на онзи възможност да те убие. Най-после успявам отново да те намеря. Сама в безлюден парк. Ако това не е демонстрация на желанието ти да умреш, тогава кажи ми какво е.

Сара занемя. Никога не беше мислила за това по такъв начин.

— Ами... Нещастно съвпадение, редица от събития.

Джейк изсумтя и подкара колата по алеята пред къщата ѝ. Без запалени светлини, така, както дъждът се изливаше върху нея, къщата ѝ изглеждаше тъмна и потискаща и може би дори малко зловеща.

Мисълта, че Суити-пай я чака вътре, я радваше, но също така се радваше, че Джейк е с нея. Макар да започваше вече наистина да я ядосва.

— Добре, да погледнем и останалата част от живота ти. — Той паркира колата, изключи двигателя и фаровете и се обърна към нея. — Какъв е социалният ти живот? Имаш ли приятел? Ходиш ли на срещи?

Сара му хвърли убийствен поглед, без да си направи труда да отговори. Той безмилостно продължи:

— Добре, да оставим това. Кой е последният филм, който си гледала?

— „Страшен филм“ — отговори тя веднага, после ѝ се прииска да си беше отхапала езика.

Спомняше си идеално този случай. Беше гледала филма с него, в неговата всекидневна стая, докато той ядеше цяла планина от пуканки и пиеше сода, а тя самата — диетична кока-кола.

— И това беше — кога? Миналото лято? Преди година?

Тя си знаеше, че беше по-добре да си беше отхапала езика.

— И какво? Заета съм.

— Аха. Помниш ли, понякога ходехме за риба рано в неделя сутрин? Защо престана да идваш с мен?

— Имам нужда и от сън.

— Глупости. Прекарваше страхотно, но не можеше да понасяш това и се отказа: Сара не заслужава да се весели.

— Това са глупости.

— Така ли? Кажи ми, тогава, имаш ли някакви хобита? Специални интереси? Телевизионни програми, които наистина харесваш?

— Гледам новините. — Мислено добави: „Когато имам време“, но не го изрече на глас.

— Да. — Той успя да вложи достатъчно сарказъм в тази единствена дума. — Чела ли си някакви книги напоследък?

По дяволите, той я познаваше прекалено добре. Това не беше честно. Някога книгите бяха нейното убежище, най-любимото ѝ нещо в света. Не беше отворила книга, не беше си доставила това удоволствие, откакто Лекси беше изчезнала.

— Добре, да оставим и това — каза той, когато тя не отговори. — Не излизаш на срещи, не гледаш филми, нямаш хоби, не гледаш

телевизия, не четеш. Можеш ли да ми кажеш какво точно правиш, за да се забавляващ?

— Забавлявам се. — Звучеше така, сякаш се защитаваеше, дори в собствените си уши. — Работа. Играя със Суити-пай. Аз...

— Престани, Сара, разговаряш с мен, помниш ли? Аз те познавам. Не те запитах как запълваш свободното си от работа време. Запитах те как се забавляваш.

Е, може би той имаше право. Тя нямаше социален живот и той го знаеше. Също така, тя не вършеше много неща, които можеха да бъдат сметнати за забавни. И той знаеше и това.

— Имам работа, която поглъща цялото ми време...

— Забавление. Питам те за забавление.

„Добре, и това ми е достатъчно“. Той започваше да я подлудява.

— Е, може би трябва да се запиша в лигата по боулинг? — сръза го тя. — Или може би трябва да правя каквото правиш ти? Може би хобито ми трябва да е да се срещам с русокоси младежи?

С тези думи, тя слезе от колата и тръгна към входната врата. В колата беше започнало да ѝ става топло, а и дрехите ѝ бяха произсъхнали. Но веднага щом излезе навън, дъждът я заля с цялата си сила и тя веднага прогизна.

По дяволите.

— Може би трябва да направиш точно това. — Джейк беше до нея и на практика викаше в ухото ѝ. — Пак ще е по-добре от живота, който водиш сега.

— Няма нищо лошо или грешно в живота, който водя сега.

Сара стигна до малката си веранда и понечи да отвори вратата, но си спомни, че ключовете ѝ са у него. Хвърли поглед през рамо и видя, че той пъха ключа в ключалката. Тя завъртя бравата, а после, когато вратата се отвори, буквално залитна и се озова в коридора. Джейк я последва, тя включи осветлението, а той затвори вратата след тях. Суити-пай я поздрави с познатото излайване, тя го погали по главата и погледна гневно Джейк, от който капеше вода по дървения ѝ под.

Тя тръгна към банята за хавлии, а той спря там, където коридорът от входната врата се срещаше с този, който тръгваше от спалните. Сара се върна и мълчаливо му хвърли две големи бежови хавлии. После подсуши косата си и мина край него, за да отиде в

кухнята и да пусне Суити-пай навън, като светваше лампите навсякъде. Кучето спря на покритата веранда и загледа разтревожено дъжда, но тя затвори вратата след него и се обърна. Джейк стоеше в средата на кухнята с увита около раменете хавлия и събуваше прогизналите си обувки. Около него вече се беше образувала локвичка, забеляза Сара, като го огледа от главата до петите. Тя събу обувките си, радостна, че подът на кухнята е от плочки.

— Ще взема душ. Беше се отказала да продължи кавгата. И тръгна към банята.

— Мислиш, че не говоря сериозно? — Той беше зад нея, когато тя стигна в коридора. Хвана я за ръката и я спря. — Имаш нужда от доказателства? Огледай това място.

Сара се обърна и го изгледа гневно, като същевременно освободи ръката си. Беше едва на една ръка разстояние от него, толкова близо, че трябваше само да вдигне глава, за да срещне погледа му. Коридорът беше тесен и като направи крачка назад, докосна с рамо гладката бяла стена и остави мокро петно.

— Виж, ако имаш проблеми с къщата ми, ти си свободен, дори повече от свободен, да си отидеш у дома.

Той не обърна внимание на думите ѝ, а посочи към всекидневната и кухнята, малки части от които се виждаха от коридора.

— Забелязваш ли нещо, когато се оглеждаш? Аз забелязвам. Няма картини по стените. Няма завеси. Няма килими или рогозки по проклетите подове. — Той постепенно повишаваше глас. — Мебелите са евтини. Грозно е. Неудобно е.

— Нима критикуваш обзавеждането ми? — запита Сара вбесена. Джейк изсумтя.

— Обзавеждане? Не ме баламосвай. Ти не обзавеждаш, не украсяваш дома си. Нарочно си купила минимума неща, от които се нуждаеш за обзавеждането на това място. Нарочно си купила евтини и грозни мебели. Всичко е кафяво, тъмно или безцветно. — Той направи пауза, свали хавлията от раменете си и я размаха под носа ѝ. — По дяволите, дори хавлиите са безлични.

— Такива са земните цветове — процеди Сара през стиснати зъби. — Устройват ме. Подхождат ми.

— Не е така. — Погледът на Джейк я обходи от горе до долу. — Погледни дрехите си. Обличаш се като жена, два пъти по-възрастна от теб. Никога не обличаш нещо цветно, весело или красиво, да не кажем, секси. Всичко, което носиш, е черно, сиво или...

— Тези цветове се наричат неутрални — прекъсна го Сара, която вече кипеше от гняв. — И са делови. Какво, да не би вече да си експерт по женското облекло?

— Не — каза Джейк. — Но когато те срещнах за първи път, ти беше облечена в яркочервена тениска и къса дънкова пола, която разкриваше краката ти. Още си спомням, защото изглеждаше прекрасно в тях. Апартаментът ти... Спомняш ли си как изглеждаше апартаментът ти? Онзи, в който живеехте с Лекси? Аз си спомням.

— Престани — каза Сара. — Веднага престани. Просто престани!

— Стените бяха жълти. Меко, светложълто, което те караше да се чувстваш добре дошъл веднага щом влезеш през входната врата. Диванът беше стар, но ти беше хвърлила червено одеяло върху него и той беше весел и удобен. Имаше завеси. Килими. Картини по стените. Книги по рафтовете. Снимки в рамки. Цветя на масата. И цветя дори на кухненския ти прозорец.

— Цветята бяха изкуствени. А растението загиваше.

Сара се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ внезапно се беше свило. Едва дишаше. Образите, които той извикваше, предизвикваха болка и тя се опитваше да ги избие от главата си.

— Може и да са били изкуствени, но не това е основното. Основното е, че онова място беше дом, а не проклет мавзолей. Дрехите, които носеше, бяха хубави, секси. Оттогава насам ти като че ли нарочно се опитваш да се откажеш от всичко, което може да ти достави удоволствие. Ти дори не ядеш, за бога!

— И какво от това? — извика Сара. Болката беше вече непоносима. — Защо не си гледаш собствената проклета работа?! Какво ти става?

— Това — каза Джейк разярено.

После я притисна към стената, плъзна ръката си зад врата ѝ и покри устата ѝ със своята.

ГЛАВА 15

Шокът я закова напълно неподвижна на мястото ѝ за миг. Постави длани на гърдите му като че ли в опит да го отблъсне, но не направи това. Устните му бяха хладни, когато докоснаха нейните, но почти веднага се затоплиха. Той я целуна жадно, страстно, езикът му се плъзна между устните ѝ, а тя ахна от изненада. Езикът му се завъртя в устата ѝ и ѝ се зави свят, имаше вкуса на дъжд и студен въздух. Сара усещаше наболата брада по бузите и по брадичката му, защото тя драскаше чувствителната ѝ, гладка кожа. Тялото му се притискаше в нейното с цялата си тежест и тя беше като хваната в капан между него и стената. Изведнъж прекалено ясно усети колко е едър той, колко е мускулист, силен. От него се излъчваше топлина и проникваше през мокрите дрехи и на двамата и тя усещаше тялото му навсякъде, където телата им се допираха. Чувстваше се така, сякаш това не беше реалност, но отбеляза факта, че той е твърд като скала заради желанието, което изпитва за нея.

После ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ и се спря на извивката на гърдите ѝ. Тя чувстваше ясно горещината на тази ръка, силата ѝ, която изгаряше кожата ѝ въпреки дрехите. Гърдите ѝ сякаш се издуха в дланите му, а тя стисна своите в юмруци.

Все още не го отблъскваше.

Устните му се откъснаха от нейните, той повдигна глава само толкова, че да може тя да си поеме дъх и да осъзнае това, което ставаше, да може да подреди усещанията, които сякаш наелектризираха нервните ѝ окончания. Погледът ѝ беше на височината на широките му рамене и тя трябваше да повдигне глава, за да се взре в така познатото лице. Видя, че неговите очи също са отворени. За части от секундата може би те останаха втренчени един в друг, а въздухът около тях сякаш се беше наелектризирал. Очите му бяха тъмни, почти черни и горещи от желание, горяха и излъчваха мъжко желание — такова, каквото тя никога преди не беше виждала.

Кой знае какво виждаше той в нейните? Изненада или чувството, че светът просто се изплъзва от контрола ѝ и поема в непозната посока?

Това не трябваше да се случи. Не можеше да се случва. Това беше Джейк, нейният добър и верен приятел, най-добрият ѝ приятел.

Той не беше неин любовник.

— Целуни ме, Сара.

Гласът му беше нисък и гърлен, малко несигурен, не звучеше като гласа, който тя така добре познаваше. Докосна устните ѝ със своите, погали изкусително езика ѝ със своя, после езикът му погали долната ѝ устна, той целуна крайчеца на устните ѝ и тази целувка сякаш я изгори, после вдигна глава, така че може би инч разделяше устните им.

Тя го погледна втренчено, без да премигва, хипнотизирана от чисто физическото усещане, което се противопоставяше на емоциите и спомените ѝ, на годините навик.

— По дяволите, целуни ме и ти!

Топлината на дъха му беше приятна върху мокрите ѝ устни. Устата му докосна нейната — нежно, едва доловимо. Тя потръпна и сдържа дъх, когато ръката, която покриваше гърдта ѝ, се раздвижи. Той повдигна глава, погледът му отново срещна и задържа нейния, докато палецът, преднамерено, разтри леката материя, която покриваше зърното ѝ. Тялото ѝ отговори на мига, зърното ѝ се втвърди и сякаш помоли за още внимание, а топлиите вълни я обляха цялата — чак до върха на пръстите ѝ.

Очите ѝ се ококориха от удивление.

Нещо проблесна в очите му — искрица на топлина, на страст, като че ли за да потвърди факта, че нито един от двамата не можеше да контролира отговора на тялото си. После той отново я целуна.

Този път ѝ се зави свят. Целувката му беше алчна, поглъщаща. Тя затвори очи и се притисна в него така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Позволи му да я целува, без да се съпротивлява, но и без да отговори, защото отдавна лишаваното ѝ от ласки тяло се бореше с разума ѝ. Беше минало толкова много време, откакто беше имала сексуален контакт. Сега беше почувствала сексуалността на тялото си. Чувството за устните му върху нейните, за дланта му върху гърдта ѝ, за твърдото му тяло, което притискаше нейното към стената, беше като

възраждане и откровение. Тялото ѝ гореше и неочакваното удоволствие от това я изкарваше от равновесие.

Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха надолу по шията ѝ. Коленете на Сара омекнаха, тя се отпусна и започна да се наслаждава на целувките му. Вълни на удоволствие се стрелнаха по гръбнака ѝ и Джейк сигурно ги почувства, защото измърмори нещо неясно с устни, долепени до кожата ѝ. После ръката му някак си се оказа под блузата ѝ, под сутиена ѝ, топла и сигурна в себе си, докато галеше чувствено все още влажната ѝ кожа. Познаваше ръката му добре. Беше с широка длан, с дълги пръсти. А сега тя галеше голата ѝ гръд.

Дишането ѝ спря. Сърцето ѝ заби тежко. Костите ѝ като че ли се разтопиха. Приятното пулсиране, което беше започнало в нея, се засили веднага и се превърна в сладко мъчение.

„Да, о, да“, помисли си тя като в треска, а мускулите ѝ сякаш се разтопиха, обхвана я страст, от която ѝ се зави свят.

Той сигурно беше усетил отговора ѝ, защото ръката му се стегна около гръдта ѝ. Кожата ѝ беше копринено гладка и хладна заради влажните ѝ дрехи. Той беше горещ и малко по-груб. Нейните гърди бяха малки и нежни. Ръката му беше достатъчно голяма да ги покрие напълно, достатъчно твърда, за да бъде неустойимо мъжествена, настояща заради изгарящото го желание, но въпреки това — нежна. Тя почувства как зърното ѝ се изду в ръката му. Удоволствието беше толкова силно, че почти предизвикваше болка, и тя искаше още. Имаше нужда от още.

Имаше нужда от него.

Той повдигна глава и докосна устните ѝ със своите. Един път, два пъти. Нежно. Опустошаващо.

— Целуни ме, Сара! — прошепна с устни, почти допрени до нейните.

„Искам. О, господи, искам“.

Отговорът се оформи като мисъл, но тя не я изказа на глас. Искаше да направи това, за което я молеше той, да склучи ръце около врата му и да се остави на огъня, който я изгаряше. Не беше си представяла, че може да желае толкова силно някой мъж — толкова силно, че коленете ѝ да треперят, а главата ѝ — да се върти. Тялото ѝ изгаряше.

„Не мога...“

Мисли за загуба, за мъка, за любов и вярност минаха през главата ѝ и бавно се оформиха в тези две думи. И веднага щом това стана, тялото ѝ започна да се затваря в себе си.

— Не.

Отхвърлянето ѝ беше силно. Тя обърна глава встрани и грубо го отблъсна.

Някъде сякаш много отдалеч, като от друга планета, телефонът започна да звъни.

За миг, за възможно най-краткия миг на света, тя едва успя да разпознае звука, а погледът ѝ остана прикован в неговия. Тя дишаше бързо и задъхано, бавно възвръщаше контрола над сетивата и тялото си, нарочно го отхвърляше. Той беше близо, толкова близо, че тя можеше да вдигне ръка и да я постави на гърдите му. Стоеше с ръце, отпуснати край тялото, и дишаше тежко. Очите му горяха, бузите му се бяха зачервили, от него се излъчваше сексуалност, която не можеше с нищо да се сбърка, и сякаш увисваше във въздуха между тях.

Звън.

Телефонът. Съзнанието ѝ бавно се върна към времето и реалността. Телефонът звънеше за първи път от изчезването на Лекси насам — не, от снощното ужасно обаждане.

Въодушевена — („Ами ако е Лекси или онзи същият човек?“) — Сара се втурна покрай него към кухнята.

— Не го докосвай! — извика Джейк след нея. Гласът му беше странно груб, може би изразяваше гняв заради онова, което не се беше случило между тях. — Нека секретарят запише обаждането.

Да не вдигне слушалката, беше най-трудното нещо на света. Сара стоеше там и дишаше тежко, с ръка над слушалката, втренчена в телефона така, сякаш можеше да види през него.

„Лекси... Ами ако се обажда Лекси?“

Нямаше значение, че знае, че гласът, който я беше разтревожил толкова много снощи, не можеше да принадлежи на Лекси. Сърцето ѝ — бедното ѝ, глупаво сърце — все още отказваше да се убеди.

След още две извънявания се включи телефонният секретар. С туптящо сърце Сара заслуша собствения си глас, който казваше да оставят съобщение.

— Тук е офисът на доктор Тру. Обаждаме се само за да ви напомним, че трябва да доведете Суити-пай на инжекция.

Имаше и още, но Сара просто не искаше да слуша. Ръката ѝ се отпусна край тялото тежко, сякаш беше от олово, тя се обърна с гръб към телефона, почти болна от разочарование. Беше се надявала да е Лекси — или, по-скоро, гласът, който толкова много приличаше на този на Лекси. Беше идиотски глупаво да иска нещо, за което знае, че не е реално, което ѝ причинява толкова много болка, но колкото и да беше странно, онова телефонно обаждане беше първата ѝ истинска връзка с дъщеря ѝ от седем години насам.

Джейк стоеше на прага на кухнята и я гледаше със сериозно лице. Макар и така прогизнал от дъжда и без обувки, той изглеждаше внушаващ и тя разбра, че ако той не беше тук, тя щеше да се чувства много по-изгубена.

Погледите им се срещнаха. Споменът за онази изгаряща целувка висеше във въздуха между тях.

— Джейк...

Каза това колебливо, защото не знаеше кои са думите, които щяха да оправят нещата между тях. Не само говореше колебливо, тя изпитваше колебание, не беше сигурна в него. Онова, което искаше, беше да се върне най-добрият ѝ приятел. Проблемът беше, че този мъж с каменното лице и твърдо очертаните устни не беше най-добрият ѝ приятел.

— Забрави! — каза той, преди тя да е успяла да измисли необходимите думи. — Да те целуна, беше грешка, нали? Не трябваше да го правя. Отдай това на малкото ми сън през последните два дълги и изключително напрегнати дни.

— Но...

Инстинктът ѝ подсказваше да говори за това, да изглади нещата, да направи всичко, за да се възстановят отношенията им — такива, каквито бяха преди.

— Казах да забравиш. — Той се обърна, после ѝ хвърли поглед през рамо. — Вземи душ, преоблечи се и сложи в чанта дрехите и другите неща, от които имаш нужда. Ще прекараме уикенда у дома.

— У дома ти?

Тя смръщи вежди и го последва в кухнята. Той взе хавлията, която преди това беше захвърлил, и започна да бърше дървения под.

Моментът очевидно не беше подходящ да му напомни, че за тази цел има парцал, така че тя не го направи.

— Защо?

— Защото съм уморен — прекъсна я той. — Имам нужда от сън. Както и ти. А тук няма да имаме възможност да си починем, ако ще подскачаш така всеки път, когато звънне телефонът, където всичко ти напомня за Лекси и за всичко, случило се напоследък.

Тя знаеше какво иска да каже той. Телефонът в спалнята, който, когато и да го погледнеше, все още ѝ напомняше, че може би има връзка с дъщеря ѝ. Играчките в гардероба, които все още не се пристрашаваше да прегледа. И още сто и едно неща. Той беше прав — разбира се, че беше прав — но тя изпитваше болка при мисълта да излезе просто така от къщата, в която Лекси изведнъж ѝ изглеждаше отново жива. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ се бяха изтрили дългите години, в които се беше учила отново да живее, и болката от изчезването на дъщеря ѝ беше съвсем нова и прясна.

Той се изправи и смачка хавлията на топка. Сара стоеше на прага на кухнята. Светеха лампите в кухнята и в началото на коридора, но там, където стоеше той, а това беше почти същото място, на което я беше целунал, цареше полумрак. Беше толкова тъмно, че не можеше да долови изражението му.

— Знаеш ли — каза несигурно тя, защото изведнъж всичко се беше променило между тях и за първи път от години тя се чувстваше неловко. — Ти можеш да се наспиш у дома си добре, а аз мога да остана тук. Имам Суити-пай. Ще съм в пълна безопасност. И... и — спомни си и се изненада, че споменът никак не ѝ хареса — ти имаш среща, за да ядеш свински пържоли.

Тя се опита да се усмихне. Той не се усмихна в отговор. Задържа погледа ѝ за миг, очите му бяха тъмни и непроницаеми, после се обърна и се отдалечи. Отиде в банята. Когато излезе след миг, хавлията не беше в ръцете му. Сара разбра, че я е оставил на закачалката.

— Тя ме заряза. Даниел. Тази сутрин.

Тонът му беше безизразен като лицето му. Сара ококори очи. Денят му наистина не е бил спокоен. Нищо чудно, че беше раздразнителен. Не тя е била причина за раздразнението му. Което я накара едновременно да се почувства по-добре и по-зле, което беше идиотско.

— О, боже! Съжалявам — каза тя и се почувства на по-сигурна почва. — Добре ли си?

Той стисна устни — като че ли от раздразнение. Изглежда я с присвити очи.

— Отиди да вземеш душ. Сара, моля те.

— Наистина. Отиди си у дома и си легни. Не трябва да се тревожиш за мен.

— Точно така. Сега ще те оставя. Хайде, престани с това и отиди да вземеш душ.

Настроението му не се беше подобрило видимо, когато стигнаха в дома му. Беше почти девет часът и все още валеше, макар и не така силно като преди, а нощта бързо се спускаше. Другите коли на пътя — тъй като беше петък вечер, доста хора отиваха нанякъде — бяха всички със запалени фарове. Суити-пай се беше разположил в средата на задната седалка и се полюшваше при всяко поклащане на колата, като в същото време не отделяше поглед от кучешката храна в скута на Сара, Джейк шофираше, без да отронва и дума, а Сара, чиито опити да подхване разговор след излизането ѝ от банята, бяха прекъсвани на момента, от време на време му хвърляше коси погледи. Радиото свиреше малко прекалено високо. Тъй като го беше пуснал Джейк, който почти никога не слушаше радио, когато шофираше, Сара приемаше това като знак, че не иска да разговаря с нея.

„Добре, тогава“.

— Вземи храната и води кучето, а аз ще взема всичко друго — каза Джейк, като спряха на паркинга до къщата му.

„Всичко друго“ беше малката чанта на Сара, куфарчето ѝ, което беше извадила от багажника заедно с мобилния си телефон, който сега беше в джоба на якето ѝ, което беше облякла над тениската и дънките си, и торбичка, в която беше резервната храна за Суити-пай. Имаше и торбичка с тяхната храна, която бяха осигурили с бързо прескачане до „Макдоналдс“. Като имаше предвид забележката на Джейк, че не се храни, Сара показно си вземаше от пържените картофи, тъй като държеше торбичките в скута си. Освен това, си беше поръчала хамбургер с всичко в него в добавка за обичайната за нея салата.

„Трябва да му покажа, че се храня“.

За да подсили впечатлението колко много греши Джейк за нея, тя беше облякла розова тениска с червен надпис „Кралицата на тортите“. Добре де, тя можеше и да е шеговит подарък от миналогодишното парти в офиса и може и да не я беше носила преди, но — какво от това. Тя определено не беше неутрална.

Тъй като Суити-пай не обичаше дъжда, успяха да влязат вътре, без той да се спира на всеки сантиметър или тъгл, както обикновено правеше, когато беше на непознато място. Щом веднъж влезе вътре, той, разбира се, трябваше да отръска омразната вода, с което предизвика недоволната гримаса на Джейк.

— Съжалявам.

Сара трябваше да се усмихне широко. Отношенията на любов — омраза между Суити-пай и Джейк бяха непрестанен източник на забавление за нея, независимо какво друго се случваше в живота ѝ. Джейк само ѝ хвърли кос поглед, повече не обърна внимание на това и Сара откри, че гледа право в широкия му гръб. Джейк тръгна пред нея и я поведе през редицата тъмни офиси на долните два етажа към апартамента си на третия етаж. Като сградата и офисите, апартаментът някога беше принадлежал на дядо му, който беше живял тук известно време след смъртта на съпругата си. Дядо му се беше преместил наблизо, след като беше продал бизнеса на Джейк, показно се беше пенсионирил и беше дал апартамента под наем. После, когато Джейк беше изгубил къщата си, защото съпругата му я беше получила при развода — тя я беше продала и се беше преместила в Чикаго — той се беше преместил в апартамента. Сара подозираше, че беше останал да живее просто защото беше по-лесно да не правиш нищо и да живееш по инерция, защото бизнесът му беше достатъчно успешен да му позволи да живее, където избере. Апартаментът беше удобен, така беше казал на Сара, когато го беше запитала, и беше достатъчно голям за него. Тя подозираше, че, типично за мъжете, той просто не искаше да си направи труда да се премести, ако няма належаща нужда от това.

— Държиш се като истински задник, да знаеш — каза Сара след мълчание от около петнайсет, и дори повече, минути, през които бяха влезли в апартамента на Джейк, бяха оставили храната на масата и дори бяха започнали да се хранят, докато гледаха водещите новини по телевизора, който той беше пуснал и за който Сара знаеше, че изпълнява ролята на радиото в колата. Той поглъщаше големия

хамбургер „Биг Мак“ и пържените картофи, сякаш беше прегладнял, и пиеше от голяма бутилка „Пепси“. Тя, от друга страна, все още чувстваше, че ѝ се повдига заради всичките мазни картофи, които беше хапнала в колата, за да докаже нещо, което не беше вярно, затова отхапа само една хапка от хамбургера и продължи да си взема от салатата. Вече дори не можеше да погледне към картофите.

Той откъсна погледа си от телевизора за достатъчно дълго, за да я погледне.

— О, така ли?

„Ето, имаме прогрес. Отговорът му се състои от цели две срички“.

— Все още не знам защо си в толкова лошо настроение. Тъй като не мога да чета мисли, ще трябва да ми кажеш.

Ядосан си заради Даниел? Или си ядосан на мен, защото ме целуна, а аз не се разтопих като масло в ръцете ти?

Той свъси вежди.

— Уморен съм, окей?

Той отново посвети вниманието си на телевизора, където говореха за цените на стоковата борса. Тя познаваше Джейк достатъчно дълго и знаеше, че не намира това, което даваха по телевизията, за много интересно. Но независимо от това, беше изцяло концентриран върху него.

— Глупости. Ти си много ядосан. Заради целувката е, нали? Не заради Даниел.

Той отново я погледна. Този път изражението му явно подсказваше, че ако тя беше комар, той с радост щеше да я смачка.

— Ти си права за едно — определено не можеш да четеш мисли.

Ето, че отново говореше саркастично. Сара вече започваше да свиква с това. Тя стисна устни, но продължи:

— Изненада ме, окей? Последното, което очаквах, беше ти да ме целунеш. Познаваме се от седем години и никога преди не си ме целувал.

Лицето му просветля малко и дори се появи весело пламъче в очите му.

— Какво мога да кажа? За всичко си има първи път.

— Само за да знаеш, не отхвърлих теб.

Точно това тя искаше да изясни. Като гледаше лицето му, видя сериозните линии, образувани около очите и устата му, и побърза да продължи:

— Аз... Ти ме интересуваш. Загрижена съм за теб. И ти си загрижен за мен. Като приятели. И това е много, много специално. И аз не искам да го изгубя.

Джейк изсумтя.

— Ние какво, да не сме петгодишни? Това звучи, все едно го казва дете от детската градина. Една проклетая целувка за седем години, така че ще престанеш ли да го превръщаш в голяма работа?

— Да, ако ти го превръщаш в голяма работа.

— Скъпа, една целувка може да означава много в твоя живот, но в моя...

Той сви рамене, гласът му заглъхна, но съобщението беше ясно: През изминалите седем години за него е имало много целувки. „Стотици“, помисли си Сара. Не, вероятно хиляди. Тя набързо преброи мислено приятелките му и за свое раздражение откри, че това ни най-малко не я радва.

— Е, това подобрява значително нещата — каза натъртено.

— Няма да ревнуваш сега, нали?

Тя гневно отговори:

— Не!

— Просто питах.

Той отново сви рамене — жест, който вече започваше да я дразни — взе два от нейните картофа, защото вече беше изял своите, и изпи последната глътка от колата си, отново посветил вниманието си на телевизора. Като го гледаше, Сара кипеше от гняв. После мислено въздъхна. Независимо какво казваше, той все още беше ядосан, виждаше се. И беше много по-засегнат от случилото се между тях, отколкото беше готов да си признае. Тя опита отново.

— Виж, това съм аз, нали знаеш? Не ти. Не че не ме възбуди, ако това те тревожи. Просто... Просто не се чувствам удобно да имам... сексуална връзка с когото и да било. Дори с теб.

Този опит към пълна откровеност не се получи, както беше планиран. Не възстанови връзката, доверието и откритостта между двамата, както тя се надяваше. Но привлече вниманието на Джейк. Той прикова поглед в нея, присвил очи. Челюстта му беше здраво стисната.

— Знам това, окей? Не си ли спомняш нашия разговор, в който ти казах, че не си позволяваш никакво удоволствие? Бих казал, че това е пример за същото. И, между другото, просто за протокола, една целувка не прави връзката сексуална.

Сара не обърна внимание на последните му думи, а само го изгледа гневно.

— Само защото не съблякох дрехите си и не скочих в леглото с теб при първото докосване на устните ни, не означава, че не си позволявам никакви удоволствия. Изпитвам много удоволствия. — После, като осъзна как звучи това, тя побърза да добави: — По други начини.

Джейк присви устни така, че станаха много тънки.

— Ти непрекъснато си повтаряш това и, рано или късно, дори можеш да започнеш да си вярваш. — Той се изправи. — Окей, край на разговора. Ще взема душ.

Сара все още кипеше от гняв, когато той се отдалечи. Той нямаше дрехи в нейната къща, нейните дрехи бяха прекалено малки за него, което означаваше, че е още с дрехите, мокри от дъжда. Те практически вече бяха изсъхнали върху него. И той вероятно се чувстваше неудобно в тях. Вероятно затова така изведнъж и силно му се прииска да вземе душ. Да бе, толкова, колкото и луната беше от зелено сирене! Той просто искаше да е сигурен, че ще има последната дума.

— Да погледнем фактите. Ти грешиш! — извика тя след него.

Той хвърли поглед през рамо.

— Хубава тениска — каза той. — Да не би да я извади отнякъде специално за мен?

После се засмя и се скри в банята, като остави Сара да гледа гневно след него. Спалнята на Джейк имаше отделна баня и стая гардероб и заемаше цялата южна страна на апартамента. Всекидневната стая, трапезарията и кухнята бяха в центъра, после идваха друга по-малка спалня, баня и малък офис. За модернизацията на апартамента се беше погрижил същият декоратор, погрижил се за офисите на долния етаж, така че той беше приятен, мъжка смесица от сиво и черно с акценти в тъмночервено. И, да, имаше килими, картини и завеси точно там, където беше необходимо, което, отново да, липсваше в нейната къща.

Работата беше в това, че Джейк беше използвал декоратор, което струваше пари. Освен това тя, Сара, беше много заета. Наистина, наистина много заета. Само защото беше потиснала много свои нужди в името на работата, не означаваше, че нарочно се лишава от всякакво удоволствие.

Нали така?

Незабавно, неканен, в главата ѝ се върна споменът за онази неочаквана целувка. Първата ѝ реакция беше шок, втората — горещина. Глад. Желание. Но въпреки че тялото ѝ беше изпитало силен сексуален глад, умът ѝ беше отхвърлил идеята да го задоволи.

И какво трябва да докаже това?

Вероятно нищо, което би искала да разнищи по-внимателно. Освен може би, че беше готова да признае, че е възможно Джейк да е прав. Мрачно, Сара даде онова, което беше останало от хамбургера и картофите ѝ на Суити-пай, който, също като Джейк, не беше претенциозен по отношение на храната, която поглъщаше. После си взе още две хапки от салатата, отказа се от идеята да доказва на Джейк, че се храни, защото той не беше до нея, за да я види, и изхвърли останалото.

Не че тя въобще не ядеше, помисли си, като че ли за да се защити пред себе си. Просто беше направила грешка с пържените картофи. И не беше непременно вярно това, че не си позволяваше удоволствието на секса. Тя просто не беше сигурна дали иска в живота ѝ да има отново секс, особено сега, с всичко друго, което ставаше. Освен това, Джейк беше най-добрият ѝ приятел и тази връзка с него ѝ беше прекалено важна, за да я изгуби заради каквото и да било. Както му беше казала, той я беше изненадал. Може би, ако я беше предупредил по някакъв начин, отговорът ѝ щеше да бъде различен. Както и да е, можеше да използва едно от извиненията на Джейк — просто беше имала труден ден.

Тя се премести на дивана — той беше хубав, дълъг и дълбок, тапициран в сиво и обсипан с тъмnochервени възглавнички. Сви се удобно на него и взе дистанционното в ръце, втренчила поглед в телевизора. И той беше типичен за вкуса на Джейк — модерен, с плосък екран, голям, прикрепен към стената, истинско произведение на изкуството.

Не че в момента тя разбираше какво виждаше или какво слушаше. Нито един образ или дума не стигаше до съзнанието ѝ.

Трябваше да забрави и раздразнението на Джейк, и целувката, и въобще посоката, в която беше поело тяхното приятелство. Онова, върху което трябваше да се концентрира сега, беше фактът, че някой беше написал Йори върху прозореца на колата ѝ. Въпросът беше кой. Възможно ли беше Джейк да беше прав? Дали тайната ѝ с Лекси не беше записана някъде из документите, образуващи цели купчини в полицията? Джейк имаше копия от всичко, което засягаше изчезването на Лекси, както от записките на полицията, така и от записките на ФБР. Той разполагаше, разбира се, и с резултатите от собственото си разследване, снимките, видео — и аудиокасетите, всичко. Всичко това се пазеше на долния етаж в офиса, който някога беше спалня.

Дали тя не пропускаше някоя част — например онази, в която някой е казал на полицаите тяхната тайна кодова дума?

Единственият начин да се увери, беше да провери. Сара скочи на крака, забравила дистанционното на дивана, и се втурна да провери в записките още преди решението да се беше оформило напълно в тавата ѝ. Суити-пай зашляпа след нея. Тя слезе долу и взе толкова, колкото можеше да носи, което означаваше доста папки, натъпкани до последно с листове. Оставаха още четири пъти по толкова, плюс кутиите със снимки и касети, но тя реши, че ако работи методично, ще може да прегледа всичко за няколко часа. Току-що ги беше оставила върху масата и започваше да ги подрежда на купчини, готова да прегледа всичко страница по страница, когато Джейк излезе от банята. Той се спря до масата, смръщил вежди.

— Какво правиш?

— Готвя се да прегледам записките по изчезването на Лекси, за да видя дали някъде тук се споменава думата Йори.

— Знаеш ли, мога да поръчам това утре на моите хора. Те ще го направят много по-бързо от теб.

Сара престана да ги сортира и го погледна. Той зашляпа бос към нея. Чувстваше се удобно в старата сива тениска и дънките. Косата му беше рошава и още влажна, наболата брада караше бузите и брадичката му да изглеждат по-тъмни, а под очите му имаше сенки на умора. Тениската прилепваше към широките му рамене и гърди, а дънките подчертаваха дългите му и мускулести бедра. Беше минало

много, много дълго време, откакто Сара беше мислила за него по друг начин, отколкото просто като за Джейк, нейния най-добър приятел, но сега осъзна, че е много привлекателен мъж.

Тези мисли я разтревожиха. После прехвърли вината върху него. „Всичко това е заради онази целувка“.

Тя беше променила всичко. Преди им беше удобно и приятно един с друг като на членове от едно семейство, а сега във взаимоотношенията им се промъкваше нов елемент. Леко неудобство, чувство за не фамилиарност, едва доловимо напрежение.

Тя нямаше време за това.

— Те може и да пропуснат нещо.

Тя поднови сортирането на папките, после седна и отвори една. На първата страница, в центъра, беше снимката на дъщеря ѝ. Сара трепна и затвори очи.

— По дяволите, Сара.

Джейк сигурно беше разбрал, защото отиде и застана до нея.

„Стегни се“, каза си ожесточено Сара и отново отвори очи. Същевременно прелисти страницата, за да не я гледат вече очите на Лекси. Сега Сара гледаше снимка на парка. Тя се опита да издиша тихо, безшумно. Ето ги павилиона, пътеките, затревените площи, плажа. Тъй като снимките бяха правени няколко дни след изчезването на Лекси, те представляваха интерес за нея. Сара бързо прелисти страниците.

— Ти знаеш, че това не е чак толкова свързано с Лекси, нали?

Тонът му беше сериозен и мрачен. Той все така стоеше до нея, но тя не вдигна поглед към него. Не искаше да види съчувствието, което знаеше, че се таи в погледа му.

— Сигурно е, че става нещо лошо, но не става въпрос за Лекси. Нейното изчезване е просто оръжието, което някой използва, за да ти въздейства.

— Кой?

Сара сляпо обърна още една страница. Все още не вдигаше поглед към него. Освен че не искаше да види съчувствието в очите му, тя не искаше той да види болката в нейните.

— И защо?

— Не знам. Но знам, че това не е духът на дъщеря ти, който се опитва да се свърже с теб. Както знам, че ти е хрумвала и тази мисъл.

Тук имаме работа с жив човек. Той може все още да търси възможност да те застреля. Човек, който използва трагедията в живота ти за собствени цели. Или е някой, който те мрази, или някой, който ще спечели от това. Някой, замесен в сегашните ти случаи със Стамбо и Хелицър или други, по които работиш. Или някой, когото наистина си ядосала в миналото. — Той направи пауза, после в гласа му се долови лек хумор. — Хей, сега, като си помисля, враговете ти може да са цял милион.

Това я накара да вдигне поглед и дори да се усмихне горчиво.

— Ами, благодаря.

Погледът му изрази болка и горчивина. Той се извисяваше над нея — висок и стабилен, стиснал облегалката на стола ѝ.

— Почини си тази вечер, Сара. Няма да пропуснеш нищо, ако оставиш тази работа за утре. — Гласът му беше станал мек, нежен, почти ласкав, придумващ.

За миг, тя беше изкушена. Да избие всичко от главата си, да се отпусне с него, да погледа телевизия... Двамата не бяха правили това от дълго време.

Но не можеше. Абсолютно не можеше.

Независимо че беше съгласна с мнението му за онова, което става, независимо от гласа на логиката, който твърдеше, че това няма нищо общо с Лекси, сърцето ѝ беше убедено, че не е така. И това правеше секунда, непосветена на преследването на истината, изхабена, хвърлена на вятъра.

— Виждаш ли, работата е в това, че никой не знаеше за *Йори* — каза тя. — Аз съм почти сигурна. Ако открия думата тук, ще знам, че си прав, но ако не...

Гласът ѝ заглъхна и погледът ѝ отново се плъзна по документите пред нея — печатан доклад за разпит на свидетел, който по онова време е бил в парка. Той беше най-отгоре на куп подобни доклади. Сара осъзна, че за да е сигурна, ще трябва да прочете всяка дума. Като потисна въздишката си, тя започна да чете и да прелиства страниците.

Без да каже нито дума повече, Джейк седна от другата страна на масата — срещу нея. Взе следващия по-малък оформен куп от папката и започна да чете. Щеше да направи всичко, от което тя имаше нужда — както винаги. И на нея ѝ беше приятно, че независимо какво друго

ставаше между тях, Джейк все така беше с нея — нейният най-добър приятел.

След два часа те все още се занимаваха с това. Най-лошото беше, че макар да обсъдиха много възможности и поспориха за някои аспекти, не бяха стигнали до нищо ново.

— Добре, достатъчно — каза Джейк, като прегледа документите, които бяха в скута му. И той протегна ръка през масата, за да затвори папката.

Сара би възразила, но беше така замаяна от четенето и очите така я боляха, че виждаше листа, макар папката да беше вече затворена, което ѝ подсказа, че наистина е време да спре. Онова, което правеха, беше безполезно, ако не се направеше както трябва. Като хвърли поглед на папките, тя със съжаление разбра, че не бяха свършили и половината от работата. А като си помисли за всички папки, които бяха останали долу, раменете ѝ безпомощно увиснаха.

Това щеше да им отнеме наистина много време, а всъщност шансът за успех беше много малък.

— Време е за лягане — каза Джейк твърдо и се изправи.

Погледът на Сара се спря на лицето му. Като се имаше предвид всичко, случило се между тях, сега тези думи бяха двусмислени. После Сара си помисли, че сигурно е много уморена, щом реагира по този пресилен начин, и се опита да отхвърли всички тези смесени образи — устата му върху нейната, ръката му върху гърдите ѝ, твърдостта на тялото му, своя първи инстинктивен отговор. Но той сигурно беше прочел в погледа ѝ нещо от онова, което ставаше в главата ѝ, защото очите му потъмняха и той сви устни.

— Вече е почти полунощ — продължи Джейк. — Аз съм смъртно уморен.

Сара продължаваше да стои права на мястото си, без ни най-малко да е изненадана, че ѝ се вие свят и се чувства малко несигурно на краката си. Той пхна ръце в джобовете на дънките си, залюля се напред-назад на петите си и запита:

— И така, ще спиш ли с мен?

ГЛАВА 16

За миг, Сара просто го гледаше през масата с ококорени очи. Спомни си, че предната нощ наистина беше прекарала в прегръдките му.

Но оттогава много неща се бяха променили.

После той ѝ се усмихна широко с онази бавна и леко накривена на една страна усмивка — неговата очарователна усмивка, с която отдавна не я беше дарявал.

— Приемам изражението ти за „не“ — каза той и тя разбра, че той нарочно се е пошегувал с нея.

Тя също се усмихна, изпитала облекчение. Щом той беше възвърнал чувството си за хумор, значи нещата се подобряваха. Поне не изглеждаше вече да ѝ е толкова ядосан.

Суити-пай, който беше задрямал в краката ѝ, също се изправи, протегна се и я погледна въпросително.

— Искаш ли да излезеш? — запита го тя.

Очите на Суити-пай блеснаха, което означаваше „да“, и Сара се бърна към Джейк:

— Трябва да го изведе навън.

— Аз ще го направя.

Сара вече протягаше ръка към верижката на Суити-пай, която бе оставила на масичката за кафе пред дивана. Суити-пай, който беше много наясно как стават нещата, вече беше до нея.

— Ти?

Тя изгледа скептично Джейк, но бързо взе каишката от масата и я закопча към нашийника.

— А виждаш ли наоколо някой друг идиот, който да е готов на самоубийство?

Сара се засмя.

— Ще направиш това за мен? — Сара затрепка с мигли.

— Няма много неща, които не бих направил за теб.

Тонът му изразяваше странна горчивина. Той направи гримаса, когато пое каишката от нея. Погледна надолу към Суити-пай, който вече беше на крака и притискаше огромното си тяло към краката на Сара. Кучето вдигна поглед към него и изви устни. Това не беше точно ръмжене, но много близо до него.

— Ще дойда с теб.

Джейк поклати глава.

— Ти ще останеш тук. Просто в случай, че навън има някой, който иска отново да стреля по теб.

Стомахът на Сара се сви.

— Мислиш ли, че има?

— Не знам. За да те открият тук, ще трябва да са те проследили. Обаче не искам да поема никакъв риск.

Той тръгна към вратата, но почти стигнал до нея, се обърна, защото Суити-пай беше останал твърдо на мястото си и каишката се беше опънала.

— Разбира се, ако са искали да те застрелят, са могли да го направят, когато си им дала онази превъзходна възможност в безлюдния парк. Това, че още си жива, ми се струва добър знак, но, от друга страна, за разлика от някои хора, дори хладнокръвните убийци не обичат да се разхождат в такъв порой.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

— Млъкни, Джейк.

Той ѝ се усмихна присмехулно, после погледна гневно кучето, което все така отказваше да се помръдне.

— Хайде, Суити-пай.

Суити-пай хвърли поглед на Сара и тръгна с очевидна неохота. А на Сара ѝ хрумна отвратителна мисъл.

— Мислиш ли, че са ме проследили дотук?

Мисълта, че човекът, стрелял по нея, може би е някъде навън, че може да я следва като сянка навсякъде, накара сърцето ѝ да се свие. А това, че досега не се беше сетила, че може би я следят, я накара да се почувства глупава.

— Надявам се да е така — каза Джейк мрачно с ръка вече върху бравата, и ѝ хвърли поглед през рамо. — Двама от хората ми са навън и наблюдават къщата. Ако е така, ще го хванем.

Той отвори вратата, погледна надолу към кучето, което гледаше Сара с копнеж, после срещна погледа на Сара.

— Схвана ли, че трябва да останеш тук, докато се върна?

Сара кимна, без да каже дума. Суити-пай сигурно беше усетил внезапното напрежение в нея, защото оголи зъби.

— Добре — каза Джейк и отново погледна надолу. Каза, вече с друг тон: — Добро куче, Суити-пай. Да отидем да се изпишкаме.

Дори при тези обстоятелства, Сара се усмихна. Суити-пай вдигна към него поглед, в който се четеше нескрита омраза, после се остави да го придружат вън от стаята.

Останаха навън само около петнайсет минути. Сара ги чакаше напрегнато и буквално скочи от дивана, когато влязоха. Очевидно все още валеше — раменете и горната половина на тялото на Джейк бяха сухи и тя предположи, че е взел чадър — но дънките му бяха обсипани с капчици вода. Козината на Суити-пай блестеше и той миришеше на влага, но не се отърси. Сара предположи, че беше направил това на долния етаж. Вероятно веднага, след като бяха минали през входната врата.

— Нещо? — запита Сара и протегна ръка да поеме каишката на Суити-пай.

Тя я разкопча от нашийника му и го потупа по голямата глава. Той въздъхна и тръгна към кухнята, където тя беше изсипала храната му в чиния. Джейк поклати глава.

— Не. Виж, няма за какво да се тревожиш. Навън ще има хора, които ще наблюдават къщата през цялата нощ. Освен това, алармата е включена. А и Куджо ще е в твоята стая. Можеш да спиш като бебе. — Лека усмивка повдигна крайчеца на устните му. — Дори без мен.

Ето, че отново се шегуваше, но тя беше много радостна, че отношенията им са старите, на безопасна почва.

— Ти си най-добрият, Джейк.

— Внимавай, защото можеш да ме разчувстваш.

Тонът му беше сух. Той отиде до дивана, взе дистанционното управление и изключи телевизора. После й хвърли поглед през рамо.

— Лягай си, Сара.

И тя се подчини. Двойното легло в стаята за гости на Джейк беше удобно, както и самата стая. Нощницата й, изпрана с омекотител

— тя беше светлосиня, с дължина до средата на бедрото и украсена със спящо котенце — беше мека и така удобно позната. Суити-пай беше под леглото и тя чуваше дишането му, което я успокояваше. Тропотът на дъжда по первазите на прозорците също ѝ действаше успокояващо. Помагаше ѝ това, че алармата е включена, а хората на Джейк охраняват къщата. Но онова, което най-много ѝ помагаше да се отпусне в прегръдките на съня, беше фактът, че Джейк е наблизо. Трябваше само да го извика и той щеше да дотича, знаеше го. Един неин вик или нещо, което не е наред, и той щеше да е до нея.

И така, спокойна и защитена, тя заспа. Дойдоха сънищата, както винаги. Обикновено, Сара не помнеше голяма част от тях, но понякога се събуждаше спокойна и затова си мислеше, че вероятно Лекси я е навестила в съня ѝ. Друг път се събуждаше с плач и предполагаше, че е сънувала изчезването на дъщеря си. А тази вечер се събуди с вик.

Един дълъг миг, след като така рязко и болезнено беше изтръгната от съня от собствения си ужасяващ вик, тя остана да лежи неподвижно, с ръце, свити в юмруци върху завивката, която притискаше към гърдите си, втренчила немиждащ поглед в тавана. Сърцето ѝ биеше тежко. Дишаше бързо. Какво я беше събудило? Не знаеше. Знаеше само, че каквото и да беше, то я беше накарало да се събуди с вик. Знаеше, че Джейк ще дойде всяка секунда, и се заслушваше за бързите му стъпки. Така, постепенно, дишането ѝ се успокои и сърцето ѝ заби по-бавно. В стаята беше все така тъмно и тихо. Нищо не помръдваше. Под леглото, Суити-пай продължаваше да спи, дишането му беше ритмично, необезпокоено от нищо. Сара разбра, че е имала кошмар. Кошмар, достатъчно силен, та да я накара да извика в съня си. Кошмарът вече се разсейваше, но тя си спомни, че в съня си беше преследвана от еднооко същество, а когато се беше обърнала, почти се беше сблъскала с него...

Видеокамера. Мъж с видеокамера. В парка. Мъж, който я снимаше в момента веднага след изчезването на Лекси, когато тя беше обезумяла от тревога, но все още се надяваше, че дъщеря ѝ ще се намери. Когато тя почти беше изгубила ума си, а фестивалът около нея продължаваше и хората се веселяха.

След изчезването на Лекси, на полицията бяха дадени много касети, на които беше заснет паркът в онзи ден. Беше разгласена молбата им всеки, който е снимал онзи ден в парка, да помогне и

хората се бяха отзовали. Сара знаеше това, защото беше изгледала всяка минута от всяка касета, защото беше търсила, безплодно, някаква връзка, която би я отвела до Лекси. Но не намери нищо полезно.

Но на касетите не беше записан такъв момент, какъвто беше присъствал в кошмара ѝ — тя, снимана отблизо, докато край нея фестивалът продължава. А сигурно трябваше да има. Може би фактът, че нямаше, беше много важен. Или, може би — не.

Може би имаше заснет такъв момент, но тя го беше пропуснала или дори може би го беше гледала и после — забравила. Все пак, бяха минали години, откакто беше гледала касетите. А и не беше търсила собствения си образ. Но сега, може би като последица на разходката си в парка миналата вечер, си спомни, че беше видяла този мъж с камерата. Значи това трябваше да бъде записано върху някоя от касетите.

Като се замислеше, струваше ѝ се, че онзи мъж с камерата беше проявил неочакван интерес към нея. И очевидно подсъзнанието ѝ беше достатъчно обезпокоено от спомена, за да го изкара на повърхността под формата на сън. Сън, който я беше изплашил толкова много, че се беше събудила с вик.

Въпросът беше: Дали онзи мъж наистина беше снимал *нея*, вместо, да кажем, хората около нея? И ако беше така — защо? От отговора, който изплуваше от подсъзнанието ѝ, ѝ прилошаваше. Беше ли възможно, след като беше отвялякъл Лекси, той да се беше поинтересувал от реакцията на майка ѝ?

Вероятно не. Със сигурност — не. Със сигурност, тук въображението ѝ се развихряше малко повече, както се беше случвало много, много пъти след изчезването на Лекси. Но онова, което си спомняше от онзи мъж, оставаше все така ясно в съзнанието ѝ. Той беше на средна възраст, среден на ръст, със здраво телосложение, с малки стиснати устни и рошави черни мустаци. И това беше всичко. Единствената друга подробност, която си спомняше за него, беше онази проклета камера, която закриваше лицето му.

Но и това беше повече, отколкото имаше преди. Ако този мъж наистина имаше нещо общо с изчезването на Лекси — тя знаеше, че това е най-малкото преувеличено, но беше готова с радост да се хване и за сламката — то можеше да бъде отправна точка. Няколко

подробности, някоя скица на лицето, което търсят, не бяха разполагали с това досега. И колкото и малко да беше, то можеше да предизвика огромна разлика.

Сара започна да се вълнува, но си напомни, че няма причина за това.

Първото, което трябваше да направи, беше да гледа касетите отново просто за да се увери, че тази касета съществува.

Тя стана от леглото и тихо отиде във всекидневната. Часовникът на телевизора показваше 03:16 след полунощ. Беше спала малко повече от три часа, но се чувстваше напълно възстановена.

Поставената цел, както и надеждата, могат да направят това за човека.

Касетите с видеозаписите бяха на долния етаж. Нямаше начин да заспи отново, ако не ги изгледа. За щастие, за разлика от папките, нямаше нужда да гледа всичките. На всяка касета имаше етикет с името на човека, който беше заснел филма (*тя щеше да прескочи всички, заснети от жени*) времето, когато беше заснет (*така тя можеше да изключи всички, заснети след 17:45*), и приблизителното местонахождение.

Като се движеше тихо, за да не събуди Джейк — с горчивина си помисли, че той ще дотича при нея при най-малкия шум — тя слезе на долния етаж и започна да сортира касетите. После изключи осветлението и ги занесе на горния етаж. Влезе в апартамента и внимателно ги остави на масичката за кафе, остана неподвижна за миг, за да си поеме въздух. Сред шумовете на нощта в апартамента чуваше хъркането и на Суити-пай, и на Джейк. Тя си зададе един въпрос, на който трудно можеше да получи отговор: Възможно ли беше някой да извика високо в апартамент и никой да не го чуе, следователно — дали въобще беше извикала? Отиде до вратата на спалнята на Джейк, която беше отворена, вероятно за да я чуе, ако тя има нужда от него — надежда за нея, която обаче не беше дала резултат. Заслуша се за миг в хъркането му, после затвори тихо вратата, за да не го събуди. Върна се във всекидневната, запали лампата до дивана, взе най-късата касета — записите варираха от седем минути до час — и направи отвратително откритие.

Големият му телевизор, истинското произведение на изкуството, работеше само с DVD дискове.

Замисли се с копнеж за своя стар телевизор с неговото безнадеждно остаряло видео. То щеше да приеме записите от видеокамерите. Хрумна ѝ възможността да вземе касетите и Суити-пай и да се прибере у дома си, но я отхвърли почти начаса. Този път предупреждението на Джейк, че навън може да я дебне някой, не ѝ излизаше от ума. Тя не беше толкова глупава, че винаги да се подчинява на първия импулс. После си спомни малкия телевизор, който Дороти държеше в стаята за почивка на втория етаж, където тя обядваше и гледаше любимите си сапунени опери. Той беше с вградено видео. Сара взе касетите и забърза надолу по стълбите.

Стаята за почивка беше непосредствено до тази с папките. Беше малка, може би осем на десет фута, и тъй като беше убежището на Дороти, беше почти убягнала от вниманието на онзи модерен декоратор. Едната стена беше почти изцяло заета от шкафове, подобни на кухненските. Имаше и плот, върху който беше поставен телевизорът. Имаше, също така, малък хладилник, микровълнова фурна и мивка. Стените бяха боядисани в мек нюанс на синия цвят, имаше диван, тапициран с кувертюра на сини цветя, и малко огледало над него. Те заемаха стената срещу тази с шкафовете. До далечната стена имаше маса за карти и четири стола, където Дороти — и ако някой искаше да се присъедини към нея — често се хранеше. Малките прозорци бяха покрити със завеси на сини карета.

Сара включи осветлението и постави първата касета във видеото, намали звука, колкото беше възможно, за да не обезпокои Джейк (*сега, когато беше изгубила илюзиите си, не го смяташе вече за толкова лесно*) и се настани на дивана, за да гледа.

Появиха се две малки момчета, които ритаха топка на плажа. На заден фон се виждаше павилионът, но тъй като филмът беше на нивото на очите на децата — този, който беше снимал, сигурно беше клекнал или коленичил — не беше уловено почти нищо друго, освен децата. Дори фигурите, които се виждаха в далечината, бяха отрязани до кръста.

На втората касета беше заснето куче, което преследваше фризби близо до алеята, която водеше до павилиона. И тук се виждаха фигури на заден фон, макар нито една от тях да не представляваше особен интерес. Сара се канеше сега да я разгледа най-общо, а по-късно да я

пусне отново, за да разгледа внимателно всички лица, в случай че се вижда мъжът, който я беше заснел.

Третата касета беше заснета вътре в павилиона от роднина на Андрю — същия Андрю, който играеше в отбора на Лекси по баскетбол. На нея беше заснет предимно Андрю. Сара си спомняше добре тази касета. Беше я гледала дузина пъти през първите месеци след изчезването на Лекси, защото на нея се виждаше, макар и за кратко, дъщеря ѝ. Само за миг се мяркаше червената ѝ конска опашка със синята панделка. Един кратък миг и вече я нямаше. Сара прекрати гледането на тази касета веднага, щом разбра коя е. Но все пак — не толкова бързо, че сърцето ѝ да не изпита отново познатата болка.

Бързо я замени с друга касета и се облегна назад, когато на екрана се появи образът на млада жена, която ядеше хотдог и махаше пред камерата.

— Исусе, Сара, четири часът сутринта е.

Джейк се появи на прага толкова внезапно, че Сара подскочи. Спусна на пода босите си крака, които дотогава бяха подвити под тялото ѝ. Косата му беше разрошена, в очите му се забелязваха червени жилки, беше обул само дънките си. Широките му и изключително мускулести гърди и рамене почти изпълваха рамката на вратата. Беше минало известно време, откакто за последен път го беше видяла без риза, и сега ѝ беше интересно да отбележи, че въпреки отвратителните си хранителни навици, той все още изглежда добре. Да, беше в превъзходна форма. Също така нямаше тлъстини около талията.

Е, добре, сега, когато духът беше излязъл от бутилката, очевидно нямаше как да бъде върнат обратно — думата, която изникна в съзнанието ѝ, докато го оглеждаше отгоре до долу, беше секси. Не можеше да повярва, че, до тази вечер, никога не беше мислила за него по този начин. За нея той винаги беше просто Джейк — силен мъж, на когото да се облене, силен ум, който, когато е необходимо, да подхранва нейния, приятел, с когото да излиза, някого, когото познава добре и на когото винаги може да разчита.

От години вече той беше най-близкото до семейство, което имаше, и сега отбеляза, че никога преди не го е гледала обективно. Защото, ако го беше направила, как би пропуснала факта, че той е толкова секси?

Той беше прав, призна тя, изведнъж отвратена и ужасена: След изчезването на Лекси нейната мъка я беше направила сляпа и глуха за света около нея.

Сигурно го гледаше с ококорени и блеснали очи, защото той хвърли само един поглед на онова, което тя правеше, застана между нея и телевизора, скръстил ръце на гърди, и я изгледа гневно.

— Ти си откачена, знаеш ли?

— Какво? Но аз гледам...

Той я прекъсна.

— Знам какво гледаш. Мислиш, че аз самият не съм гледал тези касети достатъчно дълго, та да ги разпозная веднага? — Той издиша бавно и част от остротата изчезна от гласа му. — Е, ще ми кажеш ли защо ги гледаш сега?

Като погледна покрай него към онази част от телевизора, която все още се виждаше, тя видя младата жена, която беше изляла хотдога си, да изпраца целувки на камерата.

— Спомних си нещо — каза Сара.

Джейк изключи телевизора, като натисна бутона с много по-голяма сила и ожесточение, отколкото действието изискваше. Можеше и по-късно да изрази възмущението си от факта, че той винаги се смяташе за прав. В момента трябваше да му каже за онова, което можеше да направи пробив в случая.

— Веднага след изчезването на Лекси, когато тичах като обезумяла да я търся из парка, имаше мъж с камера, който снимаше мен. Зад мен танцьори и актьори изпълняваха някакъв номер, но той фокусираше камерата върху мен, почти съм сигурна в това. Искях да видя тази касета, защото...

Само като говореше за това, Сара отново силно се развълнува.

— Споменах ли, че е четири часът сутринта!? — прекъсна я с рев Джейк. — А ти си легна едва в полунощ!

— Не съм уморена. Помислил ли си някога за това? Джейк, чуй, аз...

— Е, аз съм уморен. А ти помислила ли си за това? Аз съм дяволски уморен, на практика виждам двойни образи.

— Легни си, тогава. Аз просто искам да видя...

— И ти трябва да си уморена! Би трябвало да паднеш изтощена върху леглото. Самоубиваш се така.

— Не съм толкова крехка. Аз...

Докато тя говореше, той присви очи и стисна челюст. Прекъсна я безмилостно.

— Гресиш. Оглеждала ли си се напоследък добре в огледалото?

Той я хвана за ръката и я дръпна, за да се изправи. Обърна я, постави и двете си ръце на раменете ѝ и я приближи до огледалото над дивана. Извисяваше се огромен и тъмен зад нея и Сара си помисли, че вероятно заради контраста размерите и цвета на кожата им тя изглеждаше толкова дребна и бледа. Косата ѝ беше рошава, закриваше раната, която едва се виждаше, но тя беше убедена, че заради тъмното индиговосиньо на раната кожата ѝ изглежда бяла като хартия. Колкото до сините сенки под очите ѝ — е, добре, не беше спала известно време. А изпъкналите ѝ скули? Да, тя също така не ядеше много. Всъщност сега, като се замислеше за това, не беше закусила. Нито обядвала.

Той беше прав. Наистина изглеждаше крехка, но нямаше да се съгласи с него. Тя вирна брадичка.

— Е?

Погледите им се срещнаха в огледалото. Ръцете му се стегнаха. Изглеждаха загорели и много мъжествени на фона на нежното синьо на нейната нощница. Неговите силни длани подчертаваха колко тесни са раменете ѝ. Беше толкова близо зад нея, че тя усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му. Усети изненадващо ясно, че е без риза. Изведнъж ѝ стана много горещо и помисли — или поне така се надяваше — че причината за това е топлината на неговото тяло.

Другите обяснения усложняваха много нещата, а в момента тя нямаше нужда от усложнения. Изтръгна се от ръцете му и се обърна с лице към него. Просто така, защото изведнъж започна ясно да усеща, че е гола под нощницата, и защото си спомни, че само преди няколко часа ръцете му бяха върху гърдите ѝ, тя скръсти ръце и смръщи вежди. Погледът му задържа нейния.

— Ако продължаваш така, скоро ще припаднеш от изтощение. Тогава, с какво ще бъдеш полезна на Лекси, на себе си или на когото и да било другиго?

Сара не беше помислила за това. Лицето ѝ се отпусна. Тя облиза устни.

— Това е само... Чувствам, че съм близо до това да открия какво се е случило с Лекси. По-близо отвсякога. Видях в съня си този мъж с

камерата и си спомних, че в онзи ден той наистина беше в парка. Мога да си спомня някои неща за него, затова искам да изгледам касетите. Ако заснетата от него липсва, тогава...

— Тя ще е тук и утре, както и днес. Хайде, Сара. Може би ти нямаш нужда от сън, но аз имам, а със сигурност не мога да спя, ако ти ще се занимаваш с това.

Сара все още успяваше да устои на чувството за вина, което той нарочно се опитваше да предизвика у нея. Неочаквано, той издаде звук на нетърпение. Хвана я недотам нежно за ръката и я задърпа след себе си, като палеше осветлението в стаите, през които минаваха.

— Касетите... — запротестира Сара и погледна назад.

— Имай ми доверие. Те никъде няма да отидат.

Само лека светлина се процеждаше през вратата на апартамента, която той беше оставил откритата, затова коридорът тънеше в мрак. Тесните стълби, които водеха от втория до третия етаж, бяха тъмни в подножието, но осветени в горния си край.

Той се спря в началото на стълбите, дръпна я до себе си — както рибар издърпва въдицата — после пусна ръката ѝ и ѝ направи знак да тръгне по стълбите пред него.

Въпреки усилията си да не се подчини, вината се беше загнездила в нея. Без да каже дума, Сара тръгна нагоре, макар да знаеше, че е прекалено напрегната, за да заспи. Работата беше в това, че Джейк не се чувстваше така. Макар много да искаше да изгледа касетите, тя щеше да лежи в леглото и да гледа втръчено тавана заради Джейк. Поне докато не се увереше, че той отново е заспал.

— Съжалявам, че те събудих — каза тя искрено, когато се върнаха в апартамента му.

Той заключи вратата и се обърна към нея, все така намръщен. Тя се прозина широко, нарочно, и отиде до лампата, поставена до дивана, която беше оставила запалена.

— Прав си, уморена съм. Ще се видим сутринта, окей?

— Чакай малко. Кажи го отново.

Лицето му се отпусна малко и той тръгна към нея.

— Кое? Че съм уморена? — Тя търсеше малкото копче на лампата, за да го натисне и да я изключи.

— Не. Искам да повториш, че съм прав. Не мисля, че съм те чувал да казваш това преди.

— О!

Той беше близо до нея сега и тя вдигна поглед към него, за да погледне с очи сериозното му лице с наболата брада, присвитите устни, широкия му здрав врат, широките голи рамене, широките голи гърди, дългите му и мощни бедра в износените дънки. Беше ѝ така добре познат, както и собственото ѝ отражение и, да, изведнъж изпита чувството, че може би все пак не го познава толкова добре.

Мисълта беше вълнуваща.

Сара отбеляза връхлетялото я чувство за собствената ѝ сексуалност с лек шок. Може би сега, след като беше разбрала колко ограничени са нейните чувства и желания, беше започнала да си ги възвръща.

И отново, всичко това можеше да се припише на онази проклета целувка.

„Сега моментът никак не е подходящ за всичко това“, каза си тя, но сърцето ѝ заби малко по-бързо, когато той спря пред нея. Като застраховка, въпреки че пръстите ѝ намериха малкото копче на лампата, тя не го натисна, а отпусна ръце край тялото си. Вероятно идеята да ги потопи в мрак не беше съвсем добра. Не и докато не си изяснеше как ще ѝ се отрази цялото това нейно психологическо пробуждане.

— Е?

Джейк скръсти ръце, очевидно очаквайки нещо. Сара отново забеляза, като че ли това беше нещо ново, колко загорели и мускулести са ръцете му, и незабавно премести погледа си върху лицето му.

— Чудесно. Прав си.

Осъзна, че на практика беше изрекла думите така, сякаш ги беше захвърлила в лицето му, въздъхна и се отказа да се бори със себе си. Двамата с Джейк винаги бяха откровени един с друг. Противното просто не беше честно спрямо нито един от двамата.

— Прав си за много неща, бих казала. Но се страхувам, че ако призная това, ще ти се замае главата.

Той изглеждаше особено предпазлив.

— За какво говорим тук?

— Знаеш. Всичко, което ми каза преди, когато спорехме. Мисля, темата беше, че аз въобще не се забавлявам.

— Да, така е, не се забавляваш — каза той и като че ли само това напомняне му беше достатъчно, за да налее отново масло в огъня. — Работиш непрекъснато, не спиш, което се доказва и в момента, не...

Тя го прекъсна, като в същото време присви очи.

— Окей, разбрах вече. — После добави: — Мога ли да те запитам нещо?

— Защо имам чувството, че това ще е особено преднамерен въпрос?

Тя не обърна внимание на думите му.

— Защо ме целуна? И не ме заливай с онези глупости за това, че си имал изпълнен със стрес ден. Искам истината.

Той стисна челюст. Очите му изразяваха предпазливост.

— Скъпа, не би могла да понесеш истината.

Каза го весело, уж просто така, но ако мислеше, че ще се измъкне с това, грешеше. Не можеше така лесно да я заблуди или да се отърве от нея.

— Искам да знам защо ме целуна, Джейк. — Тя търсеше нещо в очите му. — Заслужавам да знам.

Измина секунда. Устните му се изкривиха в полуусмивка. После той направи нещо изненадващо — взе ръцете ѝ и ги поднесе към устните си, целуна ги веднъж, два пъти. Сара ококори очи, докато гледаше как устните му се притискат към гладката ѝ бледа кожа. Това беше романтичен жест, на какъвто тя никога не беше смятала Джейк за способен. Това я замая. Пулсът ѝ се ускори. Дишането ѝ стана неравномерно. Почувства горещината на тези целувки чак до пръстите на краката си.

После вдигна поглед и отново срещна неговия. Очите му бяха тъмни и горещи.

— Разбираш ли, работата е в това — каза той, — че може би съм се уморил да бъдем най-добри приятели.

ГЛАВА 17

— Това не може да бъде, защото аз съм много досадна, нали? — успя да каже Сара, използвайки негови думи. Опита се да говори спокойно и весело, макар сърцето ѝ да се блъскаше в гърдите.

— Ето отново. — Тя реши, че той изглежда прекалено сериозен за човек, който току-що е целувал ръцете ѝ. — Знаеш, че ме убиваш, нали?

— Не мислиш ли, че можеш да си малко по-ясен? Как те убивам по-точно? За липса на сън ли говорим, за прекалено много ядове или...

— Всичко — прекъсна я той. Гласът му беше малко по-дрезгав от обикновено. — Плюс това, а то е главното, че съм луд по теб.

Сърцето ѝ започна да изпълнява някакви сложни и забързани движения. Двамата все още се държаха за ръце. Очите му бяха станали толкова тъмни, че бяха почти черни. Устата му беше изкривена в горчива гримаса.

Сара изведнъж остана без дъх. Струваше ѝ се, че той не може да говори така на нея, но в стаята нямаше никого другиго. Значи тези думи се отнасяха до нея. Беше ѝ прекалено хубаво. И тя осъзна, че беше минало много, много време, откакто за последен път се беше чувствала толкова добре.

По-добре щеше да бъде да напредва предпазливо — като че ли е стъпила на ролкови кълки за първи път.

— Какво казваш?

— Какво, да не искаш да ти начертая диаграма? — Той направи гримаса и стисна по-силно ръцете ѝ. — Окей, добре. Искам някои промени в отношенията ни. Искам да те изведе на вечеря. Искам да те заведе на кино, в морето с лодката си, някъде във ваканция. Е, тъй като винаги сме били искрени един с друг, нека изплюя камъчето — искам да те имам в леглото си. Това искам. Но ти, виждаш ли, ти си проблемът. Ти дори не можеш да ме целунеш.

Пулсът ѝ май беше полудял. Сякаш изведнъж, във въздуха се усети нещо като електрическо напрежение.

— Можем да поработим върху това — каза тя, като задържа погледа му.

Нещо проблесна в очите му. Нещо горещо, тъмно и опасно, и сърцето на Сара прескочи един удар в отговор. Устата ѝ пресъхна. Дишането ѝ стана прекалено бързо.

— О, така ли?

— Да.

После, като продължаваше да я държи за ръцете, но без телата им да се допират, въпреки че все така излъчваха топлина, той се наведе към нея и я целуна. Беше нежна целувка, едва доловима — като докосване на перо. Но топлината избухна неудържимо в нея. Докосването му изгаряше кожата ѝ. Костите ѝ се разтопиха.

Сара осъзна, че очите ѝ са все още отворени, защото гледаха право в неговите. И онова, което видя в тях, накара дъха ѝ да секне, а сърцето ѝ да заблъска тежко като чук в гърдите. Те бяха потъмнели от желание, горяха от желание за нея. Но имаше и нещо друго. Там, зад пламъците, зад сексуалното желание, те бяха уязвими.

Идеята, че Джейк, винаги така огромен, издръжлив и способен, винаги намиращ отговора, на който и да е въпрос, винаги постигащ самоконтрол, винаги стабилен и силен, сега е уязвим заради нея, скъса и последната връзка, която толкова дълго я беше държала в затвора на мъката.

Тя затвори очи. Направи крачка към него и гърдите ѝ се допряха в неговите, като ги делеше само тънката материя на нейната нощница. Краката ѝ също се допряха до неговите мускулисти бедра. Зърната ѝ веднага се втвърдиха, когато топлината на тялото му проникна в нейното. Стомахът ѝ трепна и се сви. Нещо някъде дълбоко в нея започна да пулсира.

И тя го целуна.

За миг, не повече, той застина, докато устните и езикът ѝ бавно галеха и изучаваха неговите. После той измърмори нещо неясно и я прегърна толкова силно, че гърдите ѝ се сплескаха и трябваше да се повдигне на върха на пръстите си. Телата им станаха едно цяло и той я целуна така, сякаш беше изгладнял за вкуса на устните ѝ.

„Харесва ми как ме целуваш“. Тази мисъл изплува в главата ѝ преди всички други. Дали я беше изказала на глас? Не знаеше. Беше

така разтърсена, така възбудена, така удивена, че не можеше да бъде сигурна в нищо.

Той продължи да я целува — горещи и дълбоки целувки, които караха тялото ѝ да гори и да тръпне, да ѝ се завие свят и коленете ѝ да омекнат. Устните му бяха горещи и твърди, езикът му беше горещ и изискващ, той знаеше прекрасно какво да прави и с двете, което тя установи с вълнение и задоволство. Ръцете му бяха твърди и я прегръщаха здраво, дланите му обхващаха почти целия ѝ гръб и Сара усещаше бързото биене на сърцето му до нейното. Или може би това беше нейното собствено сърце. Беше така замаяна, че не можеше да е сигурна дори в това.

„Това е Джейк“, помисли си като в мъгла, обви врата му с ръце и го целуна със страст, събирана в продължение на години. Изследва устата му така, както той изследваше нейната, малко несръчно може би, но толкова жадно, толкова страстно, че и двамата се разгоряха. Защото целуваше Джейк, затова ѝ беше толкова по-трудно да повярва на тази разгоряла се страст. Кой би помислил, че Джейк, нейният най-добър приятел, може да я накара да се чувства така?

Устата му се откъсна от нейната, за да се спусне с горещи целувки по врата ѝ. Сара си пое дълбоко дъх и, изглежда, кислородът ѝ помогна отново да възприема нещата. А те се развиваха малко прекалено бързо, отколкото беше смятала за възможно или си беше представяла...

— Ти разбираш — прошепна в ухото му, когато той притисна устни към чувствителното място, където шията и рамото ѝ се съединяваха, — че ние може би разваляме нашето голямо и страхотно приятелство, нали?

Той застина и си пое дъх, после повдигна глава и погледна в очите ѝ. Ръцете му отслабиха малко прегръдката и тя отново стъпи на целите си стъпала. Очите му бяха потъмнели от страст. Лицето му се беше зачервило. Дишането му беше плитко, гърдите му се повдигаха и спускаха по-бързо от обикновено. Кожата му беше влажна от потта, откри тя, когато импулсивно, инстинктивно, плъзна длани по мускулестите му рамене.

Господи, колко широки бяха раменете му! Как е възможно да не беше забелязала досега колко широки и мускулести са те?

— Знаеш ли, аз съм готов да приема тази опасност.

Гласът му беше по-груб и по-тих — много по-плътен, отколкото го беше чувала досега. Гледаше я внимателно, въпреки жадното пламъче в очите му, и Сара разбра, че той иска да види каква е реакцията ѝ на случващото се между тях.

На Джейк винаги можеше да се разчита, че ще направи каквото трябва, за да се погрижи за нея.

Знаеше, че може да се отдръпне във всеки момент и той няма да направи нищо, което тя не желае. Той дори щеше да направи така, че нещата да са по-лесни за нея. Знаеше това, но сега, като си го спомни, паниката я напусна, както и всеки страх. Това беше Джейк и точно защото беше Джейк, тя можеше да си позволи да се отпусне.

— Да, аз — също — каза и го загледа в очите докато плъзгаше длани по раменете му с преднамерена чувственост. После отново склочи ръце зад врата му.

Очите му станаха още по-тъмни, ако това беше възможно.

Тя отново се повдигна на пръсти и го целуна.

Той си пое рязко въздух. Ръцете му отново се стегнаха около нея. За миг остана неподвижен, остави я да го целува и да се притиска в него. После наведе главата ѝ така, че тя легна на рамото му, наруши равновесието ѝ дотолкова, че да трябва да се притисне в него, за да не падне, и взе инициативата в свои ръце — целуна я толкова вещо, че ѝ се зави свят. Тя чувстваше как напрежението се събира в него, чувстваше неговата настоятелност, нуждата му. Мускулите на врата и раменете му се бяха стегнали под дланите ѝ. Тя го погали по сгорещения врат, по гърба, после зарови пръсти в косата на тила му и изви тяло така, че гърдите ѝ се притиснаха още по-силно в неговите. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и обхвана дупето ѝ, притисна го към себе си. Тя почувства доказателството за възбудата му и издаде тих гърлен звук.

— Исусе, Сара!

Той повдигна глава, а тя отвори очи точно навреме, за да види как той я разтърсва, все едно че иска да я проясни. После плъзна ръка под коленете ѝ и я взе на ръце. Тръгна, ръцете му бяха уверени и силни и я държаха здраво. Очите му бяха черни и блестящи, лицето му също беше потъмняло. Той дишаше бързо и беше очевидно, че я желае. Много я желае.

Е, тя също го желаше.

— Джейк — каза повече от учудване, че това беше той. Ръцете ѝ бяха обвили врата му, той я носеше, сякаш тя не тежеше въобще, към спалнята, разбра тя, като се огледа набързо. И изведнъж всичките ѝ усилия стигаха само за това да си поеме дъх.

— Сара. — Въпреки силното му желание, той успя да ѝ се усмихне. — Още ли са ти студени краката?

Бяха до отворената врата на спалнята, която, за разлика от меко осветената дневна, беше тъмна. Той трябваше да се обърне на една страна, за да я пренесе през прага. Едва в онзи момент тя разбра колко е важно това, което се канеха да направят. Стори ѝ се, че е невъзможно. Защо да рискуват доброто приятелство, защо да рискуват да разбият сърцата си? Паниката отново се надигна в нея, замъгли съзнанието ѝ, прошепна ѝ да спре навреме — докато още може. Ако спеше с Джейк, техните отношения — да не казваме нищо за живота ѝ — щяха да се променят завинаги.

— О, какво пък, по дяволите! — каза тя на глас, по-скоро за да заглуши паниката, отколкото да отговори на него. — Да го направим.

— Добро отношение към нещата — каза той и се засмя.

После очите му отново блеснаха и той я целуна, твърдо и уверено. Двамата преминаха през прага и мракът ги обгърна. След секунди той я остави на леглото и легна до нея и дори най-малкото колебание се изгуби в горещината, която се разгоря в телата им.

Сара отбеляза колко мек е дюшекът, че леглото е разхвърляно, а възглавницата леко мирише на Джейк. Той изрита завивките на пода и плъзна ръце под нощницата ѝ.

Целуна я бавно, чувствено. Дланите му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, по тялото ѝ, и стигнаха до гърдите ѝ, като оставиха гореща диря. Сара затрепери и започна да се извива в ръцете му — както когато галиш котенце. Той я целува и гали дотогава, докато тя не затрепери силно и не се притисна в него, а нощницата ѝ беше повдигната чак до подмишниците.

— Какво ще кажеш да съблечем това? — прошепна той и целуна ухото ѝ. Езикът му се плъзна в него, а зъбите му леко загризаха меката му част. Временно загубила способността си да говори, Сара си пое рязко въздух, но не възрази, а вдигна ръце над главата си, за да може той да я съблече.

И ето, че вече беше гола.

Нищо в живота ѝ досега не беше толкова невероятно и удовлетворяващо, колкото фактът, че е гола с Джейк в леглото.

Чувстваше хладния въздух от климатичната инсталация върху сгорещената си кожа, чувстваше колко гладки и хладни са чаршафите под гърба ѝ, чувстваше погледа му, който се плъзгаше по тялото ѝ. В спалнята беше тъмно, но не толкова, че да не могат да се видят един друг. Погледът на Джейк беше навсякъде — галеше гърдите и зърната ѝ, които бяха набъбнали невероятно, галеше тънката ѝ талия и стройните ѝ бедра, плъзгаше се по деликатните ѝ крака.

— Красива си — каза той и тя му благодари, защото така ѝ се стори подходящо, а после затвори очи.

Той се претърколи върху нея и тялото му я прикова към дюшека. Едва когато краката му заставиха нейните да се раздалечат, тя осъзна, че той е все още с дънките си.

Мисълта, че тя е гола, а той — не, накара главата ѝ да се завърти. Тя потръпна от радостно вълнение. После устата му отново намери нейната, тя го прегърна през врата и му отвърна със страстна целувка. Той целуна леко и нежно лицето ѝ, спусна се към шията ѝ, като леко я одраска с наболата си брада. Широките му гърди бяха леко влажни и абсолютно мъжествени и на нея много ѝ харесваше допирът до тях. Широкият му гръб също беше топъл и също беше влажен. Гладката му кожа покриваше мускулите, които бяха като живи под дланите ѝ. Ръцете му намериха гърдите ѝ, тялото ѝ се притисна в неговото и тя започна да трепери и да гори.

Той целуна страстно шията ѝ, а тя заби нокти в раменете му, стисна краката му със своите, отвори очи и започна да се бори за въздух.

— Господи, добър си! — успя да каже с почти нормален глас, а устните му оставиха гореща диря по шията ѝ и се спуснаха към гърдите ѝ.

Той вдигна глава и я погледна. Очите му горяха като въглени в мрака. Тя виждаше леко извитите му устни.

— Скъпа, нямаш представа — каза той и тя едва успя да регистрира факта, че гласът му е надебелял, но също така у него се долавя нотка на хумор. После устата му намери зърното ѝ, а ръката му се плъзна по корема ѝ и после — между краката ѝ.

Сърцето на Сара заблъска в гърдите. Стомахът ѝ стана на възел. Тя инстинктивно се опита да затвори крака, но бедрото му беше между тях и тя нищо не можеше да направи. После ръката му я намери и тя вече нищо не искаше да направи. Лежеше и се задъхваше със затворени очи, трепереше от шок и възбудата ѝ нарастваше заедно с невероятната наслада, докато пръстите му търсеха нейните тайни влажни места, а устата му покриваше гърдите ѝ с мокри целувки.

„Как съм могла да живея без това?“ Тази мисъл се въртеше отново и отново в главата ѝ.

Устата му се отдели от гърдите ѝ и се спусна надолу по корема ѝ. Тя тръпнеше, беше станала странно слаба от копнеж, тялото ѝ гореше от нужда. Сърцето ѝ биеше толкова учестено и дишането ѝ беше толкова накъсано, че всякакъв свързан разговор беше изключен. Тя тихо изразяваше някакъв несвързан протест, стискаше силно раменете му, но той или не разбираше, или не беше в настроение да се подчини. Ръцете ѝ сграбчиха чаршафите, ноктите ѝ се забиха в дюшека, когато той се смъкна надолу и тя вече не го достигаше. Той разтвори краката ѝ и я целуна между тях.

Тялото ѝ се стегна. Изненадана от тъмната и гореща страст, Сара изви тяло към тази изкушаваща я уста и извика.

Устата му беше изпепеляващо гореща. Устните и езикът му знаеха какво правят. Той плъзна ръце под дупето ѝ и го повдигна нагоре, задържа я неподвижна и продължи да я целува. Тялото ѝ гореше, тръпнеше и се топеше, докато той я учеше какво удоволствие може да бъде да се отдадеш на нуждата от ласки. Той я подлудяваше, караше я да мисли само за това, колко много го иска.

После я остави.

Като дишаше тежко и трепереше, като мърдаше неспокойно крака и тяло, Сара отвори очи и откри, че той стои прав до леглото.

— Джейк?

Гласът ѝ беше несигурен. Тя се напрягаше да види нещо в мрака. Копнееше за него, желаше го, имаше нужда от него... Чу плъзгането на ципа и разбра, че той събува дънките си.

— Минутка.

Тя успя само да го зърне гол — Джейк, гол — и очите ѝ се ококориха, когато видя колко е голям и издут от желание за нея. После

чу да се отваря чекмедже и го загледа само за да види, че той отново прави онова, което е необходимо, за да я защити.

И макар че не ѝ хареса това, че той държи винаги готови презервативи в нощното си шкафче, реши, че тази мисъл не е за този момент, в който е толкова възбудена.

— Мисля за това от месеци — каза той, когато отново легна на леглото до нея. Гласът му беше надебелял и дрезгав, което накара гърлото ѝ да се стегне.

— Месеци? — прошепна тя, разсеяла се, защото кракът му отново се плъзна между нейните. Само че сега той беше гол като останалата част от тялото му, топъл и твърд, мускулест. Нейните крака, сега меки и готови да се подчинят, се разтвориха, за да го допуснат, сърцето ѝ заби силно и я заля топлина само при мисълта какво се канят да направят.

— Може би дори от години. Чувствам се така, сякаш винаги съм го искал.

Тялото му я притисна към дюшека. Тя беше така готова, така жадна за него, че го обгърна и с ръце, и с крака, и изви тяло към него, защото не можеше да чака и секунда повече. После той я целуна — дълга и страстна, настоятелна целувка, от която ѝ се зави свят. И влезе в нея — огромен и горещ, изпълни я.

Беше толкова добре — така невероятно добре — че не можеше да повярва. Впи пръсти в него и извика. Той го направи отново — бавно и дълбоко, като нарочно ѝ даде възможност да се порадва на всяко усещане.

— Джейк — изстена тя и името беше така познато на устните ѝ, че я шокира.

„Джейк е вътре в мен“, помисли си тя, сякаш не ѝ се вярваше, и изведнъж и тази мисъл беше особено вълнуваща. Отново заби нокти в гърба му и повдигна бедра от дюшека. Целуна го с такава страст, каквато не беше смятала за възможна.

И после той я взе, твърдо и бързо, започна да я целува непрекъснато, ръцете му бяха навсякъде, подлудяваше я, караше я да вика отново и отново.

— Сара! — изстена той през стиснатите си зъби накрая. — О, господи, Сара.

Той направи няколко дълбоки и бързи прониквания, които я накараха да извика, да потръпне и да стигне до оргазъм. Без предупреждение, светът избухна зад затворените ѝ клепачи като хиляди цветни топки, тялото ѝ потръпна конвулсивно и се отпусна с наслада, когато тя отново си помисли, че това е Джейк, Джейк, който я изпълва.

— Сара! — изстена той отново, когато почувства тръпките, които я разтърсиха. После се гмурна дълбоко в нея за последен път и накрая, тръпнещ, намери своето освобождение.

Тя все още сякаш плаваше във въздуха, изгубена в мрака, някъде в благословеното празно пространство, когато той я целуна по устата и се отмести от нея, после стана от леглото и изчезна. Докато тя бавно отвори очи и регистрира, като в мъгла, факта, че наистина е сама в леглото и изстива без него до себе си, той се върна и я зави със завивките, така че да е предпазена поне от студения въздух на климатичната инсталация.

— Липсвах ли ти? — запита той, легна отново до нея и зави и двамата.

— Ммм — прошепна тя, когато той я целуна бързо по устата и заглуши онова, което щеше да бъде искрено „да“.

Той я прегърна и тя се сгуши в него. Джейк миришеше така хубаво, тя се чувстваше толкова добре, толкова ѝ беше познат и така се чувстваше в безопасност с него и все пак, сега той беше толкова различен, толкова секси, че тя затвори очи и за миг всичко, което можеше да прави, беше да се носи на крилете на чувствената наслада. Той лежеше по гръб, а тя беше поставила главата си на рамото му, дланта ѝ почиваше на гърдите му, а кракът ѝ беше праметнат през бедрото му. Сара изпита странно го усещане, че това вече се е случвало, и осъзна, че и преди беше лежала така с него, когато бяха спали заедно, но че този път е различно, защото са голи и защото бяха правили любов. И сега всичко между тях беше съвсем ново.

Да, те вече не бяха най-добри приятели.

— А сега — какво?

При тази мисъл, тя отвори широко очи. Паниката заплашваше да надигне грозната си глава. Ръката ѝ се спря във въздуха — така, както се готвеше да погали гърдите му. Тя наклони глава така, че да може да

вижда лицето му. Неговото мило и познато лице, което изведнъж се превърна в лицето на непознат.

Той погледна към нея.

— Не знам. Мислех си, че сега ти можеш да си отгоре.

— Какво?

За миг, Сара беше толкова изненадана, че премигна безпомощно. После видя устните му да се извиват — усмивката, която беше виждала толкова пъти преди, без да отбележи факта, че тя е изключително секси — и реши, че той нарочно си прави шеги. Отново.

Добре, това беше нещо нормално.

— Не се шегувам.

— Аз — също.

Като че ли за да го докаже, той я хвана през кръста и я повдигна. И ето, че тя вече лежеше върху него и краката им бяха преплетени. Доказателството, че той не се шегува, беше между тях. Това беше, най-малкото, разсейващо.

— Онова, което аз имах предвид, как ще се развият нещата оттук нататък?

Ръцете му намериха дупето ѝ, погалиха го и останаха там — големи и топли, притискаха я към него. Сърцето ѝ отново заби бързо и изведнъж тя отново остана без дъх.

— Знам какво имаш предвид. — Той въздъхна. — Сара, скъпа, не може ли да отложим този разговор за утре? Уморен съм.

Ръцете му се плъзнаха надолу до бедрата ѝ, разделиха ги и ги поставиха от двете страни на тялото му — така, че тя да го усеща по-добре, твърд и горещ отново. Пръстите му я погалиха подканващо между краката и тялото ѝ, отново върнато към чувствеността, започна да гори и да пулсира.

Беше очевидно какво има той наум. Смешното беше, че ей така изведнъж, и тя започна да мисли за това.

— Мислех, че си уморен — каза тя, когато той седна и започна да гали гърдите ѝ. Тя го беше възседнала и се държеше за раменете му. Целуна го по бузата и го чу да шепне:

— Не съм чак толкова уморен.

Той протегна ръка встрани, тя го чу да отваря чекмеджето и да търси вътре. Застина. Добре де, глупаво беше да се ядосва. Беше дори

инфантилно. Тя беше възрастна жена, знаеше всичко за гаджетата му, а и той искаше само да я предпази, за бога.

— Джейк.

— Хм?

— Само за протокола — никакви блондинки повече.

Той втренчи поглед в нея, макар да беше тъмно. Тя виждаше тъмните и горещи пламъчета в очите му, чувстваше тежестта на погледа му, но нямаше никаква представа за какво мисли.

— Те трябваше просто да ме предпазват от скуката, докато чаках.

— Какво си чакал?

— Теб — каза той и я целуна. После влезе в нея и онова, което правеха, беше така удивително хубаво, че тя забрави всичко друго. Докато свършат, тя беше вече изтощена, изцедена, абсолютно уморена и се отпусна върху него с доволна въздишка.

След минути вече спеше.

Беше след девет часа сутринта — доста късно за него — когато Джейк най-накрая се размърда. Един мрачен поглед към часовника потвърди, че беше спал малко по-малко от три часа. Сивата светлина се процеждаше през завесите, които, тъй като материята беше такава, че да предпазва от слънчевите лъчи, означаваше, че навън е ярко и светло. За щастие, беше събота, така че работният му график не беше установен. Всъщност — той хвърли поглед към Сара, която беше с гръб към него, защото лежаха притиснати един в друг, заели еднакво положение на телата, и спеше дълбоко — той беше изненадан, че е буден. Практически от дни не беше спал и с право би спал като заклан. Но каквато и да беше причината, беше буден. Чувстваше се изненадващо добре и изненадващо енергичен. Всъщност чувстваше се донякъде като дете в коледната утрин, изпълнено с добро настроение, в съгласие с целия свят и други такива, все хубави, неща. Чувстваше се, с една дума, щастлив като човек, който е получил всичко, каквото е искал. И той осъзна, че това също би могло да се изкаже с една дума — Сара.

Беше я чакал през всичките тези години, беше все около нея и дори не беше разбрал това до изминалата нощ, когато тя му беше наредила да сложи край на потока блондинки. Отговорът, който ѝ беше

дал, беше истинският, но той беше сляп за това в мига, в който думите не бяха излезли от устата му.

А сега и той знаеше.

Кое то може би беше добре, а може би — не.

Малко глупаво, той разбра правилно в какво състояние се намира. То си имаше име — луд от любов. Въпросът беше: Дали и тя чувства същото?

Да, тя беше правила секс с него, но доколкото той знаеше, това можеше и нищо да не означава. Сара имаше въпроси, сериозни въпроси, които двамата трябваше скоро да обсъдят. Но ако тя му дадеше шанс, той беше готов да направи всичко възможно да ѝ помогне да остави миналото зад себе си. Зад двамата. Защото, каквото сега се случваше с нея, се случваше също и с него.

По дяволите, дори да не го беше разбрал досега, нима нещата между тях не стояха по същия начин и преди, още от първата им среща насам?

Той отново я погледна — сега тя лежеше по гръб, поставила глава на предмишницата му, извърната встрани — и остави очите си да обхождат стройното ѝ тяло. Тя беше завита отпред, но той беше разместил завивките, когато се беше надигнал да погледне часовника, и сега виждаше всеки примамлив сантиметър от нейния гръб. Погледът му проследи елегантната извивка на рамото ѝ, на талията и бедрото ѝ, спусна се по цялата дължина на краката ѝ и се спря повече на очертанията на дупето ѝ, представи си разни еротични моменти и сърцето му заби по-силно.

Само като си спомнеше изминала нощ, нейния вкус, топлината и копринената ѝ кожа, как тя беше извивала тяло под него, задъханите ѝ кратки викове, докато той ѝ напомняше за какво удоволствие става дума, и беше готов да започне всичко отначало.

Сега в ноздрите му нахлу мирисът на цветя, на каквито ухаеше шампоанът ѝ. Топлината от тялото ѝ стигна до него като ласкава, галеща ръка. Чувството за топлата ѝ буза, сгушена в ръката му, ласката на дъха ѝ — всичко го караше да изпитва радостно предчувствие.

Работата беше в това, че тя беше гола в леглото му и той знаеше, че може да я накара да го пожелае за по-малко от минута. Но пък, от друга страна, това беше Сара, която беше наистина смъртно уморена и

имаше нужда от сън. И основното беше, че той искаше Сара да има това, от което има нужда.

Вече беше решил, че ще я остави да спи, когато леко драскане от другата страна на вратата на спалнята, която беше затворил снощи, го накара да застине на място и да хвърли поглед нататък.

Трябваша му само няколко секунди, за да се сети, че това е Суити-пай, разбира се. Живият спомен за това, как кучето се беше навряло в леглото му, докато той спеше, го беше накарал да затвори вратата. Сега проклетото куче най-вероятно трябваше да излезе навън. И сигурно неговото драскане по вратата го беше събудило.

Той обаче не искаше то да събуди и Сара. Като изруга тихо под носа си, движейки се възможно най-тихо, Джейк стана от леглото, зави я грижливо, грабна дрехите си от пода и тръгна към вратата.

Драскането се повтори точно когато сложи ръка върху бравата. Той хвърли отново поглед към Сара, която не се беше помръднала.

„Ти си моя“, помисли си той с ожесточена убеденост и после излезе тихо в коридора и право в зъбатата уста на този звяр, който вероятно беше част от сделката „Ти си моя“. И щом това не беше достатъчно да го откаже от Сара, значи беше затънал до гуша в любовта и нищо не можеше да го спаси.

Вместо да използват външния изход от апартамента — имаше такъв, стълбище, което се виеше около външната част на сградата, което той използваше само в редките случаи, които изискваха пълно усамотение — двамата със Суити-пай минаха през цялата къща, по пътя, по който бяха минали и предната нощ. Поглед към алармената инсталация му каза, че тя е изключена, така че той не беше изненадан да види Дороти зад бюрото ѝ, въпреки че уикендите ѝ официално бяха почивни дни. Тя беше с гръб към него и печаташе нещо, като натискаше извънредно бързо клавишите на клавиатурата. От нея сякаш се излъчваше враждебност на вълни.

Като ги усети, той, също така, не беше изненадан да види дядо си, застанал до стъклените врати, да гледа навън. А денят навън беше в унисон с настроението на Джейк — слънчев и ярък. И вероятно, също така, извънредно горещ.

— ... вината не е моя — каза дядо му умолително, когато Джейк се приближи достатъчно, за да чува.

— Добро утро! — извика Джейк на минаване. Не знаеше доколко Суити-пай може да стиска естествените си нужди, но и не искаше да открие. Също така, не искаше да се превърне в действащо лице в драмата, която се разиграваше между дядо му и секретарката. В момента той имаше своя собствена драма, случила се без тяхна помощ, слава богу.

— Хей, Хос! — Дядо му се извърна от вратата малко прекалено бързо, което привлече вниманието на Джейк. Нещо в движенията му просто говореше за чувство за вина. — Сара тук ли прекара нощта?

Въпросът не беше преднамерен. Дългогодишното му приятелство със Сара беше добре известно и това, че е прекарала нощта тук, не можеше да изненада нито дядо му, нито Дороти. Но, при дадените обстоятелства, Джейк имаше правото да бъде стреснат.

Наистина трябваше да се погрижи за преместването си съвсем скоро.

— Да — каза той и щеше да отмине, ако движенията на дядо му не го бяха накарали да погледне малко по-внимателно през вратата, която беше откритата около осемнайсет инча.

Като че ли дядо му се канеше да излезе.

Само че беше възпрепятстван от огромен крокодил, който беше направо върху палубата. Джейк гледаше огромното влечуго така, сякаш не вярваше на очите си, а Суити-пай избухна в силен лай и се изскубна от каишката, защото Джейк никак не очакваше това.

— По дяволите! — извика Джейк. И после: — Затвори вратата!

След което се спусна да преследва Суити-пай. Но беше вече прекалено късно. Кучето се стрелна през вратата със самоубийствена скорост, като лаеше като чудовището, каквото всъщност беше. Според изчисленията на Джейк, му оставаха около две секунди, докато се превърне в закуска на крокодила.

ГЛАВА 18

Трябваше му само секунда, в която да си представи как ще реагира Сара при загубата на домашния си любимец. Джейк потисна вътрешния си глас, който му казваше, че е глупак, и се спусна да преследва кучето.

— Суити-пай! Не!

За щастие, крокодилът малко се забави с вземането на обяда си. Огромният, истерично лаещ звяр, който вибрираше от агресия току под носа му, като че ли го изненада. Крокодилът премигна и на огромните му изпъкнали очи като че ли им трябваше миг, за да се фокусират. Вниманието му, забеляза Джейк, като се стрелна през вече широко отворената врата, беше приковано в бонбоните, разпилени по дъските. Разкъсана, почти празна, кесийка лежеше близо до края на масата. Джейк си спомни как беше извадил същата тази кесийка от джоба си предния ден, и така си обясни присъствието на крокодила на палубата.

Крокодилът беше толкова голям, че само първите седем фута от грозното му тяло беше върху палубата. Останалите три фута от опашката му все още се влачеха по стъпалата.

Едно добро щракване на тези зловещи челюсти и от Суити-пай нямаше да остане нищо. А алигаторът — и не без причина, тъй като кучето лаеше като бясно и се въртеше под муцуната му — вече започваше да изглежда наистина ядосан. Изстинал и облян в студена пот от страх, Джейк стъпи наред разпръснатите бонбони, грабна кучешката верижка, въпреки че така приближи ръката си на опасно разстояние до впечатляващите крокодилски зъби, и дръпна кучето назад с всички сили.

Точно в момента, в който крокодилът щракна с челюсти.

Суити-пай излая и подскочи нагоре толкова високо, все едно имаше пружини на краката си. С верижката в ръка, дърпащ кучето към себе си като риба, ухапала стръвта, Джейк се втурна назад и се препъна в прага, мина покрай дядо си и Дороти, които го гледаха с ококорени очи и с отворени от удивление уста.

За нещастие, като възстанови равновесието си, той видя, за свой ужас, че Суити-пай вече не е в другия край на верижката. Нашийникът беше там, но вече не беше привързан към врата на Суити-пай.

Очевидно не е бил закрепен достатъчно здраво, защото Суити-пай беше успял да измъкне главата си. В мига, в който Джейк забеляза това, Суити-пай се приземи на палубата и алигаторът се спусна след него.

— Суити-пай! Тук! Тук, момче! — извика Джейк и тръгна към вратата. Но, ако кучето въобще го беше чуло, очевидно не беше разбрало, че става въпрос за живота му, защото продължи атаката си.

Палубата не беше толкова голяма. Кучето нямаше къде да отиде. То скачаше наоколо като кенгуру и лаеше бясно и злостно срещу противника си, но този лай беше достатъчен само да уплаши ято чайки. Алигаторът се спусна след него, прекатури един стол и се пхна под масата, с което разклати опасно чашата върху нея. Очевидно ставаше въпрос само за минути и съдбата на Суити-пай щеше да бъде решена.

Сара щеше да се поболее от мъка.

— По дяволите! — изстена Джейк и направи единственото, което можа да измисли: Хвърли се в защита на Суити-пай като полузащитника, който някога беше. Две широки крачки и отново беше на бойното поле, като се чувстваше толкова умен, колкото и ако току-що беше скочил между Кинг Конг и Годзила. Сграбчи Суити-пай и...

— Исусе, Джейк! Мърдай! — извика силно и разтревожено дядо му.

— Махай се оттам! Махай се оттам! — това беше Дороти, която се нахвърли на алигатора с метла, която очевидно беше взела от килера, което означаваше поне проява на здрав разум.

Джейк прехвърли и кучето, и себе си, през перилата.

Приземиха се тежко от височина шест фута. Тревата беше гъста, а земята — мека заради валелия предния ден дъжд. Но въпреки това при падането, въздухът излезе от дробовете на Джейк. За миг, той остана да лежи неподвижен. Чувстваше се така, сякаш се беше приземил върху огромен камък, но камъкът се размърда и той разбра, че лежи върху Суити-пай.

— На ти! На ти! На ти! — Беше очевидно, че Дороти продължава да действа с метлата.

— Хос! Добре ли си? — извика дядо му.

Тъй като не му стигаше въздух да отговори, Джейк не го направи. Усети движение от лявата си страна, обърна се и видя, че е очи в очи със Суити-пай. Миг, двамата се гледаха втренчено, очевидно еднакво изненадани. После Суити-пай си пое въздух и се озъби. И това озъбване никак не беше приятелско.

— Добро куче, Суити-пай — каза мило Джейк и се помоли кучето да не се нахвърли отгоре му.

На заден фон, той виждаше вдъхващата уважение, дори страхопочитание, Дороти да слиза по стъпалата, с разумно ниските си обувки, старомодната рокля (днес — ментовозелена), с прилежен кок и всичко, което една стара лейди трябва да има, да размахва метлата пред себе си и така да принуждава алигатора да отстъпва към водата. Очевидно той усещаше кога си е намерил майстора.

Суити-пай сигурно също беше усетил, че врагът бяга, защото обърна глава в тази посока. После се измъкна изпод Джейк, изтръска се и се спусна след оттеглящия се противник. Сега вече не лаеше толкова бясно и застрашително, но все пак беше победител. Алигаторът се плъзна във водата и изчезна в нея. А Суити-пай се изправи победоносно на брега.

— Господи! — прошепна Джейк.

— Това беше *страхотно*, човече!

В полезрението му се появи Остин и се наведе над него така, че дългата му руса коса падна над лицето му. Той беше висок и строен, приятен на вид, млад мъж в широки свободни панталони в цвят как и оранжева риза. Тъй като беше един от двамата, които трябваше непрекъснато да държат къщата под око, в случай че се появи онзи, който беше стрелял по Сара, присъствието му не беше изненадващо. С изключение на ризата, която очевидно правеше неизпълнима онази част от задълженията му, свързана с това противникът да не те види, и фактът, че трябваше да седи навън в колата, всичко беше наред.

— Добре ли си?

Другият човек, надвесил се над него, беше Дейв Менучи, който трябваше да наблюдава къщата отзад, от лодката на Джейк. Петнайсет години по-млад от дядо му, той беше, за разлика от дядо му, който беше облечен в дънки и тениска, подобаващо облечен — тъмни дълги

панталони и делова риза с къси ръкави. Имаше кръгло, доста набръчкано, лице и гъста сива коса.

— Да — успя да каже Джейк, макар все още да му беше трудно да диша.

Дядо му бързаше към него. Дороти, с метлата в ръка, също. Няколко от минувачите — а вероятно и пациенти на зъболекаря, както заключи Джейк, защото единият имаше зелена книжна салфетка около врата си, а другият носеше списание — се бяха събрали на близкия ъгъл на паркинга и гледаха — какво ли? Той се почувства доста неудобно, когато осъзна, че гледат него. Изправи се. Или, по-скоро, започна да се изправя. Когато за последен път игра футбол, беше още дете. А сега, като беше на трийсет и девет години, не му беше толкова лесно да се изправи от удар и дори да не трепне, когато опъне гръбнака си.

Един поглед надолу му каза, че там, където не е озеленен от тревата, е изцапан с кал.

Долу до водата, Суити-пай престана да лае и изрази неуважението си към оттеглилия се противник, като вдигна крак до една скала.

Дядо му и Дороти стигнаха до него едновременно. Дороти беше извънредно сериозна. Дядо му се усмихваше до уши.

— Хос, трябва да поговорим.

Очите на дядо му блестяха. Сега, след като единственият му внук се беше отървал невредим, той намираше шоуто за великолепно.

— Това, което направи, беше истинска лудост. Ако Моли беше малко по-бърза, от теб нямаше да остане нищо.

— Дяволски си прав. Трябва да поговорим — изстена Джейк. — Няма повече да храниш проклетите алигатори.

При тези думи, самоконтролът напусна дядо му, той се засмя, после вдигна умолително ръка, като видя изражението на Джейк.

— Окей. Исусе! Кой да предположи? Но пък ти си оставил тези бонбони на масата.

— Как можеш да се смееш? Той можеше сериозно да пострада. — Дороти гледаше гневно дядо му. — Заради теб и твоите глупости.

— Заради мен? Ако трябва да обвинявате някого, обвинявайте проклетото куче. Как се казва то? А най-смешното е, че Джейк мрази това куче.

Дядо му отново започна да се смее. Дороти отбеляза, че само тя имаше благородството да изглежда загрижена за неговото състояние. Остин и Дейв също се подхилкваха, но тъй като не му бяха роднини и можеха, поне теоретично, да бъдат уволнени, те го правеха малко по-ненатрапчиво.

Той също така забеляза, че все още държи верижката на Суити-пай. И че Суити-пай сега бяга по брега, явно с надеждата да намери алигатора и да проведе втори рунд.

— Дяволите да го вземат! — каза Джейк с нескрито отвращение и стисна здраво верижката.

Само че, нямаше друг изход — трябваше да хване кучето. Като хвърли унищожителен поглед, който обхвана трима от четиримата му служители, той тръгна по тревата към Суити-пай като правеше всичко възможно да не накуцва.

— Тук, Суити-пай.

После, тъй като кучето продължи да върви, а Сара обичаше това проклето животно, а той знаеше от опит, че Суити-пай се подчинява по-лесно на женските гласове, той се отказа от всякакви опити да възвърне достойнството си и извика, като изтъни възможно най-много гласа си:

— Тук, Суити-пай.

И се опита да не позволи на избухналия зад гърба му смях да накърни самоуважението му.

Докато успее да стигне до кучето, да надене отново нашийника му на врата и да стигне до задната част на къщата, измина цял час. Като стигна до палубата, с облекчение видя, че не се виждат никакви алигатори. Задният двор беше абсолютно празен, ако се изключеше един гарван, кацнал на тревата. Суити-пай душеше по палубата — очевидно миризмата на противника му се беше задържала — но Джейк нямаше настроение отново да се прави на шут, затова влязоха вътре. Дядо му се беше настанил на стола на Дороти с гръб към компютъра, на който и без това не можеше да работи, дланите му бяха на токата на колана, а лицето му беше дълбоко замислено.

— Какво? — запита Джейк, като хвърли само един-единствен поглед към него.

— Те отидоха да хапнат.

— Кои?

— Дороти и онзи... онзи... Дейв.

— И?

Суити-пай дърпаше верижката, защото нямаше търпение да се върне горе при Сара. За първи път, отбеляза Джейк, той и кучето искаха едно и също нещо.

— Не ме поканиха.

— И? — Този път в гласа на Джейк се долавяше раздразнение.

— Мисля, че той я харесва. Мисля, че това е нещо като среща.

— И? — каза Джейк за трети път.

— И... и... — гласът на дядо му заглъхна. Той мръщеше вежди, очевидно не беше щастлив. — Нищо, предполагам.

Джейк изглежда дядо си с присвити очи.

— Ако не искаш да ходи на обяд с Дейв, трябва ти самият да я поканиш на обяд.

— Аз? — Дядо му изглеждаше изумен. — Да покана Дороти?

— Защо не?

— Ами... ами... тя е прекалено стара за мен, например.

Джейк изви очи към тавана.

— Дядо, тя е поне десет години по-млада от теб. Ти си на осемдесет и шест, помниш ли?

Дядо му сви устни.

— Какво сега, комедии ли ще разиграваме?

Джейк започваше да се уморява от разговора. Беше мръсен, имаше огромно куче в края на прекалено късата верижка, а Сара го чакаше в леглото. Ако имаше късмет, може би щеше да има време да вземе душ и да се пъхне при нея, преди да се е събудила.

— Говоря сериозно — каза той. — Ти и Дороти общувате тук в продължение на години. Може би тя започва да се уморява от това. Може би е готова да погледне в друга посока — като например Дейв.

Дядо му направи гримаса.

— Тя ми е ядосана, откакто купих мотоциклета. Каза ми, че трябва да порасна. — Звучеше леко възмутен.

— Може би трябва да я поканиш да се повозите.

— Дороти?

Дядо му изглеждаше ужасен от тази мисъл. Джейк сви рамене.

— Защо не? Най-лошото, което може да се случи, е тя да каже „не“.

Той изхвърли тази тема от ума си и тръгна нагоре по стълбите. После се спря и погледна пак дядо си.

— Виж, ти знаеш ли нещо за онази дума, изписана върху прозореца на колата на Сара? *Йори*?

Джейк беше запознал дядо си с развитието на събитията предния ден, преди да тръгне към парка да търси Сара.

— Да?

— Била кодовата дума на Сара и Лекси. Тя мисли, че никой не я знае, освен тях двете. Искам да кажеш на нашите хора да прегледат записките по случая, за да видим дали думата не се споменава. Ако някъде дори само се намеква за нея, искам да знам.

— Във всичките папки ли?

— Да, само че Сара занесе някои горе. Ще ги донеса по-късно. Накарай Остин да започне да преглежда онези, които са на мястото си. Кажи му, че трябва особено много да внимава. И без това няма шанс да бъде полезен отвън. Обади се и на всички, които нямат друга работа. Днес никой заникъде не бърза.

— Ще бъде направено.

— И когато Дороти се върне, кажи ѝ да ми се обади. Искам да направи проверка на някои хора.

Като например Брайън Макинтайър и всички ченгета, замесени в случая Стамбо и Мичъл Хелицър и неговите близки познати, или на който и да е друг, който би могъл да спечели от смъртта на Сара или пък от временната ѝ нетрудоспособност.

— Ще ѝ дам списък с имена. А когато това стане, ти можеш да започнеш да проверяваш къде са били тези хора вчера следобед. Всеки един от този лист трябва да има солидно алиби за приблизителното време, когато е изписана думата. Ако има нещо по този въпрос, искам веднага да знам.

— Добре. — Дядо му се обърна с лице към компютъра, после хвърли поглед на Джейк през рамо. — Тъ, Хос, нали помниш, че до понеделник трябва да сме анализирали всички онези изгубени данни за „Бета Корпус“? Заради което аз и Дороти сме тук тази сутрин, ако трябва да започнем с това. А Чарли е зает с последното разпитване на свидетелите по процеса Кейн, което от офиса на прокурора искат да бъде извършено също до понеделник. Ако трябва да свършим и тази допълнителна работа, просто няма да ни достигнат хора.

Джейк въздъхна и се опита да не мисли колко ще трябва да плати този месец за всичката тази извънредна работа.

— Да, знам. Надявам се да успеем да свършим всичко. Но работата, свързана със Сара, е най-важна. Имам лошо предчувствие.

— Не мисля, че причината за твоето отношение е тази.

Смисълът на казаното от дядо му беше ясен. От години вече той повтаряше на Джейк, че трябва да промени отношенията си със Сара, а Джейк само махваше с ръка. Значи старецът може би беше прав понякога.

Не че Джейк щеше да признае това пред него. Поне не и докато двамата със Сара не свикнат поне малко с новата ситуация.

— Хей, това е моя работа — прекъсна го Джейк, преди дискусията да се е задълбочила. Цъкна с език на Суити-пай, който беше легнал в краката му и сега неохотно се изправи, и отново тръгна по стълбите.

— Да, да — каза дядо му, който постоянно чуваше, че не трябва да си завира носа в чуждите работи, още откакто Джейк беше навършил петнайсет. — Ти и без това ще постъпиш както искаш, независимо какво казвам аз.

Джейк не обърна внимание на това.

— Ще взема душ, ще се преоблека и ще се върна — каза Джейк и мислено се сбогува с всички мисли да се върне в леглото при Сара.

И той имаше прекалено много работа тази сутрин. Е, освен ако не се любеха набързо. От тази мисъл кръвта му отново стана гореща.

— Кажи на Сара „добро утро“ от мен — каза дядо му и вдигна телефонната слушалка. Започна да набира номера, а Джейк и Суити-пай продължиха нагоре по стъпалата.

Като мина внимателно през вратата на апартамента си няколко минути по-късно, Джейк видя, че завесите са дръпнати и слънцето залива стаята. Вдъхна с удоволствие мириса на прясно сварено кафе. Очевидно Сара се беше събудила. „У дома съм“, беше мисълта, която мина през главата му, докато разкопчаваше каишката на Суити-пай. А после си каза, че обикновено не така мисли, когато прекрачи прага си. Всъщност сега за първи път възприемаше този апартамент като дом, а не като място, където временно живее. Като се изправи, осъзна, че никога преди, дори не и когато беше женен, камо ли през всичките тези следващи години, не беше се чувствал точно така — на

правилното място. Кучето тръгна към кухнята, а той се замисли с горчивина. Чувстваше се така, защото Сара беше тук, разбира се. Приятелките му обикновено не преспиваха при него, а, когато това станеше, той винаги беше нетърпелив да ги изхвърли възможно най-бързо на следващата сутрин. Беше открил за себе си преди доста време, че е, човек, който не е мил и след секса.

Но ето, че сега беше. Със Сара, той определено можеше да бъде нежен и любящ през цялото време. И това може би щеше да продължи цял живот.

Като предположи, че Сара е в кухнята, Джейк тръгна след Суитипай, като сърцето му биеше малко прекалено бързо за трийсет и девет годишен мъж, който отдавна се беше отказал да брои жените, които лягаха в леглото му.

Но сега се чувстваше щастлив като момче рано в коледната утрин.

Малко преди той да стигне до вратата на кухнята, Сара излезе от спалнята си. И той се спря на мястото си — тя още не го беше видяла — и остави погледа си да обходи тялото ѝ. Беше взела душ и беше облякла черна тениска, която очертаваше малките ѝ гърди, и бели дънки, които пък подчертаваха стройните ѝ бедра. Лъч светлина падаше върху косите ѝ, които подчертаваха деликатните кости на лицето ѝ. Имаше леки сенки под очите ѝ — все още беше рано, едва минаваше десет и половина, което означаваше, че дори да е станала сега, не беше спала достатъчно — а устните ѝ изглеждаха необикновено пълни и сладни, като че ли бяха леко подути от целувките.

От тази мисъл тялото му се напрегна.

Тя беше красива и елегантна и много, много секси.

„Няма да изхвърля тази“, помисли си той, когато тя усети присъствието му и обърна огромните си сини очи към него.

— Здравей — каза той тихо, когато тя го видя, и ѝ се усмихна.

— Здравей — отговори тя.

Нейната усмивка беше само официално разтягане на устните и скоро изчезна. Този поздрав не беше кой знае какво и, при дадените обстоятелства, просто беше погрешен. Тя продължи да върви и когато мина покрай него, му даде наистина добра възможност да се наслади на стегнатото ѝ дупе.

Окей, значи нямаше да прекоси стаята и да се хвърли в прегръдките му. Е, щеше да го преживее.

— Прегледах касетите, докато те нямаше — подхвърли му тя през рамо, като все още беше много по-далечна и студена, отколкото той очакваше. — Онази, която търсех, не е сред тях. Ще трябва да накарам Сю Търнър — Търнър беше човекът, който рисуваше хората по описание в полицията — да направи скица на човека, който ме снимаше през онзи ден.

Джейк скръсти ръце на гърди.

— Сега ли?

Тя кимна.

— Това вероятно няма да доведе до нищо. Основното, което помня, е здраво сложен мъж с мустаци и видеокамера.

— Все пак може да се окаже нещо — каза Джейк и тя отново кимна.

— И аз на това се надявам.

Масата, отрупана с папките, беше пред него. Тъй като завесите бяха дръпнати, през редицата прозорци проникваше ярка светлина и заливаше всекидневната вляво. Сара продължи да върви и остави масата между двамата. Спря близо до нея, за да вземе нещо от пода — масата му пречеше да вижда, така че не можеше да каже точно какво — после отново закрачи. Той мислеше, че може би диванът е нейната цел, но после видя, че се е запътила към вратата.

С чантата, в която беше донесла багажа си, в ръка.

— Къде отиваш? — запита той.

Отношението ѝ го ядосваше малко и, да, ако трябва да кажем истината, беше малко наранен. Тя отново му хвърли поглед — хладен кос поглед, в който въобще нямаше нищо романтично. Джейк реши, че той може и невинаги да е най-острият нож в чекмеджето, но дори той започваше да схваща положението — поведението на Сара не можеше да се опише с думите „лудо влюбена“.

— Навън.

Погледът ѝ го обходи от горе до долу, когато тя стигна до вратата. Тя се спря, поставила ръка на бравата.

— Навън? — повтори Джейк и повдигна вежди.

Не беше очаквал никакви признания в любов — е, а може би ги беше очаквал, което подценяваше проблема с очакванията — но това

дистанциране започваше вече наистина да го ядосва. Дори да му влияе и по други начини. Голяма работа.

Дори Сара усети, че му дължи някакво обяснение. Тя кимна.

— Обади се Дънкан. От офиса на Пат Лете вчера са уведомили нашия офис, че ще помолят за отлагане на делото Хелицър в понеделник. Освен това правят ходове да намалят силата на изказванията му, направени пред полицията без присъствието на адвокат. Трябва да се срещна с него за обяд и да обсъдим как ще отговорим на това, да обсъдим и стратегията си за процеса. О, каза още, че късно вчера са освободили тялото на Мери. Погребението ще бъде утре следобед.

— Ти нещо се шегуваш с мен, нали?

— Не, разбира се, че не се шегувам. — Тя му хвърли още един от онези студени погледи. После смръщи вежди. — Какво е станало с теб? Целият си кален.

— Паднах навън.

Той не беше в настроение да се впуска в повече подробности. Не беше му присъщо да използва стратегията на изнудването — виждаш ли, аз спасих кучето ти.

— Чакай малко.

Джейк стопи разстоянието между тях с няколко широки крачки, докато тя го гледаше да приближава с разстроено изражение — такова, каквото никога преди не беше виждал на лицето ѝ, поне не за него. Той затвори отново вратата — тя остави ръката си да падне от бравата — и я сграбчи за китката. Кожата ѝ беше хладна и гладка, костите ѝ — удивително крехки под дланта му. Чувстваше колко бързо бие сърцето ѝ, все едно че галопира. Той беше толкова близо до нея, че тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. Толкова близо, че долавяше аромата на шампоана ѝ.

— Не планираш сериозно да излезеш на обяд с Дънкан, нали?

Тя повдигна вежди.

— Имаш някакви проблеми с това?

Джейк си пое дълбоко дъх.

— Уоу!

Той изучаваше лицето ѝ. Тази отчужденост в погледа ѝ започваше вече да му лази по нервите.

— Да, всъщност имам. Дори няколко проблема. Нека започна с онзи, който най-много ме потиска. Помниш ли, вчера говорихме, че може би има човек, който иска да те убие?

Сара стисна силно устни.

— Ще се срещна с Дънкан в „Макарони грил“. Не мисля, че е вероятно някой да ме застреля там.

Вероятно не, но това, все пак, не му харесваше. И, да, може би две от тези причини бяха лични. Макар че по-скоро щеше да позволи на онзи алигатор да го изяде, отколкото да признае, че ревнува заради Кен Дънкан.

— Мислила ли си някога, че може би зад това се крие Дънкан?

Изненадата на Сара беше последвана от скептицизъм.

— Не, никога.

— Тогава, може би трябва, защото може и той да е, защото и той ще спечели нещо. Например, ще получи делото Хелицър, ако нещо се случи с теб. А това ще издигне престижа му, не би ли казала? Господи, той дори може да получи работата ти.

— Сега вече ставаш смешен.

— Така ли? Но аз непрекъснато мисля за това. Нищо в живота не е случайно и това включва всичко, което ти се е случило през последните няколко дни. Сигурно всичко това е свързано, защото, ако не, съвпаденията са прекалени. И основното е, че онзи, който върши това, ще бъде облагодетелстван по някакъв начин. Окей, това вероятно не е Дънкан, но може да бъде. Могат да бъдат много хора, за някои от които вероятно още не сме се сетили. И докато не решим проблема, ти трябва да се грижиш за своята безопасност.

— И какво искаш да направя? На практика да стоя под домашен арест?

— Това е по-добре, отколкото да си мъртва.

Тя го изгледа с присвити очи.

— И така, какво предлагаш ти? Да се крия в апартамента ти, докато не разберат кой е стрелял по мен? Но дали това въобще ще стане? Ще ме придружаваш навсякъде? Това не устройва нито един от двамата ни. Аз имам работа, неща, които трябва да свърша. Както и ти. Оценявам всичко, което направи за мен, оценявам грижите ти, но си искам живота обратно. Ще обядвам с Дънкан, за начало, после ще се върна да взема Суити-пай, ако му позволиш дотогава да остане тук, и

ще прегледам твоите записки по случая с Лекси. А после ще си отида у дома и довечера ще спя там сама, както съм правила през всичките тези години. Утре ще отида на погребението на Мери, а в понеделник ще отида на работа. Ако изникне нещо, с което да не мога да се справя сама, ще ти кажа.

В гласа ѝ се долавяше думата „довиждане“, учтиво, но невъзможно да се сбърка, казано със студен глас, който и след милион години не би очаквал от Сара, когато разговаря с него. Това не му харесваше. Всъщност никак не му харесваше.

Измина секунда мълчание, в която двамата се измерваха с погледи. После Джейк тихо каза:

— Сега кой е раздразнен за нещо?

Сара замръзна.

— Не знам за какво говориш!

Тя издърпа ръката си, а той я остави да го направи. Познаваше я достатъчно добре, за да знае, че тя лъже. Тя прекрасно знаеше за какво говори той. Но той изведнъж се оказа готов да изрече всичко с думи.

— Говоря за изминалата вечер. За теб и мен. Бяхме заедно в леглото. Голи. Любихме се.

Той почти се зарадва, като видя как бузите ѝ почервеняват. Тя го изгледа сърдито.

— Ти не разбираш, нали? Това е една от причините, поради които не мога да остана. Беше грешка, окей? Огромна грешка. Не биваше да позволявам да се случи. Казах ти, че ще съсипем приятелството си, и го направихме.

Той знаеше какво ще каже, очакваше го, но въпреки това, да го чуе изречено така, го подлудяваше. Засмя се, но дори в собствените му уши това беше грозен звук.

— О, така ли, схванах. Прекрасно разбрах. То е като риболова. Ти го обичаш прекалено много. Затова се отказа от него. Чувстваше се добре, нали? — Той говореше през стиснати зъби. — Сара не може да се чувства добре, нали така?

Тя изкриви устни. Очите ѝ хвърляха мълнии.

— Върви по дяволите!

Тя го избута, отвори вратата, направи две бързи и широки крачки, с които прекоси площадката, и затича надолу по стълбите.

Джейк направи огромно усилие да не се втурне след нея. Направи усилие и за да не изругае невъздържано, да не ритне вратата и, най-общо казано, да не даде отдушник на изгарящата го смесица от емоции, които го измъчваха докато слушаше как стъпките ѝ заглъхват надолу.

Само минути по-късно той чу затръшването на входната врата долу и се почувства така, сякаш го беше ударил в слънчевия сплит.

„Забрави за усещането за коледна утрин, каза си той мрачно. Човече, теб просто те зарязаха ей така“.

После тръгна надолу, бавно и спокойно, и изглежда дядо си, който го поздрави с вдигнати вежди и колеблива усмивка, така че той преглътна забележката си, каквато и да беше тя. И изпрати Чарли, който тъкмо влезе, след Сара с инструкции да я държи под око и да му се обади, ако се случи нещо. После отново се качи горе, взе душ и се преоблече, след което отиде да търси Брайън Макинтайър, за когото имаше лично и много директно съобщение: „Ако отново се доближиш до Сара дори само на една миля, ще се погрижа да съжаляваш до края на живота си“.

На погребението на Мери имаше стотици хора. Малката църква не можеше да побере всички — членовете на семейството, приятелите, съседите, познатите, както и просто любопитните, привлечени от публичността на случая и сензационната причина за смъртта. Всички пейки вътре бяха заети, хората стояха прави по пътеките и в задната част на църквата. Службата беше католическа, което означаваше много тамян и свещи, молитви и химни. Сара, която седеше до непознати на една от задните пейки, едва успяваше да долови думите. Тя виждаше, отново и отново, молбата в очите на Мери, когато погледите им се бяха срещнали минути преди другата жена да бъде простреляна. А после, кръв, мозък и плът навсякъде...

„Не можех да направя нищо“, каза си Сара сигурно за стотен път, но това не ѝ помогна. Буцата остана все така в гърлото ѝ, стомахът ѝ беше все така свит.

Когато службата приключи и членовете на семейството ѝ, дълбоко опечалени, се качиха в колите си, за да последват катафалката до гробищата, Сара се изправи и също излезе навън. В претъпкания

неф на църквата, тя се спря да говори с няколко от опечалените, които познаваше, с двама полицаи, които работеха по случая, с адвокат от офиса „Жертви на престъпления“ и жена, която живееше близо до дома ѝ. Тъкмо когато се канеше да мине през широките, извити във форма на арка, врати, за да пристъпи сред изгорялата трева и изгарящата слънчева светлина и да отиде до паркинга, някой я докосна по ръката.

— Мис Мейсън?

В гласа се долавяше лек испански акцент. Сара се обърна и видя ниска, пълничка жена на около четирийсет години с мургава кожа и влажни тъмни очи. Беше облечена в черна рокля с къси ръкави, а дългата ѝ и тежка черна коса беше прибрана в кок на тила. Кръглото ѝ лице беше мокро от сълзи, а на ръце държеше пълничко момиченце, което се стори познато на Сара.

— Да?

Малкото момиченце и другите деца, скупчени около тях, ѝ подсказаха коя е жената.

— Аз съм Роза Барилас — каза тя, с което потвърди предположението на Сара. — Искам да ви благодаря, че сте спасили живота на моята Анджи.

— Няма защо.

Онова, което Сара всъщност искаше да каже, беше: „Трябваше да го направя, защото, разбирате ли, и аз някога имах дъщеря“. Но не го направи. Вместо това се усмихна на Роза, а после се усмихна и на децата ѝ, на двете момченца, Рафаел и Серджо, и на дъщерите — Лизбет и Анджи. Тълпата зад тях се движеше и ги притискаше, направо ги избути през вратата навън, по стъпалата, и те се оказаха на моравата. Пред църквата имаше екип на телевизията, забеляза Сара и се сети, че службата и погребението ще бъдат отразени във вечерните новини. Ярката и весела слънчева светлина не беше в хармония със сцената, но заливаше всичко и се отразяваше от покривите на колите, лещите на камерите и дори от бижутата на опечалените. Играеше весело в русите коси на репортерката и Сара погледна към нея, за да разпознае Хейли Уинстън. Хората около тях се разделиха като Червено море и те тръгнаха към паркинга, който беше препълнен с автомобили, някои от които вече потегляха.

— Анджи има нещо, което иска да ви даде — каза Роза и отвори дамската си чанта, когато се спряха на известно разстояние от

снимачния екип.

Тя порови малко в чантата си, после извади нещо с размерите на тесте карти, завито в амбалажна хартия, и го подаде на Анджи.

— Хайде — прошепна Роза на дъщеря си и Анджи пристъпи иззад гърба на майка си, след което срамежливо подаде пакетчето на Сара.

— Благодаря ти — каза Анджи и Сара разпозна строгите заповеди зад тези думи на майката. Видя също, че лицето на Анджи, както и това на майка ѝ, е мокро от сълзи.

— Аз ти благодаря.

Сара прие пакетчето, което беше много леко, и клекна, за да го отвори пред Анджи. Развърза внимателно панделката и свали хартията, за да види изящно ангелче, кръстосало ръце пред бяло сребрист хамбар.

— Защото ти беше истински ангел в онази нощ — каза Роза.

— Красиво е. — Сара постави красивата вещ на дланта на ръката си, за да ѝ се порадва. Усмихна се на Анджи. — Ще го обичам и ще го пазя.

— Това е. Този може да е последният кадър.

Едва доловимият шепот накара Сара да обърне рязко глава. Думите бяха изречени от оператора на пети канал, който, заедно с Хейли Уинстън, стоеше до тях с камера на рамо. Очевидно снимаше ангелчето върху дланта на Сара, която премигна от гняв и изумление.

— Ще ти липсва ли приятелката ти Мери? — Хейли Уинстън пхна микрофона в лицето на Анджи, преди Сара да е успяла да реагира.

— Искане ми се да не беше умирали. Искане ми се да можех отново да я видя — прошепна момиченцето и избухна в сълзи.

После побягна. Роза се извини с поглед на Сара, подбра другите деца и тръгна след нея. Сара се изправи и втренчи възмутен поглед в Хейли Уинстън. Но тя и снимачният екип вече се отдалечаваха. Камерата беше насочена към репортера, който говореше.

— И така, имаме сърцераздирателен финал на погребението на Мери Джо Уайт: Малката Анджела Барилас подари статуетка ангелче на жената, която ѝ спаси живота, помощничката на областния прокурор Сара Мейсън.

Дори да имаше още, Сара изведнъж изгуби желание да го чуе. Тя затвори внимателно дланта си около ангелчето и обърна гръб на снимачния екип. Забърза след семейство Барилас. Те се качваха в много стара каравана, когато тя ги настигна.

— Мисис Барилас — каза Сара и Роза, която тъкмо седаше зад волана, докато плъзгащите се врати се затваряха отзад зад децата ѝ, се обърна и я погледна въпросително.

— Искам да поддържа връзка. — Сара ѝ подаде визитната си картичка и другата жена я пое. — Ако вие или децата някога имате нужда от нещо, обадете ми се.

Роза погледна картичката, кимна и каза:

— Благодаря.

— Мамо, ще умрем тук отзад! — извика едно от децата, може би Серджо, а другите в хор и високо се съгласиха. Рафаел, който седеше на предната седалка, размаха ръка пред лицето си и се престори, че се задъхва.

— Трябва да вървя — каза Роза, Сара кимна и отстъпи назад.

Вратата на караваната се затвори и двигателят се запали, което означаваше, че вероятно се е включила и климатичната инсталация. Сара се обърна и тръгна към далечния край на паркинга, където, на изгарящото слънце, я очакваше нейната „Сентра“. Отключи вратата, влезе и трепна, когато голите ѝ бедра се допряха до нагорещената седалка. Остави малката статуетка на седалката до себе си. Включи двигателя, но първите струи въздух от климатичната инсталация бяха горещи, затова бързо свали прозорчето.

После потегли, направи завой и се насочи към края на опашката коли, които вече тръгваха към гробището. Все още чакаше възможност да се нареди в редицата, когато звънна мобилният ѝ телефон. Сара го взе и погледна екрана. Слънцето печеше право в него и ѝ беше трудно да разпознае номера...

После видя, за нейна огромна изненада, че това е нейният номер. Номерът на домашния ѝ телефон. Някой — кой, не можеше да си представи — се обаждаше на мобилния ѝ телефон от домашния. Тя натисна бутона и отговори.

— Ало?

— Искам да си дойда у дома, мамо — проплака Лекси. — Искам да ми изпееш нашата приспивна песничка. Моля те, мамо. Моля те.

А после се чуха началните акорди на песничката: „Когато наречеш някое свое желание на звезда...”

ГЛАВА 19

— Джейк! Джейк! Нещо се случи!

Развълнуваният глас на Остин почти го оглуши, докато караше към къщата на Сара, без да спазва нито ограниченията за скоростта, нито каквито и да е правила за движение по пътищата. Остин беше проследил Сара на погребението, като се криеше отзад, за да не го види тя. Той всъщност беше на една редица зад нея на паркинга, когато тя потегли, според Остин така, все едно я гонят хиляди дяволи. На Остин трябваше да се признае, че успя да я проследи, без тя да го види, заслугата, за което може би не беше негова. Тя просто нищо не забелязваше. Джейк също беше на погребението, криеше се отзад, а Остин беше готов да се обзаложи, че тя и него не беше видяла. Остин беше останал в колата си на паркинга, за да наблюдава автомобила на Сара и входа на църквата, което беше добра идея, тъй като Джейк трябваше да изостане, за да може тя да си тръгне, без да го види. Сега, когато Джейк спря рязко на алеята пред къщата ѝ, Остин му махна иззад кормилото на зеления автомобил, паркиран малко по-нагоре по улицата. Джейк слезе от колата и му махна в отговор докато вървеше по алеята, после взе наведнъж двете стъпала на верандата и започна да търси ключа си.

Което, както се оказа, не беше необходимо. Вратата не само не беше заключена, но дори не беше затворена. Само при най-лекото докосване, тя се отвори навътре.

Което никак не беше добре.

Той извади пистолета си и влезе.

— Сара?

Сърцето му биеше тежко. Оръжието беше насочено надолу, но беше готов да стреля незабавно. Вървеше бързо по коридора. Суити-пай се появи откъм спалнята и го поздрави с озъбване и ръмжене. Джейк реши, че, където е Суити-пай, там е и Сара, и мина покрай него, като прошепна тихо „добро куче“. Кучето не ухапа крака му, което Джейк сметна за добър знак за прогреса на техните отношения.

Вратата на спалнята на Сара беше отворена и още преди да стигне до нея, той чу онази детска мелодийка, която го беше уплашила толкова много преди.

— Сара?

Мускулите му бяха напрегнати и готови за действие, нивото на адреналина в кръвта му беше високо. Не беше сигурен какво ще намери и когато я видя коленичила на пода в късата черна рокля, която беше облякла за погребението, изпита облекчение. Поне нямаше физически наранявания.

После видя, че трепери. Държеше онази проклета играчка и трепереше като лист. От тази гледка му се сви сърцето.

— Исусе, Сара! — каза той и пхна пистолета си обратно в колана.

Сара вдигна поглед към него и осъзна, че на света няма друг човек, когото би искала да види повече в критичен момент. Не беше го виждала, откакто си беше тръгнала от апартамента му, не бяха се чували и тя беше приела болката за развалените им отношения като просто още една сърдечна болка в живота. Болката беше нещо, което ѝ беше добре познато, нещо, с което се беше научила да живее, да се справя. Беше си казала, че след време ще се нагоди и към тази ситуация. Но сега, сега, когато сърцето ѝ отново беше разкъсано на парченца, осъзна, че има нужда от него. Имаше нужда от него и искаше той да е с нея. Не можеше да направи нищо друго, освен да се радва, че той е тук.

— Тя ми се обади — каза Сара, все още коленичила на пода и с играчката в ръка. — На мобилния телефон. Оттук, от тази къща. Каза: „Искам да си дойда у дома, мамо. Искам да ми изпееш нашата приспивна песничка.“ А после чух това. — Тя докосна еднорога. Дори след всичките тези години, той беше все така мек на допир. — Лекси много обичаше тази песничка. Пеехме я всяка вечер.

При последните думи, гласът ѝ пресекна — беше готова да заплаче.

— Сара...

Джейк протегна ръка да вземе еднорога от нея и Сара му позволи. Той го остави много внимателно на пода и музиката спря. Тя погледна играчката и изстина. Беше подарък на Лекси за Коледа, последната Коледа преди изчезването ѝ. Всяка нощ оттогава нататък си

лягаше с нея и двете пееха заедно, а после Сара оставяше еднорога на нощното шкафче, за да бди над съня на Лекси.

Като си спомни това, я заболя сърцето.

Джейк отново ѝ говореше и тя направи огромно усилие, за да чуе думите му.

— Знаеш, че някой се опитва да те накара да се пречупиш. Опитват се да те убият — вероятно затова беше простреляна. А този е най-добрият начин да те разстроят. Някой го знае и го използва. Това е всичко. Не е Лекси, Сара.

Думите му, макар и разумни, я смазаха, сякаш огромна скала беше паднала върху нея. Сара направи всичко възможно, за да не трепне, да не се свие. Той беше прав, тя знаеше, че той е прав, но...

— Но откъде някой би могъл да знае за нашата приспивна песничка?

Гърлото ѝ беше болезнено пресъхнало от риданията, на които отказваше да даде воля. Очите ѝ сякаш горяха от непролетите сълзи.

— Това е като *Йори*. Откъде някой би могъл да знае за това?

В събота следобед, след срещата ѝ с Дънкан, тя се беше върнала в офиса на Джейк. Той не беше там, но дядо му, Дороти и Остин преглеждаха материалите по изчезването на Лекси, като търсеха споменаване на думата *Йори*. Тя се присъедини към тях и прегледаха всяка една папка, без нищо да открият. Но както беше отбелязал дядото на Джейк, беше възможно да има и други материали в някоя от агенциите, замесени в разследването в изчезването на Лекси. ФБР например сигурно имаха свои собствени папки, както и полицията в Бофорт, както и Центърът за изчезнали деца — всяка една от тези организации вероятно разполагаше с материали, които липсваха на Джейк. Дядото на Джейк беше казал, че макар да не са я открили, не означава, че думата не е записана там някъде.

Сара обаче не мислеше така.

— Не знам, скъпа. — Гласът на Джейк беше изпълнен със съчувствие към нея. — Някой знае за нея очевидно и ние ще открием кой. Обещавам.

— Гласът беше на Лекси — каза тя, защото не можеше да се съдържа повече. — Знам, че е невъзможно, но... Беше гласът на Лекси. Нейният сладък гласец, какъвто беше, когато тя беше на пет... Кълна се.

Гласът ѝ се прекърши, както и самоконтролът ѝ. Тя протегна сляпо ръка към него и той я прегърна, притисна я към себе си. Беше ѝ толкова скъпо и познато чувството да е в ръцете му, че името му означаваше нещо като завръщане у дома. Тя обви врата му с ръце и притисна лице в рамото му, стисна го така, сякаш никога вече нямаше да го пусне.

Тя не заплака. Отказваше да плаче. Знаеше, че Джейк е прав, да се предаде на сълзите, на океана от мъка и отчаяние, щеше да означава да му позволи да спечели.

Но колкото и да се опитваше, не можеше да не трепери от главата до петите. Не можеше да спре тежкото биене на сърцето си, нито свиването на стомаха си. Не можеше да спре накъсаното си, неравномерно дишане.

— Сара — каза той. — Всичко е наред.

Говореше ѝ такива неща. Неща, които тя всъщност не чуваше. Чуваше само гласа му, който я успокояваше.

— Трябва да се обадя в полицията — каза тя след малко и не се изненада, че гласът ѝ въобще не звучи както винаги.

— Аз ще го направя. От моя мобилен телефон. Щом някой ти се е обадил от тази къща, трябва да има отпечатыци или по апарата в кухнята, или по този в спалнята. Не бива да ги пипаме.

Сара изпита надежда — пръстовите отпечатыци можеха да бъдат идентифицирани — и кимна. Джейк се изправи и ѝ помогна да направи същото. Още един миг, тя остана облегната на него, черпеше сили от него, попиваше топлината на тялото му и правеше всичко възможно, за да спре треперенето си. Когато това стана, тя стисна зъби, изправи рамене и се откъсна от него. Отиде във всекидневната стая и седна на големия кожен стол, преди коленете ѝ да са се огънали. Джейк я последва, но остана отвън, в коридора, откъдето тя можеше да го вижда как говори по телефона. Тя забеляза, че е облечен в тъмен делови костюм и носи вратовръзка, и за миг се запита къде ли е бил.

Появиха се двама униформени полицаи, последвани почти по петите от Секстън и Келсо, които Сара настояваше да бъдат извикани. Те бяха добри професионалисти и си вършеха работата и дори някой от тях да таеше лоши чувства към нея заради случая Стамбо, поне не го показваше. Докато те си тръгнат, вече беше станало осем часът. Сара беше отново седнала на стола със Суити-пай в краката си, защото

не искаше да гледа как те търсеха отпечатьци по играчките на Лекси, наред с двата телефона и вратите, както и други повърхности, които двамата полицаи намираха за подходящи. Те записаха показанията на Сара, говориха и с Джейк, потвърди се фактът, че поне доколкото двамата знаеха, никой, освен него, нямаше ключ за къщата, разпитаха съседите, за да разберат дали някой не беше видял нещо — никой не беше — и поклатиха глави. Никой не го изказа с думи, но израженията на лицата им подсказваха на Сара, че намират случая за почти безнадежден, защото в къщата не беше влизано с взлом и всичко изглеждаше наред. Щяха да го отбележат, но случаят нямаше да получи приоритет.

Когато си тръгнаха, Джейк отиде да ги изпрати, а после се върна във всекидневната и остана така, подпрял ръце на хълбоци, загледан в нея.

— Ще дойдеш у дома с мен — каза той, когато тя вдигна въпросително поглед към него. — Няма да те оставя тук. Щом някой е влязъл, минал е покрай кучето и се е обадил от телефона ти, значи може да го направи отново. Тук не си в безопасност.

Сара срещна погледа му мълчаливо. После кимна. Той протегна ръце към нейните и тя го остави да ѝ помогне да се изправи. Той беше прав, знаеше го. Освен това, изминалата нощ само в компанията на Суити-пай беше истински кошмар. Сянката на Лекси беше навсякъде, а мисълта, че някой може би я дебне някъде навън в мрака и я чака да заспи, за да се промъкне вътре, не ѝ излизаше от ума. Невъзможно ѝ беше да заспи, в което и да е легло, затова накрая беше взела възглавницата и одеялото си и беше легнала на дивана, където беше задрямала, докато гледаше телевизия. Не искаше да има втора такава нощ. И особено сега, след това.

Не се чувстваше в безопасност у дома си.

— Кога ще знаят на кого са взетите отпечатьци?

— Трябва известно време — каза Джейк, но това и тя го знаеше.

— Ще говоря с някои хора и ще видя какво мога да направя, за да ускоря нещата.

Сара срещна погледа му. Четеше мислите му толкова ясно, все едно че той ги изказваше на глас.

— Който и да е направил това, едва ли е бил толкова глупав, та да остави отпечатьци.

— Вероятно не, но човек никога не знае.

Тя го знаеше, изражението му подсказваше, че и той го знае.

— Не мислиш, че... Не може да е Лекси, нали? Не може тя да се е обадила и двата пъти, нали?

Сара не можеше да спре да се надява, защото надеждата се беше спотаила дълбоко в сърцето ѝ. Очите на Джейк потъмняха.

— Не виждам как би могло да се случи.

— Не.

Сара направи всичко възможно, за да прогони невъзможната надежда. Пое си дълбоко дъх.

— Трябва да взема някои неща — каза тя, защото си спомни, че следващият ден е понеделник и независимо какво друго ставаше в живота ѝ, тя трябваше да отиде на работа.

Джейк я изчака да вземе всичко необходимо, после занесе нещата ѝ до колата си. Тя го последва със Суити-пай, после, когато той отвори задната врата, за да влезе кучето, се поколеба.

— Имам нужда от колата си — каза тя. — Сутринта ще ми трябва.

Джейк изучаваше лицето ѝ.

— Можеш ли да шофираш?

Сара кимна.

— Добре, ще те следвам.

До неговата къща не се шофираше дълго, но докато паркират на паркинга пред сградата, слънцето беше започнало да се скрива зад западния хоризонт в розови, пурпурни и оранжеви отблясъци. Небето над заливчето зад къщата вече беше индиговосиньо, а съвсем наблизо крякаха жаби. Комарите бяха изпълнили въздуха, а около светлините на уличните лампи кръжаха насекоми, привлечени от светлината. Непоносимата горещина от деня беше преминала в приятна вечерна лятна топлина. Сара взе красивата статуетка на ангелчето от седалката, където го беше оставила по-рано, и го сложи в малката черна дамска чанта, която беше свалила от най-горния рафт на гардероба си, за да замести онази, която беше все още в полицията като доказателство, и слезе от колата. Отвори задната врата за Суити-пай, после остана така, заслушана в жуженето на насекомите и пляска на водите в заливчето, докато Джейк паркираше своята „Акура“

— Поръчах пица — каза той, когато се присъедини към нея, и Сара направи гримаса.

Той ѝ се усмихна без никакво разкаяние, типичният Джейк, винаги готов да яде висококалорична храна, и Сара се почувства така, все едно техните отношения отново бяха нормални.

— Онова, което ме тревожи, е проклетото куче — каза Джейк, когато последва нея и Суити-пай нагоре по стълбите. — Как са успели да минат покрай него? Има ли човек, когото то особено харесва — ветеринарен лекар или раздавач на пици? Въобще някой?

На Сара не се налагаше да мисли много над този въпрос.

— Не. — Тя и Суити-пай стигнаха до третата стълбищна площадка. Тя говореше на Джейк през рамо. — Не и доколкото аз знам. Поне не харесва някого дотолкова, че да го пусне в къщата.

— Би трябвало да съдъче този, който е нахлул в къщата.

Тонът му издаваше, че той мисли и просто изразява мислите си на глас, затова тя не отговори, а влезе в апартамента. Той я последва и докато вървеше, извади нещо изпод сакото си, а Сара ококори широко очи, когато разбра, че е носел пистолет. „Заради мен“, помисли си тя, докато той го прибираще в чекмеджето на масичката срещу дивана. Фактът, че Джейк носеше пистолет, правеше опасността, която я грозеше, по-осезателна. В нетърпението си да проследи нишката на събитията, които мислеше, че ще я заведат при Лекси, тя напълно беше забравила за опасността.

— Ти къде беше, между другото? — запита Сара след няколко минути.

Тя се отпусна на дивана, а той спусна завесите, после отиде до масата, съблече сакото си и разхлаби вратовръзката си. Суити-пай дремеше до масичката за кафе. Сара все още се чувстваше разтърсена и слаба, но не можеше да забележи неговата сексуалност и привлекателност. Това я изненада и я накара да се почувства малко неудобно. Той пак беше Джейк, нейният най-добър приятел Джейк, но сега между тях имаше нещо ново, нещо съвсем осезателно вибрираще във въздуха и тя го гледаше по начин, по който никога преди не го беше гледала. Не можеше да не забележи колко широки са раменете му в бялата риза, колко здраво е телосложението му. А красотата и твърдостта на линиите на лицето му не беше забелязала въобще

допреди четирийсет и осем часа. Нито пък се беше чувствала толкова неловко при мисълта да прекара нощта в апартамента му.

Но сега се чувстваше така.

Ако Джейк изпитваше същото чувство за неловкост, той не го показва по никакъв начин. Преметна сакото си върху облегалката на стола и я изгледа огорчено.

— Погребение.

Това беше толкова неочаквано, че Сара премигна.

— Погребение? — Тя ококори широко очи, но после ѝ хрумна единственият възможен отговор. — Погребението на Мери?

Джейк кимна. Той разкопча ръкавелите си, после нави ръкавите си до лактите. Тя отново усети някакво привличане и то отново я свари неподготвена. Ръцете му бяха добре оформени и мускулести, а дланите — широки и с дълги пръсти, неустойимо мъжествени.

Окей, това бяха подробности, които трябваше да забрави възможно най-бързо. В нейния живот нямаше място за любовник. Но за Джейк... Да, за Джейк имаше място. Тя имаше нужда от Джейк. И през изминалите двайсет и четири часа беше научила, че тя има огромно значение за него. Наистина огромно. Когато беше помислила, че той вече няма да е част от съдбата ѝ, животът изведнъж ѝ се беше видял пуст и безсмислен. Това, което искаше да направи сега, беше да изтрие от взаимоотношенията им всеки намек за секс, да изтрие спомена за онази нощ от умовете и на двамата. И да се върнат към онези удобни и приятни отношения на най-близки приятели.

— Не те видях — каза тя и решително избягна главата си всички други мисли, освен тази за приятелството.

— Там бях.

После Сара се сети нещо. Досега беше толкова разтревожена, че не беше отбелязала факта, че Джейк се беше озовал в дома ѝ съвсем навреме.

— Ти откъде знаеше, че... Че нещо се е случило?

Искаше да го попита как е разбрал, че тя има нужда от него, но не каза това, защото не искаше по никакъв начин да усложнява отношенията им още повече. Джейк доби леко виновен израз и Сара разбра.

— Ти си ме следил — обвини го тя. В гласа ѝ се долавяше недвусмислено възмущение. Немного, защото беше благодарна да го

види. Но все пак...

— Всъщност в онзи момент те следеше Остин. Той ми се обади.

Тогава Сара разбра всичко. Тя го изгледа с присвити очи. Като си помисли за нещастната нощ, която беше прекарала, за това, колко нервна беше и как подскачаше при всеки звук, тя се почувства зле. Би трябвало да го знае предварително. Та нали познаваше Джейк толкова отдавна. Той не беше човек, който се отказваше толкова лесно.

— Кой следеше къщата ми снощи? — Тонът ѝ беше сух.

Джейк доби изражението на човек, който обмисля лъжа.

Но погледът на Сара го улови и той въздъхна.

— Аз. Бях отзад. Благодарение на оградата ти никой от съседите не ме видя и не извика полицията.

Преди тя да е успяла да каже каквото и да е, звънна входният звънец и Джейк слезе долу да отвори вратата.

„Спасен от пицата“, помисли си Сара, но защото се почувства добре от това, че Джейк все пак се е грижил за нея, въпреки случилото се между тях, тя изостави темата.

Докато изядат пицата — е, тя, както винаги, нямаше голям апетит — вече чувстваше огромно изтощение. Беше поставила лакти на масата, беше подпряла брадичка на ръцете си и всичките ѝ сили отиваха за това, да се държи изправена на стола. Но знаеше, че ако си легне, няма да заспи. Разни чудовища, от които не можеше да се отърве, населяваха сънищата ѝ.

— Ще изведа кучето навън — каза Джейк и се изправи. — Ти си легни.

Сара премигна. Той прибра остатъците от храната и като забеляза, че тя почти не е докоснала своята пица, ѝ хвърли сериозен поглед.

— Трябва да ядеш повече — каза той.

— Знам.

Тя си пое дълбоко дъх. Той извика кучето, то го погледна и неохотно се надигна. Работата беше в това, че тя познаваше Джейк много добре. Не беше забравил за онази вечер, в която бяха правили секс, както не беше забравила и тя. Споменът беше там, между двамата, и им беше невъзможно да го прогонят. Разбра, че ако искат да се отърват от това, трябва да подхождат директно към въпроса. Да хванат бика за рогата, както се казва.

— Джейк.

— Да?

Той остави кутията с недоизядената пица на пода за Суити-пай, който се нахвърли на остатъците с нетърпеливостта на куче, чиято нормална диета не включва много пица. Когато тя не продължи, Джейк вдигна въпросителен поглед към нея.

„Добре, просто изплюй камъчето.“ Беше смешно да се срамува от Джейк.

— Благодаря, че не позволи на... — Тя се зачуди с какви думи да се изрази и накрая избра най-безобидния евфемизъм. — Онова, което се случи, да съсипе приятелството ни.

— Какво се е случило? — запита той, повдигнал вежди. Очевидно не разбираше.

Само че тя отказа да се хване на въдицата. Той прекрасно знаеше за какво говори тя. И тя знаеше, че той се преструва.

— Да — каза Сара и го изгледа с присвити очи.

— Да не би да говориш за онова, което се случи онази вечер?

„Толкова по въпроса за деликатността“

— Знаеш, че е така.

— О! — каза той. — Е, просто исках да бъда сигурен.

После, когато тези думи му спечелиха разярения ѝ поглед, който би трябвало да го накара да се срамува, той добави с дяволито пламъче в очите:

— Винаги си добре дошла.

— Задник! — каза тя, но без никаква нотка, съвсем неутрално.

Той ѝ се усмихна широко, малко присмехулно, и изведнъж всичко между тях беше наред отново и тя почувства, че част от напрежението, свило стомаха ѝ, се разсея. Джейк беше прав, трябваше да е прав — всичко, случило се с нея, беше някакво мъчение, което тя щеше да преживее така, както беше преживяла всичко друго в живота си.

„Онова, което не ме убива, ме прави по-силна, с тези думи трябва да живея“.

— Лягай си, Сара — каза отново Джейк и изведе Суити-пай на разходка.

И тя си легна, изтощена от емоциите и събитията през последните няколко дни. И ако беше сънувала лоши сънища, те поне

не я събудиха и на сутринта не ги помнеше.

Може би това имаше нещо общо със статуетката на ангелчето, дадена ѝ от Анджела Барилас, която беше поставила на нощното си шкафче, преди да си легне. Тя като че ли свети още няколко секунди след загасването на осветлението и Сара все още я гледаше, когато сънят я обори.

Може би ангелчето беше пазило сънищата ѝ през цялата нощ.

ГЛАВА 20

— Минаха седем години от изчезването на Лекси. Защо това се случва сега? Нещо го е предизвикало — каза Джейк на дядо си.

Беше малко след седем и половина на следващата сутрин. Джейк, следван от Суити-пай, тъкмо се бяха върнали от разходката си, станала вече редовна за тях, и в този момент се беше появил и дядо му, яхнал мотоциклета. Джейк се беше разтреперил, като го беше видял. След като беше излязъл в съботната сутрин с всички задачи, подредени в мозъка му, той беше открил, че не разполага с превозно средство. Дядо му го беше закарал да прибере колата си. От возенето на дядовия му мотоциклет му беше настръхнала косата и Джейк се беше заклел, че никога няма да повтори това, докато е жив. Сега дядо му влезе заедно с него в сградата и Джейк току-що приключваше с това, да запълни неговите празнини по случая „Лекси“.

— Тя получи повишение — отбеляза дядо му.

Днес беше облечен в тениска от последното турне на „Ролинг стоунс“, онази с големите червени устни и изплезения език. Добавете дънки, ботуши и ето, че той отново беше конте.

— Но това беше преди три месеца.

Джейк затвори внимателно входната врата зад тях. След близката среща на Суити-пай с Моли той много внимаваше да разхожда кучето само по предния тротоар.

— Запитах Сара, но тя не можа да се сети за нищо определено, което би могло да предизвика това.

Проблемът при обсъждането на въпроса със Сара беше следният — двамата подхождаха от съвсем различни ъгли. Той гледаше на това от перспективата да търси човек, който иска да навреди на Сара, а тя искаше да научи кой е отвлякъл Лекси. Двете им гледни точки не се пресичаха непременно. Според Джейк, беше много възможно онзи, който измъчваше Сара, да няма нищо общо с изчезването на Лекси и просто да използва най-очевидното средство. За Сара, всички пътища водеха към Лекси. За нея всичко беше много просто.

— Не откри ли нещо по този въпрос?

Джейк поклати глава.

— Тя не се сети за нищо такова.

Сега бяха в големия офис на първия етаж. Дядо му се отпусна в стола на Дороти, а Джейк, със Суити-пай до себе си, отиде да се увери, че големите стъклени врати са здраво затворени. Бяха, а и по палубата не се виждаха алигатори, слънцето, което изгряваше над водите на канала, беше жълто и кръгло и бързо се издигаше в синьото небе. Вече беше горещо и щеше да става още по-горещо, а влажността се съгъстяваше почти осезаемо. Всичко беше както винаги — типична августовска утрин, освен че там някъде навън имаше човек, който мразеше Сара толкова, че искаше да я убие.

Джейк щеше да го намери, дори за това да беше необходим остатъкът от живота му.

— Може би гледаш на този проблем отзад — напред — каза дядо му замислено, като се люлееше на стола. — Може би не нещо, което се е случило, подтиква този човек към такива действия, а нещо, което ще се случи. Нещо, от което той не иска Сара да бъде част.

— И за това помислих. — Джейк се извърна от прозореца и срещна погледа на дядо си. — И дори разследвах въпроса. Проблемът е в това, че в момента тя е затрупана с дела. Предстои процесът по делото „Хелицър“. После идва онова изнасилване, приписано на двете ченгета. Има и дело срещу обир на банка, търговец на наркотици, дело против учител, обвинен, че е правил секс с малолетно момче и... Е, списъкът просто продължава и продължава... Освен това, съществува и онази група „Жените против изнасилването“, която тя подпомага. А хората, с които работи, кой знае, може и някой от тях да иска да я премахне от пътя си. По дяволите, а може и да е ядосала някой съсед. Има толкова много възможности, че е все едно да търсиш игла в купа сено.

— Който и да прави това, знае, че единственият начин да я нарани, е чрез детето — каза дядо му. — Това би трябвало да стесни кръга донякъде. Минали са седем години. Много от тези хора може би дори не знаят, че тя има дете.

Джейк поклати глава.

— Не мисля, че това има някакво значение. На въпроса се даде огромна публичност. А и лесно може да се провери. Сигурно дори в

Интернет има информация.

— Интернет — каза дядо му с тон на човек, за когото Интернет винаги е бил загадка. — Какво е това, по дяволите? Как така просто ще набереш име и...

Шумът от стъпки, които леко се спускат по стълбите, го накара да млъкне и да погледне в тази посока. Джейк също погледна натам. Суити-пай, който лежеше по корем и гледаше с копнеж през прозореца, вдигна глава и се огледа, после се изправи на крака. Миг по-късно Сара, облечена в тъмносив костюм с къса пола, бяла копринена блуза и обувки, чиято не сексапилност накара Джейк да помисли, че въобще трябва да изостави темата за дрехите ѝ, се появи забързана, очевидно канеща се да излезе.

Въпреки факта, че беше спала дълбоко снощи — той го знаеше, защото беше проверил няколко пъти — тя пак изглеждаше бледа и уморена. Но пак беше толкова красива, че сърцето му потрепна само като я гледаше.

„Глупак“, каза си той. Защото такава беше личното му мнение за мъжете, които копнеят за жени, които не ги искат. Беше виждал много такива в практиката си на частен детектив, съпрузи, които се развеждат със съпругите си, но продължават да ги обичат, други, които просто не можеха да повярват, че сладките красавици се интересуват само от парите им и си имат и някой друг, всякакви поболели се от любов идиоти, решили, че трябва да имат точно тази жена. Онова, което му се искаше да каже на всеки от тях, беше: „В морето има много риба. Идете и си наловете още“.

А ето, че сега тази липса на съчувствие към тях се връщаше при него. В морето можеше и да има много риба, но тази беше единствената, която той искаше.

„Моя, помисли си той, когато тя спря на прага, за да му се усмихне набързо. И нямам предвид като най-добра приятелка.“

Но тя предлагаше само приятелство.

— Хей — каза му тя. — Благодаря, че изведе Суити-пай.

— Няма проблем.

Джейк сведе поглед към кучето, което стоеше до него и гледаше Сара с надежда. Тя обаче не можеше да извежда кучето, защото някой можеше да стреля по нея. Тази вероятност ставаше все по-малко с излизването на дните, в които такива опити не бяха правени, но все

още съществуваше риск, който той не искаше да поеме, което пък означаваше, че той и Суити-пай нямат избор и ще трябва да станат най-добри приятели.

— Мисля, че вече сме обвързани един с друг. Той дори нито веднъж не е излял към мен.

— Виждаш ли, казах ти, че той те обича. — Тя се усмихна на дядо му. — Здравей, Попе — каза тя, влезе и погали Суити-пай по главата.

— Добро утро, Сара. Къде си тръгнала толкова рано?

— На работа — каза тя и погледна Джейк.

Беше ясно, че тя няма да позволи на цялата тази работа да съсипе живота ѝ, и той ѝ се възхищаваше заради това.

— А вие приключихте ли с разпита на свидетелите по делото „Хелицър“?

— Да. Нищо интересно. Чарли ще приключи с тях тази сутрин.

— Чудесно. А вие? Ще се видим ли по някое време днес?

— Вероятно.

„О, да. Дори див мустанг не би могъл да ме задържи далеч от теб“, помисли си той, но не го каза на глас. Вместо това смръщи вежди.

— Няма да ходиш никъде другаде, освен в офиса си и в сградата на съда, нали? Никаква самоинициатива като парка например?

— Кълна се — каза Сара, защото вече бяха говорили за това, който е най-добрият начин да е в безопасност, докато всичко приключи.

Всъщност Джейк щеше да прикрепя към нея човек, който да я следи, макар да беше обещал противното.

— Вижте, трябва да тръгвам. Ще се видим по-късно.

И тя тръгна.

— По-късно.

— Довиждане, Попе.

— Довиждане, Сара.

Беше почти излязла през вратата, която извеждаше от приемната, когато хвърли поглед през рамо на Джейк.

— Между другото, ще ме следиш ли днес? Просто за да знам за кого да гледам?

Окей, значи тя знаеше как се получават нещата при него. Джейк трябваше да се усмихне широко.

— Тази сутрин ще бъде Чарли. Защото и без това трябва да отиде до офиса на прокурора.

— Кажи му, че вероятно ще се отбия някъде да пия кафе — каза тя.

И излезе, стъпките ѝ — приглушени от килима, входната врата се затвори тихо след нея. Джейк тъкмо осъзна, че все още се усмихва широко като глупак, когато срещна многозначителния поглед на дядо си.

— Какво? — каза той и престана да се усмихва.

— Нищо. — Дядо му сви рамене. — Поне нищо ново. По дяволите, Хос, разбрах, че е любов, когато се нахвърли върху онзи алигатор заради нея.

— Не съм... — поде Джейк, но само за да бъде прекъснат от пристигането на Дороти.

Секретарката му, облечена в лятна светложълта рокля, влезе, кимна, хвърли неодобрителен поглед на Суити-пай и преднамерено и показно не обърна внимание на дядо му, който бързо освободи стола ѝ.

— Видях Сара — каза тя и пхна чантата си под бюрото, приглади полата си и се настани на стола. — Бедното дете изглежда съвсем измъчено. Има нужда от почивка. Знае ли, че Чарли я следи? Защото май я видях да му маха.

— Знае — каза Джейк.

— Изглежда, че напоследък Хос не успява да държи нещата под контрол — каза дядо му, като застана до него.

Джейк понечи да отговори, но Дороти го изпревари.

— Като говорим за контрол — каза тя с поглед, прикован в дядо му, — може би ще ми кажеш откога в агенцията имаме политика да не се виждаме с колегите си извън работа? Защото работя тук от около четирийсет години и когато Дейв ми каза, че си му казал за тази политика на агенцията, е, можех само да кажа, че чувам това за първи път.

Дядо му, изглежда, се почувства неудобно. Хвърли кос поглед на внука си. Джейк правилно схвана погледа, който казваше: „Помощ, трябва да спасиш задника ми“.

— Джейк...

— Аз си измивам ръцете — каза Джейк и вдигна ръка. — Това е...

„Твоя работа“, щеше да каже, но беше възпрепятстван от звъна на мобилния си телефон. Извади го от джоба си, погледна екрана, смръщи вежди и отговори.

— Здравей, хм, аз съм Дорис Линкър. — Джейк все още не се беше сетил на кого принадлежи името, когато жената продължи: — Хм, сестрата на Морис Джонсън. Помните ли, казахте, че ще ни платите хиляда долара, ако ви се обадим веднага, когато Морис дойде в съзнание? Е, той е в съзнание.

— Как така, мис Летис, имахте почти една година, за да се подготвите за този процес, а мис Мейсън имаше... колко? Три или четири месеца? Как така тя е готова да се яви на процеса, а вие не сте?

Сара се опита да не добие доволен израз, когато съдията Шварцман насочи цялата сила на своето юридическо неодобрение към Пат Лете, която днес беше в червен костюм, който така привличаше окото към перфектната ѝ фигура, че Сара почти ѝ завидя. Той обаче като че ли нямаше ефект върху съдията, както очевидно се беше надявала Лете. Или може би имаше, но двамата репортери, които бързо драскаха нещо в бележниците си, вероятно служеха като антидот. Което означаваше, че нещата не се развиват добре за защитата.

Лете изглеждаше силно изненадана, но бързо се възстанови.

— Сложността на случая е такава, Ваша чест, че...

— Не искам да слушам, мис Лете. Мислите, че не съм в съда от достатъчно дълго време, та да не забележа тактиката на забавяне, която ми разигравате?

Съдията Шварцман смръщи вежди в лицето на Лете. После, докато Сара много внимаваше да не се усмихне, а Лете много внимаваше да не издаде обидата си, съдията Шварцман се наведе към тях, а сините му очи гледаха извънредно сериозно над стъклата на очилата.

— И ще напомня и на двете ви, че процесът започва следващата сряда. Не очаквам повече забавяния от никакво естество. Отлагането е отказано.

Той удари с чукчето, после се изправи и излезе от залата, като развяваше черната си роба. Знамето на Съединените щати и знамето на щата Южна Каролина трепнаха, когато той мина величествено край

тях. В залата се разнесе шепот, настъпи раздвижване, което сигнализираше обедната почивка. Сара въздъхна облекчено. Не беше в най-добрата си форма днес и го знаеше. Имаше проблеми с концентрирането на вниманието си заради вчерашното обаждане от Лекси или поне гласът, който толкова много приличаше на нейния. Това обаждане беше непрекъснато в подсъзнанието ѝ. Тя обаче нямаше да му позволи да завладее и съзнанието ѝ, е, поне не изцяло. Тя беше тук, за да върши работата си, да представя обвинението, за което ѝ плащаха все пак. Може и да ѝ беше трудно да се държи, но трябваше и това беше важното.

— Старо копеле! — процеди Лете тихо през стиснатите си зъби, а Сара се обърна, за да вземе нещата си от масичката, и я погледна с огромна изненада.

Но ако мислеше, че тази непрофесионална забележка може би бележеше началото на затопляне на отношенията между защитата и обвинението, грешеше. Лете прибра нещата си и излезе от залата, без дори да погледне Сара. Помощничката ѝ, млада жена, която Сара не познаваше, забърза след нея. Днес никъде не се виждаше Мичъл Хелицър, за което Сара беше благодарна.

— Беше изненадващо лесно — каза Дънкан под носа си, като изравни крачката си със Сара.

Тъй като той щеше да ѝ бъде помощник по време на процеса, присъствието му днес беше нещо закономерно. Но все пак, тъй като офисът на прокурора беше затрупан с работа, тяхна политика беше един-единствен прокурор да се занимава с по-маловажните дела като този днешен случай. Следователно появяването на Дънкан две минути преди изслушването на страните беше изненада.

— Ти какво правиш тук? — запита тя.

Той вървеше по пътеката до нея, а залата около тях бързо се опразваше. Репортерът, който седеше отзад, също си беше отишъл.

— Морисън ми каза да дойда. — Дънкан сви рамене. — Попитай него, не мен.

И Сара щеше да го направи. Веднага щом се върнеше в офиса. Всеки втори понеделник имаха среща на целия екип. Този понеделник беше такъв, така че Морисън щеше да е там.

Минаха през двойните врати заедно.

Лете се беше облегнала на стената близо до стълбите и говореше по мобилния си телефон. Въпреки несекващия поток хора около тях, нейният костюм привличаше окото като рубин сред обикновени камъни и беше невъзможно човек да не я забележи. Сара предположи, че тя докладва на някого резултата от изслушването на страните, вероятно на колега от фирмата или на самия Хелицър.

— Искаш ли да обядваме? — запита Дънкан, като тръгнаха заедно надолу по стълбите.

Сара вдигна поглед към него. Той ѝ се усмихваше, в ъгълчетата на сините му очи имаше весели бръчици, беше привлекателен по начина, по който са привлекателни малките момченца, което, тя знаеше, много жени намираха за неустойимо. Тя го харесваше, работеха добре заедно и обядът, който бяха споделили в събота, беше едновременно приятелски и много продуктивен. Но имаше нещо в отношението му към нея, което ѝ казваше, че Джейк може би е прав. Може би интересът му към нея беше повече от професионален. Тя не искаше да го окуражава. Както му беше казвала и преди, не се срещаше с мъже.

— Благодаря, но имам работа — каза Сара и това беше вярно.

Той кимна. Стигнаха първия етаж и той се запъти към металните детектори, а Сара му махна и тръгна към дамската тоалетна. Току-що беше привършила с изсушаването на ръцете си и се канеше да отвори вратата, за да излезе, когато влезе Лете. Раменете им почти се сблъскаха. Лете се спря и я изгледа гневно.

— Само за да знаеш, ти казвам — клиентът ми е невинен — каза Лете. — И наистина много ще се радвам да го докажа в съда.

— Виждаш ли, работата е в това, че двете мислим различно по въпроса. — Сара ѝ се усмихна леко. — Аз мисля, че клиентът ти е виновен, и наистина ще се радвам да прикова задника му до стената.

С тези думи, тя излезе отново в коридора.

— Харесва ми, като се изразяваш толкова грубо — каза Джейк в ухото ѝ и Сара се обърна, за да види, че той ѝ се усмихва. Очевидно беше чул поне последната ѝ реплика. — Е, с какво си заета сега?

Сара му разказа, после го запита:

— Ти какво правиш тук?

— Ще ти кажа, докато обядваме. Свободна ли си?

„За Джейк?“

— Разбира се — каза тя. — Но имам само около четирийсет и пет минути.

— Предостатъчно време.

Джейк я хвана за ръката и я поведе към металните детектори. Носеше лятно спортно сако и морскосини панталони, бяла риза и синя вратовръзка и само като го гледаше, от нея се смъкваше част от напрежението, което заплашваше да се събере във врата и раменете ѝ.

— Е, какво предпочиташ — „Макдоналдс“, „Арбис“ или нещо друго?

Сара изстена. Отидоха в заведението на Марко от другата страна на улицата, където Сара си взе супа пиле и юфка, а Джейк — огромен бургер с кюфте и допълнително сирене и пържени картофи.

— Проследили са те — каза Джейк, когато се настаниха до масата в ъгъла.

Заведението беше известно с това, че тук обядват служителите на съда, и както винаги беше пълно. Сара вече беше махнала с ръка на няколко познати, както и Джейк.

— Морис Джонсън и Доналд Кумър. Отишли са с кола до къщата ти, видели са те да излизаш и са те последвали до „Куик-Пик“. И тогава им хрумнала идеята да ограбят магазина — когато са те видели да влизаш вътре. Изглежда, някога там работела приятелката на брата на Джонсън, и тя им казала, че по това време там има доста пари.

— Какво? — Сара престана да яде, поднесла лъжица до устата си, втренчила поглед в него. — Кой ти каза това?

Джейк доби самодоволен израз.

— Морис Джонсън. Той е в съзнание и проговори. Поне така беше, когато напуснах болницата.

Сара ококори още повече очи, разля малко от супата си и бързо остави лъжицата обратно в купата. Тази информация беше толкова изненадваща, че не знаеше откъде да започне.

— Ти как разбра, че е дошъл в съзнание?

— Казах на семейството му, че ако ми се обадят веднага и аз първи разговарям с него, ще им платя хиляда долара. Обадиха ми се тази сутрин.

— А това законно ли е? — Сара не отделяше поглед от него, макар в същото време да се опитваше да попие разлятата супа със салфетка. — Знам, че не е етично.

— Хей, аз съм детектив, не адвокат. Правилата не важат за мен.

Неговият апетит очевидно не беше повлиян от новината, която ѝ подежда като бомба. Той отхапа голяма хапка, сдъвка я и я преглътна.

— Моят водещ принцип е: Ще направя всичко, за да свърша работата.

— Каква работа? — Сара още не се беше свестила от изненадата.

— Да осигуря твоята безопасност. Да открия кой стреля по теб и защо. Да открия кой направи онези телефонни обаждания. И да разбере по какъв начин всичко това е свързано. Защото започвам да мисля, че има връзка.

— Мислиш, че стрелбата по мен е свързана с телефонните обаждания?

Напълно беше забравила за супата и той погледна многозначително купата, поставена пред нея, от която все още се издигаше пара.

— Яж! — каза той и когато тя отново взе лъжицата си, продължи: — Джонсън каза, че идеята да отидат до дома ти била на Кумър. Разбира се, възможно е да лъже, за да защити задника си, но казва, че не знае защо. Каза само, че стигнали там, когато ти тъкмо си влизала в колата, и те проследили до „Куик-Пик“. Изчакали отвън около минута, гледали през витрината и тогава на Кумър му хрумнала идеята да ограбят магазина.

— Но, защо, първо на първо, са ме проследили?

Сара се опита да не трепери, докато всичко преминаваше отново пред очите ѝ като в калейдоскоп — момчето скелет, което я беше притиснало в задната част, Дюк, който заплашваше, а след това застреля Мери, Анджи, която излезе с писъци изпод масата, тяхното паническо бягство вън от магазина, удара, който беше почувствала, когато куршумът беше одраскал главата ѝ.

— Джонсън каза, че не знае. Каза, че просто бил с Кумър.

Сара беше гребнала лъжица супа, която трудно преглътна затова отново остави лъжицата.

— Ти какво мислиш, че се е случило?

Погледът на Джейк срещна нейния. Неговите очи бяха тъмни, твърди, неусмихващи се — очите на агент от ФБР, какъвто някога беше.

— Мисля, че някой или ги е наел, или ги е убедил — може би само Кумър, може би двамата — да те уплашат. Може би дори да те наранят, може би дори да те убият, все още не знам. Каквото и да е, нещата се объркали, когато неочаквано си отишла до „Куик-Пик“, затова те решили да го ограбят, което винаги е грешка за глупави момчета като тях. И така изпуснали ситуацията от контрол.

— Момчето скелет нарече Дюк по име — спомни си Сара.

— Какво?

— Джонсън нарече Кумър Дюк, може би името, с което е известен на улицата, точно преди Дюк да застреля Мери.

— Да. — Джейк продължи да отхапва от бургера си. — Разбираш какво имам предвид.

— Искаш да кажеш, че са убили Мери заради мен?

На Сара изведнъж ѝ прилоша. Джейк срещна погледа ѝ.

— Мери е била убита, защото е била на това място по това време или, с други думи казано, защото така ѝ е било писано. Защото се е срещнала със злото.

„Никой не е бил в магазина заради мен“. Сара проумя тази истина и изпрати молитва към небето, а после помоли душата на Мери за прошка. Погледът ѝ отново срещна този на Джейк.

— И така, според теб, кой е стрелял по мен?

— Това — каза Джейк и очите му отново добиха стоманен блясък — е въпрос, за чиито отговор съм готов да дам милион долара. Все още не знам, но възнамерявам да открия на всяка цена.

Никой не каза каквото и да било за миг. Като забеляза как Джейк критично сви очи по посока на купата ѝ, Сара отново взе лъжицата си. Не ядеше, нямаше начин да започне да се храни сега, но разбърка супата с лъжицата с надеждата да заблуди Джейк.

— И как това е свързано с телефонните обаждания? — запита тя.

— Все още работя върху възможностите, така че това вероятно не е вярно сто процента, нали разбираш, но след като не е могъл да те убие, човекът, наел Кумър, е решил да включи въображението си. Вероятно е намерил момиченце, чиито глас прилича на този на дъщеря ти, и го кара да ти се обажда и да говори неща, които ще те развълнуват.

Лекси. Само като си спомни гласеца, на Сара ѝ се зави свят. Дали наистина това беше друго момиченце, което просто звучеше като

дъщеря й?

— Но защо?

Сара беше потресена. Джейк поклати глава.

— Все още работя по въпроса. Като например кой. И ако не искаш да се предадеш, преди да сме разбрали, трябва да се храниш.

Сара отново взе лъжицата. Тъй като той я гледаше внимателно, тя гребна от супата. За миг никой от двамата не каза нищо. Той изяде бургера си, а тя продължи да се преструва, че се храни.

— И защо той ти каза всичко това? — запита Сара накрая, когато железната ръка, която стискаше сърцето й, освободи малко хватката. — Имам предвид Джонсън.

Като изяде и последния си картоф, Джейк изтри ръцете си в салфетката.

— Казах му, че ако говори, ще сключи сделка с него — няма да има обвинение в убийство, над главата му няма да виси смъртно наказание и няма да прекара повече от десет години в затвора.

Сара ококори очи.

— Ти нямаш правомощията да сключиш такава сделка.

Джейк сви рамене и се усмихна широко.

— Така че излъгах.

Сара все още търсеше думи, с които да отговори на това, когато движение наблизо привлече вниманието й. Тя вдигна разсеяно поглед само за да види Дънкан, седнал на близка маса, да иска сметката си. Той беше обядвал в компанията на друг мъж. За миг, погледите им се срещнаха и Сара, която си спомни, че беше казала, че ще работи през обедната почивка, се почувства малко виновна. Той й кимна, а тя му помахаше с пръсти.

— Какво? — запита Джейк, като забеляза жеста и изражението й.

— Дънкан седи там. Покани ме на обяд, а аз му казах, че ще работя през почивката.

— Е, какво, получила си по-добро предложение?

Явно безразличен към възможното недоволство на Дънкан, Джейк направи знак да им донесат сметката. Сервитьорката я донесе веднага, докато, в същото време, Дънкан безуспешно се опитваше да привлече вниманието й. Сара можеше дори да бъде впечатлена, ако не познаваше сервитьорката, която беше една от внучките на Дороти, и като баба си, обичаше много Джейк.

— По кое време мислиш, че ще бъдеш у дома? — запита Джейк, докато излизаха през вратата.

— Към седем — отговори Сара автоматично.

Беше понеделник и тя обикновено се прибираще у дома по това време, за да пусне Суити-пай навън, преди да отиде във фитнес залата. После се сети, че „у дома“ сега означава апартаментът на Джейк, където той най-вероятно ще я чака. При тази мисъл сърцето ѝ подскочи. „У дома“, произнесено по този начин от Джейк, звучеше изключително приятно.

— Ще бъда там.

Той прекоси улицата с нея и я видя да влиза, безопасно, в сградата на съда. Вече беше готов да я остави. Последното, което ѝ каза, беше:

— Между другото, само за да знаеш, следобед ще те следи Дейв.

По-късно през деня, след срещата на екипа, Сара приклещи Морисън в офиса му. Беше почти шест и половина, защото срещата беше продължила много, Морисън стоеше прав зад бюрото си и се канеше да вземе куфарчето си, когато тя почука на отворената му врата и влезе. Като областен прокурор, той разполагаше с офиси в небиещата на очи, построена през седемдесетте години на миналия век, сграда, недалеч от съда, но това не беше кой знае какво. Като нейния и офисите на другите му помощници, офисът му беше малък и разполагаше с метално бюро, метални рафтове, препълнени с книги и разни папки. Единственото, което правеше неговият офис по-желан от другите, беше разположението му. Той беше ъглов и от него се разкриваше великолепна гледка към залива на Бофорт на изток и историческата част на града на север. Двойните прозорци обаче обезсмисляха донякъде работата на климатичната инсталация и този проблем Морисън непрекъснато се опитваше да отстрани.

— Да?

Морисън беше натъпкал куфарчето си догоре с книга, затвори го и я погледна въпросително.

— Защо изпрати Дънкан на прослушването по делото „Хелицър“? — запита Сара без никакви предисловия.

По лицето на Морисън сякаш падна сянка.

— Защото помислих, че можеш да имаш нужда от подкрепа.

— Никога преди не съм имала нужда от подкрепа. И със сигурност нямам нужда от такава за едно обикновено прослушване.

Морисън като че ли се колебаеше. После посочи към столовете пред бюрото си.

— Защо не седнеш, Сара?

„Охо! Това не може да е на добре. Морисън никога не кани помощниците си да седнат“.

Сара го изгледа спокойно и многозначително, но не седна.

— Каквото и да е, мога да го чуя и права. Обещавам да не припадна.

Морисън сви устни. Очите му като че ли изучаваха през стъклата на очилата, които ги увеличаваха леко и му придаваха вид на насекомо с огромни очи.

— Чух за онова мъчително телефонно обаждане от нощта в неделя. Не бях сигурен доколко си добре след него.

— Винаги съм добре, когато съм на работа.

— Работиш добре, Сара. Признавам го. — Той се обърна с лице към нея и Сара се стегна, за да чуе онова, което ще последва. — Получавам разни обаждания от различни хора. Те ми казват, че изглеждаш изтощена и объркана, че едва се държиш на краката си и не си на себе си. Виждам, че си уморена, и като те гледам сега. Няма нищо чудно, защото последните няколко дни бяха много трудни за теб. Разбирам. И, повярвай ми, ти съчувствам. Но ни предстоят няколко големи процеса, а и Дънкан е много способен. Искам да го държиш в течение, просто в случай че...

Гласът му заглъхна. Сара вече кипеше от възмущение.

— Просто в случай че — какво? Не издържа? Или ме убият?

Морисън дори не се усмихна.

— В случай, че се наложи да си вземеш почивка — каза той спокойно. — Напрежението в нашата работа е огромно, а в момента много неща се случват и в личния ти живот. Аз трябва да мисля за благополучието на офиса.

— Да не би да казваш, че работата ми тук не е сигурна, защото стреляха по мен, а някакъв откачен ме тормози?

Сара беше ядосана, но също така и малко изумена. Ако изгубеше работата си... Изстина, когато разбра, че без работата си ще бъде

изгубена. Без работата, която да запълва минутите и часовете ѝ, живота ѝ, какво щеше да прави? Морисън вдигна ръка, за да я успокои.

— Казвам само, че искам да запознаеш Дънкан с работата в най-малки подробности.

— В случай, че той трябва да я поеме от мен. Ако не ми казваш, че ще загубя работата си, тогава не знам какво ми казваш.

Измина секунда, в която погледите им се срещнаха. В нейния имаше гняв, който трябваше да прикрие страха ѝ, а неговият се извиняваше, но в същото време изразяваше решимост. Морисън въздъхна.

— Казвам само, че можеш да решиш да си вземеш почивка. Или...

Бяха прекъснати от забързано почукване на вратата, която все още беше отворена. Сара се обърна и видя Лини, своята двайсет и шест годишна, стройна и привлекателна помощничка от китайско-американски произход, да я гледа извинително.

— Съжалявам, че ви прекъснах — каза Лини, както обикновено, тихо. — Но за теб, Сара, има спешно обаждане.

— Можем ли да довършим този разговор по-късно?

Сара зададе въпроса само за да спази протокола между шефове и подчинени. Онова, което всъщност казваше и Морисън го знаеше, беше: „Ще довършим разговора по-късно“.

— Разбира се.

Морисън въздъхна. Сара му хвърли още един изпепеляващ поглед и отиде да отговори на телефонното обаждане.

— Мис Мейсън? — Сара разпозна гласа с лекия испански акцент още преди Роза Барилас да се е представила. — Много съжалявам, че ви се обаждам на работното място, но не знам какво друго да направя. Анджи я няма никъде. Моля ви, можете ли да ми помогнете?

ГЛАВА 21

— Моето момиченце! Моето момиченце. Пресвета Дево, грижи се за нея, върни ми я обратно. О, тя е толкова малка. Моето момиченце!

Тихите напевни думи на Роза Барилас късаха сърцето на Сара. До десет часа вечерта цяла тълпа, включително Сара, се беше събрала в малкия апартамент на Барилас. Роза беше на дивана, завита в одеяло, до лакътя ѝ, на масичката пред нея, имаше чаша кафе и недокосната паста. От време на време жената се плъзваше от дивана и падаше на колене на пода, събираше длани и отправяше трескави молитви за безопасността на дъщеря си.

Въздухът беше изпълнен с мъка и ужас. Хората говореха приглушено, като че ли бяха на погребение. Двете по-големи деца, Рафаел и Лизбет, се бяха сгушили в ъгъла, оставени на грижите на жена, за която Сара помисли, че може би им е леля. София и Серджо бяха заспали дълго преди това и ги бяха изнесли от апартамента, за да прекарат нощта другаде. Хората, които бяха в апартамента, непрекъснато се сменяха, но тълпата оставаше все така многобройна. Всички се спираха, за да кажат по няколко думи на разтревожената майка. Сара обаче знаеше, че времето неумолимо минава. Както беше научила от изчезването на Лекси, след първите четирийсет и осем часа, шансовете да се намери изчезналото дете живо са практически равни на нула.

Беше като светкавица, която поразява два пъти. Не се предполагаше, че това ще се случи. Но се случи.

Анджи очевидно беше изчезнала от лицето на земята.

За последен път я бяха видели около три часа следобед. Била пред блока и гледала как София си играе в пясъка и чакала пералнята да изпере, за да сложи дрехите в сушилнята. Няколко деца, включително Рафаел, Серджо и Лизбет, тичали наоколо, играели на криеница. Имало много детски писъци и викове, хиляди звукове, които биха могли да замаскират вик. Но никой — или поне никой не си

признаваше — не беше видял или чул нещо необичайно. Когато Рафаел първи забелязал, че Анджи не е на пейката и не чете както обикновено, докато останалите играели, предположил, че е в пералното помещение. Но тя не се върнала.

Отначало Рафаел започнал да я търси просто на шега, после все повече и повече се тревожел. После всички деца на Роза, като Рафаел носел София, претърсили жилищния квартал, търсили на всяко място, което познавали. Рафаел дори изтичал до „Куик-Пик“ и до китайския ресторант, за да види дали Анджи, по някаква неизвестна причина, не е отишла там, без да каже на никого. Накрая и техните приятели се присъединили към търсенето, както и онези родители, които си били у дома, както и няколко непознати възрастни. Докато установят, че Анджи не е в ничий апартамент, не е в нито едно кътче, където децата обичали да се крият, и не се пече на слънце на покрива, където обичаха да се излежават младите, неомъжени жени, вече минавало пет часът и Роза се прибрала у дома.

Роза не вярваше на полицията. Винаги се беше страхувала, че те ще дойдат и ще ѝ отнемат децата, или че ще ги екстрадират обратно в Гватемала, откъдето беше тя, че ще я арестуват, че ще направят нещо лошо на нея или на децата. Но като видяла, че Анджи не си е у дома, като изслушала другите деца, когато съседите ѝ казали колко време търсили Анджи, без да я открият, тя се обадила на полицията. А след това се обадила на Сара, на помощничката на областния прокурор, добрата адвокатка, която за нея беше много издигнат човек — човек, който притежава власт. Сара знаеше това, защото ѝ го беше казала Роза, която висеше на ръката ѝ и я молеше за помощ.

Сара оказа малкото помощ, която можеше да предложи: обади се на Джейк, обади се на детективите, които познаваше, но се поболяваше от страх и тревога, защото знаеше, че никой нищо не може да направи.

Като че ли преживяваше отново изчезването на Лекси. Полицията дойде, претърси навсякъде, където хората вече бяха търсили, зададе въпроси, записа показанията, като ходеше от врата на врата. Джейк се обади на приятелите си във ФБР, те също дойдоха и се заловиха за работа. Джейк включи и собствената си агенция, като накара хората си да работят с всички сили. Присъединиха се съседи, приятели и непознати, образуваха групи, които започнаха да

кръстосват улиците и претърсиха бреговете на малката рекичка зад жилищния комплекс. Малко преди залез-слънце пристигнаха медиите, Хейли Уинстън и нейните съперници и си направиха нещо като лагер на паркинга. С тази разлика, че лицата бяха други, всичко, *всичко* беше както преди.

Когато изчезна Лекси.

Точно както и тогава, заключението беше, че е отвлечена от непознат.

Възможността изчезването на Анджи да е свързано по някакъв начин с изчезването на Лекси или поне с телефонните обаждания, не излизаше от ума на Сара. По телевизията бяха показали не само нея, но и Анджи, и то неведнъж, а два пъти. Възможно ли беше да има връзка? Всичко, което ѝ казваха, беше, че проверяват възможностите.

Сара се чувстваше така, сякаш беше потънала в кошмар. Полагаше усилия, за да не започне просто да крещи, да скубе косите си или да се затича нанякъде. Не направи нищо от онова, което ѝ се искаше да направи. Тя самата познаваше тази болка, отчаянието и неверието, чувството за нереалност, ужаса. И шепнеше молитви към Господ.

Знаеше, че колкото и да се държиш за надеждата, това не означава, че надеждата ще се окаже реална. Познаваше този чист, неподправен ужас, който Роза преживяваше.

И затова остана до другата жена, въпреки че дори някои от роднините и приятелите си тръгнаха, а Роза се притискаше до нея, защото и двете знаеха, че сега са като сестри, и двете знаеха, че само Сара истински я разбира.

Изминаха дванайсет часа. Дойде утрото. Сара се обади до офиса на прокурора и си взе почивен ден и ако това потвърди страховете на Морисън, че случващото се в личния ѝ живот ѝ пречи да работи, е, в момента просто не можеше нищо да направи. Трябваше да остане при Роза. Показаха снимката на Анджи по телевизията, публикуваха я във вестниците. Изминаха осемнайсет часа. Сложиха масата, но никой не хапна. Двайсет и четири часа. Едно цяло денонощие. Сега хората, които я търсеха, работеха на смени, както полицията. От ФБР непрекъснато идваха и си отиваха, идваха и си отиваха. За изчезването съобщиха и по вечерните новини: Деветгодишната Анджела Барилас

все още не е открита. Всички бяха изтощени. Хората си отидоха у дома, после се върнаха. Роза заспа на дивана.

Вече се беше стъмнило. Стана осем часът вечерта, девет, десет. Часовете безмилостно минаваха. Анджи беше някъде. Може би още беше жива.

А може би не беше.

Надеждата започваше да се стопява. Сара се молеше Роза все още да не осъзнава напълно това.

— Сара.

Джейк застана до нея, наведе се, постави ръка на рамото ѝ и я разтърси, за да я разбуди напълно. Едва тогава Сара разбра, че беше задрямала, седнала на пода до Роза, защото всички мебели бяха заети. Беше подвила крака под себе си, а главата си беше подпряла на ръката, поставена на близката масичка.

— Хайде. Отиваме си у дома.

Тя премигна глупаво, още не напълно будна, все още, без да разбира нищо. Той гледаше мрачно, брадата му беше набола, бялата му риза с навитите до лактите ръкави беше измачкана, а около маншетите на светлосините му панталони се беше насъбрал прах. Апартаментът все още беше пълен с хора, които идваха и си отиваха, но всички шепнеха, защото не искаха да събудят Роза от измъчения ѝ сън.

— Не мога... — поде Сара и погледна Роза, която се беше свила под синьото одеяло така, че само върхът на главата ѝ се виждаше.

— Можеш — прекъсна я безмилостно Джейк.

Говореше тихо заради Роза, но в гласа му се усещаше стоманена нотка, която тя беше чувала само два пъти досега.

— И ще дойдеш, дори да трябва да те изнеса на ръце оттук. За бога, Сара, в момента на никого не си полезна. И убиваш себе си.

Той беше прав и Сара го знаеше. Беше толкова уморена, че ѝ се виеше свят от изтощение, стомахът ѝ беше така празен, че дори вече не можеше да усети глада, беше така съкрушена, че сърцето ѝ беше като огромна отворена рана. Но нищо от това не можеше да помогне. Тя и останалите можеха да страдат цяла вечност, да не ядат цяла вечност, но това с нищо нямаше да помогне. Цялата болка на света не би могла нищо да промени.

И тя знаеше, от случилото се с Лекси, че това е горчивата истина.

— Да, добре — каза тя и умората прозвуча в гласа ѝ, после му позволи да я изправи на крака.

Като излизаха през вратата, докосна леко по рамото една жена — може би беше сестрата на Роза, която плетеше, седнала на стол, донесен от кухнята — и ѝ каза:

— Кажете на Роза, че ще се върна сутринта.

Жената кимна безмълвно и Сара се остави Джейк да я отведе.

Като се върнаха в апартамента, Сара се отпусна немощно на дивана. Суити-пай дойде отнякъде, спря се пред нея и я погледна сериозно.

— Дядо вече го изведе — каза Джейк.

Кучето постави глава в скута ѝ, предложи ѝ безмълвно утеха, като че ли усетило, че тя има нужда от нея, както кучетата понякога правят. Джейк отиде в кухнята, но Суити-пай, вместо да го последва, както обикновено правеше, защото кухнята беше източникът на храната, остана при нея. Сара го галеше по голямата глава и ѝ хрумна, че и кучето беше преживяло вече всичко това веднъж. Когато Лекси беше изчезнала, Суити-пай също беше страдал.

— Добро куче — прошепна Сара и почерпи утеха от допира на неговото тяло до крака ѝ и от топлината на козината му под дланта ѝ.

— Окей, идва нещо специално. — Джейк се показва от кухнята, като носеше нещо. — Легни долу, Суити-пай.

Кучето се подчини, Сара вдигна поглед и ококори очи, когато Джейк го остави на масичката за кафе пред нея. Върху бяла порцеланова чиния беше поставена купа, пълна със супа от пиле и макарони.

— Направил си ми супа?

В гласа ѝ се долавяше силно удивление — като че ли не можеше да повярва на очите си.

— Ти обичаш супа. Направих супа. Така че, яж.

Той седна до нея на дивана, отпусна ръце на бедрата си и я загледа. Джейк рядко приготвяше храна. Понякога — а и то много рядко — приготвяше закуска. Само дотам се простираше кулинарният му талант. Фактът, че беше сготвил супа за нея...

— Благодаря ти.

Тя дори му се усмихна леко. Той се грижеше за нея, както винаги го беше правил, и знанието за това, че е тук, до нея, че я обича, също я

успокояваше.

— Полуготова храна, но е по-добре от нищо.

Той все така седеше до нея и тя знаеше какво очаква. Той също знаеше, че тя има нужда от храна. Какво беше яла днес? Почти нищо. Беше хапнала по нещо тук и там.

— А ти?

— Скъпа, повярвай ми, аз се нахраних.

Тя гребна малко супа. Беше гореща, което беше добре, но ѝ беше прекалено солена, а и се повдигна, когато преглътна. Но тя продължи да яде, мрачно, защото знаеше, че трябва и защото той я гледаше. След около дузина лъжици, се отказа и протегна ръка към дистанционното на телевизора, за да се разсее.

Спортно предаване. Превключи.

— ... точно като Александра Мейсън преди седем години, деветгодишната Анджеа Барилас...

О, Господи, новините. Точно като супата, телевизията беше нещо, към което изведнъж беше изгубила всякакво желание. Тя побърза да го изключи.

— Мислиш ли, че я е отвлякъл същият човек, който стои зад телефонните обаждания? — запита тя безизразно. Само този си страх се осмели да изрази.

— Не знам. Това е възможност, която ченгетата приемат много сериозно.

— Няма да я намерят, нали?

Беше толкова уморена, че се чувстваше така, все едно се носи във въздуха, облегнала глава назад, отпуснала безжизнено ръце от двете страни на тялото си.

— Това не можем да знаем със сигурност.

„О, напротив, знаем“, помисли си Сара, но нищо не каза. И двамата знаеха, че казва това, за да запази и малкото надежда, която им беше останала.

— Виж, изяж супата и да си лягаме.

Сара поклати глава.

— Не мога. Не съм гладна.

Той стисна здраво устни, но нищо не каза. Сара занесе чиниите в кухнята, после взе набързо душ — чувстваше се толкова мръсна, че не

можеше да понесе мисълта да си легне, без да го направи — облече си тениската, с която спеше и легна. Суити-пай вече хъркаше под леглото.

Като изключи осветлението, пак ѝ се стори, че ангелчето статуетка излъчва ореол.

„Лекси“, помисли си Сара, когато погледът ѝ се спря на него и мъката я завладя. После: „Анджи“.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, докато се молеше на Господ да пази и двете. Беше много изтощена, но сънят не идваше. Всеки път, като затвореше очи, през ума ѝ минаваха отворителни мисли и образи. След известно време не можеше да понесе повече, затова стана и отиде безшумно в дневната. Навсякъде в апартамента беше тъмно, с изключение на няколко сребристи лунни лъча, които се промъкваха край недобре дръпнатите завеси. Джейк спеше. Вратата на спалнята му беше затворена, но под нея не се процеждаше светлина и ѝ се струваше, че чува дишането му. Тя се сгуши в ъгъла на дивана с колене, допрени до брадичката, обгърнала краката си с ръце, и заплака тихо, безмълвно, но така, все едно че сърцето ѝ беше разбито.

А то беше разбито.

Тя дори не го чу, докато Джейк не застана до дивана. Подскочи леко, когато усети присъствието му, и вдигна поглед. Лунните лъчи светеха откъм гърба му и той беше само огромна и тъмна сянка, малко по-плътна сянка, в стая, пълна със сенки.

— Исусе, Сара, защо пак си станала? — Звучеше и недоволен, и ядосан. — Какво точно в изречението „Имаш нужда от сън“ не разбираш?

Джейк не знаеше, че тя плаче. Разбра това едва в мига, в който застана до нея. Сара не искаше той да знае, отчаяно не искаше. Да плачеш, означаваше да се покажеш слаб, уязвим, безпомощен — все неща, които тя не беше и нямаше да бъде. И ако знаеше, че тя плаче, него щеше да го боли за нея.

Тя не искаше Джейк да изпитва каквато и да е болка.

Пое си дълбоко дъх, като се надяваше той да не е чул дори това, и отново издиша. Да избърше сълзите от бузите си, означаваше да се издаде, затова и не го направи.

— Станах само да изпия чаша вода — каза тя толкова обикновено, колкото успя, и се изправи.

Онова, което не очакваше, беше, че лунните лъчи ще паднат право върху лицето ѝ.

— Точно така.

Тонът му беше мрачен. Той я прегърна и я привлече към себе си.

— Всичко е наред, Сара. Можеш да се наплачеш — продължи с различен, по-нежен, глас. — Така, както всичко е наред, когато се храниш, спиш, излизаш, играеш на слънцето, правиш любов или...

— Не мога — каза тя.

Беше ѝ приятно да чувства топлината на тялото му. Тя обви врата му с ръце, а Джейк я прегърна през кръста. В очите ѝ отново се събираха сълзи, но Сара премигна и го погледна, срещна погледа му с ясното съзнание, че той вижда изражението ѝ, макар тя да не виждаше неговото.

— Какъв смисъл има да плача, когато това не може да върне Лекси, нито да промени нещо? — Гласът ѝ трепереше и въпреки думите ѝ, сълзите отново потекоха. — И как бих могла да спя, когато всеки път, щом затворя очи, виждам Лекси? Как бих могла да се храня, когато не знам дали Лекси има храна? Как бих могла да се радвам на слънцето, когато тя завинаги е изгубена в мрака?

— Сара...

Болката се отразяваше в гласа ѝ, в думите ѝ. Джейк я прегърна по-здраво, дланите му се плъзнаха по гърба ѝ. Тя облегна чело на широкото му рамо, притисна се в него и го намокри със сълзите си.

— Как да се любя с теб, когато така имам чувството, че тя ми се изплъзва? — прошепна на пресекулки, когато почувства познатата топлина на кожата му. — Не мога.

— Ти не си сама в това нещастие, знаеш го.

Ръцете му я обгръщаха здраво. Тя чувстваше как устните му докосват косата ѝ, дланите му я галеха успокояващо по гърба през тънката материя на тениската. Стискаше го така, сякаш животът ѝ зависеше от него. Въпреки силната мъка, която изпитваше, въпреки чувствата, които бушуваха между тях, тонът му беше абсолютно разумен, спокоен, почти хладен.

— Аз съм с теб. Убива ме това, да те гледам толкова слаба, бледа и изтощена, да гледам как отчаяно се опитваш да запълниш всяка секунда от деня си, от живота си с работа или други задължения, да

знам, че нарочно лишаваш себе си от всякаква радост и удоволствие. Боли ме сърцето за теб, Сара.

Болката в гласа му стигна до нея. Тя вдигна глава и го погледна. Очите му, черни и блестящи на лунната светлина, срещнаха нейните.

— Обичам те — каза Джейк. — Повече от всичко в живота си. И мисля, че ти също ме обичаш.

Сара застина напълно и думите му сякаш се просмукаха в кожата ѝ, навлязоха в кръвта ѝ и накрая стигнаха до измъченото ѝ сърце. Въпреки сенките, които ги заобикаляха, тя виждаше колко гарвановочерна е косата му, виждаше високите му скули и квадратната му брадичка с наболата по нея брада. Години вече се облягаше на широкото му рамо, неговата сила я крепеше. Той беше постоянното, неизменното присъствие в живота ѝ, човекът, на когото имаше най-голямо доверие, човекът, когото познаваше най-добре и на когото можеше да разчита.

Нейният най-добър приятел, Джейк.

А сега, и може би отдавна, макар тя да беше прекалено сляпа, за да го види, между тях имаше и нещо повече.

— Мисля, че си прав — каза тя и чу изненадата в собствения си глас. — Мисля, че може би е така.

Той ѝ се усмихна — лека усмивка, която предизвика бръчици около очите и устата му.

— Бъди сигурна — каза той и я целуна.

Тя го целуна в отговор, а Джейк я прегърна така, сякаш никога нямаше да я пусне. Изведнъж, Сара се почувства слаба, сякаш всичките ѝ мускули се бяха превърнали в желе, сърцето ѝ заби тежко, а кръвта ѝ се сгорещи. Устните му бяха твърди и жадни, но нежни, изразяваха копнежа на душа, която е била оставена прекалено дълго на студено и най-после е открила своя източник на светлина и топлина.

Когато устните му най-после се откъснаха от нейните, за да се спуснат по бузата до ухото ѝ, тя обсипа врата му с леки целувки. Той я взе на ръце и я занесе в спалнята си и я люби със сила и ожесточеност, които оставяха на света само тях двамата, премахваха болката, мъката и страха и ги заменяха с горещина, желание и удоволствие.

А после, толкова внезапно и леко, както вятърът подухва и гаси свещта, двамата заспаха.

Далечният звън на телефон изтръгна Сара от дълбините на съня. Тя остана миг да лежи в мрака и да премигва сънено, сгушена до Джейк, потънала в това удобство, в топлината и силните ръце, които я обгръщаха, заслушана в лекото му похъркване. После осъзна какво чува и я обзе тревога. Звънеше мобилният ѝ телефон, който беше оставила на нощното шкафче в другата стая.

Поглед към часовника ѝ каза, че е 03:14 след полунощ. Единствените новини, които можеш да получиш по това време на денонощието, са лоши.

Вече напълно будна, Сара стана от леглото и тръгна към телефона. Който, разбира се, престана, когато тя стигна до прага. Лек звук ѝ показва, че е оставено съобщение.

„За Анджи? О, господи, дали не са новини за Анджи? Или за Лекси? Или е отново гласът, който звучи като този на Лекси?“

Сърцето ѝ биеше лудо, когато взе телефона и включи осветлението. Тя разблокира телефона и видя, че последното обаждане е от непознат номер. Сара стаи дъх и зачака да чуе съобщението.

„Здравей, тук е Кристъл“. Другата жена говореше бързо, шепнешком. „Чуй, научих нещо за онова малко момиченце, което изчезна. Изпратих ти електронна поща. Трябва само да... По дяволите, трябва да затворя“.

Последните думи бяха натежали от страх. До края на съобщението сърцето на Сара вече препускаше бясно. Тя остана за миг, втренчила поглед в телефона, опитвайки се да реши какво да направи. Беше рано в сряда сутринта. От онова, което Сара знаеше за графика на Кристъл, тя вероятно току-що си беше тръгнала от работа. Като се имаше предвид страхът в гласа ѝ, идеята да ѝ се обади вероятно не беше добра.

Първо трябваше да провери електронната си поща.

Лаптопът ѝ беше в куфарчето, което пък беше в багажника на колата, която пък беше паркирана на паркинга пред жилищния блок на семейство Барилас. За миг, Сара се почувства като с вързани ръце. После си спомни компютъра в офиса на Джейк. Можеше и от него да провери пощата си.

Слезе на долния етаж, включи осветлението, настани се в стола на Дороти и включи компютъра. Екранът проблесна, появиха се множество непознати за нея иконки. Тя намери връзката с Интернет и

влезе под наименованието „гости“, с което получи достъп до пощата си. Сред другите съобщения имаше и две от Кристъл. Едното беше маркирано като „погледни това“, а другото — „тук“.

Сара избра първото, отвори го и видя снимката на мъж, който се качва в стар син автомобил „Камаро“. Нищо в колата или мъжа не ѝ говореше каквото и да било. Видя, че има още единайсет снимки. На следващата имаше червен пикап и отново — непознат мъж. На следващата имаше бял „Блейзър“, шофьорът беше, на практика, невидим зад кормилото. На четвъртата — полицейска кола и Брайън Макинтайър в нея. И тогава Сара разбра какво гледа: Снимки на превозни средства пред дома на Кристъл, направени от нея. Значи бяха заловили Макинтайър в нарушение на решеното от съда.

Сара се запита какво общо има това с Анджи или, както казваше Кристъл, „изчезналото момиченце“. Беше много заета с опитите си да установи каква е връзката, когато затвори това съобщение и отвори следващото. В него пишеше:

„Открих това в компютъра на Еди току-що. Той се върти около мен, затова реших да го проверя. Не знам какво да правя. Неговата парола е «топлият мъж».“

Кристъл не се беше подписала, но беше включила изписана в синьо връзка към нещо, наречено „Театърът на Пол“.

Сара кликна върху него и влезе в сайт, който като че ли продаваше детски спортни стоки. Малки снимки на деца, люлеещи се на люлки, пързалящи се по пързалки, пляскащи в открит басейн и катерещи се по катерушки и други съоръжения, обграждаха думите: „Добре дошли в театъра на Пол“. Под тях имаше малко квадратче, което изискваше парола. Тя я набра.

И секунди по-късно видя снимката на Анджи.

ГЛАВА 22

Анджи беше в клетка. Тесните сребристи метални решетки бяха разположени и хоризонтално, и вертикално, оформяха мрежа. Тя лежеше, свита на малка топка, в ъгъла, със затворени очи, а дългата ѝ черна коса беше разпиляна и я покриваше като завеса. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба с нещо широко и сиво, както и глезените. Друга подобна лента покриваше устата ѝ. Оранжевата ѝ тениска и дънковите ѝ къси панталонки отговаряха на описанието, дадено по телевизията, на дрехите, с които е била облечена в деня на изчезването си. Камерата беше извън клетката и я беше снимала под ъгъл. Трудно беше да се каже, но Сара предполагаше, че е жива: Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Джейк! Джейк!

Сара полетя нагоре по стълбите, останала без дъх, запали осветлението в спалнята и почти скочи върху Джейк, който похъркваше спокойно.

— Джейк! Събуди се!

Тя го разтърси силно, хванала го за рамото, той отвори очи и втренчи сънен поглед в нея.

— Ти ще ме убиеш! — изстена. — Какво има сега?

— Събуди се! Стани! Трябва да дойдеш на долния етаж с мен! Става въпрос за Анджи!

Очите му се отвориха широко, той направи опит да фокусира погледа си.

— Какво за Анджи?

— Няма ли да станеш?

Сара го задърпа за ръката. Джейк тежеше сякаш цял тон и нямаше начин да го помръдне, ако той не искаше да се помръдне, а у него май нямаше никаква енергия.

— Снимката на Анджи е в компютъра. Кристъл ми е изпратила електронна поща и на екрана излезе Анджи.

— *Какво?* — Той седна, завивките се смъкнаха до кръста му, прокара ръка през косата си. — Сигурна ли си?

— Да! Да! Побързай! Хайде, моля те!

Още докато тя говореше, Джейк спусна краката си на пода и се изправи, с което ѝ даде възможност отново да се наслади на много сексапилното му тяло, което тя може би щеше да направи, ако не беше така изпълнена с нетърпение.

— Искаш ли да ми повториш всичко още един път?

Той вдигна от пода боксерките си, които бяха до захвърлената ѝ тениска — в момента тя беше загърната в хавлиения си халат — и ги обу.

— Кристъл, Кристъл Стамбо — Джейк кимна, за да покаже, че знае за кого говори тя, и я последва, тъй като тя излезе бързо от стаята — ми е изпратила електронната връзка до сайт, който се казва „Театърът на Пол“. — Говореше през рамо, защото тичаше надолу по стълбите. — Тя ми даде и паролата. Влязох вътре и видях Анджи. Снимка на Анджи. Тя е в клетка и е завързана, но мисля, че е жива.

Вече бяха стигнали до офиса. Джейк присви очи, защото осветлението беше ярко, а Сара тръгна право към компютъра. Екранът беше празен, черен. Обзе я паника. Ами ако връзката се е изгубила? Сграбчи мишката, раздвижи я и екранът отново светна. Снимката на Анджи все още беше там.

„Слава богу!“

Джейк си пое рязко въздух.

— Исусе Христе! Наистина е тя! — Той се наведе по-близо, хванал здраво облегалката на стола на Дороти. — Мили боже, къде е тя?

Сара вече беше на телефона. Пулсът ѝ препускаше. Дишаше бързо и плитко — като че ли беше бягала.

— На кого да се обадя? На полицията, на ФБР, на кого?

— На всичките тях. — Вниманието му все още беше приковано в снимката. Обърна се и я погледна. — Чакай, дай ми телефона. По-добре аз да се обадя.

Сара нямаше намерение да спори заради това. Беше истина. Вече имаше чувството, че полицията не я приема насериозно.

— Побързай!

— О, да.

След десет минути офиса на Джейк беше пълен с представители на полицията и ФБР. Секстън и Келсо бяха там, както и

специалният агент Гари Фриймън — висок, с дълги крайници и червенокос трийсетгодишен мъж, специалният агент Том Дилейни — набит и русокос мъж на четирийсет години, среден ръст, приятел на Джейк. Тъй като все още беше, така да се каже, посред нощ, всички, с изключение на униформените полицаи, бяха облекли каквото и да е. Всички, без изключение, бяха с подпухнали от съня очи. Всички, освен Келсо, който седеше на стол и включваше лаптоп в другия край на стаята, се бяха събрали в полукръг около компютъра на Дороти. Джейк, сега облечен в дънки, тениска и маратонки, беше доближил главата си до тази на Дилейни и двамата изучаваха цветна разпечатка на снимката на Анджи, като се опитваха да намерят нещо, което да им подсказва къде се намира тя, а от време на време хвърляха поглед и към екрана, за да видят какво се случва там. Сара, също в дънки, тениска и маратонки, вече беше разказала поне половин дузина пъти историята с обаждането на Кристъл, сега даде на Келсо името на приятеля на Кристъл, което вкараха в компютъра, за да видят какво ще излезе, а агент Фриймън пък се опитваше да определи с какво точно си имат работа.

— Това е неподвижна снимка, направена от човек, и вероятно е на няколко часа — каза той. — Сайтът е суперзащитен и в него е почти невъзможно да се влезе без директната връзка, която ни е била дадена. Достъпен е само за избрани индивиди, на които е давана паролата, което пък означава, че достъпът им може да бъде прекратен по всяко време. — Той направи пауза, кликна с мишката и задвижи курсора около сайта. — Тук като че ли има скрити връзки...

— Сара, искаш ли да дойдеш тук за минутка? — извика Келсо и Сара застана до него. — Това той ли е?

Сара погледна екрана. Мъжът беше с много бледа кожа, мръснонос, с рошава коса, имаше дракотина над лявото око и беше смръщил кисело вежди.

— Да, това е той.

Снимките бяха две — в анфас и профил. Номерът на затворника беше 823479Т, Едуард Марк Танър, височина пет фута и десет инча, тегло 165 паунда, дата на раждане — трети март 1978. Коса — руса, очи — сини, отличителни белези — белег на дясната ръка и татуировка на феникс на дясната предмишница. Снимките бяха правени през септември, преди две години.

„Татуировка на феникс на дясната предмишница“.

Сара погледна по-внимателно снимката в профил. Танър се виждаше до средата на гърдите, виждаше се и по-голямата част от татуировката. Изглеждаше ѝ позната. Сърцето ѝ прескочи удар.

— Дюк имаше такава татуировка — каза тя. — Сигурна съм, че беше същата.

Келсо вдигна поглед.

— Кой, по дяволите, е Дюк?

— Доналд Кумър. Единият от двамата, които стреляха в мен по време на обира в „Куик-Пик“. Онзи, който умря в затвора.

— Охо, господа! — извика Келсо през рамо. — Тук имаме нещо интересно. Някой да знае нещо за банда или организация, които да имат татуировка на феникс като отличителен знак?

Всички, освен Фриймън, се скупчиха около нея и втренчиха погледи в снимката на Едуард Танър.

— Аз не знам нищо.

Секстън поклати глава и тъй като никой не каза нищо друго, това, изглежда, беше общият консенсус.

— Същата е — каза Сара отново заради новодошлите.

Пулсът ѝ препускаше. Изведнъж ѝ стана студено и тя се обгърна с ръце.

— Сигурна съм. Един от двамата, обрала магазина, имаше такава татуировка.

Тя погледна Джейк, който сега стоеше до нея.

— Което означава, че има доста голяма вероятност всички тези събития да са свързани. — Джейк изказа на глас онова, което тя мислеше.

„Дали не са отвлекли Анджи заради мен? Моля те, господи, не“.

Гърлото ѝ се сви.

— Яху! — възкликна агент Фриймън. — Вътре съм.

Всички се втурнаха през стаята и се скупчиха около него.

От мястото си зад лявото рамо на Фриймън Сара гледаше с тежко биещо сърце редовете, които изскачаха върху синия екран.

— Има връзка с чат... — каза Фриймън, докато оглеждаше онова, което се появяваше пред очите му. Той се напрегна и Сара прочете думите, току-що изникнали на екрана: „Голямото куче: Здравей, топли човеко. Какво правиш тук толкова късно?“

— По дяволите — измърмори Фриймън, което Сара разбра като лош знак. После той каза: — Момчета, имаме проблем.

И всички в стаята, с изключение на Келсо, който все още работеше с лаптопа, въздъхнаха в хор. В същото време той написа: „Просто проверявам нещата.“

— Това не звучи, както трябва, нали? — каза той, обзет от паника. — Защо, по дяволите, ми трябваше да влизам тук? Трябваше да знам, че не мога просто така „да се разхождам“. По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Следващите редове на екрана гласяха: „Саймън каза: Знаеш, че търгът приключва в пет сутринта.“

— Наддават за нея — каза Фриймън. — Така мисля. Добрата новина е, че е още жива, това е сигурно.

— Кои са те? Няма ли начин да разберем? — запита Джейк.

Фриймън, с пръсти все още върху клавиатурата, поклати глава.

— Не и оттук. Могат да бъдат навсякъде. Интернет прави света много малък.

— Излизай оттам — настоя Дилейни. — Не искаме да ги изплашим, нали?

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — каза Фриймън и написа: „Знам.“

Голямото куче: Имаш ли залог, топли човече?“

Фриймън каза:

— Ако някой има някакво предложение, целият съм в слух. — После, когато никой нищо не каза, той измърмори: — По дяволите, ще трябва да измисля нещо.

И написа: „Може би ще се включа по-късно. Когато наближи последната възможност. Засега излизам.“

После отново кликна с мишката и чатът изчезна. Всички въздъхнаха едновременно, когато снимката на Анджи отново изпълни екрана. Този път обаче това беше различна снимка, пак така неподвижна, ужасен момент, замразен във времето. Анджи се беше събудила и беше успяла да се вдигне на колене. Изглеждаше ужасена. Кафявите ѝ очи бяха огромни и пълни със сълзи и гледаха право във фотоапарата. Лентата беше смъкната от устата ѝ. Около устните ѝ се беше образувал червен правоъгълник, който показваше къде е била. Устните ѝ бяха раздалечени — като че ли казваше нещо.

Болка, остра като нож, прободеше Сара. Асоциацията беше прекалено близка, прекалено интимна. Освен ужаса, който изпитваше за Анджи, тя чувстваше мъка и за Лекси. Дали дъщеря ѝ също не е била хвърлена в клетка, завързана и ужасена?

— О, мили боже! — прошепна тя и като че ли цялата кръв се дръпна от главата ѝ. Стисна здраво облегалката на стола и затвори очи, за да се пребори със световъртежа, който я връхлетя.

— Добре ли си?

Джейк беше до нея, обгърнал раменете ѝ, и тя с благодарност се облегна на него, макар и само за миг. Измина секунда, после тя кимна, за да покаже, че е добре, и се концентрира върху усилието да диша. Трябваше да остане силна. Този път — заради Анджи.

— По дяволите, губим я, губим я! — извика Фриймън.

Сара отвори очи точно навреме, за да види как снимката на Анджи изчезва от екрана. На нейно място се появи гротескната картина на театъра на Пол с неговите щастливи деца. После тя потрепна и също изчезна. Останаха втрещени в празния екран. Сара изпита силно чувство за загуба.

— Засякоха ни — каза Фриймън. — Мисля, че ни засякоха.

Страхът стисна Сара за гърлото. Анджи беше пред тях, а ето, че сега я нямаше. Бяха я изгубили. Ръката на Джейк я стисна силно. Фриймън се залюля напред — назад със стола. Дилейни изруга. Напрежението в стаята изведнъж стана така осезаемо като жуженето на климатичната инсталация, но основното беше, че никой не знаеше какво да прави.

— Трябва да предприемем нещо — каза Секстън и се огледа. — Бих казал, можем веднага да приберем Танър.

— И жената — каза Джейк. — Кристъл Стамбо. Ако не нещо друго, поне ще ни кажат за сайта. В момента това е единствената връзка, която имаме с момиченцето.

— Имате ли адреса на Танър? — Дилейни се обърна към Келсо, която сега беше на крака и вадеше лист хартия от принтера.

— Ето го тук. — Тя размаха хартията.

— Мисля, че той живее с Кристъл. В нейния фургон — каза Сара.

Беше ѝ студено, сърцето ѝ биеше прекалено бързо, стомахът ѝ се свиваше така, че ѝ се гадеше, но можеше да се справи с това. *Щеше* да

се справи. Времето изтичаше. Келсо зачете извадения от принтера лист.

— Тук пише № 45 на „Уест хомууд драйв“ 24 В. Това е апартамент. — Тя вдигна поглед. — По дяволите, адресът е отпреди две години.

— Имаме ли адреса на Кристъл Стамбо? — запита Дилейни.

Фриймън беше скочил на крака, а напрежението в стаята се беше покачило с още един градус. Хората се движеха неспокойно, мърдаха крака, тракаха с токите на коланите си, нетърпеливи да се впуснат в действие. Всички обаче сдържаха и нервите, и емоциите си. Очевидно никой не искаше да прецака работата. Всички знаеха: Те бяха единствената надежда, която Анджи имаше.

— Ей сега ще го получим. — Келсо се обърна отново към лаптопа.

— Не мисля, че ще го намерите. Тя живее там само от около два месеца — каза Сара с учудващо спокоен глас, като се имаше предвид как се чувстваше. — В парка с подвижни домове до Бъртън. Имам точния адрес в папките в офиса си, но съм била там. Знам къде е.

— Можеш ли да ни покажеш? — запита Дилейни.

Сара кимна.

— Добре — каза той и се огледа. — Да се раздвижим. Трябва да бързаме. Ако са ни засекли, в момента покриват следите си. Целта е да приберем тези двамата за разпит, без другите да узнаят какво е станало. Животът на момиченцето зависи от нас.

Беше малко след четири часа сутринта, когато фаровете на автомобила на Джейк осветиха чакълестата алея пред подвижния парк. На седалката до него, Сара се наведе напред, защото колата подскочаше доста силно. Каза му къде да завие. Непосредствено зад тях, в сребристия „Инфинити“ на Дилейни, бяха агентите Дилейни и Фриймън. Зад тях, в полицейска кола без отличителни знаци, бяха Секстън и Келсо. Три полицейски коли завършваха колоната, като се движеха тихо, с незапалени лампи и сирени. По това време нямаше почти никакво движение по шосе 1–21 в посока към Бъртън и те не привличаха ничие внимание. Планът беше Сара да посочи точния дом, след което те двамата с Джейк да отминат и да оставят полицаите да се справят с нещата. Щом ги приберяха, по обратния път тя щеше да

пътува с Кристъл, според теорията, че Кристъл ѝ има доверие и по-скоро би предала информация на нея.

— Ето там.

Сара посочи дома на Кристъл. Само докато го гледаше, и устата ѝ пресъхна. Дали планът им щеше да успее? Дали Кристъл и нейният отблъскващ приятел можеха да ги заведат до Анджи?

„Моля те, Господи, моля те...“

Пред дома на Кристъл бяха паркирани жълтият ѝ „Линкълн“ и малък син пикап. Джейк свали прозореца и посочи дома на Дилейни и Фриймън, а Сара, колкото можеше по-спокойно каза:

— Това е колата на Кристъл. Изглежда, си е у дома. Както и приятелят ѝ.

— Да се надяваме.

Джейк подмина дома, както се бяха уговорили, и фаровете му осветиха следващия дом в редицата. Той беше малко по-голям, боядисан в бяло. На мястото за паркиране пред него имаше два автомобила — зелена „Тойота“ само с две врати и златист „ГМС Джими“ — както и дървен заслон, метална маса за пикник и три черни пластмасови кофи за боклук с капаци. Нямаше място дори за един велосипед в повече, така че третият автомобил, бял „Блейзър“, беше паркиран на тревата зад дома. Сара разсеяно отбеляза тези факти, тъй като Джейк не намери място наблизо, където да паркира. Накрая той направи U-образен завой, после спря на ивицата трева до пътя. Веднага изключи фаровете си с надеждата да не е събудил никого. Жълтата светлина от запалената на верандата крушка на дома, зад който бяха спрели, осигуряваше поне малко видимост. Освен нея, имаше и други оставени да светят крушки, виждаха се и белите светлини на минаващите автомобили, но всичко друго тънеше в мрак. Нито дори едно куче не изляя.

— Не мислиш, че Анджи е някъде наблизо, нали? — прошепна Сара с пресъхналите си устни, после се почувства глупаво, защото е помислила, че някой ще чуе. Тъй като бяха само двамата в колата, освен ако не започнеха да крещят, нямаше кой друг да ги чуе. Той поклати глава.

— Стори ми се, че стената зад клетката беше от някакъв разяден вече метал. Склад може би. Не и такъв дом.

Дишането на Сара се учести, докато тя гледаше как другите автомобили, един по един, загасят фаровете си и спират пред указания дом. Веднага щом направи това, тя вече не виждаше първите три автомобиля, както и входната врата на Кристъл. Последните две коли, и двете полицейски, заемаха известно място и от пътя, защото всички не можеха да се съберат пред дома на Кристъл. Сара чу, слабо, как вратите на автомобилите се отварят и затварят, и сърцето ѝ прескочи с един удар.

— Започва се — каза Джейк.

Тя кимна. Седеше, напрегната като навита пружина. Дори не виждаше какво става, защото ги бяха инструктирали да спрат възможно най-далеч от центъра на действието, в случай че приятелят на Кристъл започнеше да се съпротивлява и да стреля. Този тип домове нямаха заден вход. И двете им входни врати се отваряха към предната част. Винаги можеше да се излезе и през някой от прозорците, но както Сара знаеше от опит, това беше трудно. По този начин не можеше да се избяга бързо.

Страшно напрегната, Сара се наведе напред и зачака някакъв знак, че Кристъл е излязла и имат нужда от нея. Пулсът ѝ биеше в слепоочията. Стомахът ѝ се беше свил на топка. С всяко свое сетиво се опитваше да долови какво става пред дома на Кристъл. Но доколкото можеше да отсъди, нищо не ставаше.

— Не мога повече да търпя това положение.

Сара погледна Джейк. Далечната крушка осветяваше все пак вътрешността на колата достатъчно, за да се види, че и той е напрегнат.

— Искам да отида напред, до място, откъдето поне да виждам какво става.

Да бъде далеч от действието, сигурно беше трудно и за Джейк и, всъщност, ако не беше тя, той щеше да е в центъра на действието, познаваше го добре. Още повече, той не оспори думите ѝ. Слезе от колата заедно с нея.

— Ще стоим отзад, на безопасно разстояние — каза той тихо, като я хвана здраво за ръката, за да е сигурен, че ще го послуша. — Нека хората, на които плащат за това, свършат работата си.

Сара кимна, че е съгласна. Вече се чувстваше по-добре, дори само заради това, че прави нещо. Нощният въздух беше топъл и все

още миришеше на въглища, като че ли някой беше палил грила си навън. Небето над главите им беше индиговосиньо, виждаха се бледата луна и няколко звезди. Стъпките им се чуваха по чакълестата алея изненадващо силно. В групата дървета вляво се чу бухал. И на Сара ѝ хрумна, че вероятно вече трябваше да са чули нещо от онова, което ставаше пред тях — не можеш да арестуваш някого толкова безшумно. Но не чуваше нищо, освен шумовете на нощта, докато с Джейк се въртяха около дома на Кристъл.

„Нещо не е наред, помисли си Сара, когато за първи път видя дома на Кристъл и стомахът ѝ отново се сви. Може би Кристъл все пак не си беше у дома. Може би няма никого. Може би...“

Металната врата на подвижния дом беше отворена. Вътре, във всекидневната, лампите светеха, а скоро светнаха лампите и в двете спални. Дилейни, Фриймън, Секстън и Келсо, и всичките шестима униформени полицаи, не се виждаха никъде, което означаваше, че трябва да са вътре. Което пък означаваше, че вътре има много хора и е невъзможно да е толкова тихо.

— Нещо става — каза Джейк и Сара кимна.

Тя подозираше, че той се кани да я остави тук и да отиде да види какво става, но на него никак не му харесваше идеята да я остави сама в мрака. Което беше добре, защото тя нямаше никакво намерение да бъде оставена.

— Намерили са нещо — прошепна тя, защото това беше единственото разумно обяснение.

Той кимна и дори не се опита да я разубеди. Заобиколи полицейската кола пред тях, защото така щеше да може да види поне отчасти какво става вътре. Джейк я последва и извади пистолета, за който тя дори не знаеше. И двамата бяха зад колата на Дилейни.

— Ако се започне стрелба, лягаш на земята, разбра ли?

Говореше ѝ ожесточено. Пусна ръката ѝ, бръкна в джоба на дънките си и извади ключовете си, които бутна в ръката ѝ.

— Ако нещата загорубеят, качи се в колата и изчезвай оттук.

— Добре.

Сара пусна ключовете в джоба си и ето, че вече бяха до предната броня на Дилейни, а оттам можеха да виждат вътрешността, непосредствено до входната врата, на дома на Кристъл.

Там беше Фриймън. Тя го виждаше ясно. Стоеше с гръб към вратата, беше невъзможно да го сбърка заради червената му коса. Вляво от него, отчасти закрит от тялото на Фриймън, стоеше Дилейни. Зад тях се виждаше върхът на главата на Секстън. Всички те гледаха надолу към нещо, което вероятно беше на пода в краката им.

Сърцето на Сара заби тежко. Имаше лошо, ужасно, предчувствие...

Без да каже нищо на Джейк, тя тръгна към отворената врата. С всяка крачка вървеше все по-бързо, докато накрая вече тичаше. Джейк беше непосредствено зад нея, движеше се със същата скорост, но не се опитваше да я спре. От езика на тялото на групата ставаше ясно, че няма опасност. Но също толкова ясно беше, че са шокирани и разтревожени...

Сара видя кръвта първа — яркочервена локва, която блестеше на светлината. После видя гъстите червени кичури, които лежаха в кръвта. И накрая видя лицето, чиято кожа беше посивяла заради загубата на кръв и гримът изпъкваше като грима на клоун. И тя разбра.

— Кристъл е мъртва — каза тя на Джейк, защото в това нямаше никакво съмнение.

Тялото на Кристъл лежеше, проснато, на светлосиния килим. Тя все още беше облечена в работната си униформа. Ръцете и краката ѝ бяха разперени. Беше събула обувките си. Секси обувките с високите токчета бяха пред дивана, едната легнала — изглеждаше така, сякаш ги беше изритала от краката си. Дали не беше се събула, проверила компютъра, обадила се на Сара, след което е била убита? Така изглеждаше.

Стомахът на Сара се сви, дишането ѝ като че ли спря.

Тя влезе вътре, защото отвън, на верандата, нямаше достатъчно място за нея и за Джейк, след миг той я последва в малката стая с евтините мебели, която толкова приличаше на онази, която тя помнеше от детството. Всички вдигнаха погледи, когато те влязоха. Никой нищо не каза. И не се налагаше. Беше очевидно, че тук се беше разиграла ужасна трагедия. Не само за Кристъл, но и за Анджи.

Тънкият конец, за който те се надявах, че ще ги заведе при момиченцето, току-що беше прерязан.

— По дяволите! — Джейк звучеше много уморен. — Преди колко време е убита?

— Не много — каза Секстън. — Все още е топла. Ако трябва да предположа, най-много петнайсет минути.

— Прикриват следите си — каза Дилейни. — Трябва да намерим детето.

— Обадох се на Боб Парънт от отдел „Убийства“ — каза Секстън. — Вече идват насам.

— Няма компютър, но изглежда е имало на бюрото в задната част! — извика някой от задната спалня.

Беше очевидно, че останалите претърсват жилището.

— Добре! — извика в отговор Секстън. После: — Вероятно го е взел този, който я е убил.

— А Танър? — запита Джейк, като влезе в стаята и се огледа.

— Не е тук — каза Секстън. — Но ще го хванем.

„Само че дали ще е достатъчно бързо за Анджи?“

Не се налагаше Сара да зададе въпроса, за да научи отговора — вероятно не. Тя скръсти ръце на гърди и се опита да прогони ужасната картина от съзнанието си.

— Можем ли да проследим някой друг от хората в онзи чат? Голямото куче или Саймън каза? — запита Сара.

Стомахът ѝ се беше свил, виеше ѝ се свят от ужас, всеки неин нерв се беше напрегнал от шок. Но, като прокурор, тя не беше запозната със сцени на престъпления и се опита да постигне професионалното дистанциране, за да може да възприема нещата обективно.

— Ще го хванем — каза Фриймън. — Но може да ни е необходимо известно време.

„С което ние не разполагаме“, помисли си Сара, но не каза нищо на глас.

— Намерихте ли мобилния ѝ телефон? — запита Джейк и някой, може би Секстън, отговори с „не“.

Дори с всичките усилия на волята си, тя не можеше да постигне дистанция, чувстваше се лично замесена в това. Гърлото на Кристъл беше прерязано. Сара видя това, макар да се опитваше да не гледа, за да може да остане силна. Ужасната зееща рана беше като злоеща широка усмивка от ухо до ухо. От нея все още течеше гъста, червена като рубин, кръв. Тя покриваше горната част на тялото ѝ с червена боя, пръскаше близкия стол...

Беше невъзможно да се игнорира мирисът на смъртта, на прясно месо. Сара затвори очи и се опита да се абстрахира от всичко това, но не успя. Вдиша и потръпна заради сладникавия лепкав вкус, който почувства върху езика си. Помисли си за Мери.

За това, как лицето ѝ беше отнесено от куршума.

Прилоша ѝ.

Излезе бързо, точно когато екипът на отдел „Убийства“ влизаше. Кимна на Йън Кингсли и Карл Браун, които познаваше, после мина бързо покрай тях и отиде до края на фургона. Там, подпряла се на металната стена с една ръка, тя се преви почти на две и повръща дотогава, докато в стомаха ѝ не остана нищо.

Все още не можеше да влезе отново вътре, помисли си, като се изправи. Беше ѝ лошо, беше прекалено слаба, виеше ѝ се свят. По челото ѝ беше избила студена пот, коленете ѝ се огъваха, сякаш бяха от желе. Ако се наложеше сега да погледне трупа на Кристъл, вероятно щеше да припадне. Трябваше, за няколко минути поне, да поседне на някое прохладно и спокойно местенце.

Ключовете на Джейк бяха в джоба ѝ. Щеше да седне в колата, да включи климатичната инсталация и да затвори очи.

След няколко минути, като се почувстваше по-добре, щеше да се върне.

Сара тръгна към колата на Джейк, като прекоси по диагонал паркинга, покрит с чакъл, и мина покрай съседното жилище, като заобиколи внимателно масите за пикник. Наоколо вече имаше толкова много полицейски коли, толкова много униформени и цивилни служители, че тя се изненада, че не са събудили поне половината жители на това място. Но въпреки това, нощта оставаше тиха и спокойна.

Тъкмо минаваше край белия „Блейзър“, паркиран зад съседния дом, когато лампата в спалнята светна. Стаята беше в съседство с паркирания автомобил. Ако това не се беше случило и нейната светлина не беше осветила вътрешността на автомобила, тя никога нямаше да я види.

Книгата „Мастилено сърце“ на задната седалка.

Сара рязко спря и ококори очи. Веднага забрави как се чувства. Анджи четеше тази книга. И сега, като се замисли, Сара си спомни, че на паркинга пред нейното жилище в онзи ден имаше и бял „Блейзър“.

В онзи ден бяха изписали Йори на нейния прозорец. А и сред снимките на автомобили пред дома на Кристъл имаше бял „Блейзър“. Дали беше този автомобил? Почти чу как Джейк каза: „Няма такова нещо като съвпадение“. Сърцето ѝ буквално щеше да изскочи от гърдите.

Обърна се рязко с намерението да се затича обратно към жилището на Кристъл, но здрава ръка я сграбчи за врата. Тя изпищя, но от здраво стиснатото ѝ гърло излезе едва чут звук. Тя сграбчи ръката, заби ноктите си в голата мъжка плът, ритна го с пета в капачката на коляното, започна да се бори с всички сили. Но нещо я удари толкова силно отстрани по тавата, все едно че я ритна муле.

И всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 23

— Онова там е камионът на Танър. Имаме номера на табелата му — каза Секстън. Обърна се с тези думи към Дилейни, който стоеше близо до краката на трупа и говореше по мобилния си телефон. Той кимна, за да покаже, че е чул и разбрал.

— Значи той е жив? — запита Келсо.

Секстън сви рамене.

— Трудно е да се каже.

Джейк не обръщаше много внимание на техния разговор. Жилището на Кристъл беше така претъпкано, че беше трудно дори да се помръднеш. Подготвяше се група за спасяването на Анджи, която скоро щеше да потегли.

Следващата стъпка, за която всички бяха съгласни, беше, че едновременно с това ще търсят и Еди Танър и да използват Интернет службата, за да им помогне да установят какво всъщност е „Театърът на Пол“.

Времето минаваше. Всички го знаеха. Убийството на Кристъл Стамбо беше тежко и неоспоримо доказателство, че времето им изтичаше по-бързо отпреди.

Обаче основният проблем на Джейк в момента беше, че не може да намери Сара.

— Някой да е виждал Сара Мейсън? — запита той, без да се обърне специално към някого.

Вече беше търсил навсякъде в малкото жилище, не я беше видял и стомахът му се беше свил. Къде, по дяволите, би могла да бъде? Един от служителите на отдел „Убийства“ вдигна поглед към него, въпреки че беше зает с трупа.

— Една жена повръщаше навън, когато влязох — каза той. — Ниска, с тъмна коса, сини дънки.

„Сара. Исусе, излязла е навън!“ Джейк благодари с кимване на главата и излезе през все още широко отворената врата. Нощта беше тъмна, както и преди, но сега около жилището на Кристъл бяха

паркирани много автомобили, а служителите обикаляха наоколо като усърдни пчелички. Застанал на върха на стъпалата, той бързо се огледа. Нито следа от нея.

— Сара? — извика той.

Не последва отговор. Той слезе по стъпалата и запристъпва покрай стената на жилището, докато стигне до края му. Малко по-надалеч, на тревата, имаше локвичка повръщано. Нямаше друга следа от Сара. Сърцето на Джейк заби по-бързо.

— Сара? — извика той отново и погледът му се опита да проникне в мрака.

Спомни си, че ѝ беше дал ключовете си. Може би беше седнала в колата му. Като тръгна толкова бързо, че почти тичаше, той отиде да провери. Тя не беше там. Джейк почувства как космите на тила му настръхват, и той набързо претърси близките домове, групата дървета вляво, пътя и мястото, където колите бяха спрели буквално броня до броня.

— Сара?

Този път извика силно, без да го е грижа, че може да събуди и целия свят. Никакъв отговор. А и той не се надяваше да получи такъв. Тръгна обратно към фургона на Кристъл, като сега вече ясно усещаше приближаването на опасността.

Движение. Вибрации. Нещо гладко, но не особено податливо, под нея. Болка в главата. Тя се намираше в нещо като летаргия — състояние, което ѝ беше абсолютно непознато.

Това усети Сара, когато дойде в съзнание.

— Още колко време тя ще бъде в безсъзнание?

Тези думи бяха произнесени от непознат мъжки глас и идваха някъде отблизо пред нея.

— Нямам представа — отговори друг непознат мъжки глас.

— Когато направих това с нейното огромно зло куче, то беше в безсъзнание известно време.

Инстинктът предупреди Сара да остане неподвижна, да ги остави да мислят, че все още е в безсъзнание, но тя отвори малко очи. За миг, не можа да види нищо, обхваната от ужас и страх. Къде беше? После звуковете и движенията раздвижиха паметта ѝ и тя разбра, че

причината да не вижда нищо, е мракът на нощта. Беше в кола. На задната седалка. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба, краката ѝ също бяха завързани, дори още по-здраво. Гласовете идваха отпред, което означаваше, че на предната седалка седят двама непознати за нея мъже.

Като чу думите им, Сара се досети, че я бяха нападнали със зашеметяващо оръжие. Това обясняваше болката в главата ѝ, както и отпуснатостта на крайниците ѝ. Значи един от тях беше нападнал по същия начин Суити-пай? Значи той беше влизал в дома ѝ. Дали той беше извадил играчките на Лекси от гардероба? При тази мисъл сърцето на Сара се сви. Мили боже, може би той стоеше и зад двете телефонни обаждания?! Нямаше начин обаче гласът му да звучи като глас на малко момиченце...

Тя отвори очи още малко и се напрегна да види двамата мъже, за да ги разпознае. Нямаше как да е сигурна, разбира се, но по инстинкт предположи, че единият е Еди Танър.

Който вероятно току-що беше убил Кристъл.

Едва тогава Сара осъзна, че се намира в ужасна опасност. Не знаеше къде я водят, но не беше на пикник. Сърцето ѝ заби бавно, мъчително. Изведнъж започна да не ѝ достига въздух, но трябваше да внимава да не промени ритъма на дишането си.

— Говори ли вече с него?

Единият от тях, този, който може би беше Танър, звучеше малко нервно. Като намокри устните си, Сара отново се взря внимателно и разбра, че ако повдигне съвсем малко глава, ще може да види част от лицата им в огледалото за обратно виждане. Изключително бледата кожа на единия потвърди, че това е Еди Танър. Шофьорът беше чернокож. Сара предположи, че той вероятно е чернокожият, когото беше видяла на паркинга пред жилищния блок на Анджи. Някой от тях двамата беше написал *Йори* на прозореца ѝ.

„Но откъде той знае за това?“ Този въпрос ѝ се искаше да му зададе. Дали те бяха отвлекли и Лекси, а не само Анджи? При тази мисъл, на Сара отново ѝ прилоша и слава богу, че в стомаха ѝ не беше останало нищо. Танър обаче изглеждаше прекалено млад, за да е участвал в отвличането на Лекси. На колко ли е бил преди седем години? На двайсет? Като прокурор, тя беше научила, че двайсет години са достатъчно, за да те превърнат в чудовище.

— Да — каза шофьорът. — Казах му, че сме нямали друг избор, освен да я отвлечем. Тя разпозна колата ми. Или може би онази проклета книга, която ти остави на задната седалка.

— Той ядосан ли е?

— Малко. Каза, че се е уморил от това да прикриваме забърканите от теб каши.

— *Моите* каши? Ти изпрати проклетия глупав Дюк да я убие и да направи така, че да изглежда като обир, който се е объркал. Само че той не успя. Аз трябваше да оправа тази каша, помниш ли?

— Да бе, ти също свърши прекрасна работа. — Тонът на шофьора беше леко присмехулен. — Тя е все още жива, на задната седалка е, ако не си забелязал. Следващия път, като стреляш по някого, увери се, че е мъртъв.

— Тя се спъна и падна точно когато стрелях.

— Да.

— По дяволите, той все още ли е ядосан заради това?

Сега Танър звучеше наистина нервно. Сара не знаеше кой е този „той“, но който и да беше, в гласа на Танър се долавяше неподправен страх. Дали не работеха за човека, отвякъл Лекси? Или Анджи? В това вече имаше повече смисъл. После ѝ хрумна: „Те вероятно знаят къде е Анджи...“

Настъпи най-кратката от всички паузи. Автомобилът подскочи и Сара инстинктивно се напрегна, когато и тялото ѝ подскочи. Коленете ѝ се плъзнаха малко по-надолу по седалката. Ако автомобилът отново попаднеше на неравност и подскочеше, тя щеше да се озове на земята. Чувстваше странни бодежи в крайниците си. Разбра, че са се схванали. Опита се да размърда пръстите на ръцете ѝ краката си. Сега вече успяваше да различи, въпреки че нощта беше много тъмна, очертанията на дърветата и боровете. Усещаше някакъв мирис, но не можеше да се досети какъв е.

— Той никак не харесва това, че на случая се даде широка гласност. Наложил се да промени първоначалния план, а това никога не е добре.

— Вината не беше моя.

Танър започваше да звучи наистина разтревожен. Сара разпозна това чувство безпогрешно, защото собственият ѝ пулс беше тревожно забързан. Скоро щеше да открие къде е Анджи, а може би щеше да

разбере и какво се беше случило с Лекси, но това нямаше да помогне с нищо на никого. Тези двамата, рано или късно, щяха да спрат и тя предполагаше, че тогава ще я убият. Тази мисъл ѝ причини ужас. О, господи, тя не искаше да умре...

Изведнъж си представи Джейк и това ѝ донесе лъч надежда. Той сигурно вече е полудял от тревога, търси я. Вече търсеха Танър и, рано или късно, щяха да го намерят. Въпросът беше: Дали това щеше да стане навреме?

Танър продължаваше да говори:

— Виж, погрижих се за онези телефонни обаждания. Мислиш ли, че беше лесно, като се има предвид колко са стари онези касети, детското гласче да звучи, както трябва? Но го направих. По дяволите, направих всичко, което ми каза. Кой се погрижи за Дюк, макар да беше в онзи проклет затвор? Кой измъкна момиченцето от пералното помещение? Аз, ето кой. А ти само седеше в проклетата кола и наблюдаваше. И не беше моя вината, че Кристъл разбра за компютърната връзка и я изпрати на приятелката си, адвокатката. Старецът използва моя лаптоп. Какво можех да направя? Аз дори не знаех, че връзката е там.

Сара откри, че може да раздвижи малко ръцете си. Онова, с което бяха завързани, поддаде леко. Чий глас бяха успели да презапишат от старите касети? „Дали не беше гласа на Лекси?“ Скъпоценното гласче на Лекси, както винаги си беше мислила? И кой беше този старец? Докато се чудеше над думите на Танър, Сара, в същото време, отчаяно се опитваше да освободи ръцете си.

Можеше и да умре, но нямаше да го направи, предавайки се.

— Не, предполагам, че нищо не си могъл да направиш. — Тонът на шофьора беше леко саркастичен.

— Както и да е, реванширах се за това. Убих я, нали? Прерязах гърлото на тази високомерна кучка.

— Да, направи го. А не помисли ли, че може би е по-умно да го направиш на някое друго място? Просто питам.

— Ако искаше да я убия на някое специално място, трябваше да ми кажеш. Ти каза просто да я убия.

Колата намали, а после спря отстрани на пътя. Като разбра това, Сара се напрегна.

„О, господи, ще се случи сега“. Дробовете ѝ сякаш изведнъж се свиха и ѝ беше трудно да диша. Тя напегна всички сили, за да скъса онова, с което бяха завързани ръцете ѝ.

— Защо спиращ тук? — Танър беше изненадан.

— Защото има малка река до пътя и мястото е идеално да се отървем от тялото.

— О!

Отговорът като че ли задоволи Танър, а Сара мигновено се обля в студена пот. Сърцето ѝ тежко заби. Пулсът ѝ препускаше бясно. Разумът ѝ беше като малко птиче, хванато в клетка, което отчаяно се блъска в стените ѝ. Тя изви длани и хвана въжето. Той поддаде още, но времето просто нямаше да ѝ стигне... Тя задвижи отчаяно ръце. Пръстите ѝ намериха възела, дръпнаха...

— Да, добре.

Танър отвори вратата и се включиха вътрешните светлини. Той слезе, а Сара застина като пън, отчаяно се опитваше да измисли някакъв план, но се чувстваше така, сякаш беше изпаднала в безсъзнание... Като например можеше да ритне в топките този, който се опита да я измъкне от колата, а после да се отдалечи, подскачайки като зайчето Бъни? За нещастие, единственото обучение в самозащита беше онова, което беше получила в групата „Жените против изнасилването“. Нямаше никакви познания по кунгфу.

— Тя все още е в безсъзнание. — Танър вече стоеше отвън до колата, затова се наведе, за да каже тези думи на шофьора. — Можем просто да я издърпаме навън, да я застреляме и да я бутнем в реката.

Единственото, което Сара можеше да направи, беше да не зареве от ужас.

„Лежи неподвижно“, напомни си тя и погледна Танър изпод полуспуснатите си клепачи. „Не се движи“. Единственият ѝ шанс — „Шегуваш ли се? Ти нямаш шанс“ — беше елементът на изненадата.

— Добре.

— Хей! — Танър гледеше разтревожено шофьора. — Какво правиш?

— Оправям кашата — каза шофьорът.

Сара все още гледаше Танър, когато куршумът се заби в гърдите му. На тениската му веднага се образува яркочервено петно. Тя изпищя и подскочи — не можа да се сдържи, но имаше вероятност стрелбата

да е заглушила вика ѝ. Танър изрева диво и падна назад. Последва звук, който ѝ подсказа, че вероятно е паднал в реката.

Вместо нея? Или и двамата щяха да бъдат сполетени от една и съща съдба?

Шофьорът спокойно слезе от колата. Сара лежеше, изумена и трепереща, но се застави да размърда пръстите си, да се опита да развърже възела. Чу втори изстрел и ѝ се зави свят. После предната врата на колата се затръшна, миг по-късно шофьорът отново влезе в колата и затвори вратата си. Сега Сара разбра мириса, който нахлу в ноздрите ѝ. Мирис на барут.

— Знам, че си в съзнание — каза шофьорът, като я гледаше в огледалото за обратно виждане. — Чух те.

И преди тя да е успяла да реагира на думите му, той се обърна и отново я удари със зашеметяващото оръжие.

Когато Сара отново дойде в съзнание, колата все още не се движеше. Или беше потеглила, а после отново беше спряла. Не можеше да знае колко време е била в безсъзнание, нито къде се намираха, нито какво се е случило в промеждутъка. Знаеше, само че, първо, се чувстваше така, все едно е прегазена от влак, и, второ, беше дори по-тъмно отпреди и, трето, чуваше, съвсем слабо, мъж да говори.

Добрата новина беше, че сърцето ѝ биеше толкова тежко, че трябваше да е жива.

Лошата новина беше, че ако нещо не се променеше, сигурно нямаше да остане още дълго жива.

Добре. Нямаше време да лежи и да се опитва да събере разума си, да прави каквото и да е, от което няма полза. Беше сигурна — относително сигурна — че е сама в колата. Причината да е толкова тъмно беше, че двигателят е изключен, което означаваше, че не само фаровете, но и таблото отпред не свети.

Преди да я зашеметят отново, тя се канеше да разхлаби възела. Пръстите ѝ отново го нападнаха, отчаяно, и почувстваха как се разхлабва. Тя дръпна отново и ето, че той се развърза и с бързо дръпване, тя освободи китките си.

Разтърси ръцете си, за да върне кръвообращението в тях, повдигна се, колкото да може да погледне през прозореца в посока към гласовете, и видя шофьора да стои на около шест крачки от вратата на

колата с гръб към нея и да говори с неясна сянка, седнала в пикап. Впечатлението, което придоби, беше, че те чакат някого.

„Кого?“ Сара имаше чувството, че не би искала да открие.

На Сара не ѝ беше нужна повече от част от секундата, за да разбере, че двата автомобиля се намират на широка просека сред дървета и че вдясно има сграда, дълга и ниска, а вътре светят достатъчно лампи, прозорците бяха слабо осветени и дори пръскаха светлина сред нощта. Тя се зае с въжето, което беше около глезените ѝ. Не го развърза, но го разхлаби и изхлузи.

И ето че беше свободна. Погледна пак през прозореца и видя, че чернокожият не е помръднал. Бързо съобрази, че ще е най-добре, ако се плъзне на земята и затича като заек, подгонен от тигър.

Вътрешните светлини. Сърцето ѝ почти спря да бие, когато осъзна, с ръка върху дръжката, че беше забравила за тях. Ако отвореше вратата, щеше да привлече вниманието на онези двамата.

Като дишаше така, все едно беше тичала мили, Сара разви малката крушка над вратата. После хвърли отново поглед на чернокожия, предпазливо отвори вратата и се плъзна на земята.

„Нощта е най-тъмна в часовете преди зазоряване“.

Сара си спомни този цитат отнякъде. И беше вярно. Сега нощта беше толкова тъмна, все едно се намираше в пещера. Беше все още топло, но беше излязъл лек вятър. Луната беше бледа сянка, която се плъзгаше над върховете на дърветата към западния хоризонт. Няколкото звезди, които се виждаха, като че ли вече догаряха. Във въздуха се усещаше лекият мирис на дизелово гориво и тя се запита дали сградата не е някакъв гараж. Каквото и да беше, най-добрият план като че ли беше да я заобиколи и да се скрие сред дърветата зад нея.

Трепереше, коленете ѝ бяха омекнали и малко ѝ се виеше свят, но това тя разбра, когато се затича към дърветата, като внимаваше да стои близо до металната стена, да се навежда под равнището на прозорците и да вдига колкото е възможно по-малко шум. Поглед вътре в сградата ѝ каза, че тук държат лодки, което, тъй като беше август и разгарът на сезона, означаваше, че вътре няма много лодки. Като че ли нямаше никого, което Сара прецени като добра новина. Всяка секунда очакваше да чуе вик, който да подскаже, че са открили бягството ѝ. Тази мисъл я накара да подскача при всеки, дори най-малкия, шум.

Веднага щом се озовеше между дърветата, щеше да се затича така, сякаш животът ѝ зависеше от това, което и беше така. Но в момента трябваше да се движи бързо и възможно най-тихо...

Какво я накара да погледне през последния прозорец, не знаеше. Дали беше случайно? Инстинкт може би? Каквото и да беше, тя погледна вътре и откри, че гледа в малък склад, отделен от останалата част от сградата с небоядисани стени от шперплат. Помещението беше празно, с изключение на клетка като тези, в които затварят кучетата в приютите.

А в клетката беше Анджи.

Дишането на Сара спря. Сърцето ѝ заби така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Тя застина, загледана през мръсното стъкло, почти невярваща на очите си.

Детето се беше свило на пода в клетката, със затворени очи, косата ѝ беше разпиляна и закриваше лицето ѝ, така че Сара не можеше да види изражението му. Изглеждаше слабичко, бледо и толкова безпомощно, че сърцето на Сара се сви.

Не можеше да я остави. Дори това да струваше собствения ѝ живот, не можеше да я остави. Като си пое дълбоко дъх, Сара се върна по стъпките си. На около десет крачки по-нататък беше минала покрай врата.

Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, когато опита бравата. Не беше заключено. Тя отвори предпазливо вратата и светлината се разпиля навън, с което издаде присъствието ѝ.

Както беше видяла и през прозорците, в сградата нямаше никого. Сара влезе и затвори тихо вратата след себе си, за да не издаде присъствието си с излизането на светлината, след това затича към склада вдясно. Така, както беше заловена в лъча светлина, минаващ през вратата, тя се чувстваше страшно изложена на всякаква опасност. Пулсът ѝ препускаше, устата ѝ беше пресъхнала, беше сигурна, че ще я открият всяка секунда. Когато стигна склада, опита да отвори вратата.

Беше заключена.

Коленете на Сара омекнаха от страх. Тя се огледа отчаяно наоколо и забеляза връзка ключове, оставени на една маса до стената. Взе ги и трепна, когато те изтракаха, изтича обратно до вратата и избра един, който сякаш отговаряше на ключалката.

Стана.

Отвори вратата, влезе и я затвори след себе си. Помещението беше може би осем на десет фута, три стени от шперплат и четвъртата — стената на сградата. Беше задушно и горещо дори толкова късно през нощта. Миризмата на човешки изпражнения беше остра и като наближи клетката, Сара видя, че в единия ѝ край има открита кофа. Анджи очевидно я използваше като тоалетна.

— Анджи! Анджи!

Ако детето беше будно и в съзнание, то не даде никакъв признак за това. Остана все така свито, а Сара дори не искаше да мисли какво трябва да е понесло, за да е станало толкова нечувствително. Сара падна на колене пред клетката.

— Анджи. Сара е.

Тогава Анджи се раздвижи. Отвори очи и вдигна глава, отметна косата от лицето си.

— Сара?

Гласчето беше много тъничко, тихо като дъх, а сърцето на Сара отново се сви, като видя, че вратата на клетката има ключалка. Тя я хвана, за да я разгледа, чу шум зад себе си и подскочи така, сякаш беше простреляна. Огледа се и видя камерата, монтирана на стената срещу клетката. Разбра, че тя сигурно е чувствителна на движение и в момента снима.

Сара си представи снимките, които сега се излъчват по Интернет, и кръвта ѝ замръзна.

Времето им ставаше все по-ограничено.

„Не изпадай в паника“, каза си тя, но паниката я заля.

На връзката с ключове имаше малко сребристо ключе, което изглеждаше така, сякаш отговаряше на ключалката. Тяхното дрънчене обаче отново я накара да трепне.

— Дошла си, за да ме отведеш у дома?

Шепотът на Анджи звучеше така, сякаш беше плакала много дълго време. Тя се вдигна на колене.

— Да. Шшш, тихо. Не можем да си позволим някой да ни чуе.

Ръцете на Сара трепереха толкова силно, че едва успя да пхне ключа в ключалката. Страхуваше се, хвърляше погледи зад себе си, поглеждаше през прозореца, към камерата, всяко сетиво беше

напрегнато да долови и най-малкото движение, дори извън стаята. Дори тишината ѝ се струваше зловеща. Всяка секунда сега...

Ключето се превърта в ключалката. Секунди по-късно Сара отвори широко вратата на клетката и Анджи буквално падна в ръцете ѝ. Ръцете и краката ѝ бяха все още завързани.

— Искам при мама — проплака Анджи, когато Сара я прегърна.

— Знам.

Сара я притисна до гърдите си, изправи се с известна трудност и се затича към вратата. Щеше да ѝ трябва прекалено много време, за да развърже ръцете и краката ѝ. А всяко време беше ценно, дори минутите, секундите...

— Те все още ли са тук? Лошите мъже?

Анджи се оглеждаше страхливо. Сара усещаше как трепери.

— Да. Точно затова трябва да сме много тихи — прошепна Сара.

Беше ѝ трудно да отвори вратата с детето на ръце, но успя и двете излязоха оттам. Анджи не беше много тежка, вероятно тежеше около шест паунда, а мускулите на Сара бяха станали по-слаби заради въздействието на зашеметяващото оръжие.

— Ще те заведа при майка ти колкото мога по-бързо, обещавам. Само бъди много, много тиха...

Очите на Анджи бяха ококорени от страх. Сара затвори внимателно вратата след тях с надеждата така да замаскира бягството на детето. Самата Сара вече не изпитваше страх. Сърцето ѝ биеше толкова силно и тежко, че чуваше бученето на кръвта в ушите си. Пулсът ѝ биеше прекалено бързо. Едва дишаше. Хвърли последен, изпълнен с ужас, поглед на празния склад, после отвори и последната врата и се плъзна навън, в нощта.

Вратата тъкмо се беше затворила след тях, когато чу вик, който идваше от предната страна на сградата.

— Няма я!

Страхът сякаш даде криле на краката ѝ, вля сила в крайниците ѝ. Тя притисна Анджи към гърдите си и затича към дърветата. Чу силното затръшване на вратите на колите. Чуха се още викове — като че ли четири различни гласа. Навсякъде около сградата се появиха светлини — големи, бели халогенни светлини, които за миг ги осветиха.

После Сара буквално се гмурна сред прикритието на дърветата. Затича бързо, с всички сили. Зад тях светлините претърсваха района, чуваха се виковете. Тези звуци, които издаваха, че ги преследват, наистина ѝ дадоха криле. Краката ѝ се заплитаха в корени и по-дребни растения. Клоните я удряха през лицето. Тя се опитваше да предпазва Анджи, доколкото можеше, но детето, ужасено, трепереше и проплакваше. Накрая Сара беше принудена да спре и да остави Анджи, за да си поеме дъх. Тя падна, задъхана, на влажната от росата земя и двете намериха прикритие под един по-голям храст. Сладкият аромат на неговите цветчета беше в приятен контраст с изпълнената с ужас нощ.

— Толкова съм уплашена! — прошепна Анджи, когато Сара наведе глава и захапа възела, за да го развърже. Самата Сара също трепереше — от усилията и от страх. Адреналинът изпълваше вените ѝ, буквално изпитваше болки, когато си поемаше дъх.

— Знам. Всичко ще бъде наред.

Сара свали възето от ръцете ѝ и Анджи извика от болка.

— Боли! — Ръцете ѝ трепереха, тя започна да ги разтрива. — Ръцете ми са изтръпнали.

— Ще са по-добре след минута.

— Искам да си отида у дома.

— Ще се опитаме да побързаме. — Сара се зае с възето около глезените ѝ.

— Ще ни намерят ли?

— Не. Ние ще бъдем много, много тихи.

Въжето най-после поддаде. Анджи беше свободна. Сара ѝ помогна да разтрие краката си, Анджи се сгуши за миг в нея, за да си починат. Сара я прегърна, даде ѝ утеха. Клоните на храста ги закриваха и образуваха нещо като колиба, даваха им някаква сигурност, която, Сара знаеше, беше фалшива. Около тях се чуваха различни звуци — крякането на дървесни жаби, жуженето на насекоми, шумоленето на по-дребни животинки сред нападалите листа, но нищо страшно. Когато клоните се полюляваха, тя виждаше светлини тук и там, вероятно от фенерчетата на онези, които ги търсеха. Може би можеха просто да се крият тук, докато дойдеше помощта.

Ако дойдеше помощ.

„Джейк, къде си?“, помисли си Сара отчаяно. Тя знаеше, че той я търси. Сигурно я търсеше отчаяно! Но Танър вече беше мъртъв. Не можеше да бъде хванат и разпитан. Шансовете помощта да дойде скоро бяха много далечни.

Трябваше сами да се погрижат за себе си.

Скоро щеше да се зазори. Лесно щяха да ги забележат на дневна светлина. Единственото, което можеше да измисли, беше да се отдалечат от преследвачите си колкото се може повече.

Тя сведе поглед към детската главица, така доверчиво сгушена в нея, и почувства как сърцето ѝ се преобърна. Не беше успяла да спаси Лекси, но може би можеше да спаси това дете. Тя го прегърна по-здраво.

— Сладичката ми, трябва да тръгнем. Ще вървим, ще вървим и ще вървим, докато стигнем някъде, където ще сме в безопасност.

Анджи кимна.

Сара тъкмо щеше да се изправи, когато чу стъпки и видя тъмните очертания на мъжка обувка точно до храста. Сърцето ѝ се сви. Тя сграбчи Анджи за ръката, за да я предупреди, но нямаше нужда. Детето беше сковано от страх. И то беше видяло мъжкия крак.

После лъчът на фенерчето проникна зад клоните на храста и попадна право върху лицето на Сара.

— *Хванах те.*

Беше мъжки глас, който извика триумфално. Клоните бяха разделени и Сара откри, че гледа право в дулото на пистолет, зад което беше лицето на Мичъл Хелицър. Анджи изпищя.

ГЛАВА 24

— Бягай, Анджи!

Беше обаче прекалено късно. Някой се наведе и протегна ръце под клоните на храста и сграбчи пищящото дете, издърпа го, въпреки че то се съпротивляваше и се опитваше да се хване за Сара.

— Помогни ми, Сара! Помогни ми!

Сара се опита, но Анджи беше изтръгната от ръцете ѝ. Шофьорът на „Блейзъра“ хвана малкото момиченце и го отнесе, въпреки че то се съпротивляваше и пищеше.

— Не! — извика Сара и се спусна след нея, опита се да я хване, да я спаси.

Но Хелицър се хвърли отгоре ѝ, сграбчи я за ръцете и я задържа въпреки съпротивата ѝ. Когато тя се опита да се изправи на крака, той я ритна силно отстрани. Силата на ритника беше такава, че я повдигна от земята, а когато тя отново падна, болката я накара да извика, да види звезди пред очите си и почти да припадне.

За миг, Сара не можеше да направи нищо, освен да лежи по корем и да се опита да диша, макар да ѝ се виеше свят от болка. Хелицър клекна до нея, блъсна я грубо на една страна и допря пистолета до слепоочието ѝ, а писъците на Анджи вече се бяха отдалечили на такова разстояние, че едва се чуваха.

— Здравей, кучко — каза Хелицър и в този миг Сара разбра мотивите, които стояха зад всичко това, и мигновено го намрази.

Умът ѝ обаче работеше трескаво, опитваше се да измисли някакъв план, някакъв начин да преживее всичко това и да спаси и Анджи. Така че тя не отговори на думите му. Електрическото фенерче лежеше наблизко, на земята, и светлината му хвърляше изкривени сенки сред малката просека. То, също така, осигуряваше достатъчно светлина тя да вижда лицето му, изражението му, когато се навеждаше над нея. Част от въжето се подаваше изпод храста и Сара се запита дали точно това не ги беше издало — нея и Анджи.

Анджи. Мисълта за съдбата на детето беше като рана в гърдите й, която много боли.

— Ще умреш.

Хелицър придвижи пистолета така, че той се оказа само на сантиметри от върха на носа й. Гледаше я отблизо, внимателно, наслаждаваше се на всеки миг, на страха й.

— Куршумът ще отнесе лицето ти.

„Мъката на Джейк ще бъде неутешима“. При тази мисъл, Сара изпита огромна мъка. Тя, най-добре от всички, знаеше какво ужасно нещо е мъката. И тя разбра, че се бори да оцелее и заради Джейк.

— И да ме убиеш, това няма да попречи да постигнеш правосъдие за това, че си убил съпругата си — каза Сара. — Просто ще назначат друг прокурор. Така работи системата на справедливостта.

— *Аз притежавам* проклетата система. Освен за теб, ще се погрижа и за този малък проблем веднага. — Той докосна върха на носа й с пистолета почти игриво. — Все още ли мислиш, че ще...

Сара чу нещо, леко помръдване на листата наблизо, и сетивата й се напрегнаха. Хелицър сигурно също го беше чул, защото прекъсна изречението по средата и отмести поглед.

— Ето те и теб — каза познат глас с тон, който беше неуместно весел. — Търсих те.

Дъхът на Сара спря и тя ококори очи, когато на преден план излезе огромна и здрава фигура. „Съдията Шварцман?“, беше първата й мисъл, която й се стори невероятна. Втората й мисъл беше: „О, слава богу, кавалерията е тук“. Само че Хелицър не изглеждаше уплашен, а просто нетърпелив. Не подскочи, не остави оръжието, нито се предаде. Той просто смръщи вежди.

— Вие какво правите тук?

Съдията Шварцман се приближи. За свой ужас Сара видя, че той също носи оръжие. Тя не знаеше какво означава това, но инстинктът й подсказваше, че не е нищо добро.

— Моля ви, помогнете ми — каза му тя, в случай че инстинктът й греши.

Той спря близо до Хелицър и я погледна. Сара срещна погледа и разбра, че наистина нещо не е на ред, ама никак не е на ред. „Аз притежавам проклетата система“. Думите на Хелицър отекваха в ума й. Но тя все пак трябваше да опита.

— Той ще ме убие. А има и едно малко момиченце...

— Млъкни!

Хелицър ѝ хвърли злобен поглед. Дулото на пистолета се премести, така че вече не беше насочено в лицето ѝ, и на Сара ѝ хрумна да го хване и да се претърколи, или просто да скочи и да избяга. Но... за нещастие не беше героиня от екшън филм.

Съдията Шварцман не обърна внимание на молбата ѝ, но отговори на Хелицър.

— Търгът приключи в пет. Има купувач. Тъй като да отвлечем малката Анджи беше ваша идея, трябва да го призная, тя ни помогна да изключим тази лейди тук от играта и, предполагам, че искате процент.

— Пет пари не давам.

— Чудесно, тогава. Нямате нищо против да отида и да им кажа да затворят момичето в моята каравана? Ще я закарам в Мемфис, където ще ни посрещнат и ще я поемат.

— Извратен тип! — Тонът на Хелицър издаваше огромно презрение.

— Знам — каза тъжно съдията Шварцман и простреля Хелицър в главата.

Сара видя как дупката се появи над слепоочието на Хелицър, очите му се ококориха и устните му се разделиха, за да изразят изненада, после тялото му се свлече на земята. Тя не изпищя, всичко се случи толкова бързо, нямаше дори много шум, чу се само тупването на тялото на земята и се разнесе мирис на барут. Тя се сети, че оръжието има заглушител. В следващата секунда, то се насочи към нея.

— Съжалявам, Сара. — Той поклати глава със съжаление. — Наистина съжалявам. Но това е единственият начин да получа живота си обратно. Ще убия теб, ще убия онези двамата, които пазят Анджи, ще убия и нея и всичко ще приключи.

— За какво говорите?

Пулсът ѝ биеше толкова силно, че щеше да я оглуши. Устата ѝ изведнъж пресъхна. Погледът ѝ беше прикован в лицето му и от това тя не се чувстваше по-добре, защото там наистина беше изписано съжаление.

— Виж, никога не съм искал да те нараня. Всичко е заради това копеле. Той, както знаеш, уби жена си. Преби я до смърт. После дойде

при мен у дома и си призна всичко. След което каза, че аз ще се погрижа нещата да не стигнат до съдебен процес, защото, в противен случай, той ще се погрижи всички да разберат за „Театърът на Пол“. А и щеше да нареди да те убият. Помниш ли нощта, в която те простреляха? Той ги изпрати да те убият. Беше бесен, задето не успяха и за това, че случаят получи широка гласност. Страхуваше се, че ако опита отново, нещата ще изглеждат много подозрително и разследването ще стигне до него. Това е единствената причина да си жива сега. И тогава му хрумна идеята да използвам онези записи на гласа на дъщеря ти, за да те разтревожа. — Той поклати тъжно глава. — Виждаш ли, Дънкан беше в джоба му, точно както и аз. Както и Карвър. Той изнудваше всички ни. Но теб нямаше с какво да изнудва. Само с дъщеря ти.

Изведнъж, на Сара започна да не ѝ достига въздух. Тя веднага забрави за оръжието в ръката му, за всичко друго, което той каза.

— Записи на гласа на Лекси? Вие имате записи на гласа на Лекси?

Той кимна.

— Тя беше такова красиво малко момиченце, Сара. А и тогава аз не знаех. Никога нямаше да я взема, ако те познавах.

Сърцето на Сара се сви. Тя го загледа така, сякаш не вярваше на ушите си. Изведнъж осъзна, че и преди е виждала устата му. Беше същата уста, която беше видяла под видеокамерата, която я снимаше онзи ден в парка. Когато разбра това, главата ѝ се завъртя. Изражението ѝ сигурно е издавало много неща, защото тонът му изведнъж стана умолителен.

— Виждала ли си как работи „Театърът на Пол“? Един от нас избира дете, държи го, докато се умори от него, и го продава на онзи, който желае да го купи. В момента има няколко деца на разположение. И винаги заснемаме и записваме всичко от момента на залавянето. В записите има много пари, нали разбираш. Те могат да се продават отделно. — Той направи пауза и хвърли поглед на отвратителното тяло на Хелицър. — А този... Той всъщност ни продаваше порно. Всякакви видове порно. И точно така откри за „Театърът на Пол“ и мен.

Той отново говореше тъжно, но Сара пет пари не даваше дали е изпълнен с разкаяние. Беше чудовище и ако на планетата имаше

справедливост, в момента от небето щеше да се спусне светкавица и да го порази.

— Ти ме засне онзи ден в парка — процеди тя през стиснати зъби.

Планът ѝ беше да го кара да говори, да печели време, докато измисли някакъв по-добър план. Ако я убиеше, щеше да се измъкне безнаказано и Анджи щеше завинаги да бъде изгубена — като Лекси. А бяха заплашени и много други деца. Тя щеше да им помогне, колкото и малки да бяха шансовете за това.

— Да, аз, също така, обичам да заснемам и майките. Това е моя идея и съм известен с нея в определени кръгове. Приспивам детето с хлороформ, заключвам го в клетка, после се връщам и снимам роднините, които го търсят, особено майките. Понякога показвам касетата с майката на детето, така постигам по-добър контрол над него. А освен това за някои така е по-интересно и плащат повече.

Думата „чудовище“ не го описваше дори наполовина. За него нямаше достатъчно лоша дума. Сара се замисли за Лекси, за сладката си малка дъщеричка, оставена на милостта на тези ренегати, и почувства как нещо я стяга за гърлото. Кръвта потече във вените ѝ, смесена с адреналин, и изблъска страха, даде ѝ сили. Този човек беше търсила тя толкова дълго. Този човек беше отвякъл Лекси.

— И какво направихте с нея?

Сара трябваше да знае. Повече от всичко на света трябваше да намери дъщеря си. Не само заради себе си, но и заради Лекси. Детето трябваше да е при хора, които я обичат.

— Къде е тя?

— Бих искал да можех да ти кажа.

Ето, че отново говореше със съжаление. Ако Сара имаше оръжие, щеше да го удари в онзи момент.

— Аз я задържах само около седмица. Аз не ги убивам. Никога не ги убивам. Аз само си играя с тях.

Играя. Тази дума вече ѝ дойде много. Никога преди Сара не беше изпитвала желание да убие човек, но тогава изпита. Тя се хвърли върху него, като ревеше като ранено животно. Нападна го така, че той изгуби равновесие, извика и падна. Тя се хвърли върху него, заудря го с юмруци по лицето, по гърлото, по всяка част от тялото, до която можеше да достигне.

За първи път в живота си узна какво е да искаш да убиеш.

Той обаче беше доста по-едър от нея, претърколи се и я затисна под тялото си.

— Кучка! — каза той и притисна пистолета в слепоочието ѝ.

И двамата бяха запъхтени от усилието, дясното му око беше подутото, по лицето му имаше драскотини, по които вече беше избила кръв. Тя знаеше, че сега вече той ще я убие, виждаше го в очите му. Но се радваше, че поне е направила опит да го нападне, преди да умре.

„Нека това е за Лекси“, помисли си тя и го заплю в лицето.

Лицето му се изкриви от гняв и ръката с пистолета се помръдна. Сара затвори очи.

— Полиция! Не мърдай!

Този вик, дошъл някъде отблизо, я накара отново да отвори очи. Сара чу множество стъпки, шума от разтварянето на листата, но за миг, само за миг, докато пистолетът беше на слепоочието ѝ и вечността заплашваше да я погълне, погледът ѝ срещна този на съдията Шварцман.

После ръката му трепна и той дръпна спусъка.

Джейк стигна до тях само със секунда закъснение. Той се беше движил със скоростта на куршум, след като беше чул виковете и писъците на Сара. Беше ги видял още докато тичаше сред дърветата, видя, че пистолетът е допрян до главата ѝ, но не се осмели да стреля, защото се страхуваше, че може да нарани и нея. Затова извика: „Полиция, не мърдай!“, както и полицаите зад него.

Тогава се чу изстрелът и навсякъде се разхвърчаха мозък, кости и кръв. Сърцето му спря. Той нададе първичен вик на мъка и скочи върху тях, сграбчи копелето за раменете, дръпна го и откри, че лицето му го няма. Беше застрелял себе си, не Сара.

Коленете на Джейк поддадоха. Той седна до нея на дебелия покривка от листа. Тя беше покрита с кръв, мозък и господ знае още какво, но нищо на земята, никога, не му се беше виждало по-красиво.

— Слава богу! — каза той и това прозвуча като молитва.

Тя си пое дъх и го прегърна здраво през врата. Той също я прегърна и я притисна към себе си така, сякаш никога нямаше да я пусне.

Малко по-късно онази сутрин Сара наблюдава срещата на Анджи с майка ѝ. И двете бяха в болницата, защото полицията беше настояла да ги заведе там. Сара само прегледаха и казаха, че може да се върне у дома си, но настояха да задържат Анджи. Сара тъкмо беше влязла в стаята на Анджи, когато дойде и Роза.

— Моето бебче! Къде е моето бебче! — извика Роза, а Анджи, чиста и облечена в болнична нощница, седна в леглото.

— Мамо!

Тя протегна ръце и Роза се отпусна в тях, след което и двете избухнаха в радостни хлипове. Сара също поплака малко, както и роднините, последвали Роза в стаята.

Тя излезе от стаята, за да ги остави насаме, както и заслужаваха. Джейк беше отвън, до вратата. Не беше се отделял от нея от онзи миг, в който я беше измъкнал изпод тялото на съдията Шварцман. Тя вече му беше разказала всичко, включително онова, което беше научила за съдбата на Лекси. Той пък ѝ беше разказал какво се беше случило от нейното изчезване насам, как бяха научили за склада благодарение на Танър, който не бил мъртъв и успял да набере 911 на мобилния си телефон, въпреки че бил сериозно ранен. Тръгнаха заедно към асансьора и той я запита дали е добре. Тя отговори утвърдително. Дватамта щяха да си отидат у дома, в неговия апартамент, по взаимно мълчаливо съгласие. Сара с горчивина мислеше, че ще трябва да пропусне още един ден — ден, в който няма да отиде на работа. Но при дадените обстоятелства тя се надяваше, че Морисън ще прояви разбиране.

— А как се справяш?

Влязоха в асансьора и той натисна копчето за движение надолу.

— Добре.

Тя знаеше, че въпросът му се отнася до реакцията ѝ на онова, което беше научила за съдбата на Лекси.

— През всичките тези години научих, че е по-добре да знаеш нещо определено, отколкото нищо да не знаеш. Сега, когато знам, се чувствам... празна отвътре. Сякаш в живота не е останало нищо за мен.

— Хей! — каза той в мига, в който асансьорът спря. — Ами аз?

Тя вдигна поглед към него, малко изненадана.

— Е, разбира се, имам теб — каза тя и двамата излязоха заедно от асансьора.

После тя разбра, че това звучи така, сякаш го приема за даденост, което май беше така и което, по нейно мнение, беше нещо добро. После, за да изясни нещата, тя добави:

— Обичам те.

Той ѝ се усмихна, а тази негова усмивка вече затопляше кръвта ѝ и караше бузите ѝ да розовеят.

— Аз също те обичам.

Вратите на асансьора се затвориха и той я целуна.

Беше късно следобед на следващия ден и Джейк току-що беше паркирал. Стана свидетел на нещо, което не се и беше надявал да види — дядо му отвеждаше Дороти на разходка с мотоциклета. И тогава дойде телефонното обаждане, което очакваше и от което се страхуваше.

— Мисля, че е най-добре ти да ѝ го съобщиш — каза Морисън.
— Намерили са Лекси.

ГЛАВА 25

Сара стоеше в дневната стая на своята къща и гледаше през прозореца в очакване на полицията, която щеше да доведе Лекси у дома.

Чудото най-после се беше случило. Дъщеря ѝ беше жива. Разследванията на „Театърът на Пол“ им бяха помогнали да я намерят в отдалечения щат Юта, където един мъж я държеше като една от многото си съпруги.

— Добре ли си? — запита Джейк.

Той беше до нея, чакаше с нея, знаеше колко е развълнувана, но и колко е разтревожена.

Дали Лекси я помнеше?

Отпред спря полицейска кола и от нея слязоха две ченгета, а сърцето на Сара заби бързо. Кръвта отново запулсира в ушите ѝ. И отново изведнъж започна да не ѝ достига въздух. Едно от ченгетата отвори задната врата и от колата слезе стройно червенокосо момиче, облечено в дълга дънкова пола и обикновена бяла блуза.

— О, мили боже! Ето я! — обърна се Сара към Джейк, който я прегърна, за да ѝ даде подкрепа. — Толкова е пораснала!

Момичето и ченгетата се приближаваха към къщата и Сара, изведнъж, отклони поглед. Не можеше да гледа повече. Знаеше, че дъщерята, която ще се върне при нея, няма да е дъщерята, която беше отвлечена, не само на външен вид, но вероятно по много други начини. Детето, което си спомняше, беше малко, пълничко и усмихнато, петгодишно.

Но те вече бяха стигнали до вратата и Сара побърза да я отвори. Суити-пай излезе от спалнята и започна високо да лае, преди още тя да е успяла да огледа и поздрави дъщеря си.

Полицаяте замръзнаха. Сара отвори вратата и хвърли нетърпелив поглед на Суити-пай. Но дъщеря ѝ мина край нея и влезе в къщата, без да обърне внимание на Джейк, който стоеше в коридора и гледаше втренчено кучето, което спря да лае и вдигна глава към момичето.

— Суити-пай? — каза дъщеря й.

Сара, сдържала дъха си, загледа как кучето се приближи бавно до момичето и го подуши. Дъщеря й падна на колене и разтвори прегръдка, а кучето се втурна в тях и размаха опашка.

Сара ги гледа секунда, не повече. После коленичи до тях и каза:

— Лекси?

Дъщеря й обърна глава и я погледна със сините си очи. И студената бучка, която беше заседнала в сърцето й от седем години, се разтопи.

— Мамо?

Лекси също я гледаше и като че ли се опитваше да разпознае това лице, да го сравни с лицето, което помнеше.

— Не съм те забравила. Сънувах те. Мислех, че си ангел.

— Лекси — каза Сара отново, този път с убеденост.

От очите й потекоха сълзи, тя прегърна дъщеря си и Лекси също я прегърна, а Суити-пай размаха опашка и Джейк се усмихна.

А Сара си помисли, че прелива от щастие.

Издание:

Карън Робърдс. Изчезнала

ИК „Калпазанов“, София, 2007 г.

ISBN: 978-954-17-0242-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.